

ปรมาจารย์แห่งนิยายสืบสวนญี่ปุ่น
ผู้สร้าง 'คินดะอิจิ' ให้เป็นตำนานอันยิ่งใหญ่

คินดะอิจิยอดนักสืบ

ตอนที่

1

ฆาตกรรม

ในตระกูลอินุยามิ

犬神家の一族

โยโคมิโซะ เซชิ เขียน
เสาวณีย์ นวรัตน์จรรุญ แปล

BESTSELLER!

พิมพ์ครั้งที่ 7

.BOOK

SUSPENSE

คินตะอิจิ ยอดนักสืบ

ตอนที่ 1

ฆาตกรรมในตระกูลอินงามิ

โยโคมิโซะ เซชิ

เขียน

เสาวนีย์ นวรัตน์จำรูญ

แปล

บทนำ

กุมภาพันธ์ พ.ศ. 248x คุณตาซาเฮ อินงามิ เจ้าแห่งวงการผลิตไหมของญี่ปุ่น พ่อค้าใหญ่เขตชินชู และผู้ก่อตั้งกลุ่มบริษัทอินงามิ จากไปอย่างไม่มีวันกลับ ด้วยวัยแปดสิบเอ็ดปี ณ บ้านพักริมทะเลสาบนาสุ เขตชินชู

ซาเฮ อินงามิ เป็นบุคคลผู้ประสบความสำเร็จอย่างสูง ตลอดหลายสิบปีที่ผ่านมา เรื่องราวความสำเร็จของท่านถูกตีพิมพ์ในนิตยสารและหนังสือพิมพ์มากมาย และเผยแพร่ไปในวงกว้าง แต่หนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ ซึ่งสมาคมตระกูลอินงามิตีพิมพ์ภายหลังคุณตาซาเฮเสียชีวิต นับว่ารวบรวมประวัติชีวิตของท่านไว้ละเอียดที่สุด

หนังสือเล่มนี้เล่าว่าซาเฮเป็นกำพร้าตั้งแต่เด็ก และเดินทางมาแถบทะเลสาบนาสุ เขตชินชูเมื่ออายุสิบเจ็ดปี ท่านไม่รู้จักบ้านเกิดของตัวเอง ไม่รู้แม้ว่าพ่อแม่เป็นใคร รู้แค່ตนเองมาจากตระกูลชื่อแปลกคืออินงามิ แต่แม้กระทั่งเรื่องชื่อตระกูลก็ไม่ว่าเป็นความจริงหรือไม่

ธรรมดาคนเราเมื่อยิ่งใหญ่ร่ำรวยขึ้นมามากก็โอ้อวดวงศ์ตระกูลตัวเอง คุณตาซาเฮกลับไม่เป็นเช่นนั้น ท่านมักพูดกับคนรอบข้างด้วยความภาคภูมิใจว่า คนทุกคนเกิดมาตัวเปล่าเปล่าเปลือย และยังเล่าหน้าตาเฉยอีกว่า

“ฉันเป็นยาจกเร่ร่อนพเนจรไปทั่วจนอายุย่างสิบเจ็ด มาเริ่มมีโชคเอาตอนเดินทางมาถึงนี้และได้พบท่านโนโนมียาโน่แหละ”

ไดนิ โนโนมียา เป็นพระชินโตในศาลเจ้านาสุแถบทะเลสาบนาสุ คุณตาซาเฮยกย่องให้ไดนิ โนโนมียาเป็นผู้มีพระคุณชั่วชีวิต พระคุณของไดนิตรึงใจซาเฮเสมอมา เมื่อใดที่มีผู้เอ่ยถึงชื่อโนโนมียา ซาเฮผู้เปี่ยมคุณธรรมและปัญญาจะต้องนั่งในท่าสำรวมทุกครั้ง

ความกตัญญูไม่เสื่อมคลายต่อสมาชิกในครอบครัวของไดนิเป็นความดีงามของชาเฮอีกเรื่องหนึ่งที่ผู้คนกล่าวขานถึง อย่างไรก็ตามทุกสิ่งทุกอย่างย่อมมีข้อจำกัดในตัวเอง เหตุมาตกรรมนองเลือดในตระกูลอินงามิหลังการตายของคุณตาซาเฮแสดงให้เห็นถึงวาระสุดท้ายของความกตัญญูอันเกินพอดีของชาเฮต่อคนตระกูลโนโนมียา จะว่าไปแล้วเรื่องนี้เป็นตัวอย่างอันดีว่า เรื่องใดหากดำเนินการผิดพลาดแม้จะทำด้วยปรารถนาดีก็อาจก่อโศกนาฏกรรมใหญ่หลวงขึ้นได้

ที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเหตุการณ์การพบกันครั้งแรกของคุณตาซาเฮและไดนิ โนโนมียา

คุณตาซาเฮเล่าว่าตอนนั้นท่านร้อนรุ่มขอทานไปทุกถิ่น จนวันหนึ่งท่านมาล้มฟุบลงกับพื้นวิหารศาลเจ้านาสูราวกับสุนัขตัวหนึ่ง ช่วงนั้นเป็นปลายฤดูใบไม้ร่วง อากาศแถบทะเลสาบในเขตชินชูแห่งนี้หนาวเย็นมากจนผู้คนไม่สามารถดำรงชีพได้โดยปราศจากโต๊ะอุ่นชา

เวลานั้นสภาพของชาเฮน่าสมเพศเวทนา สวมเสื้อผ้าเก่าชาดวัน ไม่มีอาหารตกถึงท้องมาสามวันแล้ว อากาศหนาวจัดและการขาดอาหารทำให้หนูน้อยซาเฮเริ่มรู้รสชาติแห่งความตาย หากไดนิ โนโนมียามาพบเข้าไปนิตเดียว ชาเฮคงตายอยู่ตรงนั้นอย่างอนาถ

เมื่อไดนิ โนโนมียาพบเด็กขอทานนอนสลบอยู่ก็ตกใจ ท่านจึงอุ้มกลับไปบ้าน และให้ฮารุโยะภรรยาคอยดูแลอย่างใกล้ชิด ความสัมพันธ์ระหว่างไดนิกับชาเฮเริ่มต้นขึ้นจากจุดนี้

หนังสือ อัตชีวประวัติชาเฮ อินงามิ เล่าว่า ขณะนั้นไดนิอายุสี่สิบสอง ส่วนฮารุโยะอายุยี่สิบสอง สามภรรยาคุณนี้อายุต่างกันมาก และชาเฮกล่าวไว้ว่า ฮารุโยะเป็นคนสวย จิตใจงดงามราวกับนางฟ้า

หลังจากได้รับการดูแลเอาใจใส่จากสองสามีภรรยาเพียงไม่นาน ชาเฮซึ่งร่างกายแข็งแรงเป็นทุนเดิมอยู่แล้วเริ่มฟื้นตัวเป็นปกติ แต่กระนั้นไดนิไม่มีที่ทำงานจะปล่อยปละเลเด็กหนุ่ม ยิ่งพอได้รู้สภาพความเป็นอยู่ที่ยังเวทนา สงสาร และเอ่ยชักชวนให้ชาเฮพักอยู่กับตนและภรณานานเท่าที่อยากอยู่ ชาเฮคงไม่ยากทั้งบ้านอบอุ่นหลังนี้ไป ด้วยเหตุนี้เขาจึงอาศัยอยู่กับพระชินโตแห่งศาลเจ้านาสู แต่ไม่ใช่ในฐานะผู้พักอาศัยและคนรับใช้ ไดนิอบรมเลี้ยงดูซาเฮผู้ไม่เคยเข้าโรงเรียนและอ่านหนังสือไม่ออกราวกับเป็นลูกในไส้

ที่ไดนิเอ็นดูซาเฮมากนั้นเนื่องจากชาเฮเป็นคนมีไหวพริบ แต่ยังมีเหตุผลกลับอีกข้อหนึ่งซึ่งหนังสือ อัตชีวประวัติชาเฮ อินงามิ ไม่ได้กล่าวไว้ นั่นคือ

เนื่องจากซาเฮเป็นเด็กหนุ่มหน้าตาดี แม้อ่อนอายุมากแล้ว คุณตาซาเฮยังมีเค้า
ความหล่อเหลาในวัยหนุ่มเหลืออยู่พอให้มองเห็นได้

ว่ากันว่าไดนินิยมชมชอบเพศเดียวกัน และว่ากันว่าเวลานั้นไดนิกับ
ซาเฮมีความสัมพันธ์กันลึกซึ้ง หลักฐานชัดที่สุดคือ หลังจากซาเฮมาอยู่ร่วมบ้านได้
ประมาณหนึ่งปี ฮารุโอะผู้มีจิตใจงดงามราวนางฟ้าได้กลับไปอยู่บ้านเกิดระยะหนึ่ง
ยังว่ากันอีกกว่าเป็นเพราะไดนิเอาแต่สนใจรักใคร่ซาเฮโดยไม่ไยดีฮารุโอะ

ต่อมาความไม่ลงรอยระหว่างสามีภรรยาที่มีที่ท่าว่าคลี่คลายลง หลังซา
เฮออกจากบ้านไปไม่นานฮารุโอะก็กลับบ้านโนโนมียา ความสัมพันธ์ของสามี
ภรรยาค่อยดีขึ้น และไม่กี่ปีต่อมาฮารุโอะก็ให้กำเนิดลูกสาวชื่อโนริโกะ ต่อมาโนริ
โกะเติบโตขึ้น แต่งงานและมีลูกสาวชื่อทามาโอะ ความจริงแล้วทามาโอะนี่เองที่
เป็นตัวเอกของเรื่องนี้ แต่เราจะกลับมาเล่าถึงเธอในภายหลัง

ออกจากบ้านโนโนมียาแล้วซาเฮไปทำงานในโรงงานผลิตไหมขนาด
เล็กแห่งหนึ่งด้วยความช่วยเหลือของไดนิ เขาได้เต้าจนกลายเป็นผู้นำทาง
เศรษฐกิจของประเทศญี่ปุ่น ซึ่งเป็นก้าวแรกของการก่อตั้งกลุ่มบริษัทอินูงามิ ความ
ที่เป็นคนมีไหวพริบฉลาดเฉลียว เพียงแค่ปีเดียวซาเฮสามารถเรียนรู้งานที่คน
ทั่วไปต้องใช้เวลาฝึกฝนนานหลายปี แม้จะออกจากบ้านโนโนมียามาแล้ว ความ
สัมพันธ์ระหว่างซาเฮกับไดนิ โนโนมียากลับไม่ได้ขาดสะบั้นลง ซาเฮยังเข้าออก
บ้านโนโนมียาสม่ำเสมอ คำอบรมสั่งสอนของไดนิฝังลึกลงในตัวเขาทีละน้อย อีก
ทั้งฮารุโอะภรรยาของไดนิผู้เคยตกที่นั่งลำบากถึงขนาดต้องกลับบ้านเกิดไประยะ
หนึ่งก็ดูจะเข้าใจดี ว่ากันว่าทุกครั้งที่ซาเฮมา ฮารุโอะจะต้อนรับดูแลอย่างดีราวกับ
ซาเฮเป็นน้องชายร่วมสายเลือด

กล่าวกันว่าช่วงปี พ.ศ. 2430 ที่ซาเฮเริ่มทำงานในโรงงานผลิตไหม
เป็นยุคเติบโตของโรงงานผลิตไหมในญี่ปุ่น ซาเฮได้เรียนรู้โครงสร้างของโรงงาน
ผลิตไหม กฎหมายการค้าไหม ไม่นานเขาก็ออกมาตั้งโรงงานของตน ซึ่งผู้
สนับสนุนเงินทุนคือไดนิ โนโนมียานั่นเอง

กิจการของซาเฮเจริญรุ่งเรืองภายในเวลารวดเร็ว เมื่อเกิดสงคราม
ญี่ปุ่น-จีน และสงครามญี่ปุ่น-รัสเซีย รวมทั้งสงครามโลกครั้งที่หนึ่งประเทศญี่ปุ่น
เริ่มมีอำนาจมากขึ้น ไหมกลายเป็นสินค้าส่งออกสำคัญของประเทศ บริษัทผลิต
ไหมของตระกูลอินูงามิจึงก้าวขึ้นเป็นบริษัทชั้นนำของญี่ปุ่น

พ.ศ. 2454 ไดนิ โนโนมียามรณภาพด้วยวัยหกสิบแปดปี ไดนิเป็นผู้
ให้เงินลงทุนก้อนแรกแก่กิจการของซาเฮ อินูงามิ แต่ไม่ว่าซาเฮจะพูดเกลี้ยกล่อม

อย่างไร ไดนิกก็ปฏิเสธที่จะรับส่วนแบ่งผลกำไรของบริษัท โดยยอมรับแค่ดอกเบียเล็กน้อยจากเงินกองทุนก้อนนั้น ไดนิ โนโนมียาอุทิศตนเป็นพระชินโตและใช้ชีวิตสะอาดบริสุทธิ์ตลอดมา

หลังจากไดนิเสียไปไม่นาน ชาเฮหาคู่ครองให้แก่โนริโกะทายาทของไดนิเพื่อสืบทอดอาชีพพระชินโต โนริโกะกับสามีไร้ทายาทอยู่หลายปี จนกระทั่ง พ.ศ. 2467 หลังจากแต่งงานกันสิบกว่าปี โนริโกะจึงให้กำเนิดบุตรสาวชื่อทามาโยะ

ตอนทามาโยะเกิด ฮารุโยะผู้เป็นยายเสียชีวิตไปแล้ว เมื่ออายุได้ไม่ถึงยี่สิบ ทามาโยะก็ต้องเสียพ่อแม่ไป ทามาโยะจึงถูกนำมาเลี้ยงดูในบ้านอิโนงามิโดยได้รับการประคบประหงมเป็นพิเศษ ถือเป็นการน้อมต้อนรับแขกสำคัญผู้เป็นทายาทของผู้มีพระคุณใหญ่หลวงของคุณตาซาเฮ

คงด้วยเหตุผลบางอย่าง ชาเฮ อิโนงามิไม่เคยตกแต่งภรรยาให้ถูกต้องตามประเพณี ชาเฮมีลูกสาวสามคนชื่อ มาซุโกะ ทาเคโกะ อูเมโกะ ทั้งสามเป็นพี่น้องคนละแม่ ทว่าแม่ของทั้งสามไม่ใช่ภรรยาเอกของชาเฮ ลูกสาวทั้งสามของคุณตาซาเฮแต่งงานมีลูกกันแล้วทุกคน มาซุโกะลูกสาวคนโต สามีเป็นผู้จัดการสาขาใหญ่ของบริษัทอิโนงามิเมืองนาสุ ทาเคโกะ ลูกสาวคนรอง สามีเป็นผู้จัดการสาขาย่อยในโตเกียว และอูเมโกะ ลูกสาวคนสุดท้อง สามีเป็นผู้จัดการสาขาย่อยในเมืองโกเบ แต่จนกระทั่งวินาทีสุดท้ายของชีวิต คุณตาซาเฮ อิโนงามิก็ยังไม่ยอมให้ลูกเขยทั้งสามกุมอำนาจแท้จริงในกลุ่มบริษัทตระกูลอิโนงามิ

วันที่ 18 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 248x สมาชิกตระกูลอิโนงามิซึ่งมารวมตัวกันก่อนคุณตาซาเฮ อิโนงามิสิ้นลม มีดังนี้

เริ่มจากมาซุโกะลูกสาวคนโต วัยต้นห้าสิบ มาซุโกะนับว่าโตเต็มที่มากกว่าเพื่อนในบรรดาสมาชิกตระกูลอิโนงามิ เนื่องจากสามีของเธอมาต่วนจากไปเมื่อสองสามปีก่อน ส่วนสุเกะคิโยลูกชายคนเดียวนั้นยังไม่กลับจากไปรบ หลังจากสงครามเริ่มได้ไม่นาน มาซุโกะถึงค่อยได้ข่าวจากพม่าว่าลูกชายยังมีชีวิตอยู่ แต่ไม่รู้จะได้กลับมาเมื่อไหร่ ในหมู่หลานชายทั้งสามของคุณตาซาเฮ มีเพียงสุเกะคิโยคนเดียวไม่ได้อยู่ดูใจตอนท่านเสียชีวิต

ต่อจากมาซุโกะคือทาเคโกะ ลูกสาวคนรอง กับสามีโทระโนสุเกะ สองคนนี้มีลูกชายชื่อสุเกะทาเค กับลูกสาวชื่อซาโยโกะ สุเกะทาเคอายุยี่สิบแปดปี ส่วนซาโยโกะอายุยี่สิบสองปี

ต่อไปเป็นลูกสาวคนสุดท้ายคืออุเมโกะกับสามิโคคิจิ ทั้งคู่มีลูกชาย
หนึ่งคนชื่อสุเกะโทโม อายุยี่สิบเจ็ดปี อ่อนกว่าสุเกะทาเคปีเดียว

รวมลูกหลานทั้งหมดนับได้แปดคน รวมสุเกะคิโยผู้ยังไม่กลับมาด้วย
ก็เป็นเก้าคน ทุกคนล้วนเป็นสายเลือดตระกูลอิโนงามิ และทั้งหมดนี้คือตระกูลอิโนงา
มิ

นอกจากคนในตระกูลแล้ว อีกคนหนึ่งที่มีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับคุณ
ตาซาเฮและมาดูใจก่อนท่านเสียชีวิต ไม่ใช่ใครอื่น คือทามาโยะ อายุยี่สิบหกปี
ทายาทเพียงหนึ่งเดียวของตระกูลโนโนมียา

ทุกคนนั่งเฝ้าบกรับราวกับก้อนหินขณะเฝ้าดูลมหายใจของคุณตาแผ่ว
ลงทุกขณะ ที่น่าแปลกใจคือ สีหน้าทุกคนไม่มีร่องรอยความเศร้าโศกกับการจาก
ไปของคนในครอบครัว ไม่สิ ไม่ใช่แค่ไม่เศร้าโศก ใบหน้าทุกคนยกเว้นทามาโยะ
แสดงถึงความหงุดหงิด คล้ายกำลังลุ่นอะไรบางอย่าง นอกจากนั้นต่างคนต่าง
เหลือบมองหยิ่งเชิงซึ่งกันและกัน เมื่อถอนสายตากร่างคุณตาซาเฮผู้กำลังจะ
สิ้นลม แต่ละคนหันมองหน้ากันด้วยสายตาระแวดระวัง

ที่พวกเขาอรอุสก็เนื่องจากยังไม่รู้เจตนารมณ์ของคุณตาซาเฮ ว่าใคร
จะได้สืบทอดกิจการตระกูลอิโนงามิอันใหญ่โตหลังการจากไปของคุณตาซาเฮ และ
มรดกมหาศาลของคุณตาจะแบ่งสันปันส่วนกันอย่างไร เนื่องจากคุณตาซาเฮไม่
เคยเผยความคิดเหล่านี้ให้ใครรู้

เหตุผลอีกอย่างที่ทำให้บรรดาลูกหลานหงุดหงิดกังวลเกี่ยวกับมรดก
และการสืบทอดกิจการคือ ไม่รู้ว่าเหตุใดซาเฮถึงไม่มีความรักให้กับลูกสาวแม้แต่
น้อยนิด ยิ่งลูกเขยนั้นซาเฮไม่ไวใจเอาเลย

แพทย์ประจำตัวเอี่ยมมือไปตรวจชีพจร ลมหายใจของคุณตาซาเฮ
แผ่วลงทุกขณะ ในที่สุดมาซุโกะลูกสาวคนโตทนไม่ไหว เธอขยับตัวโน้มไปข้างหน้า

“คุณพ่อคะ จะสั่งเสียไหมคะ... สั่งเสียไหมคะ”

อาจเป็นเพราะเสียงมาซุโกะ คุณตาซาเฮลืมตาเผยอขึ้นเล็กน้อย

“คุณพ่อคะ ถ้ามีอะไรสั่งเสียก็บอกมาเถอะ เราทุกคนรอฟังคุณพ่ออยู่
คะ”

คุณตาคงเข้าใจความหมายของมาซุโกะจึงเผยอยิ้ม ชี้นิ้วสันเทาไปยัง
คนนั่งริมสุด บุคคลนั้นคือทนายความประจำตระกูลอิโนงามิ เคียวโซ ฟุรุดาเตะ เมื่อ
ถูกชี้ ทนายฟุรุดาเตะก็กระแอมเบาๆแล้วพูด

“ครับ ถ้าหมายถึงพินัยกรรมของท่าน ผมเก็บรักษาไว้เองครับ”

คำพูดประโยคเดียวของนายฟูรดาเตะเป็นหนึ่งในระเบิดทิ้งตูมลง
ในสถานที่เงียบสงัด ทุกคนยกเว้นทามาโยะ หันขวับไปมองนายฟูรดาเตะด้วย
ความประหลาดใจ

“มีพินัยกรรมด้วยหรือ”

โทระโนสุเกะ สามीของทาเคโกะลูกสาวคนรองร้องครางขึ้น แล้วรีบ
ควักผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋าเสื้อมาซับเหงื่อซึมตามหน้าผาก ทั้งที่ตอนนี้เป็นเดือน
กุมภาพันธ์ซึ่งอากาศยังหนาวอยู่

“แล้วเมื่อไหร่ถึงจะเปิดพินัยกรรมได้ครับ ทันทีหลังจากท่านประธาน
เสียชีวิตหรือเปล่า...” โคคิจิ สามीของอุเมโกะลูกสาวคนสุดท้องถามด้วยสีหน้า
หงุดหงิด

“ไม่ใช่ครับ ความตั้งใจของนายท่าน พินัยกรรมฉบับนี้จะเปิดอ่านได้ก็
ต่อเมื่อคุณสุเกะคิโยกลับมาจากสงครามครับ”

“พี่สุเกะคิโยหรือ” สุเกะทาเค ลูกชายของทาเคโกะพึมพำ สีหน้ามีแวว
กังวล

“ถ้าสุเกะคิโยกลับมาไม่ได้แล้ว... ถ้าโชคร้าย...”

ทาเคโกะลูกสาวคนรองเอ่ยขึ้น มาซุโกะฟังแล้วเบิกตาโพรง

“จริงอย่างพี่ทาเคโกะพูดนะ ถึงแม้สุเกะคิโยจะยังมีชีวิตอยู่ แต่อยู่ไกล
ถึงพม่าโน่น กว่าจะกลับมา อาจมีอะไรเกิดขึ้นก็ได้” อุเมโกะลูกสาวคนสุดท้องพูด
แรง สีหน้าเธอเฉยเมยไม่แยแสความรู้สึกพี่สาว

“ไม่หรอกครับ อะไรกัน ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง...” นายฟูรดาเตะกระ
แอมเบาๆ “ผมจะเปิดพินัยกรรมในวันครบรอบหนึ่งปีที่ท่านเสียชีวิต ระหว่างนี้
สมาคมตระกูลอินูงามิจะดำเนินการดูแลมรดกรวมทั้งกิจการตระกูลอินูงามิไป
ก่อน”

ห้องตกอยู่ในความเงียบน่าอึดอัด ใบหน้าของทุกคนยกเว้นทามาโยะ
เต็มไปด้วยความหงุดหงิด ความหวาดหวั่น และความเกลียดชัง แม้กระทั่งมาซุ
โกะยังจ้องหน้าคุณตาซาเฮด้วยสายตาที่มีทั้งความหวัง ความกังวล ความ
ปรารถนา และความเกลียดชังระคนกัน

คุณตาซาเฮซึ่งนอนอยู่มีรอยยิ้มบางๆมุมปาก ท่านลืมหูลืมตาขึ้นไ่มอง
หน้าลูกหลานทีละคน เริ่มจากมาซุโกะเรียงไปตามลำดับ สุดท้ายตาท่านจับอยู่ที่
ใบหน้าของทามาโยะ จากนั้นสายตาของคุณตาซาเฮไม่ขยับอีก

แพทย์จับชีพจรแล้วประกาศด้วยน้ำเสียงน่าเกรงขาม “สิ้นลมแล้ว”

คุณตาซาเฮ อินงามิจบชีวิตอันโชกโชนของท่านด้วยวัยแปดสิบเอ็ดปี
และนี่เองเป็นจุดเริ่มต้นเหตุการณ์สยดสยองในตระกูลอินงามิ

หญิงสาวผู้เลอโฉม

วันที่ 18 ตุลาคม แปรเดือนหลังการตายของคุณตาซาเฮ อินงามิ
แขกคนหนึ่งเข้าพักโรงแรมนาสุบริเวณทะเลสาบนาสุ

แขกผู้นี้เป็นชายอายุประมาณสามสิบห้า สามสิบหก ผมเผ้ายุ่งเหยิง
ไม่เป็นระเบียบ รูปร่างเล็กไม่สะดุดตา สวมเสื้อขนสัตว์ย้วยยู่ กางเกงญี่ปุ่นฮากา
มะ พูดจาตะกุกตะกักเล็กน้อย เขาลงชื่อในสมุดรายนามแขกว่าโคสุเกะ คินตะอิจิ

ท่านที่เคยอ่านเรื่องสืบสวนสอบสวนของโคสุเกะ คินตะอิจิมาดังแต่
คดีฆาตกรรมในโรงแรม คงไม่ต้องการคำอธิบายเกี่ยวกับตัวละครตัวนี้อีก แต่
สำหรับท่านที่เพิ่งอ่านเป็นครั้งแรก จะขออธิบายสักเล็กน้อย

โคสุเกะ คินตะอิจิเป็นนักสืบผู้มีบุคลิกเรียบง่าย เป็นผู้ชายที่มองไม่
เห็นข้อดีใดๆ อีกทั้งบุคลิกไม่โดดเด่น แต่หากเป็นเรื่องสืบสวนคดีแล้วเขาไม่เป็น
รองใคร ข้อนี้ยืนยันได้จากคดีต่างๆที่เขาเคยคลี่คลายได้ อาทิ คดีฆาตกรรมใน
โรงแรมเกาะโกะคุมน และหมู่บ้านยัตสึฮากะ เวลาตื่นต้นผู้ชายคนนี้จะพุดจา
ติดขัดตะกุกตะกัก และชอบเสยผมยุ่งไม่เป็นระเบียบซึ่งแลดูไม่ค่อยเป็นผู้ดีนัก

ทันทีที่โคสุเกะ คินตะอิจิมายังห้องปูเสื่อตามิบนชั้นสองซึ่งมองเห็น
ทะเลสาบ เขาริบให้ทางโรงแรมต่อโทรศัพท์สายนอกไปยังที่แห่งหนึ่ง

“อ้อ จันหรือ ถ้าอย่างนั้นอีกประมาณหนึ่งชั่วโมง...ใช่ แล้วผมจะรอ
แค่นี้ครับ...”

เมื่อวางสายโทรศัพท์ เขาหันไปบอกพนักงานหญิงของโรงแรมว่า “อีก
ประมาณหนึ่งชั่วโมงจะมีคนมาหาผม ให้พามาห้องนี้เลย ชื่อผมหรือ...โคสุเกะ คิน
ตะอิจิ”

โคสุเกะ คินตะอิจิอาบน้ำแล้วกลับมาห้องพัก และหยิบหนังสือหนึ่ง
เล่มกับจดหมายหนึ่งฉบับออกจากกระเป๋าเดินทาง สีหน้าเขายุ่งยากใจ หนังสือ
เล่มนั้นชื่อ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ พิมพ์โดยสมาคมตระกูลอินงามิ หนึ่งเดือน
ก่อนชายชื่อโทโยอิจิโร วากาบายาชิแห่งสำนักงานกฎหมายฟุรุดาเตะ เมืองนาสุ
ให้หนังสือเล่มนี้แก่เขา

โคสุเกะ คินตะอิจียกเก้าอี้ไปที่ระเบียงซึ่งหันหน้าไปทางทะเลสาบ
พลิกหน้าหนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ ซึ่งเขาอ่านมาหลายรอบ จากนั้นวาง

หนังสือลงข้างตัว ดึงจดหมายของโทโยอิจิโร วากาบายาชิออกจากซอง เนื้อความ
ชวนสงสัยของจดหมายมีดังนี้

สวัสดีครับ

ในช่วงอากาศหนาวเย็นปลายฤดูใบไม้ร่วง ผมขออวยพรให้คุณมี
สุขภาพพลานามัยแข็งแรง และมีความสุขเรื่องยิ่งๆขึ้นไป

ก่อนอื่นผมต้องขอประทานโทษที่เขียนจดหมายมารบกวนคุณทั้งที่ไม่
เคยพบหน้ากันมาก่อน เนื่องจากผมมีเรื่องต้องขอร้องคุณ เรื่องดังกล่าวจะเป็น
เรื่องใดไปมิได้ นอกจากเรื่องในครอบครัวคุณตาซาเฮ อินูงามิ บุคคลเจ้าของเรื่อง
ราวในหนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินูงามิ ซึ่งผมส่งมาด้วยแล้ว ผมกังวลมากกว่า
อาจเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นกับตระกูลอินูงามิในเร็ววันนี้ เหตุการณ์ไม่คาดฝัน
ที่ว่าเป็นคือคดียาเสพติดของเหล่านักเรียนของโรงเรียนของคุณ ผมคิดว่าอาจจะ
มีคนตระกูลอินูงามิตกเป็นผู้เคราะห์ร้ายทีละคน นี่เองเป็นเหตุให้ผมนอนไม่หลับทุก
ครั้งเมื่อคิดถึงเรื่องนี้ ไม่ใช่ในเร็ววันนี้สิ มันกำลังเกิดขึ้น ณ เวลานี้แล้ว หากเรายัง
เพิกเฉยต่อไป ก็ไม่อาจคาดเดาได้ว่าสุดท้ายก็เกิดเหตุการณ์น่าสลดใจสักเพียงใด
เพื่อป้องกันเหตุการณ์เช่นนั้น ผมจึงเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อใคร่ขอร้องให้คุณ
กรุณาสืบดูที่เมืองนาสุ หลังจากอ่านจดหมายฉบับนี้ คุณคงคิดว่าผมเสียสติเป็น
แน่ ผมไม่ได้เสียสติครับ ผมขอความช่วยเหลือจากคุณด้วยความกังวลใจเป็นที่สุด
ความหวาดหวั่นถึงที่สุด และความกลัวถึงที่สุด เมื่อคุณมาถึงเมืองนาสุกรุณา
โทรศัพท์มาสำนักงานกฎหมายฟุรุตาเตะตามหมายเลข ผมจะรีบไปหาทันที ผม
ใคร่ขอความกรุณา อย่าได้นิ่งนอนใจเรื่องนี้นะครับ

ขอแสดงความนับถือ
โทโยอิจิโร วากาบายาชิ

ป.ล. กรุณาอย่าแพร่กระจายเรื่องนี้นะครับ

หลังจากอ่านจดหมายซึ่งดูออกว่าคนเขียนไม่คุ้นกับการเขียน
จดหมายจึงฝันป้อนถ้อยคำเป็นทางการน่าอึดอัด คินดะอิจิผู้เฉยชาถึงกับอึ้งไป ตรง
ที่บอกว่ากลัวเขาจะคิดว่าคนเขียนเสียสตินั้น คนเขียนคงจะเสียสติจริง หรือไม่คง
เป็นเรื่องล้อเล่น ส่วนเรื่องฆาตกรรมของเหล่านักเรียนและอาจมีผู้เคราะห์ร้ายจาก
เหตุการณ์ไม่คาดฝันทีละคน แสดงว่าคนเขียนพอคาดเดาได้ว่าใครเป็นฆาตกร แต่

จะรู้ได้อย่างไรละ คนวางแผนฆาตกรรมไม่น่าแพรงพรายให้ใครรู้ เรื่องสำคัญคือ การฆ่าคนนั้นต่อให้วางแผนไว้ในใจแล้ว ไข่จะลงมือทำได้ง่าย ๆ ตรงที่คิดว่าจะมีการฆาตกรรมเกิดขึ้นต่างหาก ที่ทำให้คินตะอิจิคนเขียนจดหมายเสียสติ

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าแผนฆาตกรรมมีจริงและมีการสืบรู้แน่ชัดแล้ว ทำไมถึงไม่ไปบอกคนที่น่าจะเป็นผู้เคราะห์ร้ายเล่า ถึงแมต่อนี้ยังไม่เกิดเหตุการณ์ขึ้น จึงคิดว่าไม่ควรบอกตำรวจ แต่อย่างน้อยน่าจะไปกระซิบบอกเหยื่อให้รู้ตัว หรือหากเกรงว่าไม่ควรไปพูดคุยซึ่งหน้า ใช้วิธีอื่นก็ได้ เช่น สงจดหมายโดยใช้นามแฝง

แรกที่เดียวโคสุเกะ คินตะอิจิอ่านจดหมายแล้วนึกขำ ทว่าต่อมามีบางประโยคสะกิดใจเขา เช่น ไมลี ไม่ใช่ในเร็ววันนี้ลี มันกำลังเกิดขึ้น ณ เวลานี้แล้ว หมายความว่าเกิดเหตุการณ์ไม่ชอบมาพากลขึ้นแล้วหรือ...

อีกอย่างทีโคสุเกะ คินตะอิจิสะดุดใจคือ คนเขียนจดหมายฉบับนี้ทำงานในสำนักงานกฎหมาย อาจเป็นทนายความหรือทนายฝึกหัดผู้บังเอิญล่วงรู้ความลับในครอบครัว และรู้แผนฆาตกรรมโดยไม่ได้ตั้งใจ

โคสุเกะ คินตะอิจิอ่านจดหมายหลายรอบ รวมทั้งหนังสืออัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ ที่ส่งมาพร้อมกัน หลังจากรู้เรื่องราวสลับซับซ้อนของครอบครัวอินงามิเขาจึงเริ่มสนใจ

โคสุเกะ คินตะอิจิรู้ข่าวการเสียชีวิตของคุณตาซาเฮ อินงามิเมื่อต้นฤดูใบไม้ผลิปีนี้ เขาจำได้ว่าเคยอ่านข่าวเรื่องต้องรอให้หลานคนหนึ่งกลับมาจากสงครามก่อนจึงจะเปิดพินัยกรรม เมื่ออ่านจดหมาย ความอยากรู้อยากเห็นของคินตะอิจิยิ่งเพิ่มทวีขึ้น เขารีบปิดคดีที่สืบอยู่ แล้วเก็บกระเป๋าเดินทางมายังเมืองนาสุทันที

โคสุเกะ คินตะอิจิวางจดหมายกับหนังสือลงบนตัก ระหว่างนั่งเหม่อคิดเรื่องนี้อยู่พนักงานหญิงก็เข้ามาเสิร์ฟน้ำชา

“เอ้อ ขอโทษครับ” คินตะอิจิรีบเรียกพนักงานที่วางน้ำชาเสร็จแล้ว และกำลังลุกขึ้นยืน “บ้านอินงามิอยู่ตรงไหน”

“บ้านอินงามิหรือคะ โน่นคะ ที่เห็นอยู่ทางโน้น”

เขามองตามมือหญิงสาว เห็นหลังคาของบ้านญี่ปุ่นกับตึกยุโรปสีครีม สวยงามอยู่ห่างจากโรงแรมไม่กี่ช่วงตึก สวนหลังบ้านอินงามิตัดทะเลสาบ มองเห็นประตูน้ำใหญ่ที่กั้นคลองเชื่อมกับทะเลสาบ

“อืม บ้านสวยมาก เห็นว่าหลานคนหนึ่งของท่านซาเฮที่เพิ่งเสียชีวิตยังไม่กลับจากสงครามใช่ไหม หลังจากนั้นเป็นอย่างไรบ้าง ไม่มีข่าวจากเขาเลยหรือ”

“มีค่ะ ได้ข่าวว่าคุณสุเกะคิโยเพิ่งเดินทางมาถึงฮาคาตะเมื่อวันก่อน นี่เองแม่ของเขาดีใจมาก ไปรับด้วยตัวเองเลย ได้ข่าวว่าตอนนี้พักอยู่โตเกียว อีกสองสามวันถึงจะกลับค่ะ”

“อ้อ กลับมาแล้วหรือ”

หัวใจโคสุเกะ คินตะอิจิเต้นแรงขึ้น ช่างประจวบเหมาะเสียจริง ตอนนั้นเองประตูน้ำบ้านอิูงามิเปิดขึ้นซำๆ เรือลำหนึ่งแล่นออกมาจากคลองข้างใน ในเรือมีหญิงสาวนั่งอยู่เพียงคนเดียว ชายคนหนึ่งวิ่งออกมายังทางเดินนอกประตูน้ำและเฝ้าดูเรือลำนั้น

หญิงสาวในเรือกับชายบนทางเดินคุยกันสองสามคำ หญิงบนเรือโบกมือชายคนนั้นจึงเดินซำๆกลับเข้าข้างใน ส่วนหญิงสาวฉวยไม้พายอย่างคุ่นเคย พายเรือออกไปในทะเลสาบท่าทางสนุกสนาน

“ผู้หญิงคนนั้นเป็นคนบ้านอิูงามิหรือ”

“ชื่อทามาโยะค่ะ ไม่ได้มีเชื้อสายอิูงามิหรอก ว่ากันว่าเธอเกี่ยวดองกับคุณอิูงามิ... เธอคงงามมาก ถึงขนาดรำลึกกันว่าทั่วทั้งญี่ปุ่นอาจไม่มีใครงามเท่าเธออีกแล้ว”

“อืม งามขนาดนั้นเชียวหรือ ไหน ต้องขอดูหน้าหน่อยแล้ว”

คินตะอิจิไม่เชื่อคำยืนยันของพนักงานหญิง เขาเดินไปหยิบกล้องส่องทางไกลจากกระเป๋าเดินทาง ปรับโฟกัสไปทางทามาโยะบนเรือ แต่แล้วขณะจ้องมองใบหน้าบนเลนส์ แผ่นหลังของเขาก็สั่นเทาโดยไม่อาจยับยั้งได้

โอ คำพูดของพนักงานหญิงคนนั้นไม่ได้เกินเลยความจริง โคสุเกะ คินตะอิจิไม่เคยเห็นหญิงใดงดงามเท่านี้มาก่อน เขาแทบไม่เชื่อสายตาว่ามีสาวงามเช่นทามาโยะอยู่ในโลก หน้าเธอชัดขึ้นเล็กน้อยพลาบปล่อยตัวสนุกสนานกับการพายเรือ เธอไว้ผมค่อนข้างยาว ปลายตัดเป็นลอน แก้มอ้ม ขนตายาว จมูกได้สัดส่วน ปากสวยเย้ายวนชวนหลงใหล ชุดกิฟุที่สวมรับกับร่างงาม ความงามของเธอผู้นี้ไม่สามารถบรรยายเป็นตัวอักษรหรือคำพูดได้

ทว่าสาวงามขนาดนี้กลับทำให้เขากลัว โคสุเกะ คินตะอิจิหายใจติดขัดขณะเฝ้ามองอาการปฏิกิริยาของทามาโยะ แล้วทันใดนั้นเองท่าทางของทามาโยะก็เปลี่ยนไป

ทามาโยะหยุดพายและหันมามองดูในเรือ เกิดอะไรขึ้นนะ หญิงสาวหวีดร้องเสียงดัง ปล่อยไม้พายและส่งเสียงตะโกน เรือไหวโคลงเคลง จากนั้นทามาโยะยืนขึ้น ตาโตนั้นเต็มไปด้วยความหวาดกลัว เธอโบกมือสองข้างราวกับคน

เสียดสี น้ำค่อยๆซึมเข้าเรือจากข้างล่าง โคลงเกะ คินตะอิจิกระโจนพรวดขึ้นจาก
เก้าอี้หวาย

งูพิษในห้องนอน

ขณะนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิไม่ได้ลืมน่าจะมีแขกมาหา แต่เขาคิดว่ายังพอมีเวลาเหลือ และเขาไม่อาจยืนเฉยดูคนจมน้ำต่อหน้าต่อตาได้ เขากะโจนออกจากห้องเร่งรีบลงบันได เมื่อมาย้อนคิดดู หากจะบอกว่าเป็นการก้าวพลาดครั้งแรกในการสืบคดีตระกูลอิโนางามิก็คงไม่ผิดนัก

หากทามาโยะไม่จมน้ำ และโคสุเกะ คินตะอิจิไม่กระโจนออกจากห้อง เหตุการณ์บ้านอิโนางามิคงจะคลี่คลายได้เร็วกว่านี้แน่นอน

โคสุเกะ คินตะอิจิวิ่งลงบันได พนักงานหญิงของโรงแรมวิ่งตามมาข้างหลังปลางตะโกนว่า

“นายท่านคะ ทางนี้ค่ะ...”

พนักงานหญิงลงไปในส่วนที่ยังสวมถุงเท้าแล้ววิ่งนำไปทางประตูไม้ข้างหลัง โคสุเกะ คินตะอิจิวิ่งตามไป เมื่อประตูไม้เปิดออกก็เผยให้เห็นทะเลสาบ มีเรือสองสามลำผูกติดกันใต้ท่าเรือเล็กๆ เป็นเรือของโรงแรมนาสุสำหรับให้แขกพายเรือเล่น

“นายท่านพายเรือเป็นไหมคะ”

“อืม เป็น”

คินตะอิจิมั่นใจว่าตัวเองพายเรือเป็นแน่นอน เมื่อเขากะโดดเข้าไปนั่งในเรือเรียบร้อย พนักงานหญิงก็รีบแก้เชือกให้

“ระวังตัวด้วยนะคะนายท่าน”

“อืม ไม่ต้องห่วง”

คินตะอิจิจับพายแล้วรวบรวมพลังกำลังทั้งหมดพายเรือออกไป เมื่อไปถึงกลางทะเลสาบ เรือของทามาโยะจมไปกว่าครึ่งลำแล้ว ทามาโยะหวัดร้องขอความช่วยเหลือราวกับคนบ้าคลั่ง

จริงอยู่ว่าทะเลสาบนาสูไม่ลึกมาก แต่กลับมีอันตรายร้ายแรงยิ่งกว่าทะเลสาบอื่น เนื่องจากก้นทะเลสาบมีสาหล่ายยาวหลายเมตรคล้ายผมผู้หญิง คนที่ถูกสาหร่ายพันจะถูกดึงลงสู่ก้นทะเล ต่อให้ว่ายน้ำเก่งแค่ไหนก็ต้องจมน้ำตายแน่นอน หน้าข้าศพอาจไม่ลอยขึ้นสู่ผิวน้ำ

อาจเป็นด้วยได้ยินเสียงร้องของทามาโยะ เรืออีกสองสามลำของร้านเช่าเรือจากอีกฟากของทะเลสาบจึงแล่นออกจากท่าตามหลังคินตะอิจิมาเล็กน้อย ส่วน

พนักงานหญิงคนนั้นคงไปเรียกคนมาช่วย เพราะด้านหลังคินตะอิจียังมีผู้จัดการ
โรงแรมนาสุและผู้ชายอีกกลุ่มพายเรือออกจากท่าพลางร้องตะโกนโหวกเหวก

ระหว่างที่คินตะอิจิจ้างพายนำหน้าเรือเหล่านั้น ผู้ชายคนที่ออกมาส่งทามา
โยะเมื่อครู่วิ่งพรวดพราดมาบนทางเดินจากประตูน้ำบ้านอินงามิ เขามองดูสภาพ
น้ำในทะเลสาบ จากนั้นถอดเสื้อกางเกงและกระโดดลงทะเลสาบ ว่ายตรงไปยังเรือ
ที่กำลังจมลงรวดเร็ว

แขนทั้งสองของชายคนนั้นจ้วงขึ้นลงประหนึ่งกั้นน้ำให้น้ำแตกกระเซ็น
รุนแรง เขาว่ายมุ่งไปยังเรือโดยทิ้งรอยคลื่นเป็นทางยาวไว้เบื้องหลังดูราวกับงูสี
เงิน

ในที่สุดชายผู้นี้ว่ายไปถึงตัวทามาโยะก่อนใคร

เมื่อคินตะอิจิไปถึง เรือของทามาโยะถูกน้ำท่วมจนถึงแคมเรือแล้ว ทามา
โยะอยู่ในน้ำในอ้อมแขนของชายคนนั้น

“เกือบไปแล้ว เอ้า รีบขึ้นมาเถอะ”

“ขอบคุณครับ”

ทามาโยะจับแขนคินตะอิจิไว้แล้วดันตัวขึ้นเรือ

“นะ-นะ-นายก็ขึ้นมาด้วยสิ”

“ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นต้องรบกวนด้วย... จับทางนั้นไว้ดีๆนะครับ
ประเดี๋ยวเรือจะคว่ำเอา”

ชายคนนั้นปีนขึ้นเรืออย่างคล่องแคล่ว เป็นครั้งแรกที่โคสุเกะ คินตะอิจิได้
เห็นหน้าชายคนนั้นชัดๆ เขารู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง หน้าของชายคนนั้น
เหมือนลิงเหลือเกิน ทั้งหน้าผากแคบ ตาเล็ก แก้มตอบผิดปกติ หน้าตาน่า
อัปลักษณ์ แต่บุคลิกท่าทางแสดงถึงความจริงใจ

ชายคนนั้นหันมาต่อว่าทามาโยะ “ผมบอกแล้วใช่ไหมครับ คุณหนู บอก
แล้วให้ระวังตัวให้ดี... นี่ครั้งที่สามแล้วนะ”

คำว่าครั้งที่สามสะกิดใจคินตะอิรุแรง เขาหันกลับไปมองใบหน้าของทา
มาโยะผู้ทำท่าทำงูคิดอะไรบางอย่าง ทามาโยะถึงหัวเราะถึงร้องไห้คล้ายเด็กทำ
เรื่องซุกซนโดนจับได้

“โธ่ ช่วยไม่ได้นี่ เจ้าลิง ใครจะไปรู้ว่าเรือรั่ว”

“เรือรั่วหรือครับ” คินตะอิจิทำตาโตหันไปมองหน้าทามาโยะ

“อ้อ ดูเหมือนจะใช่ แต่มีของอุดรูอยู่นะ ที่อุดคงจะหลุด เรือเลย...”

เรือของผู้จัดการโรงแรมกับลูกค้ำร้านเรือเช่าพายเข้ามาใกล้

“ผู้จัดการครับ ขอโทษด้วย ช่วยกู้เรือลำนั้นอย่าให้จม แล้วลากไปไว้ชายฝั่งได้ไหมครับ ผมอยากตรวจดูสักหน่อย”

“ได้ครับ” ผู้จัดการโรงแรมทำหน้าที่นำขึ้นyak

คินตะอิจิหันไปทางทามาโยะ “ผมจะไปส่งคุณที่บ้านนะครับ ถึงบ้านแล้วรีบอาบน้ำ ทำตัวให้อุ่นๆไว้ ไม่อย่างนั้นจะเป็นหวัดได้”

“คะ ขอบคุณมากคะ”

คินตะอิจิค่อยๆพายเรือออกไป ปล่อยให้ผู้จัดการกับคนที่เหลือพูดคุยกะอะอะอยู่ข้างหลัง

ทามาโยะกับเจ้าลิงนั่งข้างหน้าเขา ทามาโยะดูท่าทางโล่งใจ เธอเอนศีรษะพิงกับแผ่นอกกว้างของเจ้าลิงผู้อัปลักษณ์ ทว่าร่างกายแข็งแกร่งดุจหิน ทามาโยะในอ้อมแขนใหญ่โตของเจ้าลิงจึงดูคล้ายเกวียลย์เครื่องามพันรอบสนต้นใหญ่

แม้จะเพิ่งตกน้ำมาหยกๆ ความงามของทามาโยะซึ่งอยู่เบื้องหน้าเขาตอนนี้กลับไม่ธรรมดาเลย แต่กลิ่นหอมอ่อนๆจากร่างเปียกน้ำนี้สิ คินตะอิจิผู้ไม่เคยหวั่นไหวกับความงามของผู้หญิงก็ยังอดใจเด่นไม่ได้

เธออายหน้าแดงด้วยอารมณ์ประหม่าตกใจ คินตะอิจิริบกน้ำลายและหันไปทางเจ้าลิง

“เมื่อกันายพูดแปลกนะ ครั้งนี้เป็นครั้งที่สาม... แปลว่าเคยเกิดเรื่องทำนองนี้มาแล้วหรือ”

เจ้าลิงตาเป็นประกาย มองหน้าคินตะอิจิล้ำลายจะค้นหาความจริง แล้วพูดเสียงจริงจิงว่า “ก็ใช่นะสิครับ ระยะเวลาที่มีเหตุการณ์แปลกๆหลายครั้ง ผมถึงได้เป็นห่วงคุณหนู”

“เหตุการณ์แปลกๆที่ว่า...”

“โอ้ ไม่มีอะไรหรอกเจ้าลิง จะบ้าหรือไง ยังติดใจเรื่องพวกนั้นอยู่อีก เรื่องทั้งหมดคงมีเหตุบังเอิญบางอย่าง”

“บังเอิญหรือครับคุณหนู เหตุบังเอิญนี้เล่นเอาเกือบไม่รอดนะครับ ถึงยังไผมก็สงสัยอยู่ดี”

“หา ที่ว่าเกือบไม่รอด เกิดเรื่องอะไรหรือ”

“ครั้งแรกเจอพิษนอนชตอยู่บนที่นอนคุณหนู โชคดีว่าไหวตัวทันเสียก่อน ถ้าโดนกัด หากไม่ตายก็ต้องบาดเจ็บสาหัส ครั้งที่สองมีมือมืดมาตัดเบรกรถยนต์ของคุณหนู คุณหนูหวัดจะตกหน้าผาไปพร้อมกับรถแล้วครับ”

“ไม่จริง ไม่ถึงขนาดนั้นสักหน่อย เป็นอุบัติเหตุต่างหาก เจ้าลิง เธอนะ กังวลเกินเหตุ”

“มันเกิดบ่อยเหลือเกิน แล้วจะเกิดขึ้นอีกเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ คิดแล้วอดเป็นห่วงไม่ได้...”

“บ๊าสี คิดว่าจะมีอะไรอีกหรือ จันมันคนโชคดี มักจะแคล้วคลาดเสมอละ ถ้าเธอม่ัวแต่เป็นห่วงแบบนี้จะยิ่งทำให้ฉันอึดอัดนะ”

ขณะที่ทามาโยะกับเจ้าลิงเถียงกัน เรือก็มาถึงประตูหน้าบ้านอินงามิ

ทั้งสองกล่าวขอบคุณหลังจากคินตะอิจิมาส่งถึงทางเดิน ระหว่างพายเรือกลับโรงแรม คินตะอิจิย่นลองนึกถึงเรื่องที่ถามเจ้าลิงเมื่อสักครู

งูพิษในห้องนอนกับเบรกรถยนต์เสีย แล้วยังเรื้อร้าววันนี้อีก ทั้งหมดเป็นแค่เหตุบังเอิญอย่างที่ทามาโยะพูด หรือเป็นความตั้งใจของใครสักคน ถ้าเป็นอย่างหลัง นั้นหมายถึงคนคนนั้นหมายจะเอาชีวิตของทามาโยะ และถ้าเป็นเช่นนั้นจริงจะเกี่ยวพันกับสังหรณ์ใจของโทโยอิจิโร วากาบายาชิหรือเปล่านะ จริงลี ลองถามวากาบาชิดูดีกว่า ป่านนี้โทโยอิจิโร วากาบาชิคงจวนจะถึงแล้ว โคสุเกะ คินตะอิจิออกแรงพายเรือกลับโรงแรม

เมื่อเขากลับมาถึงห้องพัก พบว่าโทโยอิจิโร วากาบาชิมาแล้ว

“อ้อ...แขกมาถึงแล้ว จันพาไปที่ห้องพักแล้วค่ะ...” พนักงานหญิงของโรงแรมรายงาน คินตะอิจิรีบขึ้นไปชั้นสองแต่กลับไม่พบตัวแขก แต่แขกมาถึงแล้วแน่นอน เพราะมีเก้าอี้หรืออยู่ในที่เขียนบุหรี และมีหมวกซึ่งเขาไม่เคยเห็นถอดวางอยู่ตรงมุมห้องรับแขก

คงจะเข้าห้องน้ำกระมัง คิดดังนี้แล้วคินตะอิจิจึงนั่งรอบนเก้าอี้หวาย แต่รอเท่าไรแขกก็ไม่ออกมาเสียที คินตะอิจิทนไม่ไหว สันกระดิงเรียกพนักงานหญิงคนเดิม

“แขกอยู่ไหน ผมไม่เห็นเขาเลย”

“เอ๊ะ ยังไม่พบหรือคะ เอ เป็นไปได้ยังไง เข้าห้องน้ำหรือเปล่านะ”

“ถ้าเข้าห้องน้ำก็นานเกินไปแล้ว เขาเข้าห้องผิดหรือเปล่า ช่วยลองไปหาดูหน่อยสิ”

“แปลกจังไปไหนกันเน”

พนักงานหญิงทำหน้าที่แปลกใจพลางเดินออกไป ไม่นานก็ได้ยินเสียงดังมาเสียงของพนักงานหญิงคนนั้นแน่นอน

คินตะอิจิตกใจรีบวิ่งไปทางต้นเสียง พนักงานหญิงคนเมื่อครู่ยืนตัวแข็ง
หน้าซีดหน้าห้องน้ำ

“คะ-คุณ ปะ-ปะ-เป็นอะไรไป”

“เอ้อ นายท่านคะ...แขกคะ...แขก”

เขามองตามมือพนักงานหญิง ประตูห้องน้ำเปิดแง้มเล็กน้อย เห็นชายผู้ชาย
ซึ่งนอนอยู่กับพื้น คินตะอิจิตกใจ ชะงัก เมื่อเขาเปิดประตูก้าวเข้าในห้องน้ำ ก็ต้อง
ยืนตัวแข็งที่อรรากับท่อนไม้

ชายสวมแว่นดำนอนคว่ำบนพื้นกระเบื้องขาวในห้องน้ำ เห็นชัดว่าก่อน
ตายคงตื่นตระหนก เพราะจากปกเสื้อคลุมกับผ้าพันคออยู่เหยิง มือสองข้างตะกุย
พื้นจนเล็บฉีกกินเข้าไปในเนื้อ และยังมีเลือดที่กระอักออกมากองเป็นหย่อมบนพื้น
กระเบื้องขาว

คินตะอิจิตยืนตัวแข็ง จากนั้นจึงเข้าไปจับแขนดูชีพจรหยุดเต้นแล้ว

คินตะอิจิตอดแว่นตาดำของชายคนนั้น แล้วหันไปทางพนักงานหญิง

“จำผู้ชายคนนี้ได้หรือเปล่า”

พนักงานหญิงเหลือบมองหน้าชายผู้ตายด้วยความหวาดกลัว “อ้าว คุณ
วากาบาชิค่ะ”

คำพูดนี้ทำให้หัวใจของคินตะอิจิตเต้นแรงขึ้น ร่างเขาแข็งที่อีกครั้ง

ทนายฟรุดาเตะ

สำหรับโคสุเกะ คินดะอิจิ นี่ถือเป็นการเหยียดหยามขั้นรุนแรง
ระยะหลังนี้เขาคิดว่าความสัมพันธ์ระหว่างนักสืบเอกชนกับผู้ว่าจ้างนั้น
คล้ายกันมากกับความสัมพันธ์ระหว่างพระกับผู้สารถาพบาป

ผู้ว่าจ้างจะสารถาพในสิ่งที่ไม่เคยเปิดเผยกับผู้ใด และหวังพึ่งความ
สามารถของนักสืบเอกชน เช่นเดียวกับคนมีบาปหนาสารถาพความลับค้ำใจและ
หวังพึ่งพระผู้รับคำสารถาพบาป ทั้งนี้และทั้งนั้น ความสัมพันธ์ต้องอยู่บนพื้นฐาน
ว่าผู้จ้างไวใจอุปนิสัยของนักสืบ และนักสืบก็ต้องตอบสนองความไว้วางใจของผู้ว่า
จ้างด้วยเช่นกัน

โคสุเกะ คินดะอิจิปฏิบัติตามความเชื่อดังกล่าวมาจนถึงบัดนี้ว่าจ้างสักครั้ง
เดียว

แล้วนี่มันอะไรกัน ผู้ว่าจ้างคดีนี้ยังไม่ทันปรากฏตัวก็กลับมาถูกฆ่าตายเสีย
แล้ว หน้าซ้ายยังถูกฆ่าในท้องของเขาเองด้วย...สำหรับคินดะอิจิมันชั่งน้ำหนัก

ยิ่งกว่านั้นหากลองคิดดู คนฆ่าโทโยอิจิโร วากาบายาชิคงรู้ว่าวากาบายาชิ
กำลังจะนำความลับบางส่วนมาบอกนักสืบ เพื่อไม่ให้ความลับรั่วไหลจึงต้องใช้วิธี
การโหดเหี้ยมเช่นนี้ แปลว่าฆาตกรรู้เรื่องการมาของเขา และกำลังทำประลองกับ
เขาอยู่

คินดะอิจิดคิดแล้วก็โมโห ขณะเดียวกันเขาตั้งใจว่าจะสู้ให้ถึงที่สุด ดังที่
กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่าแรกทีเดียวคินดะอิจียังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง เขาสงสัยว่าสิ่งที่
โทโยอิจิโร วากาบายาชิกลัวจะเกิดขึ้นจริงหรือไม่ ซึ่งข้อสงสัยดังกล่าวคลี่คลาย
หมดในคราวเดียว คดีนี้ต้องมีอะไรลึกซึ้งยิ่งกว่าที่โทโยอิจิโร วากาบายาชิบอกมา
ในจดหมายแน่

เอาละ โคสุเกะ คินดะอิจิถูกวางหมากให้อยู่ในสถานะแปลกประหลาด
ตั้งแต่แรก ความที่เขาไม่ใช่เซอร์ลોક โฮล์มส์ ชื่อเสียงยังไม่โด่งดังมากนัก จึงค่อนข้าง
ลำบากในการอธิบายสถานภาพตัวเองกับผู้บังคับการสถานีตำรวจเมืองนาสุ
และพนักงานสืบสวนผู้รู้ตมาทันทีหลังทราบเรื่อง

นอกจากนี้การเปิดเผยจดหมายของโทโยอิจิโร วากาบายาชิจะยิ่งทำให้
เรื่องยุ่งขึ้นไปอีก เพราะเพียงแค่นี้คินดะอิจิก็น่าจะอธิบายให้ตำรวจเข้าใจจุด
ประสงค์การมาเมืองนาสุแล้ว

พนักงานสืบสวนไม่พอใจคำให้การของคินตะอิจิ จึงซักละเอียดยิบเรื่องความสัมพันธ์ของคินตะอิจิกับโทโยอิจิโร วากาบายาชิ ซึ่งคินตะอิจิอธิบายแบบกำกวมว่า เขามาเมืองนาสุเพราะถูกว่าจ้างให้สืบเรื่องบางอย่าง แต่ยังไม่ทันทราบเรื่องราว ผู้จ้างกลับมาเสียชีวิตก่อน

พนักงานสืบสวนพยายามพูดจาอ้อมค้อมหว่านล้อมให้เขาพักที่นี่ต่อไปอีกสักระยะ ซึ่งเขาไม่ขัดข้อง เพราะตัดสินใจแน่วแน่แล้วว่าจะไม่ไปจากเมืองนาสุ จนกว่าจะคลี่คลายคดีนี้ได้

ศพของโทโยอิจิโร วากาบายาชิถูกนำไปชันสูตรในวันเดียวกัน และมีการยืนยันสาเหตุการตายว่าเพราะยาพิษ แต่ที่แปลกคือไม่พบพิษในกระเพาะอาหาร แต่ไปพบในปอด พูดอีกอย่างคือ โทโยอิจิโร วากาบายาชิไม่ได้ดื่มยาพิษ เขาสูดดมพิษเข้าไป

เมื่อทราบดังนี้แล้ว ประเด็นที่ต้องสนใจได้แก่กันบูหรี่ของโทโยอิจิโร วากาบายาชิที่ทิ้งไว้ในที่เชียบูหรี่ มันเป็นบูหรี่ต่างประเทศ ผลวิเคราะห์ระบุว่าสารพิษทั้งหมดผสมอยู่ในบูหรี่ และน่าแปลกกว่า บูหรี่ปนเปื้อนสารพิษมีเพียงมวนเดียวในกล่อง

กล่องใส่บูหรี่ของโทโยอิจิโร วากาบายาชิยังเหลือบูหรี่อีกหลายมวน แต่บูหรี่เหล่านั้นไม่มีสิ่งผิดปกติใด ถ้าเป็นเช่นนั้น แสดงว่าฆาตกรไม่ได้วางแผนแน่นอนว่าจะปลิดชีวิตโทโยอิจิโร วากาบายาชิเมื่อไร จะเป็นเมื่อไรก็ได้ ขอแค่ให้ตายเท่านั้น

แผนการนี้ดูผิวเผินคล้ายง่ายตาย หากความจริงแล้วแยบคายและหลักแหลมมากทีเดียว เพราะฆาตกรไม่จำเป็นต้องอยู่กับผู้ตายตอนเกิดเหตุ และเทียบกับการใช้พิษแบบอื่นแล้วโอกาสจะตกเป็นผู้ต้องสงสัยมีน้อยมาก คินตะอิจิถึงกับตกตะลึงเมื่อรู้ถึงแผนการแยบยลนี้ คนทำประลองกับเขาไม่ใช่ระดับธรรมดาแล้ว

วันรุ่งขึ้นหลังการตายของโทโยอิจิโร วากาบายาชิ มีคนมาขอพบคินตะอิจิที่โรงแรมนาสุ นามบัตรที่พนักงานโรงแรมนำมาให้ ชื่อเคียวโซ ฟุรุดาเตะ

คินตะอิจิจึงงันด้วยไม่คาดคิดมาก่อน

ฟุรุดาเตะเป็นบุรุษวัยกลางคน ผิวสีน้ำตาล บุคลิกดูเป็นคนเจ้าระเบียบ สายตาคมกริบสมกับตาทนาย ฟุรุดาเตะมองสังเกตคินตะอิจิอย่างระมัดระวัง พลังแนะนำตัวด้วยท่าทางสุภาพ และกล่าวขอโทษเรื่องมาขอพบโดยไม่แจ้งล่วงหน้า

คินตะอิจิเกาะศรัทธาด้วยความเคยชิน พูดว่า “มิได้ครับ เชิญครับ เมื่อวานนี้ผมก็ตกใจมาก คุณเองคงตกใจไม่น้อยใช่ไหมครับ”

“ใช่ครับ ผมแทบไม่เชื่อว่าจะเกิดเรื่องไม่คาดคิดแบบนี้...ผมมานี้ก็ด้วยเรื่องนี้”

“ครับ”

“เมื่อครู่ตำรวจบอกว่า วากาบายาชิตั้งใจมาขอร้องให้คุณสืบบางอย่างใช่ไหม”

“ใช่ครับ แต่ยังไม่ทันรู้เรื่องก็มาเกิดเหตุขึ้น... ผมเลยไม่ทราบว่าเขาจะขอร้องให้สืบอะไรกันแน่”

“คุณพอจะทราบเรื่องคร่าวๆไหม ผมคิดว่าเขาคงติดต่อกับคุณทางจดหมายบ้าง”

“ครับ คือว่า...” คินตะอิจิ้องหน้าอีกฝ่าย “คุณฟุรุตาเตะครับ คุณเป็นทนายประจำตระกูลอิโนงามิใช่ไหมครับ”

“ใช่”

“ถ้าเช่นนั้น คุณคงต้องการปกป้องชื่อเสียงของตระกูลอิโนงามิถูกไหมครับ”

“เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว”

“ความจริงแล้ว คุณฟุรุตาเตะครับ” คินตะอิจิลดเสียงลง “ผมเองก็คิดถึงชื่อเสียงตระกูลอิโนงามิเช่นกัน คิดว่าไม่ควรพูดเรื่องนี้เลยไม่ได้บอกตำรวจ ผมได้รับจดหมายฉบับนี้จากคุณวากาบายาชิ”

คินตะอิจิยื่นจดหมายให้ พลังสังเกตสีหน้าทนายฟุรุตาเตะซึ่งฉายแววตระหนกชัดขึ้นเรื่อยๆ ขณะอ่านหนังสืออยู่บนหน้าผากสีน้ำตาลอันมีรอยย่นลึก มือที่ถือจดหมายสั่นเทา

“คุณฟุรุตาเตะพอจะทราบเกี่ยวกับเรื่องในจดหมายหรือเปล่าครับ”

ทนายฟุรุตาเตะมีอาการเหม่อลอย พอคินตะอิจิถามจึงสะดุ้งจนไหล่ไหว “เอ้อ ไม่ทราบ...”

“ผมอดสงสัยไม่ได้ หากวากาบายาชิสังหรณ์ว่าจะเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นในบ้านอิโนงามิ เขารู้ได้อย่างไร...น่าเสียดายในจดหมายดูเหมือนเขาจะมั่นใจมาก ทำไมถึงมั่นใจว่าจะเกิดเรื่องล่ะ คุณฟุรุตาเตะพอจะทราบไหมครับ”

ใบหน้าของทนายฟุรุตาเตะเต็มไปด้วยความหวั่นวิตก เขาต้องรู้อะไรบางอย่างแน่

คินตะอิจิโน้มตัวไปข้างหน้า “คุณฟุรุตาเตะ คุณไม่ทราบเกี่ยวกับเรื่องในจดหมายเลยหรือครับ เรื่องที่คุณวากาบายาชิขอร้องให้ผมสืบ...”

“ไม่รู้เลยครับ แต่พอมาคิดดู จำได้ว่าวากาบาชิเคยทำท่าแปลก คล้าย
หวาดกลัวอะไรสักอย่าง...”

“กลัวอะไรสักอย่าง...”

“ใช่ ผมเพิ่งนึกออก ตั้งแต่วากาบายาชิถูกฆ่าตาย...”

“เขากลัวอะไรกันแน่ คุณไม่ทราบหรือครับ”

“เฮ้อ เรื่องนั้นนะหรือ” ท่าทางทนายฟุรุตาเตะคล้ายมีความขัดแย้งในใจ
ในที่สุดเขาตัดสินใจพูด “ความจริง ผมตั้งใจมาปรึกษาคุณเรื่องนี้
แหละ...พินัยกรรมของคุณตาซาเฮ อินูงามิ...”

“เอ๊ะ พินัยกรรม...มีอะไรหรือครับ”

“พินัยกรรมอยู่ในตู้เซฟสำนักงานผม เมื่อวานนี้หลังจากเกิดเรื่องวากาบา
ยาชิ ผมรู้สึกใจคอไม่ดีจึงไปดูตู้เซฟ เห็นร่องรอยคล้ายมีคนเปิดอ่านพินัยกรรม
แล้ว”

คินตะอิจิตกใจ “มีคนเปิดอ่าน...พินัยกรรม...”

ทนายฟุรุตาเตะสีหน้าไม่สู้ดี พยักหน้า คินตะอิจิหายใจติดขัดพลางพูดต่อ

“หลังจากมีคนอ่านพินัยกรรม เกิดเรื่องยุ่งยากอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไม่มี ช้าเร็วพินัยกรรมฉบับนี้ก็ เอ้อ...จะว่าไปคุณสุเกะคิโยจวนจะกลับ
แล้ว เพราะฉะนั้นอีกสองสามวันคงเปิดอ่านได้ แต่ถึงยังไงผมก็ยังห่วงว่าหลังจาก
เปิดพินัยกรรม อาจจะเกิดเรื่องวุ่นวายขึ้น”

“พินัยกรรมฉบับนั้นมีอะไรแปลกหรือครับ”

“แปลกมาก!” ทนายฟุรุตาเตะรวบรวมกำลังวังชาแล้วพูดต่อ “แปลกชนิด
ไม่นึกไม่ฝัน มันจะทำให้คนในตระกูลรังเกียจกันเอง ตอนนั้นผมพยายามคัดค้าน
แล้ว แต่คุณตาซาเฮเป็นคนรั้น...”

“พอจะบอกใจความพินัยกรรมให้ผมรู้ได้ไหมครับ”

“ไม่ได้ครับ” ทนายฟุรุตาเตะโบกมือ “ไม่ได้ เรื่องนี้เป็นความตั้งใจของผู้
ตาย จะไม่มีการเปิดพินัยกรรมจนกว่าคุณสุเกะคิโยกลับมา...”

“เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะไม่ถามอีก แต่สมมุติว่ามีร่องรอยคน
เปิดอ่านพินัยกรรม... คนสนใจพินัยกรรมนั้นย่อมเป็นคนในครอบครัวอินูงามิ ใคร
บ้างครับที่จะเปิดตู้เซฟได้...”

“แต่มันเป็นไปไม่ได้ คนตระกูลอินูงามิไม่มีใครมีโอกาสเปิดตู้เซฟได้ ผม
จึงคิดว่าอาจมีคนจ้างวากาบายาชิ...เพราะวากาบายาชิเปิดตู้เซฟได้แน่ อาจมีใคร

สักคนในตระกูลอินงามิจ้างเขาคัดลอกพินัยกรรมก็ได้ ทำให้เกิดเหตุการณ์แปลกๆ ขึ้นในบ้านอินงามิ วากาบayaจึงเริ่มกลัว”

“ที่ว่าเกิดเหตุการณ์แปลกๆในบ้านอินงามิ หมายถึงอะไรครับ”

ทนายฟูรดาทะมองหน้าคินตะอิจิคล้ายจะค้นหาบางอย่าง พลังพูดว่า “ผมคิดว่าคุณคงพอสังเกตเห็น ได้ยินว่าเมื่อวานนี้เกิดเหตุการณ์แปลกๆใน ทะเลสาบ...”

คินตะอิจิผงะหงายหลังราวกับถูกผลัก “อ้อ เรื่องเรื่อนั้น...”

“ใช่ ได้ข่าวว่าคุณตรวจดูเรือลำนั้นแล้ว...”

“ใช่ ใช่ครับ ตรวจดูแล้ว ได้ท้องเรือมีรูจริงแต่มีปูนอุดไว้ ผู้หญิงชื่อทามา โยะเกี่ยวพันกับพินัยกรรมด้วยหรือครับ...”

“ใช่ เป็นคนสำคัญเชียวละ คุณทามาโยะเป็นคนได้รับสิทธิ์ทุกประการในการสืบทอดมรดกตระกูลอินงามิ トラบไดที่คินตะอิจิยังมีชีวิตอยู่ คนสืบทอดมรดกตระกูลอินงามิขึ้นอยู่กัเธอเท่านั้น”

โคสุเกะ คินตะอิจินึกถึงหญิงสาวแสนสวยที่เขาได้พบเมื่อวาน

คุณตาซาเฮวางชีวิตหญิงงามดั่งนางฟ้าผู้นี้ไว้เช่นไรหนอ

คินตะอิจินึกวาดภาพเบื้องหน้าตนเองราวกับสร้างภาพลวงตา มือดำใหญ่ ผลักหลังของทามาโยะผู้โบกมือกริรร้องประหนึ่งคนบ้าคลั่ง บนเรือที่ใกล้จมน้ำท่ามกลางแสงตะวันทางฟากฟ้าทิศตะวันตก

สุเกะคิโยกลับมา

วันที่ 1 พฤศจิกายน พ.ศ. 248X โคสุเกะ คินตะอิจิกอยู่ที่โรงแรมนาสุมา ได้สองสัปดาห์แล้ว วันนี้บรรยากาศในบริเวณทะเลสาบนาสุ เมืองนาสุ เขตชินชูไม่ค่อยดีตั้งแต่เช้า

มีข่าวแพร่สะพัดไปทั่วเมืองรวดเร็วราวกับไฟไหม้ฟางว่า สุเกะคิโย อินูงามิ ทายาทตระกูลอินูงามิเดินทางกลับมาจากภาคใต้แล้ว หลังจากพักอยู่ในโตเกียว ระยะเวลาหนึ่งด้วยเหตุผลกลใดไม่ทราบ สุเกะคิโยจะกลับมาถึงเมืองนาสุครั้งนี้พร้อมกับ มาซุโกะซึ่งเดินทางไปรับ

ความรุ่งเรืองของเมืองนาสุทั้งเมืองขึ้นอยู่กับชะตากรรมของบ้านอินูงามิ ชะตาของบ้านอินูงามินั้นหมายถึงชะตาความรุ่งเรืองของเมืองนาสุเช่นกัน ก่อนที่นาสุเจริญขึ้นเป็นเมืองใหญ่เช่นปัจจุบัน ครั้งหนึ่งหมู่บ้านกลางขุนเขาหนาวเย็นใกล้ทะเลสาบแห่งนี้เคยขาดแคลนแม้กระทั่งพืชผล ทุกวันนี้นาสุมีพลเมืองกว่า แสนคน ทั้งหมดล้วนเกิดจากเมล็ดพันธุ์เงินทุนมหาศาลที่ตระกูลอินูงามิได้หว่าน เพาะไว้ เมล็ดพันธุ์นั้นเติบโตงอกงามและออกดอกผลดกต้น ทำให้อาณาบริเวณ รอบข้างพลอยเจริญรุ่งเรืองไปด้วย จึงก่อเกิดเป็นเมืองทันสมัยชื่อเมืองนาสุดังที่เห็น

ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ คนในเมืองนาสุและบริเวณโดยรอบ ไม่ว่าจะติดต่อทำ ธุรกิจกับตระกูลอินูงามิโดยตรงหรือไม่ จึงไม่มีผู้ใดที่ไม่ได้รับผลประโยชน์จากตระกูลอินูงามิ ผลพลอยได้จากกิจการของบ้านอินูงามิตกไปถึงมือชาวเมืองนาสุทุกคน ตระกูลอินูงามิจึงมีฐานะดุจเดียวกับผู้มีอำนาจของเมืองนาสุ

ดังนั้นไม่น่าแปลกใจว่าชาวเมืองนาสุพากันจ้องติดตามเรื่องราวความเป็นไปในบ้านอินูงามิ คำพูดที่ว่า ชาวเมืองทุกคนกระหายใคร่รู้ถึงชะตากรรมตระกูลอินูงามิหลังการจากไปของคุณตาซาเฮ นับว่าไม่เกินเลยนัก

ชะตากรรมของตระกูลอินูงามิขึ้นอยู่กับสุเกะคิโย ลูกชายคนเดียวของมาซุโกะ ชาวเมืองนาสุรู้ว่าต้องคอยเขากลับมาก่อนจึงจะเปิดพินัยกรรมของคุณตาซาเฮได้ พวกเขาล้วนรอการกลับของสุเกะคิโยด้วยใจจดใจจ่อเช่นเดียวกับสมาชิกบ้านตระกูลอินูงามิ หรืออาจร้อนใจยิ่งกว่าด้วยซ้ำ

ในที่สุดสุเกะคิโยก็กลับมา ชาวสุเกะคิโยมาถึงสถานีฮาคาตะแพร่ไปทั่ว เมืองนาสุตั้งกระแสไฟฟ้าแล่นตามสายไฟ วันที่ชาวเมืองเผารอให้ชายหนุ่มผู้อาจจะเป็นนายคนใหม่กลับมาถึงเมืองนาสุช่างยาวนานเหลือเกิน

แล้วผลเป็นอย่างไร สุเกะคิโยกับแม่ซึ่งไปรับลูกชายถึงสถานีฮาคาตะกลับ เข้าพักในบ้านโตเกียวโดยไม่มีที่ท่าว่าจะกลับนาสุ แค่วันสองวันยังพอทำเนา แต่นี่ ยืดไปเป็นหนึ่งอาทิตย์ แล้วกลายเป็นสิบวัน ชาวเมืองนาสุเริ่มกังวลใจมากขึ้นทุก ขณะ

ทำไมสุเกะคิโยไม่กลับมาสักทีนะ ทำไมเขาไม่รีบกลับมาฟังพินัยกรรมของ คุณตา มาซุโกะที่ไปรับน่าจะรู้ดีกว่าใคร

บางคนพูดไปถึงขนาดว่าสุเกะคิโยล้มป่วย จึงต้องพักรักษาตัวในโตเกียว ก่อน

แต่คนไม่เห็นด้วยแย้งว่าหากจะพักรักษาตัว น่าจะกลับมาพักที่นาสุดีกว่า เพราะถ้ามีแรงเดินทางจากฮาคาตะไปโตเกียว ก็น่าจะมานาสุได้ ชินซุอยู่ใกล้ โตเกียวนิดเดียวเดินทางไม่ยากเลย หากมารถไฟไม่ได้ นั่งรถยนต์หรืออะไรก็ได้ ทรัพย์สินสมบัติตระกูลอินงามิมีมากมาย ไม่มีอะไรทำไม่ได้ ส่วนเรื่องหมอยังไม่ต้อง ห่วง ด้วยทรัพย์สินสมบัติของตระกูลอินงามิ จะเรียกหมอชื่อดังจากโตเกียวมาก็คนกั ย่อมได้ ที่สำคัญสุเกะคิโยไม่ชอบอยู่โตเกียวมาตั้งแต่เด็ก เขาชอบสภาพแวดล้อม ทะเลสาบนาสุบ้านเกิด และไม่เคยมลิมบ้านริมทะเลสาบนาสุ ถ้าสุเกะคิโยเหนื่อยล้า จากสงครามยืดเยื้อยาวนาน และสุขภาพทรุดโทรมเพราะถูกกักขังหลังสงคราม แล้วละก็ บ้านริมทะเลสาบนาสุเป็นสถานพักผ่อนอันเหมาะสมที่สุด ดังนั้นที่สุเกะคิ โยกับแม่ยืดระยะเวลากลับนาสุออกไป ไม่น่าจะเป็นเรื่องความเจ็บป่วย...

แต่ชาวเมืองไม่สามารถหาสาเหตุมาอธิบายได้ว่า แม่ลูกคู่นี้พักอยู่โตเกียว ด้วยสาเหตุใดกันแน่ ทำไมสุเกะคิโยกับมาซุโกะถึงต้องทำให้คนบ้านอินงามิและ ชาวเมืองนาสุรู้มรณะกระสับกระส่ายด้วยนะ

อันที่จริงชาวเมืองยังไม่เท่าไรหรอก แต่ความกระวนกระวายของคนบ้านอินงา มินั้นเข้าขั้นย่ำแย่ทีเดียว

เรื่องน่าแปลกก็คือ มาซุโกะผู้ไปรับลูกชายถึงฮาคาตะตามลำพัง ส่ง โทรเลขบอกสามีของทาเคโกะและอุเมโกะน้องสาว ให้ล่วงหน้าไปรอมาซุโกะและ ลูกชายในเมืองนาสุ ทาเคโกะและครอบครัวของอุเมโกะจึงรีบเดินทางออกจาก โตเกียวและโกเบ มาชะงัดคอยคอยว่าเมื่อไหร่แม่ลูกคู่นี้จะกลับถึงบ้านริมทะเลสาบ นาสุเสียที

อย่างไรก็ตาม มาซูโกะกับลูกชายกลับพักอยู่บ้านโตเกียวนานกว่าครึ่งเดือน เมื่อถูกเร่งให้กลับบ้าน สองแม่ลูกก็แจ้งทางโทรเลขว่าจะกลับวันนี้หรือพรุ่งนี้ ทว่าไม่มีวี่แววว่าจะมาจริง

และที่น่าแปลกยิ่งกว่านั้น ทาเคโกะกับอูเมโกะน้องสาวอดรนทนไม่ไหวจ้องนักร้องออกสืบความเคลื่อนไหวสองแม่ลูกในโตเกียว แต่ไม่มีข่าวคราว ว่ากันว่า มาซูโกะกับสุเกะคิโยเก็บตัวเงียบอยู่ในบ้าน ไม่เคยออกนอกบ้านให้คนเห็นหน้า

ด้วยเหตุนี้การที่ มาซูโกะกับลูกชายอยู่โตเกียวจึงยิ่งน่าสงสัย เมื่อประกอบกับคดีฆาตกรรมโทโยอิจิโร วากาบายาชิที่เพิ่งเกิดขึ้น เรื่องนี้ก็กลายเป็นเงาอำมหิตผวาแผ่ปกคลุมไปทั่วเมืองนาสุ

และแล้วก็มาถึงเช้าวันนั้น วันที่ 1 พฤศจิกายน

โคสุเกะ คินดะอิจิตื่นสาย สิบเอ็ดโมงเช้ากว่าแล้ว เมื่อเสร็จจากอาหารมื้อเช้ารวบมือกลางวัน เขายกเก้าอี้ออกมาที่ระเบียงซึ่งมองเห็นทะเลสาบ ขณะกำลังเพลิดเพลินกับไม้จิ้มฟันในปาก ก็มีแขกที่ไม่คาดคิดมาหา

แขกที่ว่าไม่ใช่ใครอื่น เคียวโซ ฟุรุดาเตะ ทนายประจำตระกูลอิโนงามิ นั่นเอง

"แฮม ไม่คิดว่าจะได้พบคุณวันนี้"

โคสุเกะคินดะอิจียิ้มทักทายอย่างอัธยาศัยดี แต่ทนายฟุรุดาเตะขมวดคิ้วมุ่น สีหน้าเฉยเมยเช่นเคย "ทำไมคุณถึงคิดแบบนั้น"

"อ้าว ก็สุเกะคิโยกลับมาแล้วนะสิครับ คุณสุเกะคิโยกลับมา คุณก็ต้องเตรียมอ่านพินัยกรรม ผมนึกว่าวันนี้คุณจะร่ำวายอยู่ในบ้านอิโนงามิ"

"อ้อ เรื่องนั่นเอง คุณได้ข่าวแล้วหรือ"

"ใช่ครับ เมืองเล็กแค่นี้เอง แล้วตระกูลอิโนงามิเปรียบเสมือนนายของคนเมืองนี้ เรื่องใหญ่ย่อยของตระกูลอิโนงามิจึงแพร่สะพัดไปทั่วเมืองเป็นธรรมดา เข้านี้พนักงานโรงแรมเก็บข่าวมารายงานทันทีที่ผมตื่นนอนนะ อ้อ ขอโทษครับ เชิญนั่ง"

ทนายฟุรุดาเตะพยักหน้าเล็กน้อย เขายืนอยู่ที่ระเบียง หันไปมองบ้านอิโนงามิซึ่งตั้งอยู่ฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบ ทนายฟุรุดาเตะยักไหล่ แล้วนั่งลงไม่พูดไม่ว่า หันหน้าไปทางโคสุเกะ คินดะอิจิ

วันนี้ทนายฟุรุดาเตะแต่งกายชุดสากล หนึบกระเป๋ากเอกสารแบบพับใบใหญ่ ทนายฟุรุดาเตะวางกระเป๋าบนโต๊ะหวายโดยไม่พูดอะไร

โคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้าทนายเงียบๆ ยกมือเสยผมแล้วยิ้มพลาบพูดว่า
“เป็นอะไรไปครับ ทำทางดุมักกังวล สวมชุดสากลจะไปไหนหรือครับ”

“เปล่า” ทนายฟุรุตาเตะกระแอมในคอคล้ายนึกขึ้นได้ “ความจริงผมกำลัง
จะไปบ้านอิโนงามิ แต่ก่อนไปอยากมาพบคุณก่อน...”

“เอ มีธุระอะไรหรือครับ”

“เปล่า ไม่มีธุระหรอก...”

ทนายฟุรุตาเตะพูดจูงใจ ในที่สุดก็เอ่ยออกมาเสียงขุ่น “คงไม่ต้องบอกนะ
ว่าผมจะไปบ้านอิโนงามิทำไม อย่างที่คุณพูดเมื่อกี้ ผมต้องไปเปิดพินัยกรรมคุณตา
ซาเฮ เพราะฉะนั้นถ้าผมตรงไปบ้านอิโนงามิแล้วอ่านพินัยกรรมต่อหน้าคนในตระกูล
ทุกคน หน้าของผมถือว่าจบสิ้น ไม่มีเรื่องต้องล้งเล...แต่ทำไมผมกลับล้งเล ผม
ล้งเลเรื่องอะไร และทำไมผมต้องมาหาคุณ มาพูดเรื่องไร้สาระโง่เง่าแบบนี้...ไม่
เข้าใจเลย ผมไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน”

โคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้าทนายอย่างระอาพลาบถอนหายใจ

“คุณฟุรุตาเตะ คุณคงเหนื่อยและทำงานหนักไปกรรมัง ต้องรักษาตัวรักษา
สุขภาพด้วยนะครับ ส่วนเรื่อง...” ว่าแล้วคินตะอิจิก็นั่งตาทะเล้นเป็นประกาย
“เรื่องทำไมคุณถึงมานี้...ผมพอรู้ครับ ไม่ว่าคุณจะรู้ตัวหรือไม่ คุณเริ่มจะไว้วางใจผม
แล้ว”

ทนายฟุรุตาเตะเลิกคิ้ว จ้องหน้าคินตะอิจิตาเป็นประกายพลาบยิ้มเฟื่อนๆ

“ไม่ใช่หรอก หรืออาจจะใช่ก็ได้ ความจริงแล้วผมต้องขอโทษคุณด้วย”

“เอ๊ะ ขอโทษผมเรื่องอะไรครับ...”

“เปล่า คือผมวานให้เพื่อนทนายในโตเกียวสืบข้อมูลคนชื่อโคสุเกะ คินตะ
อิจิให้”

คินตะอิจิทำตาโต เขานิ่งไปสักพักมองหน้าทนายฟุรุตาเตะ แล้วหัวเราะ
เสียงดังราวกับเสียงระเบิด

“ระ-ระ-เรื่องนี้ เอ้อ คือว่า... คือ เอ้อ มะ-มะ-ไม่เป็นไร... นักสืบมีชื่อกลับ
ถูกสืบเสียเอง แต่... ไม่ต้อง-ไม่ต้องขอโทษก็ได้ ผมจะถือเป็นบทเรียนมีค่า ความ
จริงผมภูมิใจในตัวเองนะครับ ผมเชื่อมั่นขนาดว่า ชื่อโคสุเกะ คินตะอิจิเป็นที่รู้จัก
ไปทั่วโลก ฮ่าๆ เอ้อ ล้อเล่นนะครับ สืบมาได้ความว่าอย่างไรบ้างครับ”

“เอ้อ เรื่องนั้นนะหรือ” ทนายฟุรุตาเตะนั่งไม่ติดเก้าอี้ ขยับตัวไปมาเล็กน้อย
“เขาดีตรารับประกันไว้เลย ทั้งด้านความสามารถ นิสัยใจคอ ไว้วางใจได้... เขา
ว่าอย่างนั้น”

ถึงจะพูดดังนั้น ทว่าสีหน้าของทนายฟรุตาเตะยังคงเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งเช่นเดิม

"เป็นเกียรติมากครับที่ได้ยินเช่นนั้น..."

ด้วยความเคยชิน เวลาดีใจโคสุเกะ คินตะอิจิจะใช้นิ้วทั้งห้าเสยผมที่ยุ่งเป็นรังนกกระจอก "เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วครับ เพราะเหตุนี้คุณถึงมาหาผมก่อนไปประชุมกับคนตระกูลอินูงามิใช่ไหมครับ"

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้ อย่างที่เคยบอก ผมไม่เห็นด้วยกับพินัยกรรมนี้ ความจริงผมควรจะเคารพความตั้งใจของนายจ้าง แต่พินัยกรรมนี้มันผิดปกติเกินไป มันจะทำให้ตระกูลอินูงามิปั่นป่วนถึงขั้นใช้เลือดล้างเลือด ผมเกรงว่าหลังเปิดพินัยกรรมอาจจะมีเรื่องวุ่นวายเกิดขึ้น... ถึงได้กังวลมาตั้งแต่ได้รับมอบหมายให้เขียนพินัยกรรมฉบับนี้ ผมไม่แน่ใจและหวาดกลัวมาโดยตลอด วันก่อนเกิดเรื่องวากายาชิ ยังไม่ทันจัดการเสร็จเรียบร้อยคุณสุเกะคิโยก็จะกลับมาแล้ว เรื่องนี้ถือว่าน่ายินดีสำหรับบ้านอินูงามิหรือเปล่าค่อนข้างที่หลัง ถึงยังงั้นคนไกลบ้านกลับมาเยี่ยมเป็นเรื่องน่ายินดี แต่ทำไมคุณสุเกะคิโยถึงต้องหลบเลี่ยงไม่ให้ใครเห็นหน้า ทำไมถึงต้องรังเกียจการอยู่ต่อหน้าผู้คนขนาดนั้น ผมเลยไม่ค่อยสบายใจ"

คำพูดของทนายฟรุตาเตะร้อนแรงขึ้นเรื่อยๆ คินตะอิจิตั้งใจฟังพลางเลิคว้าวสงสัย "คุณสุเกะคิโยนะหรือครับหลบเลี่ยงไม่ให้ใครเห็นหน้า"

"ใช่"

"รังเกียจการอยู่ต่อหน้าผู้คนด้วย"

"ใช่ คุณคินตะอิจิยังไม่รู้เรื่องนี้หรอกหรือ"

คินตะอิจิส่ายหัวอย่างใจลอย ทนายฟรุตาเตะรีบโน้มตัวไปข้างหน้า

"คุณคินตะอิจิ ความจริงแล้วผมเพิ่งรู้จากเด็กรับใช้บ้านอินูงามิ เมื่อวานคุณมาซุโกะกับคุณสุเกะคิโยกลับมาบ้านโดยไม่บอกใคร คงจะนั่งรถไฟเที่ยวดึกเที่ยวสุดท้าย มาถึงก็กดกริ่งหน้าบ้าน เด็กเฝ้าบ้านคิดว่าใครจะมาเสียดึกตื่น พอไปเปิดประตูถึงเห็นว่าเป็นคุณมาซุโกะ เด็กคนนั้นตกใจเพราะเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนข้างหลังคุณมาซุโกะด้วย เขาสวมเสื้อคลุมคอตัง แอมยังสวมหมวกไอโม่งสีดำสนิท"

โคสุเกะ คินตะอิจิเบิกตาโต แคได้ฟังคำพูดของทนายฟรุตาเตะเขาก็สะอิดสะเอียนแล้ว

"สวมหมวกไอโม่งรี"

"เขาวกัันอย่างนั้น เด็กเปิดประตูเสร็จแล้วยืนตัวแข็งทื่อ คุณมาซูโกะบอก
แค่ว่าเป็นสุเกะคิโย พุดจบกัีรับพาชายคนนั้นเข้าห้องของตัวเอง หลังจากนั้นเมื่อ
คนในบ้านรู้จักเด็กรับใช้ก็ไวยวาย คุณทาเคโกะลูกสาวคนรอง กับคุณอุเมโกะ
ลูกสาวคนสุดท้องที่มารอตั่งสองอาทิตย์ รีบไปที่ห้องคุณมาซูโกะทันที แต่คุณมาซู
โกะไม่ยอมให้พบคุณสุเกะคิโย บอกแต่ว่าเธอกับคุณสุเกะคิโยเหนื่อย เอาไว้พรุ่งนี้
ค่อยคุย นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อคืนนี้ เช้านี้ก็ยังไม่มีการเห็นหน้าคุณสุเกะคิโย แต่
สาวใช้คนหนึ่งเห็นคนที่น่าจะเป็นคุณสุเกะคิโยเดินออกจากห้องน้ำ สาวใช้บอกว่า
ผู้ชายคนนั้นยังสวมหมวกไอ้โง่สีดำอยู่เลย ตอนที่นัยน์ตาจากรูสองรูบนหมวกเพ่ง
มองสาวใช้ก็สะอิดสะเอียนจนเข่าอ่อนแทบทรนตัวไม่อยู่"

โคสุเกะ คินตะอิจิไม่สามารถซ่อนความยินดีจากส่วนลึกในใจได้ เขาคิดว่า
ต้องมีเงื่อนงำแน่นอน ทั้งเรื่องมาซูโกะกับลูกชายพักอยู่โตเกียวโดยไม่มีเหตุผล
และเรื่องสุเกะคิโยไม่ยอมเผยโฉมหน้า จะต้องมึบางอย่างไม่ชอบมาพากล ยิ่ง
เหตุการณ์แปลกประหลาดผิดธรรมดามากขึ้นเท่าไร ความอยากรู้ของเขาก็ยิ่งทวี
ขึ้นเท่านั้น

คินตะอิจิเสຍผมไปมาด้วยท่าทางดีใจ

"แต่คุณฟูรุตาเตะครับ คุณสุเกะคิโยคงไม่ปิดหน้าปิดตาตัวเองไปตลอด
หรอก ลักวันเขาต้องถอดหมวกไอ้โง่เพื่อยืนยันว่าตัวเองคือสุเกะคิโย อินุยามิ"

"ใช่ แต่วันนี้ผมจะต้องมั่นใจก่อนว่าชายคนที่กลับมาใช่คุณสุเกะคิโย ถึงจะ
เปิดพินัยกรรม ผมตั้งใจแล้วว่าจะให้เขาถอดหมวก แค่ว่าอาจจะมึอะไรอยู่ใต้
หมวกก็ใจคอไม่ดีแล้ว"

คินตะอิจิทำหน้ามึยคล้ายครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง

"ไม่แน่อ อาจไม่มีอะไรก็ได้ครับ คุณสุเกะคิโยเพิ่งกลับจากสงคราม อาจมึ
รอยแผลเป็นบนหน้า...อาจจะแค่นี้เอง เรื่องนั้นช่างเถอะ แล้วเรื่องวากาบายาชิละ"
คินตะอิจิโน้มตัวไปข้างหน้า "หลังจากวากาบายาชิแอบอ่านพินัยกรรมแล้วคุณฟูรุ
ตาเตะพอจะทราบไหมครับว่าเขาเอาไปบอกใคร"

"ผมไม่รู้ ตำรวจคันดะมุตบันทิกของวากาบายาชิ แต่ไม่พบเบาะแสะอะไร
เลย"

"ถ้าอย่างนั้น ใครสนิทสนมกับวากาบายาชิมากที่สุดครับ หรืออาจจะพูด
ว่าสะดวกสุดในการว่าจ้างวากาบายาชิ..."

"เฮ้อ..." ทนายพรุดาทะย่นหัวคิ้ว "ผมเดาไม่ถูกหรอกครับ ตอนที่คุณตาชาเฮเสีย คนบ้านอินงามิพุ่งมาที่สำนักงานผม หลังจากนั้นยังได้พบกันในพิธีทางศาสนาอีก ถ้าจะคิดว่าใครบ้างที่จ้างวากาบายาชิได้ ทุกคนมีโอกาสดำเนินการทั้งนั้น"

"ขึ้นอยู่กับผู้ว่าจ้างด้วยนะครับ วากาบายาชิคงไม่ให้ใครจ้างได้ง่ายๆ ไม่มีเลยหรือครับ คนที่วากาบายาชิยินดีทำให้ได้ทุกอย่าง"

คำซึ่งคินตะอิจิโพล่งมาโดยไม่ตั้งใจจะสะกิดใจทนายพรุดาทะเข้าเต็มที ทนายพรุดาทะหายใจดังเอือกกรากับตกใจ ทำตาเหม่อลอย แล้วดึงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดคอพร้อมกับพูด

"มัน...มันไม่น่าเป็นอย่างนั้น เพราะระยะหลังคนที่ว่าก็ตกอยู่ในอันตราย"

คราวนี้คินตะอิจิเป็นฝ่ายอึ้ง เขาเบิ่งตาโพล่งจ้องทนายพรุดาทะ ประหนึ่งจะเจาะทะลวงเข้าไป แล้วพูดด้วยเสียงแหบแห้งกรากับกระซิบ "คุณพรุดาทะครับ คะ-คุณหมายถึงคนชื่อทามาโยะหรือ"

"ครับ เอ้อ ใช่ วากาบายาชิเขียนในสมุดบันทึกทำนองว่าแอบชอบเธอไม่ว่าเรื่องอะไรถ้าเธอขอเรื่อง วากาบายาชิคงยอมทำให้ทุกอย่าง"

"คุณพรุดาทะ คราวที่แล้วคุณบอกว่าก่อนวากาบายาชิจะมาหาผม เขาแวะไปบ้านอินงามิใช่ไหมครับ วันนั้นเขาพบคุณทามาโยะหรือเปล่า"

"เอ้อ ผมไม่รู้เยอะขนาดนั้นหรอก... แต่ต่อให้พบกัน คุณทามาโยะน่าจะเอาบุหรี่ยักษ์นั่น...อย่าล้อเล่นนะ คนสวยแบบเธอนะหรือ..." ทนายพรุดาทะพูดจาอ้ออึ้ง รีบเช็ดเหงื่อบนหน้าผากพลางพูดต่อ "ที่-ที่สำคัญ วันนั้นบ้านอินงามิอยู่กันครบทุกคน ยกเว้นคุณมาซุโกะที่ไปโตเกียว..."

"คุณพรุดาทะครับ เจ้าลิงคนนั้นเป็นใครหรือครับ ดูเขาเชื่อฟังคุณทามาโยะมาก..."

"เอ้อ ครับ" ทนายพรุดาทะทำท่ารีบร้อนมองนาฬิกา "ได้เวลาแล้ว คุณคินตะอิจิ ผมคงต้องขอตัวก่อน ที่บ้านอินงามิคงคอยผมอยู่"

"คุณพรุดาทะครับ" คินตะอิจิเดินตามหลังทนายพรุดาทะผู้หนีบกระเป๋าสตางค์แบบพับเดินออกจากห้องด้วยความรีบร้อน "จะเป็นอะไรไหมครับ ถ้าหลังจากอ่านพินัยกรรมที่บ้านอินงามิเสร็จแล้ว ผมจะขอรบกวนช่วยบอกเนื้อความในพินัยกรรมให้ด้วย..."

ทนายพรุดาทะตกใจ เขาหยุดยืนจ้องหน้าคินตะอิจิ

“เอ้อ เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหาหรอก จริงสินะ หากลับผมจะแะมาคุยก็
แล้วกัน”

ทนายพุดาทะพุดจบก็เร่งเดินลงบันไดราวกับวิ่งหนีใคร
ทว่าคืนตะอิจกลับได้รู้ใจความพินัยกรรมก่อนหน้านั้น

โยคี โคโต คิซุ

หลังจากที่นายฟูรูดาทะกลับไปแล้ว โคสุเกะคินตะอิจินั่งเหม่อลอยอยู่บนเก้าอี้หวายที่ระเบียง

ฤดูใบไม้ร่วงในแถบภูเขาใกล้จะสิ้นสุดลง สายลมเย็นพัดผ่านน้ำใสของทะเลสาบเห็นเป็นประกาย เทียงตรง แสงอาทิตย์ฤดูใบไม้ร่วงสะท้อนบนกระจกสีของบ้านสไตล์ตะวันตกของตระกูลอิโนงามิที่เห็นอยู่ปากโน้นของทะเลสาบ แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆท่ามกลางทิวทัศน์อันเจียบสงบ ทว่าโคสุเกะคินตะอิจิมองดูตึกใหญ่บ้านอิโนงามิแล้วอดเสียวสันหลังวาบไม่ได้

พินัยกรรมของคุณตาซาเฮคงใกล้จะถูกเปิดแล้ว ฟังจากคำบอกเล่าของนายฟูรูดาทะ ใจความในพินัยกรรมฉบับนั้นคงจะน่าตกใจมาก หลังอ่านพินัยกรรมเสร็จจะเกิดอะไรขึ้นในคดีหาสน์แสนสวยหลังนั้นนะ โคสุเกะ คินตะอิจิหยิบหนังสือ อุตชีวประวัติซาเฮ อิโนงามิ มาดูอีกครั้ง เขาเปิดพลิกไปมาอยู่ร่วมชั่วโมง ทันใดนั้นก็มียเสียงเรียกดังมาจากทะเลสาบ คินตะอิจิเงยหน้ามองด้วยความตกใจ

เขาเห็นเรือลำหนึ่งแล่นมาจอดตรงท่าของโรงแรม ชายผู้ยืนโบกมืออยู่ในเรือคือเจ้าลิงนั่นเอง โคสุเกะ คินตะอิจิขมวดคิ้ว ชะโงกตัวออกจากระเบียงอย่างลึ้มตัว เจ้าลิงยังคงโบกมือเรียก คุณล่ายจะเรียกชื่อเขาเสียด้วย

“เรียกผมหรือ”

เจ้าลิงผงกหัวตอบรับเห็นชัดเจน โคสุเกะ คินตะอิจิใจเต้นแรง รีบลงบันไดไปยังท่าเรือด้านหลังโรงแรม

“มีธุระอะไรรี”

“คุณฟูรูดาทะให้มาเชิญครับ...” น้ำเสียงเจ้าลิงยังห้วนไม่เปลี่ยนแปลง

“นายฟูรูดาทะหรือ เกิดเรื่องอะไรที่บ้านอิโนงามิหรือเปล่า”

“ไม่มีอะไรครับ... ตอนนี้กำลังจะเปิดพินัยกรรม คุณฟูรูดาทะจึงขอเชิญครับถ้าคุณไม่รังเกียจ”

“อ้อ ถ้าอย่างนั้นผมขอเตรียมตัวก่อน รอเดี๋ยวนะ”

คินตะอิจิกลับห้องไปเปลี่ยนชุดของโรงแรม เขากลับมาในชุดเสื้อขนสัตว์กางเกงฮากามะ แล้วพายเรือออกไปทันที “นี่ คนบ้านอิโนงามิรู้หรือเปล่าเรื่องที่ผมจะไป”

“ครับ คุณนายสั่งเอง”

“คุณนายนี้หมายถึงคุณมาซุโกะที่กลับมาเมื่อคืนใช่ไหม”

“ครับ”

ทนายฟูรุตาเตะคงเล่าให้มาซุโกะฟังเรื่องเงื่อนงำคดีฆาตกรรมโทโยอิ จิโร วากาบายาชิซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเธอไม่อยู่ รวมทั้งบอกให้รู้ถึงลางสังหรณ์ของตัวเองและคงจะขอให้มาซุโกะเชิญโคสุเกะ คินตะอิจิมาด้วย เพื่อป้องกันเหตุการณ์ร้ายแรงที่อาจจะเกิดขึ้นหลังการอ่านพินัยกรรมกระมัง

คินตะอิจิจใจเต้นแรง ไม่ว่าอย่างไรเขาก็ยินดีว่ามีโอกาสได้พบครอบครัวอิโนงามิเร็วเกินคาด

“นี่ เจ้าลิง หลังจากวันนั้นคุณทามาโยะปกติดีไหม”

“ดีครับ ขอขอบคุณครับ”

“เรือลำนั้นคนในบ้านอิโนงามิใช้กันทุกคนหรือ”

“เปล่าครับ คุณหนูใช้คนเดียวเท่านั้น”

หัวใจของโคสุเกะ คินตะอิจิดันเป็นจังหวะผิดปกติจนน่าสงสัย ถ้าทามาโยะใช้เรือลำนั้นเพียงคนเดียว หมายความว่าคนเจาะรู้ในเรือจ้องจะปองร้ายทามาโยะคนเดียวแน่

“เจ้าลิง วันก่อนนายพูดว่าระยะหลังคุณทามาโยะมักจะประสบอันตรายแปลกๆไม่ชอบมาพากลใช่ไหม”

“ครับ”

“เรื่องแปลกที่ว่าเริ่มเกิดตั้งแต่เมื่อไหร่”

“ตั้งแต่เมื่อไหร่หรือครับ... อืม น่าจะประมาณปลายฤดูใบไม้ผลิครับ”

“หลังคุณตาซาเฮเสียชีวิตไม่นานสินะ”

“ครับ”

“แต่นายไม่รู้หรือว่าใครกลั่นแกล้งปองร้ายคุณทามาโยะ”

“ถ้ารู้ว่ามันเป็นใครล่ะก็” เจ้าลิงตาลุกวาวด้วยความแค้น “ผมไม่ปล่อยมันไว้นะ”

“คุณทามาโยะเกี่ยวข้องกับนายยังไงหรือ”

“คุณหนูทามาโยะเป็นคุณหนูคนสำคัญมากของผม นายท่านซาเฮที่เสียไปฝากฝังผมให้ดูแลคุณหนูให้ดี แม้จะต้องแลกด้วยชีวิตก็ตาม”

เจ้าลิงยิงฟันตอบอย่างภูมิใจ โคลสุเกะ คินตะอิจิมองดูคนร่างยักษ์หน้าตาอัปลักษณ์ผู้มีแผ่นอกกว้างราวกับหิน แขนมหิมาดูคล้ายต้นไม้ใหญ่แล้วนึกแขยงเจ้ายักษ์ตนนี้แค่จ้องมองสิ่งใดสิ่งนั้นก็คงโชคร้าย เจ้านี้จะต้องปกป้องทามาโยะด้วยความรักดีประหนึ่งสุนัขแน่ หากมีใครมาแตะต้องทามาโยะแค่ปลายนิ้วเจ้าลิงคงกระโดดหักคอมันคนนั้นอย่างไม่ต้องสงสัย

"จริงสิ ได้ข่าวว่าคุณสุเกะคิโยกลับมาเมื่อคืน"

"ครับ" เจ้าลิงเริ่มเงิบอีก

"นายเห็นคุณสุเกะคิโยหรือเปล่า"

"ยังครับ ยังไม่มีใครเห็น"

"คุณสุเกะคิโยเขา..."

คินตะอิจิพูดยังไม่ทันจบเรือก็รอดประตูน้ำบ้านอิโนงามิ เข้าสู่โรงเก็บเรือภายในบ้าน

เมื่อออกจากโรงเก็บเรือ คินตะอิจิต้องตะลึงกับกระถางเบญจมาศต้มหิม่าซึ่งเรียงรายอยู่ในสวนกว้าง ถึงแม้โคลสุเกะ คินตะอิจิ ไม่ได้มีงานอดิเรกเกี่ยวข้องกับพืชพรรณ แต่ได้มองดูดอกเบญจมาศงดงามเหล่านี้ ในหน้าซึ่งดอกไม้บานสะพรั่ง กอดทิ้งไม่ได้ อีกด้านของสวนเป็นสวนเบญจมาศซึ่งใช้ประตูกระดาดชลายหมากรุกกำบังน้ำค้างแข็ง

"โอโฮ วิเศษที่สุด ใครจะดูแลต้นไม้พวกนี้"

"ผมเองครับ ดอกเบญจมาศเป็นสิ่งล้ำค่าในบ้านนี้"

"สิ่งล้ำค่า" คินตะอิจีย้อนถาม แต่เจ้าลิงไม่ตอบ กลับเดินดุ่มๆนำไปจนถึงหน้าบ้าน

"แขกมาถึงแล้ว"

ลั่นเสียงเจ้าลิง สาวใช้คนหนึ่งก็เดินออกมา

"เชิญค่ะ ทุกคนกำลังรออยู่"

ว่าแล้วเธอก็ยืนขึ้นและเดินนำไปตามทางเดินยาวเหยียดซึ่งไม่รู้ว่าจะไปสิ้นสุดที่ใด ดูราวกับเขาวงกตที่มีแต่ทางเดินกับทางเดิน สองข้างทางมีห้องหับเรียงรายนับไม่ถ้วน ทว่ากลับไม่มีเงาคนอยู่ในห้อง ทุกห้องล้วนเงียบกริบราวป่าช้า คล้ายบรรยากาศตื่นเตนก่อนเหตุการณ์สำคัญ

ในที่สุดสาวใช้น้ำโคลสูกะ คินตะอิจิมายังห้องซึ่งทุกคนในบ้านอยู่พร้อมหน้ากัน

"แขกมาแล้วค่ะ"

สาวใช้ผายมือไปยังทางเดิน แล้วเลื่อนเปิดประตูกระดาน ทันใดนั้น สายตาทุกคู่ในบ้านอิงงามิจับจ้องไปที่โคลสูกะ คินตะอิจิ ทนายฟุรุดาเตะผู้นั่งหน้าสุดก้มศีรษะทักทาย

"ขอบคุณครับที่มา เชิญครับ ที่นั่งอยู่ด้านนั้น... ต้องขอโทษด้วยว่าเป็นที่นั่งหลังสุด..."

คินตะอิจิก้มศีรษะเล็กน้อยและไปนั่งที่

"ท่านทั้งหลายครับ นี่คือนักโคลสูกะ คินตะอิจิที่ผมพูดถึงเมื่อีก"

ทุกคนในครอบครัวอิงงามิหันไปทางคินตะอิจิ และก้มศีรษะเล็กน้อย เป็นการแสดงความเคารพ

โคลสูกะ คินตะอิจิขอให้สายตาของคนเหล่านั้นละจากตัวเขากลับไปทาง ทนายฟุรุดาเตะ แล้วมองไปรอบห้องอย่างเชื่องช้า ทันใดนั้นเขาเสียวสันหลังวาบ

ห้องนี้เป็นห้องขนาดสิบสี่เหลี่ยมสองห้องทะลุต่อกัน บนแท่นบูชาไม้ขาว หน้าห้องวางรูปถ่ายคุณตาซาเฮ อินงามิผู้ล่วงลับ ประดับด้วยดอกเบญจมาศพวงใหญ่ ด้านหน้าแท่นบูชาชายหนุ่มสามคนสวมชุดฮากามะกับเสื้อคลุมประดับตราประจำตระกูลสีดำนั่งอยู่ คินตะอิจิใจเต้นแรงเมื่อเห็นชายคนหน้าสุดซึ่งสวมหมวกไอโม่งสีดำสนิท มีเพียงรูสองรูเจาะไว้ตรงนัยน์ตา แต่เนื่องจากชายหนุ่มก้มศีรษะมองลงต่ำ เขาจึงไม่สามารถมองเข้าไปในรูทั้งสองได้ ไม่ต้องบอกก็รูว่านั้นคือสูกะ คิโยผู้เพิ่งกลับมาเมื่อคืน

ส่วนชายหนุ่มอีกสองคนที่นั่งถัดจากสูกะคิโยนั้น คินตะอิจิจำได้จาก รูปถ่ายในหนังสือ อุตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ ว่าเป็นสูกะทาเค ลูกชายของทาเคโกะ ลูกสาวคนที่สองของซาเฮ กับสูกะโทโม ลูกชายคนเดียวของอุเมโกะลูกสาวคนสุดท้อง สูกะทาเคหุ่นตัวเล็กน้อย รูปร่างเป็นสีเหลี่ยมราวกับนกกระทาห้อง ส่วนสูกะโทโมร่างผอมบาง สูกะทาเคหน้าตาบึ้งตึง ดูหึงหึงโส เมื่อเทียบกับสูกะโทโมซึ่งสายตาลอกแลก ท่าทางเจ้าเล่ห์เหลวไหละ จึงแตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

ทามาโยะแสนสวยนั่งสงบเสงี่ยมแยกออกไปเพียงคนเดียว ยามทามาโยะนั่งสำรวมเช่นนี้ก็ยิ่งเห็นความงามของเธอชัดเจนขึ้น วันนี้ทามาโยะดูเป็นผู้ใหญ่

ผิดกับทุกวันนี้เพราะแต่งชุดคอปกขาวประดับตราประจำตระกูลสีดำ แต่ความงาม
ตั่งนางฟ้า นั้นยังโดดเด่นอยู่เช่นเดิม

ทนายฟรุตาเตะนั่งห่างจากทามาโยะไปเล็กน้อย

ฝั่งตรงข้ามทามาโยะ คือมาซุโกะ ทาเคโกะ โทะระโนสุเกะสามิทาเค
โกะ ซาโยโกะน้องสาวสุเกะทาเค และอุเมโกะลูกสาวคนสุดท้องของซาเฮกับโคคิจิ
สามินั่งเรียงกันตามลำดับ

ซาโยโกะถือว่าเป็นหญิงงามเช่นกัน หากในที่นี่ไม่มีผู้หญิงชื่อทามาโยะ
อยู่ด้วย ย่อมนับว่าซาโยโกะเป็นหญิงงามได้คนหนึ่ง ทว่าเมื่อมีความงามเลิศหาผู้
ใดเปรียบปานของทามาโยะอยู่เบื้องหน้า ความงามของซาโยโกะจึงถูกบดบัง ซา
โยโกะเองคงตระหนักดีในเรื่องนี้ บางครั้งสายตาที่เธอมองทามาโยะดูคล้าย
สายตาของคู่อริ ความงามของซาโยโกะมีอันตรายแฝงอยู่

“เออละ” ทนายฟรุตาเตะกระแอมขึ้นเบาๆ หยิบซองหนาที่วางอยู่บน
ตักถือไว้ “ได้เวลาเปิดพินัยกรรมแล้ว แต่ก่อนเปิดผมมีเรื่องขอร้องคุณมาซุโกะ
ครับ...”

มาซุโกะ หญิงกลางคนวัยห้าสิบ ท่าทางหัวแข็งไม่ยอมใคร มองทนาย
ฟรุตาเตะโดยไม่ปริปาก

“พินัยกรรมฉบับนี้ระบุไว้ว่า ต้องรอคุณสุเกะคิโยกลับมาก่อนถึงจะ
อนุญาตให้เปิดอ่านได้...”

“ฉันรู้ สุเกะคิโยกลับมาแล้วไงละ”

“แต่...” ทนายฟุดจิมง่า “คนนี้จะใช้คุณสุเกะคิโยหรือเปล่า...เปล่า ผม
ไม่ได้ระแวงนะครับ แต่ถ้าได้เห็นหน้าสักหน่อย...”

ดวงตามาซุโกะเป็นประกายร้อนแรง “ว่ายังไงนะ คุณฟรุตาเตะจะบอก
ว่า สุเกะคิโยคนนี้เป็นตัวปลอมงั้นหรือ”

เสียงมาซุโกะทุ้มแหบ แต่มีกระแสเสียงเคียดแค้นอาฆาต

“เปล่าครับ ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น... ทุกท่านว่าอย่างไรครับ
จะตกลงยอมรับกันตามนี้ไหม”

“แบบนี้ก็แยสิ”

ทาเคโกะรีบพูดทันควัน เทียบกับมาซุโกะคนที่ซึ่งรูปร่างผอมดูแข็ง
แรงคล้ายต้นไม้ ทาเคโกะซึ่งรูปร่างท้วมจึงดูราวกับภูเขาชนาดย่อม เธอมีคางสอง
ชั้นท่วงท่ามุ่งมั่น แต่ไม่มีท่าทางเป็นมิตรอันเป็นคุณสมบัติของหญิงร่างอ้วนทั่วไป
ตรงกันข้าม ทาเคโกะกลับเป็นหญิงที่อาฆาตแรงไม่แพ้พี่สาวแม่แต่น้อย

“อุเมโกะ น้องคิดยังไง ควรให้สุเกะคิโยถอดหมวกออกดูหน้าสักครั้งไหม”

“แน่นอนค่ะ”

อุเมโกะน้องสาวสุดท้องตอบทันที ในบรรดาพี่น้องต่างมารดาสามคน อุเมโกะนับว่าหน้าตาสวยที่สุด แต่อาฆาตแค้นแรงที่สุดเช่นกัน

โทะระโนสุเกะสามีทาเคโกะ และโคคิจิสามีอุเมโกะต่างเห็นด้วยกับทาเคโกะ

โทะระโนสุเกะอายุประมาณห้าสิบปี เป็นชายร่างใหญ่ หน้าแดง ตาขาว เป็นปรักกาย บุคลิกเย่อหยิ่ง สุเกะทาเคคงได้รูปร่างใหญ่ราวฉากกั้นห้องและความเย่อหยิ่งมาจากพ่อกับแม่ตัวเอง ส่วนโคคิจิร่างเล็กกว่าโทะระโนสุเกะมาก เขาผิวขาว เค้าน้ำอ่อนโยน ทว่านิสัยตาลอกแลกคล้ายสุเกะโทโมลูกชาย ทำให้ดูไม่น่าไว้วางใจ ปากบางของเขามักแหยมยิ้มเสมอ

ทุกคนกลับเงยบลงอีกครั้ง ทันใดนั้นมาซุโกะพูดด้วยเสียงสูงแหลม

"สุเกะคิโย ถอดหมวกออก"

สุเกะคิโยขยับหัวซึ่งสวมหมวกเล็กน้อย ครู่ใหญ่ต่อมาจึงยกมือขวาขึ้นแล้วค่อยๆ ม้วนหมวกจากด้านล่างขึ้นไป

โคสุเกะ คินตะอิจิจำใบหน้าสุเกะคิโยได้จากรูปถ่ายในหนังสืออัตชีวประวัติ ซาเฮ อินูงามิ แต่ทว่า โอ ไบหน้าไต้หมวกข้างแปลกประหลาดอย่างบอกไม่ถูก ไบหน้านั้นไม่ขยับเขยื้อนราวกับถูกแช่แข็งไว้ คำนี้อาจจะเปรียบเทียบได้ไม่ดีนัก แต่มันเป็นไบหน้าของคนตาย ไบหน้าซึ่งไร้ชีวิตโดยสิ้นเชิงประหนึ่งว่าไม่มีโลหิตไหลอยู่ใต้ผิวหนัง

ว้าย! ซาโยโกะหวีดร้องท่ามกลางความหวัดหวั่นของทุกคน เสียงสะท้อนระคนโกรธของมาซุโกะดังแทรกเสียงเอะอะในห้อง

"สุเกะคิโยได้รับบาดเจ็บสาหัสบนไบหน้า จึงต้องทำหน้าากากสวมไว้ เราแม่ลูกต้องพักอยู่โตเกียวนานก็ด้วยเหตุนี้เอง ฉันทิ้งให้ช่างที่โตเกียวทำหน้าากากรูปหน้าสุเกะคิโยสมัยก่อน สุเกะคิโยถึงหน้าากากออกครึ่งนี้ให้ทุกคนดู"

นิ้วสันเทาของสุเกะคิโยเกี่ยวใต้คาง แผ่นหน้าากากถูกดึงขึ้นจากคาง ประหนึ่งลอกหนังไบหน้า

ว้าย! ซาโยโกะหวีดร้องอีกครั้ง

โคสุเกะ คินตะอิจิเองก็สะอิดสะเอียนมาก หัวเข่าถึงกับสั่นกระตุกไม่หยุด ท้องไส้เขาหนักอึ้งราวกับกินตะกั่วลงไป

ใต้หน้ากากยางที่ทำอย่างประณีตคือริมฝีปากซึ่งเหมือนกับหน้ากากไม่มี
ผิดเพี้ยน ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ ทว่าเมื่อน้ากากดึงขึ้นมาถึงบริเวณจมูก ซาโยโกะ
กรีดร้องอีกครั้งเป็นครั้งที่สาม

ตรงนั้นไม่มีจมูก มีเพียงเนื้อดำแดงและๆไหม้พองคล้ายหนองแตกอยู่แทน

"สุเกะคิโย! พอแล้ว เอาหน้ากากลงได้แล้ว"

สุเกะคิโยดึงหน้ากากลงตามเดิม ทุกคนต่างคิดว่าสมควรหยุดแค่นั้น ขึ้น
ดึงหน้ากากขึ้นให้เห็นเนื้อและนาร้างเกียจถึงด้านบน คนที่มองอาจกินข้าวไม่ลงกัน
ไปพักใหญ่

"เออละ คุณฟุรุตาเตะ คงหายสงสัยแล้วนะ นี่คือนิสสุเกะคิโยแน่นอน ถึงหน้า
เขาจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่ฉันซึ่งเป็นแม่ขอรับประกัน เขาคือนิสสุเกะคิโยลูกชายของฉัน
แน่นอน เออละ กรุณารับอ่านพินัยกรรมได้แล้ว"

ทนายฟุรุตาเตะเบิกตาโพลงด้วยความคาดไม่ถึง เมื่อตั้งสติได้หลังมาซุ
โกะพูดจบประโยคสุดท้ายก็หันมองทุกคนในห้อง ไม่มีใครส่งเสียงคำน้ออีก

ด้วยความซื่อที่สุดขีด ทั้งทาเคโกะ อุเมโกะ และสามีของพวกเธอถึงกับลืมนึกถึง
ความอาฆาตแค้นไปชั่วขณะ

"เออละ..." ทนายฟุรุตาเตะนึกของจดหมายล้ำค่านั้นด้วยนิ้วสั่นเทา แล้ว
เริ่มอ่านพินัยกรรมด้วยเสียงทุ้มชัดเจน

"อนึ่ง... โยคิ โคโตะ คิซุ วัตถุประสงค์สิ่งประจำตระกูลอินงามิ อันเป็นของ
ประจำตัวผู้ได้รับช่วงกิจการรวมถึงทรัพย์สินทั้งหมดของตระกูลอินงามิ จะตกเป็น
ของคุณทามาโยะ โนโนมิยา ตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้"

นางงามของทามาโยะขาวเผือดลงทันที สีหน้าของคนอื่นในห้องก็ซีดไม่
แพ้ทามาโยะ และต่างพากันส่งสายตาสอซอจรร้อนแรงราวกับธนูไฟพุ่งตรงไปยังทา
มาโยะ

แต่ทนายฟุรุตาเตะไม่สนใจ เขายังอ่านข้อต่อไป

"อนึ่ง... มีข้อแม้ว่า คุณทามาโยะ โนโนมิยาจะต้องเลือกคู่ครองจากหลาน
ทั้งสามของคุณตาซาเฮ อินงามิ คือ คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค หรือคุณสุเกะโท
โม คุณทามาโยะสามารถตัดสินใจเลือกได้โดยอิสระ แต่หากคุณทามาโยะปฏิเสธที่
จะแต่งงานกับคนใดคนหนึ่งนี้ในสามคนนี้ ไปเลือกคนอื่นเป็นคู่ครอง ให้ถือว่าคุณทา
มาโยะสละสิทธิ์ใน โยคิ โคโตะ คิซุ..."

พูดอีกนัยหนึ่งคือ ทรัพย์สินสัมพัทธ์รวมทั้งกิจการของตระกูลอินุงามิจะเป็นของ
สุเกะคิโย หรือสุเกะทาเค หรือสุเกะโทโม คนใดคนหนึ่งก็ตามมาโยะหยิบยื่นความ
รักให้

โคสุเกะ คินตะอิจิร่างสั่นไหวด้วยความตื่นเต้น แต่เงื่อนไขแปลกประหลาด
ของพินัยกรรมยังไม่จบเพียงแค่นี้

พินัยกรรมนองเลือด

ทนายฟรุตาเทะอ่านพินัยกรรมต่อด้วยเสียงสั่นนิดๆ

"อนึ่ง... ภายในสามเดือนนับตั้งแต่วันอ่านพินัยกรรมฉบับนี้ คุณทามาโยะ โนโนมียาจะต้องเลือกคนใดคนหนึ่งระหว่างคุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเคะ คุณสุเกะโทโมเป็นคู่ครอง หากคนที่คุณทามาโยะตัดสินใจเลือกปฏิเสธไม่ยอมแต่งงานด้วยจะถือว่าคนนั้นสละสิทธิ์ทั้งมวลในมรดกตระกูลอินูงามิ ฉะนั้นในกรณีคนทั้งสามไม่ปรารถนาจะแต่งงานกับคุณทามาโยะ หรือทั้งสามคนมีอันเป็นไปเสียก่อน ถือว่าคุณทามาโยะเป็นอิสระจากหน้าที่ตามข้อสอง และมีสิทธิ์จะแต่งงานกับใครก็ได้" บรรยากาศในห้องทวีความตึงเครียดขึ้น ทามาโยะหน้าถอดสี คอดก บ่าไหวสั่นจนเห็นได้ชัดว่าเธอตื่นตระหนก สายตาริษยารุนแรงของคนตระกูลอินูงามิ จ้องมองเธอโดยไม่ปิดบังสิ่งที่อยู่ในใจ หากสายตาเหล่านั้นทำร้ายคนถูกมองได้ ป่านนี้ทามาโยะคงจะตายไปแล้วด้วยความทรมาน

ท่ามกลางบรรยากาศตึงเครียดซึ่งเต็มไปด้วยแรงอาฆาต เสียงสั่นทว่าชัดเจนของทนายฟรุตาเทะยังคงอ่านถ้อยคำซึ่งเป็นดังคำสาปเรียกภูติผีวิญญาณแค้นจากขุมนรก...

"อนึ่ง... หากคุณทามาโยะสละสิทธิ์รับสืบทอด โยคิ โคโตะ คิซุ หรือคุณทามาโยะเสียชีวิตลงก่อนการอ่านพินัยกรรมหรือภายในสามเดือนหลังการอ่านพินัยกรรม กิจการทั้งหมดของตระกูลอินูงามิจะตกเป็นของคุณสุเกะคิโย สำหรับคุณสุเกะทาเคะและคุณสุเกะโทโม จะให้ความช่วยเหลือสนับสนุนการบริหารกิจการของคุณสุเกะคิโย โดยประจำอยู่สาขาที่พ่อของตนบริหารในปัจจุบัน สมาคมตระกูลอินูงามิจะแบ่งทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเป็นห้าส่วนเท่ากัน คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเคะ และคุณสุเกะโทโมได้รับคนละส่วน อีกสองส่วนที่เหลือจะเป็นของคุณชิซุมา อาโอโนมา บุตรชายคนเดียวของคุณคิซุโนะ อาโอโนมา ทว่าทุกส่วนจะต้องบริจาคให้แก่สมาคมตระกูลอินูงามิส่วนละสี่สิบเปอร์เซ็นต์"

ขณะเอ่ยชื่อชิซุมา อาโอโนมา บุตรคนเดียวของคุณคิซุโนะ อาโอโนมา โคสุเกะ คินดะอิจิเลิกคิ้วแปลกใจเนื่องจากไม่คุ้นหู ส่วนคนอื่นไม่ใช่แค่ตกใจธรรมดา สำหรับคนตระกูลอินูงามิ ชื่อนี้มีผลเหมือนทิ้งระเบิดลงกลางวงเลยทีเดียว ทันทันทีที่ชื่อนี้หลุดจากปากทนายฟรุตาเทะ คนตระกูลอินูงามิถึงกับตกตะลึงหน้าถอดสี โดยเฉพาะมาซุโกะ ทาเคโกะ และอูเมโกะตกใจอย่างหนักและรุนแรง ตระหนก

สุดขีดจนแทบผงะหงายหลัง ไฟริษยาอาฆาตในดวงตาทั้งสามคู่ลุกโชนขณะมองตากัน ไฟอาฆาตนี้ร้อนแรงไม่แพ้เมื่อได้ยินทนายฟรุดาทะอ่านพินัยกรรมข้อแรกว่า ทรัพย์สินสมบัติและกิจการทั้งหมดของตระกูลอินงามิตกเป็นของทามาโยะ โนโนมียา

ชิซุมา อาโอโนมาเป็นใครกันนะ โคสุเกะ คินตะอิจิอ่านหนังสือ อัดชีวประวัติชาเฮ อินงามิ โดยละเอียดหลายรอบแล้วแต่ยังไม่พบชื่อนี้เลยสักครั้ง

ลูกชายคนเดียวของคิซุโนะ อาโอโนมา ชิซุมา มีความสัมพันธ์อย่างไรรกันแน่ กับคุณตาชาเฮ คุณตาชาเฮถึงได้ตอบแทนให้มากมายเช่นนี้ แล้วทำไมลูกสามทั้งสามถึงแสดงอาการริษยาอาฆาตเมื่อได้ยินชื่อนี้ หรือเพียงเพราะริษยาที่ชิซุมา ฉกฉวยส่วนแบ่งซึ่งควรตกเป็นของลูกชายตน

ไม่สิ! ไม่! มันต้องมีเหตุผลบางอย่างที่ลึกกว่านั้นแน่นอน

โคสุเกะ คินตะอิจิสังเกตเห็นหน้าคนในบ้านอินงามิแต่ละคนด้วยความสนใจ และอยากรู้อยากเห็นเป็นที่สุด ทันใดนั้นทนายฟรุดาทะกระแอมเบาๆและเริ่มอ่านพินัยกรรมต่อ

"อนึ่ง... นับตั้งแต่วันอ่านพินัยกรรม สมาคมตระกูลอินงามิจะต้องระดมกำลังเพื่อตามหาคุณชิซุมา อาโอโนมา หากไม่ได้ข่าวคราวภายในสามเดือน หรือรู้แน่ชัดว่าเขาเสียชีวิตแล้ว ส่วนแบ่งของคุณชิซุมาทั้งหมดจะถูกบริจาคเข้าสมาคมตระกูลอินงามิ อย่างไรก็ตามในกรณีไม่พบตัวคุณชิซุมา อาโอโนมาในประเทศ แต่รู้ว่าเขายังมีชีวิตอยู่ในต่างประเทศ สมาคมตระกูลอินงามิจะเก็บรักษาส่วนแบ่งของเขาไว้เป็นเวลาสามปีนับตั้งแต่วันเปิดพินัยกรรม ในระหว่างนั้นหากคุณชิซุมา อาโอโนมากลับมา เขาจะได้ส่วนแบ่งมรดก หากเขาไม่กลับมา มรดกนั้นจะตกเป็นของสมาคมตระกูลอินงามิ"

ภายในห้องเจียบกริบ ช่างเป็นความเจียบอันน่ากลัวเหนือบรรยาย โคสุเกะ คินตะอิจิหนาววาบตลอดไขสันหลัง เขารู้สึกได้ถึงลางร้ายและความไม่ชอบมาพากลแฝงอยู่ในความเจียบอันเยือกเย็นดั่งน้ำแข็งนี้

ทนายฟรุดาทะสุดลมหายใจเข้า แล้วเริ่มอ่านพินัยกรรมต่อ

"อนึ่ง... หากคุณทามาโยะ โนโนมียาสละสิทธิ์การสืบทอดมรดก โยคิ โคโต คิซุ หรือเสียชีวิตลงก่อนเปิดพินัยกรรมหรือภายในสามเดือนหลังเปิดพินัยกรรม และหากคุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค คุณสุเกะโทโมคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต ให้ปฏิบัติดังนี้ ข้อหนึ่ง กรณีคุณสุเกะคิโยเสียชีวิต กิจการทั้งหมดของตระกูลอินงามิจะตกอยู่กับคุณสุเกะทาเคและคุณสุเกะโทโมในฐานะผู้ช่วยเหลือ คุณสุเกะทาเค และคุณสุเกะโทโมมีสิทธิ์เท่าเทียมในการร่วมกันรักษากิจการตระกูลอินงามิ

แต่ทรัพย์สินสมบัติส่วนของคุณสุเกะคิโยจะตกเป็นของคุณชิซุมา อาโอบูมา สอง กรณีที่คุณสุเกะทาเคหรือคุณสุเกะโทโมคนใดคนหนึ่งเสียชีวิต ส่วนแบ่งของแต่ละคนจะตกแก่คุณชิซุมา อาโอบูมา ไม่ว่าคนหนึ่งคนใดในสามคนเสียชีวิตลง ก็ให้ใช้เกณฑ์ตามที่กล่าวมา กล่าวคือส่วนแบ่งของคนนั้นจะตกแก่คุณชิซุมา อาโอบูมา มรดกต่างๆให้จัดสรรตามคำสั่งข้างต้นโดยขึ้นอยู่กับว่าคุณชิซุมายังมีชีวิตหรือไม่ หากคุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค คุณสุเกะโทโมได้เสียชีวิตลงทั้งสามคน กิจการและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดจะตกแก่คุณชิซุมา อาโอบูมา รวมทั้งมรดกประจำตระกูลทั้งสาม โยคิ โคโตะ คิซุ"

ความจริงพินัยกรรมของคุณตาซาเฮ อินูงามิเขียนไว้อย่างยาวกว่านี้ โดยเขียนถึงความเป็นไปได้ทุกกรณีเกี่ยวกับการรับมรดกของบุคคลทั้งห้า เริ่มจากทามาโยะ โนโนมียา หลานทั้งสามคนอันได้แก่ สุเกะคิโย สุเกะทาเค สุเกะโทโม รวมทั้งคุณชิซุมา อาโอบูมา ทั้งในกรณีมีชีวิต และเสียชีวิต ซึ่งความเป็นไปได้ต่างๆก็ดูราวกับเป็นปริศนาอีกข้อหนึ่ง

รายละเอียดส่วนนี้ไม่สำคัญมากจึงขอละไว้ เอาละ เมื่ออ่านพินัยกรรมมาถึงตรงนี้ ทุกคนที่ฟังอยู่อดรู้สึกไม่ได้ว่าทามาโยะ โนโนมียาเป็นฝ่ายได้เปรียบ

ทามาโยะ โนโนมียาคงไม่เสียชีวิตลงในสามเดือนนับจากนี้แน่ ดังนั้นทายาทผู้ได้รับมรดกและกิจการทั้งหมดของตระกูลอินูงามิจะเป็นใครจึงอยู่ที่การตัดสินใจของเธอเพียงผู้เดียว พูดอีกอย่างคือ ชะตากรรมของสุเกะคิโย สุเกะทาเค สุเกะโทโม ขึ้นอยู่กับอารมณ์ของทามาโยะนั้นเอง

ไม่ว่าใครก็ต้องเห็นว่าเป็นเรื่องแปลกที่มีชื่อชิซุมา อาโอบูมาอยู่ในพินัยกรรมด้วย หากพิจารณาดูใจความของพินัยกรรมลึกๆ จะเห็นว่าชิซุมา อาโอบูมาเป็นผู้ได้ประโยชน์สูงสุดรองจากทามาโยะ

นอกเหนือจากที่ทามาโยะต้องเลือกคนหนึ่งในสามคนแล้ว หลานชายทั้งสามจะได้รับมรดกของคุณตาเฉพาะในกรณีที่ทามาโยะสละสิทธิ์หรือเสียชีวิตลงเท่านั้น แต่ในกรณีนั้นชิซุมา อาโอบูมาจะได้รับประโยชน์อย่างไร เข้าใจแล้ว เขาจะไม่มีส่วนในกิจการตระกูลอินูงามิ แต่เขาได้ส่วนแบ่งทรัพย์สินมากกว่าอีกสามคนหนึ่งเท่าตัว ยิ่งไปกว่านั้นหากแม้ชิซุมา อาโอบูมาเสียชีวิตลง มรดกส่วนของเขามีได้ตกแก่หลานชายทั้งสาม อย่างไรก็ตาม หากหลานชายทั้งสามพี่น้องมีอันเป็นไป ส่วนแบ่งของคนนั้นกลับตกเป็นของชิซุมา อาโอบูมา และหากทั้งทามาโยะและหลานทั้งสามเสียชีวิต กิจการและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตระกูลอินูงามิก็จะตกในมือบุคคลปริศนา ชิซุมา อาโอบูมา

พูดได้ว่า ช่วงแรกของพินัยกรรมฉบับนี้ กิจการและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของตระกูลอินงามิตกอยู่ในกำมือทามาโยะ ทว่าช่วงท้ายของพินัยกรรม ทุกอย่างกลับหล่นลงบนหน้าตักชิซุมา อาโอโนมา ยิ่งไปกว่านั้น ในบรรดาหลานชายทั้งสามจะไม่มีใครมีโอกาสได้ครอบครองกิจการและมรดกทั้งหมดของตระกูลเพียงผู้เดียว เช่น หากคนใดคนหนึ่งหลานทั้งสามมีชีวิตรอดอยู่ ในขณะที่ทามาโยะ โนโนมียา และชิซุมา อาโอโนมา หรือคนทั้งตระกูลมีอันเป็นไปหมดสิ้น คนที่เหลือจะไม่ได้ครองกิจการและทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดเพียงผู้เดียว

ทำไมนะหรือ เพราะส่วนของชิซุมา อาโอโนมามาจะบริจาคเข้าสมาคมตระกูลอินงามิ โอ ช่างเป็นพินัยกรรมอันแปลกพิสดาร!

โอ ช่างเป็นพินัยกรรมที่เต็มไปด้วยคำสาปและเจตนาร้าย ไข้แล้ว ทนายพुरुดาเตะพูดไว้ถูกต้องว่า พินัยกรรมนี้จะจุดชนวนความขัดแย้งรุนแรงในตระกูลอินงามิถึงขนาดต้องใช้เลือดล้างเลือด ขณะร่างพินัยกรรมคุณตาซาเฮ อินงามิมิ สติสัมปชัญญะครบถ้วนหรือเปล่าละ ถ้าสติท่านยังดีอยู่ เหตุใดถึงปล่อยให้หลานตัวเองแท้ๆลำบาก และให้ทายาทของผู้มีพระคุณ อย่างทามาโยะ โนโนมียาหรือใครก็ไม่รู้อย่างชิซุมา อาโอโนมามาเสวยสุข

ไม่สิ ในพินัยกรรมของคุณตาซาเฮ คนที่ได้รับความกรุณาเพียงน้อยนิด ไม่ใช่แค่หลานทั้งสามเท่านั้น คุณแม่ของหลานทั้งสามและสามีของพวกเธอก็ถูกมองข้าม พินัยกรรมเพิกเฉยมิได้เอ่ยถึงคนเหล่านั้นเลย

มาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะเป็นลูกสาวแท้ๆของคุณตาซาเฮ แต่กลับถูกแยกไปโดลิ้นเชิง ว่ากันว่าสมัยมีชีวิตอยู่คุณตาซาเฮเอ็นชากับลูกสาว แต่ไม่มีใครคาดคิดว่า จะรุนแรงถึงเพียงนี้...

โคสุเกะ คินตะอิจิชอบดูสีหน้าแต่ละคนในตระกูลอินงามิซึ่งร่างยังสั่นเทาไม่หยุด สุกะคิโยชอบสีหน้าไว้ภายใต้หน้ากากประหลาดอันน่าสะอิดสะเอียน อีกทั้งดูจะนำโชคร้ายมาให้ ทว่าดูจากไหล่ที่สั่นเล็กน้อย เขาเองคงจะตกใจมากเช่นกัน มือทั้งสองข้างที่วางบนกางเกงฮากามะสั่นเทิ้มราวกับโกรธจัด เหงื่อไหลหย้อยจากใต้หน้ากากผ่านคางลงมายังคอ ส่วนสุเกะทาเคผู้มีรูปร่างใหญ่ราวจากันห้องดาเบ็งกว้าง จ้องไปยังจุดหนึ่งบนเสื่อตาดามิตรงหน้า สุกะทาเคแผ่เยื่อหยิ่งก็ดูคล้ายถูกฟาดด้วยพินัยกรรมพิสดารของคุณตาซาเฮด้วยเช่นกัน หน้าผากเขาเหงื่อชุ่มเลยทีเดียว

สำหรับสุเกะโทโมหลานคนสุดท้องผู้บอบบางนั้น เพียงแค่มองก็นำรำคาญแล้ว เพราะเขาอยู่ไม่เป็นสุขแม้แต่วันเดียว เขานั่งกระดิกเท้าตลอดเวลาพาลงลอบมองหน้าแต่ละคนในห้องด้วยแววตาลอกแลกราวกับสายฟ้าแลบ สายตาของสุเกะโทโมไปหยุดที่ทามาโยะ ยิ้มบางๆตรงมุมปากบางของเขาเต็มไปด้วยความหวังและความมุ่งมั่นพยายาม

อาถรรพ์กิริยาต่างๆเหล่านี้ของสุเกะโทโมไม่รอดพ้นสายตาซาโยโกะ น้องสาวของสุเกะทาเค ที่จับจ้องอยู่ชนิดไม่วางตา มือซาโยโกะข่มไปด้วยเหงื่อ ร่างเธอแข็งทื่อราวกับกลายเป็นหิน เธอเฝ้ามองร่างบอบบางของสุเกะโทโม ร่างทั้งร่างของซาโยโกะดูประหนึ่งจะส่งคลื่นไฟฟ้าวิ่งวนและเรียกร้องโดยไร้สัมเสียดไปยังสุเกะโทโม เธอรู้ดีว่าคำวิงวอนเรียกร้องเหล่านั้นไม่เกิดผลใด เมื่อเห็นสายตาเจ้าชู้ของสุเกะโทโมที่ส่งไปทางทามาโยะ ซาโยโกะก็ต้องกัดปากกัมหน้าเศร้า ส่วนพี่น้องสามสาวดูราวกับร่างมนุษย์ที่แปลงมาจากความโกรธและความเกลียดชังสีดำสนิท คงจะเป็นความเกลียดชังต่อคุณตาซาเฮผู้ล่วงลับ ร่างของมาซุโกะ ทาเคโกะ และอุเมโกะดูราวกับจะแตกออกเป็นเสียงในบัดดล และเนื่องจากคนที่พวกเธอเกลียดชังไม่อยู่แล้ว ความเกลียดชังของหญิงทั้งสามจึงหลั่งไหลไปหาทามาโยะ โอ สายตาที่เป็นดังพิษร้ายของพวกเธอจะน่าสะพรึงกลัวเพียงไร

ภายนอกของโทะระโนสุเกะสามีของทาเคโกะดูเย็นชา แต่ในใจเขาจะโกรธแค้นสักเพียงใด สังเกตได้จากใบหน้าที่สีแดงของโทะระโนสุเกะยิ่งแดงช้ำกว่าเดิม และดูเป็นมันวาว เลือดฉีดพล่านขึ้นหน้าเขาจนน่าสงสัยว่าเส้นเลือดในสมองอาจจะใกล้แตก นัยน์ตาเขาส่องประกายราวกับมีเข็มพิษฝังอยู่ และเข็มพิษนั้นพุ่งไปหาทุกคนยกเว้นภรรยากับลูกของตน

สายตาของโคคิจิสามีอุเมโกะดูคล้ายสายตาสุนัขข้างถนนที่ถูกตีถูกกลั่นแกล้งมาตลอดชีวิต ใบหน้าซีดเผือกของโคคิจิดูสีหน้าคนในห้องด้วยความหวาดกลัว แต่หากลอกหนังออกมาก็จะเห็นความชั่วร้ายที่ซุกซ่อนอยู่และพร้อมฟันพิษร้ายใส่ทุกคน ยกเว้นสุเกะโทโมลูกชาย แม้แต่สายตายามมองอุเมโกะภรรยาก็ยังไม่นิ่ง คนสุดท้ายคือทามาโยะ ซึ่งวางตัวได้ดีจนกระทั่งจบการอ่านพินัยกรรม ระหว่างที่ทนายฟุรุดาเทะอ่านพินัยกรรมไปที่ละข้อ ดูคล้ายทามาโยะจะค่อยๆสงบสติอารมณ์ได้ เมื่อทนายฟุรุดาเทะอ่านจบสีหน้าเธอซีดเซียว ทว่าไม่แสดงอาการเครียดหรือหวั่นวิตกใดๆ

ทามาโยะนั่งเรียบร้อยและเงียบเชียบราวกับปูนปั้นอันงดงามและสงบนิ่ง เธอไม่รู้ตัวเลยหรือว่าตกเป็นเป้าสายตาที่เต็มไปด้วยความริษยาตาร้อนดังเพลิงของคนในบ้านอิโนงามิ ทามาโยะเพียงแต่นั่งเงียบเฉย แต่แววตามีประกาย

ประหลาด คือประกายตาปลาบปลื้มของผู้ไล่ตามความฝันและเฝ้ามองหาสิ่งใน
จินตนาการ

ทันใดนั้นเองมีเสียงคนตะโกนขึ้น

"ไม่จริง! ไม่จริง! พันัยกรรมนั้นของปลอม"

โคสุเกะ คินดะอิจิกใจและหันไปมองเสียงนั้น มาซุโกะลูกสาวคนโตของ
คุณตาซาเฮนั่นเอง

"ไม่จริง! ไม่จริง! ไม่ใช่พันัยกรรมจริงของคุณพ่อแน่ ต้องมีใคร... จะต้องมี
ใคร..." มาซุโกะหายใจหอบ "จะต้องมีคนแต่งขึ้นเองเพื่อหวังสุมรดกตระกูลอิ
งามิ ต้องเป็นพันัยกรรมปลอมแน่!"

เสียงแหลมสูงของมาซุโกะกราดเกรี้ยว

ทนายฟุรุตาเตะเลิกคิ้วเล็กน้อย เขาตั้งท่าจะพูดบางอย่างทั้งที่ยังไ่ไม่หยุด
แต่รู้สึกตัวเสียก่อน จึงรีบดึงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาเช็ดรอบปาก และพยายามใช้เสียง
เรียบอธิบายว่า

"คุณมาซุโกะครับ ผมเองก็คิดว่าถ้าพันัยกรรมฉบับนี้เป็นของปลอมจะดี
ขนาดไหน ถึงแม่มันจะเป็นความตั้งใจแท้จริงของคุณตาซาเฮก็เถอะ แต่ผมกลับ
อยากให้ในพันัยกรรมมีข้อบกพร่องตรงไหนสักแห่ง พันัยกรรมจะได้ไม่มีผลทางกฏ
หมาย แต่คุณมาซุโกะครับ เอ้อ ไม่ใช่เฉพาะคุณมาซุโกะ ผมขอยืนยันกับทุกคนใน
ที่นี่ว่าพันัยกรรมฉบับนี้ไม่ใช่ของปลอม และเงื่อนไขทั้งหมดมีผลตามกฎหมาย ถ้า
พวกคุณคนใดมีความเห็นต่อพันัยกรรมก็เป็นเรื่องของคุณ ขอเชิญไปโต้กันศาล
กันเอง แต่ผมคิดว่าในที่สุดพวกคุณต้องแพ้ เพราะพันัยกรรมฉบับนี้มีผลบังคับตาม
กฎหมาย ไม่ว่าพวกคุณจะทำเรื่องใดก็ตาม จิตวิญญาณของพันัยกรรมฉบับนี้
ถูกต้องทุกคำทุกประโยค ผมมีหน้าที่ต้องทำให้เป็นไปตามคำสั่งทุกข้อ"

ทนายฟุรุตาเตะพยายามอธิบายให้ทุกคนเข้าใจ เขามองหน้าสมาชิกในบ้
านอิงามิทีละคนโดยเริ่มจากคุเกะคิโยผู้สวมหน้ากาก สุดท้ายสายตาของทนายฟุ
รุตาเตะมาหยุดที่โคสุเกะ คินดะอิจิ และสายตาสองคู่จ้องกันแน่นิ่งไม่ขยับ ในแววตา
ของทนายฟุรุตาเตะเอ่อตันไปด้วยความกังวล ความปรารถนา ความกลัว และข้อ
เรียกร้อง

โคสุเกะ คินดะอิจิปยักหนำน้อยๆ และเมื่อเลื่อนสายตาไปถึงพันัยกรรมใน
มือของทนายฟุรุตาเตะก็อดหวาดหวั่นไม่ได้ เพราะดูราวกับว่ามีเลือดพุ่งกระฉูด
ออกมาจากกระดาษแผ่นนั้น

แผนภูมิตระกูลอินงามิ

"แล้ว..." โคสุเกะ คินตะอิจิเอ๋ยขึ้นเบาๆ น้ำเสียงหม่นราวกับฝนหยดจากชายคา

"แล้ว..." ลักพักทนายฟุรุตาเตะตอบกลับด้วยคำเดิม น้ำเสียงของทนายหมองหม่นไม่ยิ่งหย่อนกว่าคินตะอิจิ

หลังจากนั้นทั้งคู่เจียบกริบ ต่างคนต่างมองตึกใหญ่โตของตระกูลอินงามิ ซึ่งอยู่อีกฟากของทะเลสาบ พื้นที่แถบภูเขาปลายฤดูใบไม้ร่วงมักจะพลบค่ำรวดเร็วเวลานี้บ้านอินงามิจึงดูเป็นสีน้ำตาลกว้างไกล ทนายฟุรุตาเตะคงจะใจคอไม่ดี เพราะเห็นบ้านถูกล้อมรอบด้วยผ้าดำ อาการสั่นระริกคืบคลานขึ้นมาจากเขา ซึ่งไม่รอดพ้นสายตาสั่งเกตของโคสุเกะ คินตะอิจิไปได้

ผิวน้ำในทะเลสาบมีคลื่นลูกเล็กซัดเป็นระลอก คงเป็นด้วยแรงลมพัดกระมัง ทนายฟุรุตาเตะมีอาการเช่นเดียวกับคนทั่วไปหลังจากก๊ะทำการกิจสำคัญเสร็จสิ้นลง ตอนนี้อยู่กลางคนมีท่าทางเหม่อลอย เหนื่อยล้าอ่อนเพลีย เขาเอ๋ยอีกครั้ง

"แล้ว..." เสียงพูดของทนายฟุรุตาเตะฟังราวกับเครื่องจักรไร้ชีวิต น้ำเสียงเศร้าสร้อย ชายทั้งสองออกจากบ้านอินงามิพร้อมกัน หลังจากทนายฟุรุตาเตะอ่านพินัยกรรมเสร็จ

ในใจของทนายกับนักสืบหนักอึ้งไปด้วยความขัดแย้งอันยากจะเยียวยาอันเกิดจากพินัยกรรม ทั้งสองเดินกลับโรงแรมนาสุโดยแทบไม่มีใครใดเอ่ยกับอีกฝ่ายเมื่อมาถึงห้องของคินตะอิจิ ทั้งคู่นั่งลงที่เก้าอี้หวายตรงระเบียบง แล้วต่างฝ่ายต่างนั่งเจียบไปนาน

คินตะอิจิชื่นหูหึ่งกับที่เขียนหูหึ่งเนื่องจากมันดับไปขณะเขาคาบไว้นเฉยๆ เสียงเก้าอี้หวายครูดพื้นดังครืด คินตะอิจิโน้มตัวไปข้างหน้า

"เออะละครับ คุณฟุรุตาเตะ เลามาเถอะครับ พินัยกรรมก็เปิดอ่านแล้วหน้าที่ของคุนเท่ากับจบไปขั้นหนึ่ง ความลับจะไม่ใช้ความลับอีกต่อไป เรื่องเกี่ยวกับพินัยกรรมที่ค้างอยู่ในใจ กรุณาเลามาเถอะครับ"

ทนายฟุรุตาเตะสีหน้าหมองหวาดหวั่น เขามองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิแล้วพูดแบบหมดแรง

"คุณคินตะอิจิ จริงอย่างที่คุณพูด ความลับไม่ใช่ความลับอีกต่อไป แต่จะเล่าจากเรื่องไหนก่อนดี..."

"คุณฟุรุตาเตะครับ" คินตะอิจิพูดเสียงทุ้มแต่มีพลัง "เล่าต่อจากเมื่อสักครู่นี้ครับ ต่อจากที่เราคุยกันที่นี่ ก่อนไปบ้านอิโนงามิ... คุณฟุรุตาเตะสงสัยไม่ใช่หรือครับว่าคนจ้างคุณวากาบายาชิให้แอบอ่านพินัยกรรมอาจเป็นคุณทามาโยะ"

ทนายฟุรุตาเตะฟังคำพูดดังกล่าวแล้วตัวสั่นขึ้นมาทันที เขาหายใจหอบติดขัดราวกับถูกสะกิดโดนแผลเจ็บ

"ทำไมคุณพูดแบบนั้น เปล่า ผมไม่ทราบหรือว่าใครเป็นคนซื้อตัววากาบายาชิหรือใครแอบอ่านพินัยกรรม ว่าไปแล้ว ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีคนแอบอ่านจริงหรือเปล่า"

"คุณฟุรุตาเตะ มาปฏิเสศตอนนี้ไม่ได้แล้วนะครับ ถ้าจะบอกว่าเรื่องที่คุณทามาโยะประสบอันตรายบ่อยเป็นความบังเอิญ ไม่คิดหรือครับว่ามันออกจะบังเอิญเกินไป คุณฟุรุตาเตะเองคงไม่คิดว่า..."

"ใช่ๆ นั่นแหละๆ" ทนายฟุรุตาเตะเริ่มกระปรีกระเปร่าขึ้น "เพราะอย่างนี้ผมถึงคิดว่าคุณทามาโยะไม่น่าจะซื้อตัววากาบายาชิ สมมติว่าใครสักคนจ่ายเงินให้วากาบายาชิ และได้อ่านพินัยกรรมจริง..."

โคสุเกะ คิระตะอิจียิ้มแฝงเลศนัย "ถ้าเช่นนั้น ทำไมคุณทามาโยะถึงเจออันตรายอยู่เรื่อยๆ ต่อให้เป็นเรื่องบังเอิญ ก็เป็นเหตุบังเอิญอันตรายถึงชีวิตเชียวนะครับ"

"เพราะฉะนั้นคนแอบอ่านพินัยกรรมต้องมีเจตนากำจัดคุณทามาโยะ... ที่สำคัญ ครอบครัวอิโนงามิถือว่าคุณทามาโยะเป็นเลี้ยนหนาม เพราะตราบดีคุณทามาโยะยังมีชีวิตอยู่ คนสืบทอดมรดกตระกูลอิโนงามิจะเป็นใครขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของเธอเท่านั้น..."

"แต่ในกรณีนั้น ทำไมคนร้ายถึงได้ลงมือพลาดทุกครั้งทั้งงูพิษในห้องนอน และอุบัติเหตุรถยนต์ กับครั้งที่สามเรือรั่วเมื่อวันก่อน... ลงมือพลาดเสมอ ทำไมถึงไม่สำเร็จสักที"

ทนายฟุรุตาเตะมองหน้าคินตะอิจิด้วยสายตาน่ากลัว รุจมุกเขายาวใหญ่ และเหงื่อผุดบนหน้าผาก ทนายฟุรุตาเตะกระซิบเสียงแหบแห้ง

"คุณคินตะอิจิ ผมไม่ค่อยเข้าใจที่คุณพูด คุณกำลังคิดอะไรกันแน่..."

คินตะอิจิส่ายศีรษะเชื่องช้า

"ไม่หอรอกครับ คุณรู้แต่ไม่อยากจะยอมรับมัน คุณคิดอย่างนี้แน่นอน ทั้งเรื่องงูพิษในห้องนอน แกล้งตัดเบรกรถยนต์จนใช้การไม่ได้ เจาะรูไว้ใต้ท้องเรือแล้วอดไว้ทุกอย่างไม่ใช่ฝีมือใครอื่น เป็นคุณทามาโยะเองนั่นแหละ..."

"เพื่ออะไร! คุณทามาโยะจะทำแบบนั้นไปเพื่ออะไร"

"เพื่อเตรียมการสำหรับเรื่องที่จะเกิดขึ้น..."

"เรื่องที่จะเกิดขึ้น...หมายความว่า..."

"คดีฆาตกรรมสามรายซ้อน คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค คุณสุเกะโทโม..."

เหือบหน้าผากของนายฟุรุดาเตะไหลโซมแถมเป็นสายราวกับน้ำตก
นายฟุรุดาเตะไม่สนใจจะขับออก เข่าจับที่เท้าแขนทั้งสองของเก้าอี้หวายแน่น
พลางทำท่าคล้ายจะกระโจนลุกขึ้นในฉับพลัน

"ที่คุณว่าคดีฆาตกรรมสามรายซ้อน ค่ะ-ใครกันจะฆ่าสามคนนั้น และเรื่องนี้
จะเกี่ยวอะไรกับเรื่องคุณทามาโยะด้วย"

"อืม ฟังก่อนสิครับคุณฟุรุดาเตะ คุณทามาโยะได้รับมรดกเป็นทรัพย์สินสมบัติ
มหาศาล แถมยังเป็นคนเลิกลูกผู้สืบทอดกิจการล้ำค่า ภายใต้เงื่อนไขซึ่งอาจจะเป็น
อันตรายถึงชีวิตสำหรับเธอ นั่นคือ เธอจะต้องแต่งงานกับหลานชายคนใดคนหนึ่ง
ไม่คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค ก็คุณสุเกะโทโม เว้นแต่ว่าทั้งสามคนจะมีอันเป็นไป
หรือทั้งสามคนปฏิเสธจะแต่งงานกับคุณทามาโยะ ซึ่งกรณีหลังนี้ไม่น่าจะเป็นไปได้
ใช่ไหมครับ คุณทามาโยะออกจะสวຍขนาดนั้น แล้วยังแต่งงานกับคุณทามาโยะ
แล้วได้กรรมสิทธิ์ในกิจการและทรัพย์สินสมบัติมหาศาลของตระกูลอิโนงามิอีก ใคร
ปฏิเสธเธอถ้าไม่โง่ก็บ้าแล้ว วันนี้ผมนั่งฟังอยู่ เห็นชัดเจนว่าคุณสุเกะโทโมมีท่าที
ต่อคุณทามาโยะ แต่ว่า..."

"แต่ว่า..." นายฟุรุดาเตะทวนคำ น้ำเสียงคล้ายจะทำทนาย

"แต่ว่า ถ้าคุณทามาโยะรังเกียจสามคนนั้น... หรือหากเธอมีคนรักอยู่
แล้ว... คุณทามาโยะย่อมไม่ยากแต่งงานกับใครเลยในสามคนนั้น ขณะเดียวกัน
ก็ไม่ต้องการสูญเสียมรดกตระกูลอิโนงามิ... ในกรณีนั้น คุณทามาโยะจึงไม่มีทาง
เลือกนอกจากทำให้ทั้งสามตายไป คุณทามาโยะตัดสินใจจะฆ่าคนทั้งสามทีละคน
และเพื่อเตรียมการ เธอต้องทำให้ทุกคนเห็นว่าเธอเองตกอยู่ในอันตรายมาหลาย
ครั้ง หลังจากเกิดเรื่องแล้วจะได้ดูว่าคุณทามาโยะเองก็ตกเป็นเป้าของคนร้ายเช่น
กัน..."

"คุณคินตะอิจิ" ทนายฟุรุตาเตะหอบหายใจแรงราวกับจะปล่อยสิ่งอัดอั้นในใจออกมา เขาขยับลูกกระเดือกพลาญพูด "คุณเป็นคนน่ากลัวจัง ทำไมคุณถึงคิดเรื่องน่ากลัวแบบนี้ได้ คนทำงานนักสืบซึระแวงกันแบบคุณทุกคนหรือ" โคสุเกะ คินตะอิจียิ้มเศร้าๆแล้วส่ายหน้า

"ไม่หรอกครับ ผมไม่ได้ระแวง ผมแค่บอกว่ากรณีแบบนี้มันเป็นไปได้... และในทางกลับกัน กรณีต่อไปนี่ก็จะเป็นไปไม่ได้ เหตุร้ายที่เกิดกับคุณทามาโยะอาจไม่ใช่การเสแสร้งหรือตบตา หากมีคนกำลังคิดกำจัดคุณทามาโยะจริง ฆาตกรคือใคร และเขากำลังวางแผนอะไร..."

"แล้ว...แล้ว...ถ้าเป็นอย่างนั้น ใครคือฆาตกร และเขามีแผนอะไร..."

"กรณีนั้นฆาตกรมีโอกาสเป็นไปได้ทั้งคุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค และคุณสุเกะโทโม ชายคนนั้นคงไม่มั่นใจว่าจะสามารถชนะใจคุณทามาโยะได้เข้าได้แต่มองและเห็นว่าคนอื่นจะได้แต่งกับคุณทามาโยะ ถ้าคนหนึ่งในสามคนได้แต่ง อีกสองคนที่เหลือก็จะหลุดไผ่มรดกตระกูลอิโนงามิไปทันที ถ้าอย่างนั้นก็สู้ว่าคุณทามาโยะเสีย ยังได้ส่วนแบ่งบ้าง..."

"น่ากลัว น่ากลัวมาก คุณคินตะอิจิ คุณช่างเป็นคนน่ากลัว... แต่ที่คุณพูดมาทั้งหมดมันออกจะเหลือเชื่อ นี่ไม่ใช่นิยายนะถึงได้มีคนเลือดเย็นขนาดนั้น..."

"ไม่จริงหรอกครับ มนุษย์เลือดเย็นมีจริง... เขาช้ำคุณวากาบายาชิไปแล้ว ด้วยวิธีการอันโหดร้าย แต่คุณฟุรุตาเตะครับ ดูจากความเป็นไปได้แล้ว คนเข้าข่ายเป็นฆาตกรไม่ได้มีแค่คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค คุณสุเกะโทโมเท่านั้นนะครับ มันรวมถึงพ่อแม่ของคนทั้งสามและน้องสาวด้วย เนื่องจากหากลูกชายหรือพี่ชายตัวเองได้รับมรดก ตัวเองก็ย่อมมีส่วนได้ประโยชน์ด้วย... คำถามคือ ใครมีโอกาสมากที่สุดที่จะเอางูพิษไปปล่อยในห้องนอนคุณทามาโยะ แก่ลงเรื่องรถยนต์และเจาะรูในเรือ คุณฟุรุตาเตะคิดไม่ออกเลยหรือ"

ทนายฟุรุตาเตะหันไปมองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยความตกใจ สีหน้าบอกถึงความสับสนเต็มที่

"อืม คุณฟุรุตาเตะ พอจะนึกออกแล้วใช่ไหมครับ เป็นใครครับ"

"เปล่า นึกไม่ออกเลย ผมไม่รู้หรอก ถ้าให้เดาก็คงเป็นทุกคน"

"ทุกคน..."

"ใช่ ทุกคนไม่นับคุณสุเกะคิโยที่เพิ่งกลับมาไม่นาน คุณคินตะอิจิฟังผมก่อน คนบ้านอิโนงามิมารวมตัวกันที่เมืองนาสุเดือนละครึ่งในวันครบรอบการตายของคุณตาซาเฮ พวกเขาไม่ได้มาเพื่อคารวะคุณตาซาเฮหรอก แต่มาเพื่อหยั่งเชิงกัน

เพื่อไม่ให้โดนฉวยโอกาส เหตุร้ายที่เกิดกับคุณทามาโยะก็เกิดระหว่างเวลานี้ทุก
ครั้ง ครั้งสุดท้ายก็ใช่..."

โคสุเกะ คินตะอิจิล้มตัวผวาปากเสียงแหลม และกางนิ้วทั้งห้าเสยรังนก
กระจอกยุ่งเหยิงบนหัว

"คุณฟุรุดาเตะ คะ-คะ-คดีน่าสนใจจริงๆนะครับ ฆาตกรไม่สร้างจุดเด่นเผย
ตัวเองเลย" โคสุเกะ คินตะอิจิเพ็ดเพ็ดกับการเสยผมก่อนจะค่อยๆสงบลง เมื่อ
หันไปก็เห็นทนายฟุรุดาเตะมองมาด้วยแววตาดำหนิ จึงยิ้มเขินอายแล้วพูด

"เอ้อ ขอโทษครับ มันทิดนึสยเวลาตื่นตื่น อย่าถือสา นะครับ ว่าแต่... ผม
ลองคิดดูแล้วมีความเป็นไปได้สองกรณี คือคุณทามาโยะแสร้งทำให้คนอื่นเห็นว่า
ตัวเองถูกปองร้าย กับกรณีที่ไม่ใช่... แต่หากเป็นอย่างหลัง จะมีผู้ต้องสงสัยสำคัญ
อีกคน คนนั้นจะมีโอกาสได้อ่านพินัยกรรมหรือเปล่าเป็นอีกเรื่องนะครับ..."

"ใครหรือครับ คนที่คุณว่า..."

"ชิซุมา อาโอบูมา!"

เสียงร้องดังลอดจากปากของทนายฟุรุดาเตะทั้งที่พยายามข่มไว้

"คุณฟุรุดาเตะครับ ไม่ว่าคุณชิซุมาจะมีโอกาสได้อ่านพินัยกรรมหรือไม่
ก็ตาม เขามีแรงจูงใจอยากให้คุณทามาโยะมีอันเป็นไปไม่น้อยกว่าคนอื่น เพราะว่
ตราบใดคุณทามาโยะยังไม่ตาย คุณชิซุมาจะไม่ได้มรดกของตระกูลเลย ไม่ว่าคุณ
ทามาโยะจะสนใจหลานชายทั้งสามของคุณตาซาเฮหรือไม่ คุณชิซุมาก็จะไม่ได้
อะไร หากเขาตั้งใจจะมีส่วนในมรดกของตระกูล ชั้นแรกก็ต้องฆ่าคุณทามาโยะ
ก่อน หลังจากนั้นหากหลานชายทั้งสามของคุณตาซาเฮมาเสียชีวิตไปอีก คุณชิซุ
มาก็จะได้ทรัพย์สินและกิจกรรมทั้งหมดของตระกูลอิโนงามิ จริงไหมครับ คุณฟุรุดา
เตะ!"

โคสุเกะ คินตะอิจิถามเน้นเสียง

"คนชื่อชิซุมา อาโอบูมาเป็นใครครับ เขาเกี่ยวข้องกับคุณตาซาเฮ
กันแน่ ทำไมถึงได้รับส่วนแบ่งมรดกมากกว่าคนอื่น"

ทนายฟุรุดาเตะถอนหายใจยาว เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับเหงื่อ แล้วพยักหน้า
อย่างหมองเศร้า

"คนชื่อชิซุมา อาโอบูมานี้แหละทำให้คุณตาซาเฮต้องทุกข์ทรมาน
ตรอมตรมและโศกเศร้าในบั้นปลายชีวิต คุณตาซาเฮจึงให้ความสำคัญกับคนคนนี้
ในพินัยกรรมมากเป็นธรรมดา คุณชิซุมา อาโอบูมาเป็น..." ทนายฟุรุดาเตะอึ้งเล็ก
น้อย เขาระแอมแล้วพึมพำตะกุกตะกัก "เป็นลูกเมียลับของคุณตาซาเฮ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเลิกคิ้วสูง "ลูกเมียลับ..."

"ใช่ คุณตาซาเฮถือว่าคุณชิซุมาเป็นลูกชายเพียงคนเดียวของท่าน"

"แต่... แต่... ถ้าอย่างนั้น ทำไมไม่เห็นเขียนลงหนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮอิनुงามิ"

"แน่ละสิ ถ้าเขียนเรื่องนี้ก็เท่ากับเปิดเผยความร้ายกาจของลูกสาวทั้งสามคน คุณตาซาเฮ..."

ทนายฟูรูดาเตะเริ่มเรื่องด้วยน้ำเสียงราบเรียบราวกับสวดอาชยาน

"แม้จะอายุเลยห้าสิบแล้ว แต่ท่านเพิ่งมีความรักเป็นครั้งแรกตอนยังเข้าวัยชรา ก่อนหน้านั้นคุณตาซาเฮมีภรรยาสามคน แต่ละคนให้กำเนิดลูกสาวหนึ่งคน คือคุณมาซุโกะ คุณทาเคโกะ และคุณอุเมโกะ แต่คุณตาซาเฮไม่ได้รักภรรยาคนใดเป็นพิเศษ ท่านมีพวกเธอเพียงเพื่อสนองความต้องการทางร่างกายเท่านั้น ต่อเมื่อท่านเลยวัยห้าสิบจึงได้พบรักแท้ ผู้หญิงคนนั้นคือคุณคิซุโนะ อาโอบุมา เดิมคุณคิซุโนะทำงานในโรงงานผลิตเส้นไหมอิनुงามิ ว่ากันว่าเธอเด็กกว่าคุณมาซุโกะลูกสาวคุณตาซาเฮอีก แต่แล้วคุณคิซุโนะกลับตั้งท้องขึ้นมา ลูกสาวทั้งสามคนของคุณตาซาเฮต่างหวาดวิตกกังวลมาก ความจริงแล้วพี่น้องต่างมารดาสามคนนี้ไม่มีใครรักใคร่กันหรอก ชอบทะเลาะเบาะแว้งกันตั้งแต่เด็กราวกับเป็นศัตรูคู่แค้น พอมีเรื่องคุณคิซุโนะขึ้นมา ทั้งสามกลับรวมตัวคัดค้านอย่างเหนียวแน่น พูดอีกอย่างคือ การตั้งท้องของคุณคิซุโนะเป็นสิ่งที่น่าหวาดกลัวมากสำหรับพวกเธอ"

"ทำไมครับ ทำไมถึงให้คุณคิซุโนะท้องไม่ได้"

ทนายฟูรูดาเตะยิ้มแบบอ่อนแรง

"แน่นอนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ ถ้าคุณคิซุโนะคลอดลูกออกมาเป็นผู้ชาย... คุณตาซาเฮจะยิ่งหลงคุณคิซุโนะกว่าเดิม และหากได้ลูกชายซึ่งคุณตาไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะได้ คุณตาซาเฮอาจจะยกให้คุณคิซุโนะเป็นภรรยาเอกก็ได้ แล้วทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดก็จะเป็นของเด็กคนนั้น..."

"อ้อ อย่างนี้เอง" โคสุเกะ คินตะอิจิผงกหัวซ้ำๆ ช่มความกลัวในใจ

"เพราะฉะนั้นลูกสาวทั้งสามถึงรวมหัวกันกลั่นแกล้งคุณคิซุโนะ แรกทีเดียวกลั่นแกล้งด้วยคำพูด แต่ต่อมาเริ่มลงมือทำร้ายร่างกายขั้นรุนแรง ในที่สุดคุณคิซุโนะทนไม่ไหว เพราะคิดว่าหากยังทนอยู่ต่อ เธอจะต้องโดนลูกสาวทั้งสามของคุณตาซาเฮแกล้งจนตายแน่ เมื่อคุณคิซุโนะหนีออกจากบ้านคุณตาซาเฮ คุณมาซุโกะ คุณทาเคโกะ และคุณอุเมโกะพากันโล่งใจ แต่ทั้งสามมารู้ทีหลังว่า คุณตาซาเฮ ยกสมบัติประจำตระกูล โยคิ โคโตะ คิซุ ให้คุณคิซุโนะไปก่อนแล้ว"

"เอ้อ ไซ... โยคิ โคโต คิซุ คืออะไรหรือครับ"

"เรื่องนั้นไว้ค่อยคุยทีหลังเถอะ เอาเป็นว่าตามที่เขียนไว้ในพินัยกรรม โยคิ โคโต คิซุ ถือเป็นสมบัติประจำตระกูล เป็นของประจำตัวผู้มีสิทธิ์สืบทอดตระกูลอินูงามิ คุณตาซาเฮยกให้คุณคิซุโนะ แถมยังกำชับว่าถ้าลูกเกิดมาเป็นผู้ชายให้นำสมบัตินี้มาแสดงตัว แน่่อนว่าลูกสาวสามคนต้องหัวนวดกมากขึ้น หน้าซ้ำต่อมาได้ข่าวว่าคุณคิซุโนะคลอดลูกชายอย่างปลอดภัยอีก ทั้งสามจึงรุ่มร้อนใจราวกับนางยักษ์ใจร้าย รีบไปหาคุณคิซุโนะผู้ยังอยู่บนเตียงคลอด ขูให้คุณคิซุโนะเขียนจดหมายยืนยันว่าลูกที่ตัวเองให้กำเนิดไม่ใช่ลูกของคุณตาซาเฮ พร้อมกับเอาสมบัติประจำตระกูล โยคิ โคโต คิซุ กลับคืนมาอย่างลึงโลด คุณตาซาเฮในวัยชราทำตัวเย็นชากับลูกสาวทั้งสามคนก็ด้วยเรื่องนี้เอง"

เมื่อโคสุเกะ คินตะอิจินึกภาพแรงอาฆาตแค้นของมาซุโกะ ทาเคโกะ และอุเมโกะ และนึกถึงพวกเธอสมัยเป็นสาววัยคะนอง ภาพนั้นชวนให้ขนลุกยิ่ง

"อย่างนี้เ็นเอง... คุณคิซุโนะกับลูกเป็นอย่างไรบ้างครับ"

"เฮ้อ เรื่องนั้นนะหรือ ความที่คุณคิซุโนะยังกลัวคุณมาซุโกะ คุณทาเคโกะ และคุณอุเมโกะฝังใจ ถึงแม้จะเขียนจดหมายฉบับนั้นไปแล้วก็ยังเกรงว่าอาจจะไม่พ้นอันตราย เธอจึงหอบลูกคือคุณชิซุมาหนีหายไป จนถึงบัดนี้ไม่เคยมีใครได้ข่าวสองแม่ลูก หากยังมีชีวิตอยู่ถึงตอนนี้ คุณชิซุมาคงอายุยี่สิบเก้าปีเท่ากับคุณสุเกะคิโยนั่นแหละ"

ทนายฟุรุดาเตะเล่าถึงตรงนี้แล้วถอนใจอย่างเศร้าสร้อย

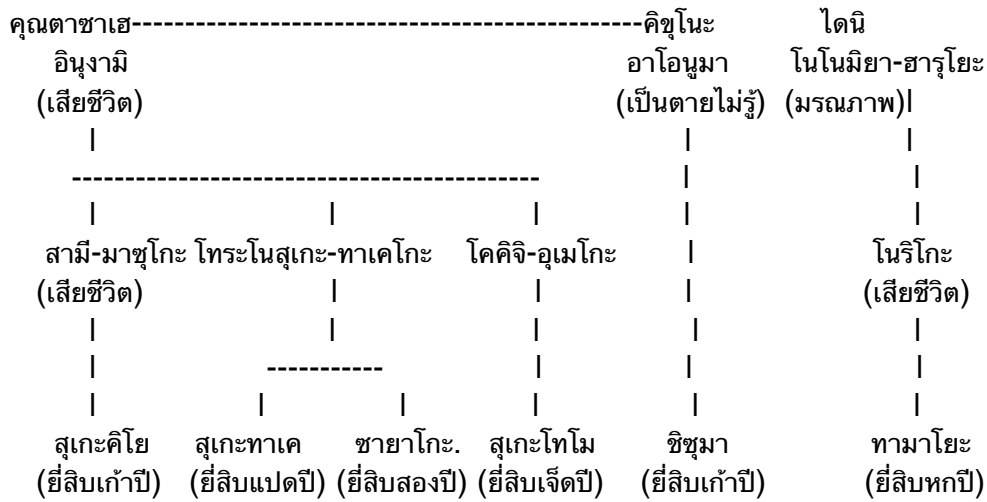
โคสุเกะ คินตะอิจิพลันนึกสังหรณ์ใจถึงเหตุร้ายบางอย่าง

หรือว่าพินัยกรรมของคุณตาซาเฮ อินูงามิมีจุดประสงค์อันน่ากลัวแฝงไว้เป็นไปได้เชียวหรือว่าคุณตาตั้งใจเขียนพินัยกรรมน่ากลัวเช่นนั้น เพราะหวังให้เกิดความขัดแย้งถึงขั้นแตกหักระหว่างสามพี่น้องมาซุโกะ ทาเคโกะ และอุเมโกะ ชนิดต้องใช้เลือดล้างเลือดหลังจากตัวเองเสียชีวิต ในใจโคสุเกะ คินตะอิจิเต็มไปด้วยความคิดหมองหม่น เขาครุ่นคิดราวกับถูกบีบคั้น ในที่สุดจึงหยิบกระดาษกับปากกาหมึกซึมมาเขียนข้อความตามข้างล่างนี้

โคสุเกะ คินตะอิจิจ้องดูกระดาษเนิ่นนานราวกับจะเค้นเอาบางอย่างออกมาจากแผนภูมิ

แผนภูมิตระกูลอินงามิ

ท่านผู้อ่านทั้งหลาย ที่เล่ามาทั้งหมดนี้เป็นอาร์มภบทของคดีฆาตกรรมซ่อน
เงื่อนนำสะพริงกิ้วในตระกูลอินงามิ
และมานจากที่หนึ่งของโคกนาฏกรรมเลือดกำลังจะเปิด ณ บัดนี้แล้ว

เจ้าลิงผู้นำสงสัย

พินัยกรรมพิสดารของคุณตาซาเฮ อินงามิกลายเป็นข่าวใหญ่ของนักข่าว หนังสือพิมพ์ผู้สอดรู้สอดเห็นทันที เนื้อหาพินัยกรรมและเรื่องราวความขัดแย้งเย็นชาของสมาชิกตระกูลอินงามิถูกสำนักข่าวตีแผ่ลงหนังสือพิมพ์ทั่วประเทศโดยไม่ระบุแหล่งข่าว สำหรับหนังสือพิมพ์ระดับแนวหน้ามักจะไม่ลงบทความประเภทเรื่องส่วนตัว ทว่าหนังสือพิมพ์ระดับรองเล่นข่าวนี้ใหญ่โต ชำร่ายยังเขียนเกินความจริงไปมาก... ดังนั้นผู้สนใจปมปัญหาการสืบทอดมรดกตระกูลอินงามิจึงมีแค่คนในพื้นที่เท่านั้น หากได้ขยายวงกว้างไปทั่วประเทศ แม้แต่คนที่ไม่ใคร่รู้ใคร่เห็นมากมายก็ยังคอยลุ้นว่าทามาโยะ โนโนมียาจะเลือกใครเป็นคู่ครอง ว่ากันว่าถึงกับมีคนพนันขันต่อกันด้วย

ถึงแม้จะตกเป็นเป้าความสนใจของคนทั้งประเทศเช่นนี้ บ้านใหญ่ตระกูลอินงามิริมทะเลสาบนาสุกลับปิดเงียบชวนให้อึดอัด ครอบครัวของทาเคโกะกับอุเมโกะยังพักอยู่ในบ้านใหญ่ด้วยกัน แต่พวกเขาแทบไม่ได้พูดจากับมาซุโกะและลูกชาย ต่างคนต่างเก็บตัวอยู่แต่ในห้องของตน คอยหยั่งเชิงดูสีหน้าท่าทีกันและกัน

ตอนนี้ในบ้านอินงามิจึงคล้ายกับมีพายุสีลูกพัดพัวพันกัน คือครอบครัวของมาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะ และทามาโยะ โนโนมียา...

ในสถานการณ์นี้ทามาโยะนำเสนอสารกว่าเพื่อน จริงอยู่ว่าสามพี่น้องมาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะ และคนในครอบครัวเกลียดชังกันประหนึ่งเป็นศัตรู แต่หากเป็นเรื่องรังเกียจและสลดต่อว่าทามาโยะแล้ว พวกเขากลับร่วมมือร่วมใจกันเป็นอันดี ทั้งมาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะไม่มีใครแสดงความรังเกียจโดยเปิดเผย ต่างคนต่างเก็บซ่อนมีดแหลมราวกับเข็มทิศไว้ในใจ แล้วมอบคำสรรเสริญเยินยอและความรักให้แก่ทามาโยะเด็กสาวกำพร้านับหมื่นนับร้อยพันครั้ง ขณะเดียวกันก็แน่ใจว่าต้องเยินยอเด็กสาวกำพร้าทั้งที่ใจคิดตรงกันข้าม พวกเขาจึงยิ่งรังเกียจทามาโยะมากขึ้นเป็นเท่าทวี

ระยะหลังทั้งสุเกะทาเคและสุเกะโทโมมาเยี่ยมทามาโยะทุกวัน ซึ่งอาจเป็นเพราะคำสั่งของพ่อแม่ สุเกะทาเคผู้เยอหยิ่งมั่นใจมาแต่ไหนแต่ไรมักจะไม่ใช่วิธีเยินยอแบบธรรมดา ทางด้านสุเกะโทโมผู้ฉลาดแกมโกงแต่เหลาะแหละนั้นสลับ

ทางไปมาและวิ่งไปรอบๆ ทามาโยะ ยกชูขาหน้า ยืนด้วยขาหลัง ครางหงูหงิง
ออกอ้อนเอาใจเธอสารพัด

จะว่าไปผู้หญิงอย่างทามาโยะก็น่าชื่นชม แม้เธอจะรับรู้ถึงความรังเกียจ
และคำสาปแช่งจากครอบครัวอินงามิ เปรียบได้กับผิวหนังเปียกชื้นของคนยอมรับ
กระแสไฟฟ้าได้ง่ายดาย เธอกลับไม่แสดงอาการหวาดหวั่นสักนิด ทามาโยะ
วางตัวดีรักษามาตสง่าผ่าเผยเสมอต้นเสมอปลายทั้งต่อสุเกะทาเคผู้มั่นใจและสุเกะ
โทโมผู้ลึกลับลึกลน และเหนือสิ่งอื่นใด ทุกครั้งที่พวกเขามาหา ทามาโยะไม่เคยลืม
เรียกเจ้าลิงมานั่งในห้องติดกัน...

นอกจากนี้ทามาโยะยังไม่เคยแสดงท่าทีรังเกียจสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากาก
พิสดาร และเนื่องจากสุเกะคิโยไม่มีทางยอมมาหาเธอ ทามาโยะจึงเป็นฝ่ายไป
เยี่ยมสุเกะคิโยเป็นครั้งคราว ชาวที่เล่าสู่กันฟังบอกด้วยว่า การพบกันของหนุ่ม
สาวคู่นี้แปลกมากทีเดียว เพราะทามาโยะจะพาเจ้าลิงไปเป็นเพื่อน ด้านสุเกะคิโยก็
มีคุณแม่อุ้มอยู่ด้วยเสมอ ดังนั้นทุกครั้งที่สุเกะคิโยพบกับทามาโยะจะมีมาซุโกะและเจ้า
ลิงนั่งฟังอยู่ และบทสนทนาของหนุ่มสาวทั้งสองมักจะเว้นช่วงเป็นระยะๆ

อาจเป็นด้วยสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากประหลาดรู้ตัวว่าอัปลักษณ์ จึงไม่ค่อย
กล้าเอ่ยปากพูดจามากนัก ทามาโยะต้องเป็นฝ่ายชวนคุยเสียมากกว่า เมื่อทามา
โยะเอ่ยถามหรือพูดถึงเรื่องสมัยอดีตของสุเกะคิโย มาซุโกะมักจะชิงตอบคำถาม
แทนลูกชายด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้วหันเหบทสนทนาไปเรื่องอื่นด้วยความ
ชำนาญ สีหน้าของทามาโยะในตอนนั้นเปลี่ยนไปจนเห็นได้ชัด บางคราวเธอถึงกับ
ตัวสั่นเล็กน้อย

ทามาโยะอยู่ท่ามกลางการแย่งชิงของสุเกะทาเคและสุเกะโทโมผู้เริ่มร้อนรน
ว่าจะทำอะไรถึงจะได้รับความรักของหญิงสาว แต่เธอยังปลอดภัยอยู่ได้ก็เพราะ
เจ้าลิงเพียงคนเดียว

วิธีที่ว่าตัวทามาโยะมาครอบครองให้ได้รวดเร็วที่สุด...คือใช้กำลังหรือวิธีใดก็ได้
เพื่อเอาชนะเธอ ไม่ใช่สุเกะทาเคและสุเกะโทโมจะไม่รู้ อันที่จริงพวกเขาเคยแสดง
กิริยาเหล่านั้นหลายครั้งแล้ว แต่ที่ไม่สามารถแตะต้องทามาโยะได้แม้แต่ปลายนิ้ว
เนื่องจากมีคนชื่อเจ้าลิงขวางอยู่นั่นเอง หากสุเกะทาเคและสุเกะโทโมขึ้นใช้กำลัง
หักหาญน้ำใจทามาโยะ คงไม่พ้นถูกชายร่างใหญ่หน้าตาอัปลักษณ์หักคอเอา
แน่นอน

"อ้อ ผู้ชายชื่อลิงนะหรือ"

ครั้งหนึ่งนายฟูรูดาเตะเคยเล่าเรื่องเจ้าลิงให้โคสุเกะ คินตะอิจิฟังดังนี้

"ความจริงไม่ได้ซื้อสิงหrok เขามีชื่อจริงเหมือนกัน แต่ดูสิ คุณว่าหน้าเขาคลายลิงไหมละ ตั้งแต่เด็กมีแต่คนล้อว่าลิง ตอนนี้เลยกลายเป็นชื่อจริงไป ผมเองยังลืมชื่อจริงเขาเสียสนิท เจ้าลิงเป็นเด็กกำพร้าแต่เด็ก คุณโนริโกะแม่ของคุณทามาโยะเวทนาจึงรับมาเลี้ยง อิม ไซ่ เจ้าลิงเติบโตมาพร้อมกับคุณทามาโยะ หลังจากพ่อแม่ของคุณทามาโยะเสีย คุณทามาโยะมาอยู่บ้านอินงามิ เจ้าลิงก็ตามมาด้วย ถึงเขาจะดูตีสตังไม่ค่อยดี แต่เรื่องความจริงใจกับความภักดีถวายหัวต่อคุณทามาโยะนั้นไม่ต้องห่วง เจ้าลิงเชื่อฟังทุกอย่างไม่ว่าคุณทามาโยะจะพูดอะไรถ้าคุณทามาโยะบอกให้ฆ่าใคร เจ้าลิงคงฆ่าคนนั้นได้หน้าตาเฉย"

คำพูดประโยคสุดท้ายนั้นทนายฟุรุดาเตะแค่อยากแสดงความจงรักภักดีของเจ้าลิงต่อทามาโยะ ทว่าทนายฟุรุดาเตะผู้พูดและโคสุเกะ คินดะอิจิผู้ฟังต่างออกไปและมองหน้ากันราวกับจะค้นหาบางสิ่งในคำพูดนั้น

ทนายฟุรุดาเตะทำหน้าที่เสียใจกับคำพูดของตนและกระแอมแก้หน้า โคสุเกะ คินดะอิจิจึงเลี่ยงไปคุยเรื่องอื่น

"จริงสิครับ พูดถึงเจ้าลิง ผมเห็นเขาปลูกดอกเบญจมาศในบ้านอินงามิด้วย"

"อิม ไซ่ คุณเห็นดอกเบญจมาศแล้วไซ่ไหม ถึงจะสติไม่ค่อยดี แต่เจ้าลิงมีฝีมือเชี่ยวชาญเรื่องปลูกดอกเบญจมาศ เขาเรียนมาจากคุณพ่อของคุณทามาโยะซึ่งเป็นพระชินโตศาลเจ้านาสึ ดอกเบญจมาศถือว่าเป็นสิ่งอยู่คู่กับศาลเจ้านาสึและบ้านอินงามิมาโดยตลอด ดูสิ โยคิ โคโต คิซุ..."

"ไซ่สินะ โยคิ โคโต คิซุ มีความเป็นมาอย่างไรครับ และมีความสัมพันธ์อย่างไรรกันแนกับศาลเจ้านาสึ"

"อ้อ โยคิ โคโต คิซุ จะเรียกยังงี้ดี เดิมทีมันเป็นของสามอย่างสำหรับเซ่นไหวศาลเจ้านาสึ ว่ากันว่าในบ้านของโกโร โอโนะเอะคิซุ ตัวเอกละครคาบูกิโนโตเกียวก็น่าจะมีคำมงคลว่า โยคิโคโตคิซุ* (* โยคิคือชวาน โคโตเป็นเครื่องดนตรีญี่ปุ่นประเภทเครื่องสาย คิซุคือดอกเบญจมาศ) แต่โยคิ โคโต คิซุ ของศาลเจ้านาสึไม่ได้เกี่ยวกับในละครหรอกครับ คุณไดนิ โนโนมิยาผู้มีพระคุณของคุณตาซาเฮ... คุณตาของทามาโยะ คิดคำพวกนี้ขึ้นสำหรับคุ้มครองศาลเจ้านาสึ ท่านจึงสั่งทำโยคิ โคโต คิซุด้วยทองคำและไซ่เซ่นไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในศาลเจ้า หลายปีต่อมาเมื่อคุณตาซาเฮเริ่มตั้งบริษัท คำสามคำนี้จึงกลายมาเป็นคำอวยพร เป็นของไหว้ศาลเจ้า และยังเป็นคำที่มีความหมายคุ้มครองป้องกันภัยอีกด้วย และตอนนี้ก็เป็นมรดกประจำตระกูลอินงามิ"

"มรดกประจำตระกูลพวกนี้อยู่ที่ไหนครับ"

"เก็บไว้ที่สมาคมตระกูลอินงามิ แต่อย่างไรเสียก็ต้องตกเป็นของคนที่คุณ ทามาโยะตัดสินใจเลือกเป็นคู่ครอง คุณสุเกะคิโย คุณสุเกะทาเค หรือคุณสุเกะโทโมคนใดคนหนึ่ง โยคิ โคโตะ คิซุ เป็นของขนาดเล็กประมาณสามสิบเซ็นติเมตรทำมาจากทองคำ"

ทนายฟุรุตาเตะขมวดคิ้วก่อนจะเล่าต่อ

"คุณตาซาเฮได้โยคิ โคโตะ คิซุ มาจากไดนิ โนโนมียา ซึ่งท่านซาเฮตั้งใจจะคืนให้แก่ลูกหลานของท่านไดนิหลังจากท่านมรณภาพ เพราะถือเป็นคุณธรรมที่ต้องปฏิบัติ ทว่าของทั้งสามเกี่ยวข้องกับกิจการและมรดกมหาศาลของตระกูลอินงามิ เรื่องเลวร้ายวนวายไปกันใหญ่ ทำไมคุณตาซาเฮถึงได้คิดทำเรื่องแบบนั้นนะ"

ทนายฟุรุตาเตะกระซิบพร้อมกับทอดถอนใจ

โคสุเกะ คินตะอิจิ มองคู่สนทนาด้วยสายตาครุ่นคิดหนัก

"เข้าใจแล้วครับ ถ้าเช่นนั้นคำว่า โยคิ โคโตะ คิซุ กับของมีค่าทั้งสามชิ้นก็เป็นแค่ของประจำตัวผู้สืบทอดมรดกตระกูลอินงามิ ไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคำว่า โยคิ โคโตะ คิซุ..."

"ครับ ใช่ ที่ว่าทำจากทองคำความจริงเป็นแค่เคลือบภายนอก โดยตัวมันเองของทั้งสามชิ้นไม่ได้มีค่ามากมาย ปัญหาอยู่ตรงสิทธิ์การสืบทอดมรดกตระกูลอินงามิเท่านั้น"

ทนายฟุรุตาเตะสรุปโดยไม่คิดมาก แต่เมื่อมาย้อนคิดภายหลังถึงรู้ว่าทนายฟุรุตาเตะเข้าใจผิดถนัด

โยคิ โคโตะ คิซุ คำสามคำนี้ซ่อนความหมายอันน่าสะพรึงกลัวเอาไว้

โยคิโคโตะคิซุ* (เป็นคำพ้องเสียง เมื่อรวมเป็นประโยค คำว่า โยคิโคโตะคิซุ แปลว่า การได้สดับฟังเรื่องดี) เมื่อครั้งคุณตาซาเฮยังมีชีวิตอยู่ท่านถือว่าเป็นคำมงคล มีความหมายคุ้มครองปกป้องตระกูลอินงามิ หลังจากคุณตาซาเฮเสียชีวิตก็สมควรจะเป็นเช่นนั้นต่อไป แต่ทว่าเปล่าเลย เมื่อลองคิดดูแล้วความหมายมันกลับตรงกันข้ามกับความหมายเดิมโดยสิ้นเชิง และกลายเป็นคำสาปแช่งตระกูลอินงามิตลอดมา

ทว่าโคสุเกะ คินตะอิจิ เองไม่ทันคิดเรื่องนี้ เรื่องราวน่าสะพรึงกลัวจึงเกิดขึ้นต่อไปจนกว่าจะถึงเวลาที่เขาดาว่าง...

"ได้ข่าวอะไรจากคนชื่อชิซุมา อาโอโนมา บ้างไหมครับ"

“อ้อ เรื่องนั้นหรือ ตั้งแต่ก่อนเปิดพินัยกรรมก็ออกตามหากันทั่วประเทศ แต่จนบัดนี้ยังไม่ได้เบาะแสอะไรเลย ส่วนคุณคิซุโนะ อาโอบุมา ต่อให้เธอเลี้ยงดู ลูกให้อยู่รอดปลอดภัยมาได้จนโต แต่ช่วงสงครามก็ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรบ้าง...”

ทันใดนั้นในหัวของโคสุเกะ คินตะอิจิ มีความคิดแสร้งวูบขึ้นมา ซึ่งแม้กระทั่งเขาเองก็คาดไม่ถึง เขาไม่รู้ว่าตัวเองควรจะทำอย่างไรดี ทั้งยังไม่สามารถ จัดความคิดเหล่านั้นไปด้วย

"จริงสิ คุณฟุรุดาเตะ คุณบอกว่าเจ้าลิงเป็นกำพร้าใช่ไหมครับ อายุก็ใกล้เคียงกันเสียด้วย พอจะรู้ประวัติความเป็นมาของเขาไหมครับ"

ทนายฟุรุดาเตะพอได้ฟังดังนั้นก็ตกใจทำตาโต เขาจ้องโคสุเกะ คินตะอิจิอยู่ พักใหญ่อย่างไม่คาดคิด แล้วหายใจหอบแรง

"อะ-อะไรนะ คุณคินตะอิจิ คุณจะบอกว่าเจ้าลิงคือชิซุมา อาโอบุมาอะ เรื่อง-เรื่องบ้าบอแบบนั้น..."

"นั่นนะสิครับ แต่ผมแค่คิดเฉยๆ เอาเป็นว่าเราลืมข้อสงสัยเมื่อครู่นี้เสียดีกว่า วันนี้ไม่ว่าความคิดผมเป็นอะไรไป ผมแค่คิดว่า... แต่ถ้าเป็นแบบนั้น ป่านนี้ น่าจะมีใครรู้ระแคะระคายบ้างสิ"

"นั่นนะสิ ผมบอกคุณหลายครั้งแล้วว่าคุณตาซาเฮเป็นคนรูปหล่อ ส่วนคุณคิซุโนะถึงผมจะไม่เคยเจอ แต่เชื่อว่าผู้หญิงที่คุณตาซาเฮให้ความรักจะต้องเป็นสาวสวยอย่างแน่นอน สองคนนี้น่าจะให้กำเนิดลูกหน้าตาอัปลักษณ์อย่างเจ้าลิง เจ้าลิง...คงเป็นแค่คนสติไม่ดีที่เชี่ยวชาญการปลุกดอกเบญจมาศ ตอนนีเห็นเขาตั้งหน้าตั้งตาปั้น ตักตาดอกเบญจมาศ*(*การนำตุ๊กตาที่ประดับด้วยดอกหรือใบของต้นเบญจมาศมาเป็นตัวละครแสดงเรื่องราว ส่วนใหญ่เป็นเรื่องจากละครคาบูกิ)อยู่"

"ตักตาดอกเบญจมาศ..." คินตะอิจิขมวดคิ้ว

"ใช่ คุณตาซาเฮเคยสั่งให้เจ้าลิงปั้นตักตาดอกเบญจมาศเพื่อเล่าประวัติของคุณตา ปีนี้คงเพิ่งนึกขึ้นได้ถึงลงมือปั้นตักตาดอกเบญจมาศ แต่คงไม่ยิ่งใหญ่เท่าสมัยก่อน คนคนนี้อ่าไม่มีใครไปเผยแพร่ให้ใคร ก็ไม่เป็นพิษเป็นภัยกับใคร แต่...จะว่าไปแล้ว ผมยังไม่เคยถามสักครั้งว่าเขามีประวัติความเป็นมายังไง เอาละ ถ้าคุณสงสัยเรื่องนี้ผมจะลองสืบประวัติเขาดูก็ได้"

ทนายฟุรุดาเตะมีสีหน้ากังวลใจมากขึ้นทีละน้อย

รอยพิมพ์มือถายศาลเจ้า

กลางเดือนพฤศจิกายน วันที่ 15 พฤศจิกายน ครึ่งเดือนหลังจากสุเกะคิโยกลับมาบ้าน และเกือบจะครบเดือนนับตั้งแต่โคสุเกะ คินตะอิจิมาถึงเมืองนาสุวันนี้เองเป็นวันนองเลือดวันแรกของครอบครัวอิโนงามิ เป็นวันที่ความเลวร้ายอุบัติขึ้น ก่อนจะเริ่มกล่าวถึงคดีฆาตกรรมคดีแรก จะขอเขียนอารัมภบทไว้สักตอนหนึ่งก่อนเริ่มเปิดฉาก

"คุณโคสุเกะ คินตะอิจิ มีแขกมาหาค่ะ"

ขณะนั้นประมาณบ่ายสามโมงของวันที่ 15 พฤศจิกายน โคสุเกะ คินตะอิจียกเก้าอี้หวายออกไปนั่งที่ระเบียงตามปกติ ระหว่างนั่งคิดอะไรเพลินอยู่นั่นเองเสียงพนักงานหญิงของโรงแรมก็ดังขึ้นแทรกกระแสความคิด

"แขกหรือ ใครนะ"

"คุณฟุรุดาเตะค่ะ"

"คุณฟุรุดาเตะรี ก็เชิญขึ้นมาเลยสิ"

"ไม่ใช่ค่ะ คุณฟุรุดาเตะรออยู่ในรถ บอกว่าจะออกไปข้างนอก และหากคุณไม่มีธุระอะไร จะขอเชิญให้ไปด้วยกันค่ะ"

"อ้อ งั้นหรือ"

โคสุเกะ คินตะอิจิลุกพรวดขึ้นจากเก้าอี้ เปลี่ยนเสื้อผ้าจากชุดลำลองของโรงแรมเป็นชุดฮากามะกับเสื้อคลุมเก่าๆ คว่ำหมวกทรงกะลา้วยเสียทรงมาสวมบนหัวซึ่งผมยุ่งเป็นกระเซิง แล้วรีบกระโจนลงบันไดไปถึงหน้าโรงแรมเขาเห็นรถยนต์คันหนึ่งจอดรออยู่ ทนายฟุรุดาเตะโผล่หัวออกมาจากหน้าต่างรถ

"ขอโทษที่ทำให้ เราจะไปไหนกันครับ"

คินตะอิจิวิ่งเหยาะๆมาข้างรถ วางเท้าข้างหนึ่งบนที่เหยียบด้วยสีหน้าธรรมดา แต่แล้วกลับต้องกลั้นหายใจด้วยความคาดไม่ถึง เพราะคนในรถไม่ได้มีแต่ทนายฟุรุดาเตะคนเดียว ยังมีสุเกะทาเคร่างใหญ่ราวกับฉากกั้นห้องกับสุเกะโทโมผู้สายตากลึงกลอกประหนึ่งสุนัขจิ้งจอกนั่งอยู่ในรถด้วย

"อ้าว พวกคุณก็ไปด้วย..."

"ขึ้นรถเถิดครับ"

ทนายฟุรุดาเตะลุกไปนั่งข้างคนขับ โคสุเกะ คินตะอิจิจึงขึ้นนั่งข้างสุเกะโทโม รถยนต์เคลื่อนตัวออกทันที

"มากันพร้อมหน้าพร้อมตาเชียว จะไปไหนหรือครับ"

"ศาลเจ้านาสู"

"ศาลเจ้านาสู มีอะไรที่นั่นครับ"

"เอ้อ... เรื่องนั้นไว้ถึงที่โน้นแล้วเราค่อยคุยกัน"

ทนายฟุรุตาเตะคงเกรงคนขับรถจะได้ยินจึงกระแอมและตอบเสียงไป สุเกะทาเคนั่งกอดอกเบ้าปากไม่พูดไม่จา ส่วนสุเกะโทโมมองออกไปนอกหน้าต่าง เขาผิวปากพลางกระดิกเท้าเร็วๆ หากไม่นับเรื่องรถสะเทือนแล้ว การกระดิกเท้าของสุเกะโทโมก็มีส่วนทำให้คินตะอิจิรู้สึกคันๆ ตรงต้นขาเหมือนกัน

ศาลเจ้านาสูตั้งอยู่ห่างจากใจกลางเมืองประมาณสี่กิโลเมตร ตอนนี้อยู่อยู่นอกเมืองแล้ว ทิวทัศน์สองข้างทางเป็นไร่หม่อนซึ่งใบร่วงหล่นเต็มพื้น เลยไร่หม่อนไปเป็นทุ่งนากว้างไกลสุดตา ข้าวถูกเก็บเกี่ยวเหลือแต่ซังสีดำแช่ในน้ำโคลนขังแลดูเศร้าสร้อย พ้นจากทุ่งนาไปคือทะเลสาบที่ผิวน้ำส่องประกายวาววาวกับใบมิดโกลน ลมจากทางปากโน้นพัดมาเย็นเยียบซึมผิวหนัง ฤดูหนาวแถบชินชูมาเร็วเช่นนี้เสมอ และตอนนี้ยอดเขาฟูจิซึ่งมองเห็นอยู่ไกลโพ้นเบื้องหลังไร่หม่อนเริ่มขาวโพลนแล้ว

ไม่นานนักรถก็มาจอดหน้าทางเข้าศาลเจ้าขนาดใหญ่สร้างด้วยไม้ขาศาลเจ้านาสูมีประวัติเก่าแก่ยาวนาน ภายในศาลเจ้ามีพื้นที่กว้างขวางต้นสนสูงตระหง่านยืนต้นรายเรียงแทรกด้วยโคมไฟหินซึ่งตะไคร้เกาะเป็นสีเขียวขม ขณะคินตะอิจิเหยียบก้อนหินขนาดเล็กซึ่งอัดแน่นบนทางเดิน ความตื่นเต้นทำให้เขากระปรีกระเปร่าขึ้น สุเกะทาเคยังคงเฝ้าริมฝีปากเช่นเดิม ส่วนสุเกะโทโมตาลอกแลกราวกับสุนัขจิ้งจอก ไม่มีใครพูดจากับใคร ไม่นานทุกคนก็มาถึงหน้าสำนักงานของศาลเจ้า

"เชิญครับ ได้ยินเสียงรถก็ต่ออยู่ว่าจะเป็นพวกคุณ"

คนออกมาจากสำนักงานของศาลเจ้าเป็นชายวัยกลางคนสวมชุดฮากามะสีเหลืองอ่อน แขนสีขาว ผมตัดเกรียน สวมแว่นตากรอบเหล็ก บุคลิกท่าทางของเขาไม่มีสิ่งใดเด่นชัดพิเศษ โคอสุเกะ คินตะอิจิมาทราบที่หลังว่าชายคนนี้เป็นเจ้าอาวาสศาลเจ้านาสู ชื่อ ไทสุเกะ โอยามา

เจ้าอาวาสโอยามาพาทุกคนไปยังห้องกว้างแปดเสื่อซึ่งทำความสะอาดไว้อย่างดีแม้อากาศจะหนาวเย็น สวนหน้าห้องมีต้นเบญจมาศออกดอกสะพรั่งอยู่เช่นเดียวกับบ้านอินูงามิ กลิ่นดอกเบญจมาศหอมฟุ้งไปทั่ว เตาผิงในห้องมีไฟอยู่

หลังจากนั่งและทักทายกันเรียบร้อยแล้ว สุเกะโทโมอตรนทนไม่ไหว โนม้
ตัวไปข้างหน้า

"เออะ ท่านโอยามา รีบนำของออกมาให้ดูเร็วๆเถอะ"

เจ้าอาวาสโอยามาทำหน้าย่ง หันมาทางคินตะอิจิ "แล้วคนนี่คือ..."

"อ้อ คนนี้นะหรือ" หนายฟูรดาเตะซึ่งนั่งติดกันตอบแทน "ไม่ต้องห่วงครับ
ผมขอให้คุณคินตะอิจิมาช่วยงานนี้ เออะ คุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโมรอไม่
ไหวแล้ว เชิญครับ..."

"ครับ ถ้าอย่างนั้นกรุณารอสักครู"

เจ้าอาวาสโอยามาเดินออกจากห้อง ไม่นานนักท่านกลับเข้ามาโดยยกพาน
ไม้ขาวชูขึ้นเหนือหัวด้วยอาการนอบน้อม บนพานมีม้วนกระดาษสามม้วนปักด้วย
ไหมเป็นลายดอกไม้สีเงินและสีทอง เจ้าอาวาสโอยามาวางพานลงเบื้องหน้าทุกคน
และหยิบกระดาษขึ้นทีละม้วน

"นี่เป็นม้วนของคุณสุเกะทาเค ส่วนอันนี้ม้วนของคุณสุเกะโทโม"

"ของพวกเราจะเป็นอย่างไรก็ช่างเถอะ ขอดูของฟี่สุเกะคิโยหน่อยสิ" สุนัข
จิ้งจอกสุเกะโทโมเร่งด้วยเสียงหงุดหงิด

"ครับ นี่เป็นของคุณสุเกะคิโยครับ เชิญดูได้"

สุเกะทาเคไม่พูดไม่จาเช่นเคย เขารับม้วนกระดาษจากเจ้าอาวาสโอยามา
เปิดลวกๆ ดูเสร็จยื่นต่อให้สุเกะโทโมทันที กระดาษแผ่นนั้นกว้างประมาณสี่สิบ
เซนติเมตรและยาวราวหกสิบเซนติเมตร สุเกะโทโมคงจะตื่นเต้นมาก เพราะมือสั่น
ตอนที่รับมา เขาพูดขึ้นว่า

"ฟี่สุเกะทาเค อันนี้เป็นม้วนกระดาษของฟี่สุเกะคิโยไม่ผิดแน่นอน"

"ไม่ผิดแน่ ช่างบนนี้ลายมือของคุณตา แล้วยังมีลายเซ็นของฟี่สุเกะคิโยอีก
ไม่ผิดหรอก"

"เออะ ถ้ามีอันนี้ทุกอย่างก็พิสูจน์ได้... คุณฟูรดาเตะมาดูสิ"

เมื่อกระดาษมาถึงมือหนายฟูรดาเตะ โคสุเกะ คินตะอิจิผู้นั่งติดกันจึงได้เห็น
ข้างในเป็นครั้งแรก แล้วก็ต้องตกใจสุดขีดราวกับถูกลืมตอกที่หัว

บนพื้นผ้าไหมขาวมีรอยพิมพ์มือข้างขวา ด้านบนมีตัวอักษรเขียนว่า 'มิซึซึ
ในสงคราม' ตรงมุมซ้ายมีอีกลายมือหนึ่งเขียนว่า '6 กรกฎาคม พ.ศ. 2486 สุ
เกะคิโย อินูงามิ อายุยี่สิบสามปี เพศชาย ปีระกา'

รอยพิมพ์มือนี้เป็นของสุเกะคิโย อินูงามิผู้มีใบหน้าพังยับเยินนั่นเอง!

เมื่อโคสุเกะ คินตะอิจิรู้เหตุผลว่าทำไมพวกเขาพากันมาที่นี่ เขาก็ตื่นเต้นจนพูดไม่ออก ใจเต้นระรัว

"คุณคินตะอิจิ คุณต้องดูไว้ให้ดีๆ นะครับ" ทนายฟูรุตาเตะพูดพลางยื่นม้วนกระดาษไปทางคินตะอิจิ

"ครับ ดูแล้ว แต่จะเอาไปทำอะไรหรือครับ"

"คุณก็รู้อยู่แล้วไม่ใช่หรือ ก็เอาไว้พิสูจน์ว่าคนสวมหน้ากากพิสดารที่กลับมาเมื่อวันก่อนใช่ฟิสุเกะคิโยหรือเปล่าไงล่ะ ลายนิ้วมือของคนเราไม่เหมือนกัน และลายนิ้วมือจะไม่เปลี่ยนแปลงตลอดชีวิต... คุณคินตะอิจิเองก็รู้เรื่องนี้ไม่ใช่หรือ"

สุเกะโทโมทำท่าปาเถื่อนเยี่ยงสัตว์ร้ายที่เลียปากตัวเองยามเหยื่ออยู่ตรงหน้า โคสุเกะ คินตะอิจิพลันรู้สึกว่ามี เหงื่อเย็นซึมออกมา

"อย่างนี้เอง แต่ทำไมของพวกนี้ถึงมาอยู่ที่นี่ได้ครับ"

"เรื่องมันเป็นอย่างนี้ คุณคินตะอิจิ"

ทนายฟูรุตาเตะขยายความแทน

"คนเมืองนี้ก่อนไปรบจะนำภาพเขียนพู่กันพิมพ์มือตัวเองมาถวายศาลเจ้า ก่อน เป็นการขอพรให้มีชัยในสงคราม โดยเฉพาะคุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโม และคุณสุเกะคิโย มีความสัมพันธ์กับศาลเจ้านาสุแนบแน่นเป็นพิเศษ จึงไดถวายเป็นม้วนกระดาษแบบนี้แทนภาพเขียนพู่กัน โดยเก็บรักษาไว้ในอุโบสถนี้ พวกเราลืมนี่เสียสนิท ดีว่าเจ้าอาวาสโอยามาจำได้และคิดว่าน่าจะใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง เมื่อวานนี้ท่านจึงอุตส่าห์มาแจ้งคุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโม"

"เจ้าอาวาสที่นี่..."

เจ้าอาวาสโอยามาทำหน้าที่ขึ้นตระหนกเมื่อถูกโคสุเกะ คินตะอิจิจ้องมอง

"อ้อ คือ ความจริงแล้ว... เรื่องคุณสุเกะคิโยกลับมาคราวนี้ยังเป็นที่โจษจันอยู่ ท่านเจ้าอาวาสจึงคิดว่าถ้ามีสิ่งที่จะช่วยให้เรื่องกระจ่างได้ก็น่าจะดี..."

"ถ้าอย่างนั้นแสดงว่า พวกคุณสงสัยว่าเขาอาจไม่ใช่คุณสุเกะคิโยสิ"

"แน่นอน จะให้เชื่อผู้ชายหน้าตายับเหินอย่างนั้นได้ยังไง" สุเกะโทโมพูด

"แต่คุณมาซุโกะแม่ของเขาเชื่อมั่นมาก..."

"คุณคินตะอิจิ คุณไม่รู้จักคนอย่างคุณป้าหรอก ถ้าฟิสุเกะคิโยตายไปแล้ว คุณป้าก็จะยอมทำทุกอย่างไม่ว่าจะหาคนปลอมตัวหรืออะไรก็ตาม ท่านไม่ต้องการให้มรดกตระกูลอินูงามิตกเป็นของพวกเราหรอก เพราะฉะนั้นจะเป็นตัวปลอมหรือเป็นอะไรก็ได้ ไม่เป็นไรทั้งนั้น ขอเพียงแค่ขวางทางเราได้เป็นพอ คุณป้าก็ต้องยืนยันกรานว่าเป็นลูกชายท่านนะสิ"

โคสุเกะ คินตะอิจิรู้สึกคันยุกยิกขึ้นมาถึงหลัง

"เออล่ะ คุณฟูรุดาเตะกรุณาเซ็นชื่อข้างรอยพิมพ์มือ คุณคินตะอิจิ คุณก็ช่วยเซ็นด้วย เราจะเอากลับไปแล้วให้ผู้ชายสวมหน้ากากคนนั้นพิมพ์ลายมือมาเทียบดู แต่ไม่อยากหาว่าใครใส่ร้าย เพราะฉะนั้นกรุณาเซ็นชื่อข้างรอยพิมพ์มือนี้ในฐานะพยานไปด้วยครับ"

"แต่... แต่ว่า ถ้าคุณสุเกะคิโยไม่ยอมพิมพ์มือล่ะครับ"

"อะไรกัน เขาจะปฏิเสธได้ยังไง" สุเกะทาเคสึนเข้าซึ่งใหญ่โตคล้ายภูเขาลูกเล็ก เป็นครั้งแรกที่เขาเอ่ยปากพูด "ถ้าปฏิเสธก็ต้องใช้กำลังแล้วล่ะ" เขาคำรามเกรี้ยวกราดประหนึ่งว่าจะมีเลือดซิบๆตามไรฟัน

ข่าวร้ายมาเยือน

16 พฤศจิกายน เช้าวันนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิต้นสายผิดปกติ สิบโมงแล้ว เขายังนอนแช่อ้อยอิงอยู่บนที่นอน

เหตุที่คินตะอิจิต้นสายเป็นเพราะเมื่อคืนเขานอนดึกนั่นเอง

เมื่อวานพอได้รอยพิมพ์มือของสุเกะคิโยจากศาลเจ้านาสู สุเกะทาเคกับสุเกะโทโมก็ร้อนรนจะกลับไปให้ชายสวมหน้ากากประหลาดพิมพ์มือพิสูจน์ว่าเป็นตัวจริงหรือไม่ และขอให้คินตะอิจิตามไปเป็นพยานด้วย แต่คินตะอิจิปฏิเสธ เพราะเขาไม่ชอบให้ใครมองด้วยสายตาแปลกๆ ว่าเข้าไปยุ่งเรื่องส่วนตัวถึงในบ้านคนอื่น ถ้าเกิดเรื่องแล้วก็ว่าไปอย่าง แต่เรื่องนี้ยังไม่เกิด

"งั้นหรือ อิม อย่างนั้นไม่เป็นไร มีคุณฟุรุดาเตะอยู่ก็พอแล้ว..." สุเกะทาเคร่างจากกันห้องล้มเลิกความตั้งใจทันควัน

"แต่ถ้ามันกระดาศนี้เกิดปัญหาอะไรขึ้น คุณเป็นพยานให้ได้นะว่าเราได้มาจากศาลเจ้านาสูจริง..." สุนัขจิ้งจอกสุเกะโทโมถามย้ำ

"เรื่องนั้นแน่นอนครับ ตราบใดที่มีลายเซ็นผมอยู่ผมไม่ถอนตัวหรอก ว่าแต่คุณฟุรุดาเตะครับ"

"ครับ"

"ผมไม่สะดวกจะไปเป็นพยานรับรู้ในที่นั้น แต่ผมอยากรู้ผลการพิสูจน์ว่าผู้ชายสวมหน้ากากประหลาดใช่คุณสุเกะคิโยจริงหรือเปล่า รบกวนช่วยแจ้งผลเร็วที่สุดได้ไหมครับ"

"ได้สิ ขากลับผมจะแวะไปหาที่โรงแรมก็แล้วกัน"

ด้วยเหตุนี้รถจึงมาส่งโคสุเกะ คินตะอิจิหน้าโรงแรม แล้วบึ่งไปบ้านอิโนงามิทันที

ทนายฟุรุดาเตะทำตามสัญญาโดยมาพบโคสุเกะ คินตะอิจิที่โรงแรมสี่ทุ่มคืนนั้น

"ผลเป็นอย่างไรครับ"

เสียงวินาทีแรกที่มองเห็นทนายฟุรุดาเตะ คินตะอิจิใจหายวาบ เขาไถออกมาและรับถามทันที สีหน้าของทนายฟุรุดาเตะทั้งเศร้าหมอง เคร่งเครียด และฉงนใจเป็นที่สุด

ทนายฟุรุดาเตะส่ายหัวช้าๆ "ไม่ได้ผล" เขาพูดพลางถอนหายใจ

"ไม่ได้ผล... หมายความว่าอย่างไรครับ"

"ยังไงๆคุณมาซูโกะก็ไม่ยอมให้พิมพ์มือสุเกะคิโย"

"เธอปฏิเสธหรือครับ"

"ใช่ หัวแข็ง... ไม่ยอมฟังคุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโมเลย แบบนี้คงต้องอีกพักใหญ่กว่าจะได้รอยนิ้วมือ ถ้าจะดึงดันเอารอยนิ้วมือของคุณสุเกะคิโยให้ได้ก็คงต้องทำอย่างที่คุณสุเกะทาเคว่า คือไม่มีวิธีไหนนอกจากใช้กำลังบังคับ แหมทำไมต้องให้ทำถึงขนาดนั้นด้วยนะ สรุปแล้วคินนี่เปล่าประโยชน์"

โคสุเกะ คินตะอิจิรู้สึกหนักอึ้งในท้อง

"แต่... แต่..." คินตะอิจิเลียปากแห้งผากพลาว่า "ถ้าอย่างนั้น คุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโมจะไม่ยิ่งสงสัยไปใหญ่หรือ"

"คงอย่างนั้น ผมพยายามเกลี้ยกล่อมคุณมาซูโกะหลายครั้ง แต่พูดอย่างไรเธอก็ไม่ฟัง ตรงกันข้ามคุณมาซูโกะกลับโกรธจัด แถมยังด่าว่าผมอีก คุณมาซูโกะเป็นคนใจแข็ง ลองเธอได้ลั่นวาจาออกมาแล้วละก็จะไม่รับฟังใครอีก"

ทนายฟูรุดาเตะทอดถอนใจลึกด้วยความหมองเศร้า จากนั้นเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นในเย็นวันนั้นให้คินตะอิจิฟังราวกับจะระบายสิ่งไม่ดีออกมา โคสุเกะ คินตะอิจิฟังแล้วก็จินตนาการจากตอนนั้นได้ชัดเจน

ห้องขนาดสิบสองสี่เหลี่ยมเดียวกับที่ใช้เปิดพินัยกรรม

สมาชิกตระกูลอินูงามิมารวมตัวกันเบื้องหน้ารูปถ่ายของคุณตาซาเฮซึ่งวางไว้บนหิ้งไม้ขาว มาซูโกะกับสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากยางประหลาดและน่าสะอิดสะเอียนนั่งตรงกลาง โดยมีสุเกะทาเค สุเกะโทโม กับพ่อแม่และน้องสาวนั่งเรียงล้อมเป็นวงกลม ในวงล้อมดังกล่าวมีทามาโยะกับทนายฟูรุดาเตะรวมอยู่ด้วย ม้วนกระดาษที่ได้จากศาลเจ้านาสุและกระดาษขาวหนึ่งแผ่นพร้อมพู่กันและแป้นหมึก วางข้างหน้าสุเกะคิโยผู้ยังสวมหน้ากากเช่นเคย

เนื่องจากสุเกะคิโยสวมหน้ากากจึงไม่มีใครเห็นสีหน้าเขา แต่ดูจากไหล่ที่ไหวสั่นเล็กน้อย เขาคงหัวนวดกไม่น้อย เนื่องจากสายตาทุกคู่ของคนบ้านอินูงามิจ้องมาที่หน้ากากด้วยความรังเกียจและหวาดระแวง

"หมายความว่าคุณปู่ไม่ยอมให้พี่สุเกะคิโยพิมพ์มือเด็ดขาดใช่ไหมครับ"

หลังจากเจียบอึดอัดกันไปนาน สุเกะทาเคจากกันห้องพูดขึ้นด้วยเสียงดุดันดูราวกับมีเลือดซิบๆตามไรฟัน

"ใช่ ไม่ยอมเด็ดขาด"

มาซูโกะแค้นเสียงตอบแบบข่มกลั่น แล้วมองหน้าทุกคนด้วยสายตาลูกวาว

"นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ หน้าเขาแค่เปลี่ยนไปเท่านั้นเอง เขาเป็นสุเกะคิโย
แน่นอน ฉันเป็นแม่ให้กำเนิดเขามาขอรับประกัน ยังมีเรื่องจริงยิ่งกว่านี้อีกหรือ
แล้วมันเรื่องอะไรถึงไปฟังข่าวลือบ้าๆ... ไม่นะ ไม่ ไม่ ฉันไม่ยอม..."

"แต่ว่าคุณพี่คะ" ทาเคโกะแม่ของสุเกะทาเคพุตแทรก เสียงเธอเรียบสงบ
แต่แฝงไว้ด้วยความร้ายกาจ "ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยิ่งต้องให้สุเกะคิโยพิมพ์ลายนิ้ว
มือสิคะ... เปล่าเลย น้องไม่ได้สงสัยในตัวสุเกะคิโย แต่เราห้ามปากคนไม่ได้หรอก
คะ น้องจึงคิดว่าถ้าให้สุเกะคิโยพิมพ์มือพิสูจน์ ก็จะดับข่าวลือบ้าๆนั้นได้ อูเมโกะ
น้องล่ะว่ายังไง"

"น้องเห็นด้วยกับพี่ทาเคโกะคะ ถ้าพี่มาซูโกะและสุเกะคิโยไม่ยอม จะทำให้
ชาวบ้านยิ่งสงสัยมากกว่าเดิม... ทุกคนคิดว่าอย่างไรกันบ้าง"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้ว" โทะระโนสุเกะสามีของทาเคโกะเอ่ยขึ้นหนุนหลังอุ
เมโกะ "ไม่ใช่แค่ชาวบ้าน ถ้าคุณพี่กับสุเกะคิโยปฏิเสธ แม้กระทั่งพวกเราเองคงอด
สงสัยไม่ได้ โคคิจิ นายว่าอย่างไร"

"นะ-แน่นอนครับ" โคคิจิสามีอุเมโกะพูดอีกอึกหวาดกลัว "พวกเราไม่มี
เจตนาจะหาตราแวงญาติพี่น้องกันเองหรอก แต่ถ้าพี่กับสุเกะคิโยยืนกรานไม่ยอม
พิมพ์มือ นั้นแปลว่า..."

"เราก็ได้แต่คิดว่าเรื่องนี้ต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่แน่ๆ" ทาเคโกะพูดแล้ว
หัวเราะเยาะราวกับจะตอกตะปูย้ำ

"หยุดนะ! หยุด หยุด หยุด!" มาซูโกะโกรธจนเสียงสั่น "พวกเธอพูดอะไร
กัน ถึงยังใสสุเกะคิโยคนนี้ก็เพื่อเป็นเสาหลักใหญ่ในตระกูลอิโนงามิ เป็นลูกชายผู้สืบ
ทายาทนะ ถ้าคุณพ่อไม่เขียนพินัยกรรมบ้าๆนั้น ทั้งตำแหน่งทายาทสืบทอดมรดก
ทั้งทรัพย์สินทุกอย่างของอิโนงามิจะต้องตกเป็นของลูกฉันแน่นอน เขาเป็นถึง
หัวหน้าตระกูล เป็นเสาหลักของตระกูลเชียวนะ ถ้าเป็นสมัยก่อนเขาจะได้เป็นคุณ
ผู้ชายเป็นนายใหญ่ของบ้านไปแล้ว ทั้งสุเกะทาเคกับสุเกะโทโมก็จะอยู่ในฐานะผู้
ติดตาม แล้วทำไม...ทำไมต้องมาจับตัวเขาพิมพ์มือ ทำราวกับเขาเป็นผู้ร้าย... ไม่
นะ ไม่ ฉันไม่มีทางให้ลูกชายฉันถูกใช้วิธีสกปรกแบบนี้ ไม่มีทาง ไม่มีทาง... สุ
เกะคิโย ไปกันเถอะ เราไม่ต้องอยู่ที่นี้ก็ได้"

มาซูโกะลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธ

สุเกะทาเคเปลี่ยนสีหน้าทันที "คุณป้าครับ หมายความว่าคุณป้าจะไม่..."

"ไม่ ไม่ ไปกันเถอะ สุเกะคิโย..."

สุเกะคิโยเซ มาซูโกะจับมือเขาไว้

"คุณป้าครับ ถ้าอย่างนั้นพวกเรา..." สุเกะทาเคกัดฟันพลางส่งเสียงคำราม ร้องไล่หลังมาซูโกะและสุเกะคิโยที่กำลังจะออกจากห้อง "จากนี้ไปเราคงยอมรับผู้ชายคนนั้นเป็นพี่สุเกะคิโยไม่ได้แล้ว"

"จะพูดอะไรก็เชิญ!" มาซูโกะดึงมือชายสวมหน้ากาก เดินกระแทกเท้าออกจากห้อง

"เฮ้อ" เมื่อฟังทนายฟุรุตาเตะเล่าจบ คินตะอิจิยกมือขึ้นเสยหัวยุ่งเหยิงไปมา "สถานการณ์ค่อนข้างตึงเครียดแล้วนะครับ"

"ก็นั่นแหละสิ" ทนายฟุรุตาเตะมองตอบด้วยสายตาห่อเหี่ยว "ที่คุณมาซูโกะปฏิเสธแข่งกร้าวอย่างนั้นก็เพราะคุณสุเกะทาเคพูดจาไม่ดี เล่นพูดราวกับว่าคุณสุเกะคิโยเป็นผู้ร้าย คุณมาซูโกะเองก็ถือทิฐิ... ลงเอยไคร้แล้วใครไปพูดไม่เข้าหูสักครั้งเธอก็จะรั้น เอาแต่ใจถึงขนาดพูดถึงอีกเป็นไม่ได้ ก็ธรรมดาอยู่หรอก... แต่เรื่องนี้มันน่าสงสัย แน่นอนผมเชื่อว่าเขาเป็นคุณสุเกะคิโยจริง... แต่ก็คิดว่าน่าจะให้เขาพิมพ์มือพิสูจน์ความบริสุทธิ์นะ"

"พูดอีกอย่างคือ ท่าทีของคุณมาซูโกะคินนี้ดีควมได้สองแบบ คือโกรธความตื้อดั่งของคุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโม หรือว่าผู้ชายสวมหน้ากากคนนั้นไม่ใช่คุณสุเกะคิโยตามที่สองคนนั้นสงสัย หน้าซ้ำคุณมาซูโกะยังรู้เห็นเป็นใจด้วย..."

ทนายฟุรุตาเตะพยักหน้าด้วยสายตาหดหู่

"ผมเองอยากตีความว่าเป็นอย่างแรก แต่ตราบดีที่คุณมาซูโกะไม่ยอมให้คุณสุเกะคิโยพิมพ์มือ ก็ไม่อาจลบข้อสงสัยที่น่ากลัวว่าจะเป็นความหมายที่สอง ซึ่งมันเป็นไปได้เช่นกัน"

ทนายฟุรุตาเตะอยู่คุยถึงประมาณเที่ยงคืนจึงลากลับ หลังจากนั้นไม่นาน โคสุเกะ คินตะอิจิก็มุดเข้านอน แม้จะปิดไฟไปนานแล้วแต่เขากลับข่มตาไม่ลง ภาพชายสวมหน้ากากยางประหลาดน่าขยะแขยงกับรอยพิมพ์มือขวานบนผ้าไหมผุดลอยขึ้นในความมืด ทรมานเขาจนดิ๊กตื่น...

ทันใดนั้นโค้ฟท์บนโต๊ะหัวเตียงก็ดังกริ่งขึ้น โคสุเกะ คินตะอิจิลืมตาตื่น เขาโผล่ตัวเข้าไปใกล้โทรศัพท์แล้วยกหูขึ้น คนโทรฯเป็นหัวหน้าพนักงานเคาน์เตอร์ของโรงแรม

"แขกห้องหมายเลข17 คุณโคสุเกะ คินตะอิจินะครับ มีโทรศัพท์จากคุณฟุรุตาเตะครับ"

"อ้อ งั้นหรือ ช่วยต่อให้ด้วยครับ"

เขาได้ยินเสียงทนายพुरुดาเตะมาจากปลายสายทันที

"คุณคินตะอิจิหรือครับ ต้องขอโทษด้วยที่โทรมาปลุกตอนพักผ่อน กรุณามาตอนนี้เลยได้ไหมครับ... ด่วนครับ... ด่วนมาก..."

เสียงทนายพुरुดาเตะสั่นร่อนรน ทำเอาคินตะอิจิพลอยตื่นเต็นไปด้วย

"ไปที่ไหนหรือครับ"

"บ้านอิโนงามิครับ... บ้านอิโนงามิ ผมจะส่งรถไปรับนะ มาเดี๋ยวนี้เลย"

"รู้แล้วครับ จะไปเดี๋ยวนี้ แต่คุณพुरुดาเตะครับ เกิดอะไรขึ้นที่บ้านอิโนงามิหรือเปล่า"

"ครับ เกิดเรื่องขึ้นแล้ว เรื่องร้ายแรงตรงกับलगงฮอร์นของวากาบาชิแล้วยัง... ยังใช้วิธีการไม่ธรรมดามากๆ... คุณคินตะอิจิกุณามาเดี๋ยวนี้เถอะ มาถึงแล้วก็จะรู้ทุกอย่างเอง แล้วเจอกัน..."

ตึก... เสียงวางหูโทรศัพท์... โคลสุเกะ คินตะอิจิกระโดดผลุงลงจากเตียงไปเปิดหน้าต่างบานหนึ่ง ภายนอกมีดครีမ်ประหนึ่งทาสีดำจางๆ ฝนปลายฤดูใบไม้ร่วงต้นฤดูหนาวโปรยปรายลงมาอย่างเศร้าสร้อยบนผิวน้ำทะเลสาบ

สวนดอกเบญจมาศ

นับถึงวันนี้โคลสูกะ คินตะอิจิเคยคลี่คลายคดีต่างๆมามากมาย จึงไม่น่าแปลกว่าเขาได้พบเจอศพในสภาพน่ากลัวประหนึ่งฝันร้ายมานักต่อนัก

คินตะอิจิเคยเห็นหนุ่มสาวจบชีวิตแบบเลือดท่วมในคืนแรกของการแต่งงาน ใน 'คดีฆาตกรรมในโรงแรม' ไหนจะศพหญิงสาวถูกแขวนกลับหัวใต้ต้นไม้เก่าแก่กับพี่สาวผู้ถูกขังในรูฝังของวัดจนตายใน 'คดีเกาะโกะคุมอน' แล้วยังศพสองหนุ่มสาวถูกตัดคอใน 'คดีเดินตอนกลางคืน' รวมทั้งหญิงชายถูกวางยาและบีบคอตายหมู่ใน 'คดีหมู่บ้านยัดลีฮาเกะ'

ดังนั้นไม่ว่าสภาพศพจะเปลี่ยนไปน่ากลัวเช่นไร คินตะอิจิก็น่าจะทบทวนแต่เมื่อมาเจอคดีของตระกูลอินูงามินี้ คินตะอิจิถึงกับชะงักนึ้ยั้งไป

หลังจากวางหูได้ไม่นานนักภรรยาจากบ้านอินูงามิก็นำโคลสูกะ คินตะอิจิรีบกินอาหารแล้ววิ่งไปขึ้นรถ

ระหว่างนั่งรถคินตะอิจิพยายามสอบถามเรื่องราวจากคนขับรถ แต่ไม่รู้เป็นเพราะคนขับรถได้รับคำสั่งห้ามพูดหรือไม่รู้เรื่องกันแน่ คินตะอิจิจึงไม่ได้เรื่องราวจากคำตอบของคนขับรถเท่าไร

"ผมไม่ค่อยรู้เรื่องครับ ได้ยินแว่วๆว่ามีคนถูกฆ่าตาย แต่ไม่รู้ว่าเป็นใคร ในบ้านโกลาหลกันน่าดูเลยครับ..."

ไม่นานรถก็มาจอดหน้าประตูใหญ่บ้านอินูงามิ

ตำรวจมาถึงแล้ว มีทั้งตำรวจในและนอกเครื่องแบบ แต่ละคนที่เดินเข้าออกประตูมีสีหน้าเคร่งเครียด

ทนายฟุรุตาเตะเดินออกมาจากประตูทันทีที่รถจอด

"คุณคินตะอิจิ ขอบคุณที่มาครับ ในที่สุด ในที่สุด..."

ทนายฟุรุตาเตะดูราวกับเสียสติไปแล้ว เขาได้แต่จับแขนคินตะอิจิไว้โดยไม่พูดอะไรต่อ คินตะอิจิพลันใจหายว่าเกิดอะไรขึ้นทนายมาดล่ำรวมถึงเสียสติไปได้ขนาดนี้

"คุณฟุรุตาเตะครับ เกิดอะไรขึ้นกันแน่..."

"มาเถอะ มาทางนี้ครับ คุณเห็นแล้วก็จะรู้เอง น่ากลัว... น่ากลัวจริงๆ... ต้องเป็นฝีมือพวกวิกัลจิริต ปีศาจร้าย หรือพวกจิตวิปลาสแน่... ทำเรื่องน่ากลัวอย่างนั้นไปเพื่ออะไรกันนะ..."

ทนายพรุตาเทะพูดจาวกวน นัยน์ตาของเขาแดงก่ำเหลือกไปมาประหนึ่ง
โดนอะไรบางอย่างเข้าสิง น้ำลายแตกเป็นฟองในปาก มือที่จับข้อมือคินตะอิจิร้อน
ราวกับไฟ

คินตะอิจิไม่พูดอีก ได้แต่เดินตามทนายพรุตาเทะคล้ายถูกลากตัว

ข้างในประตูเป็นถนนรวิงทอดยาว มองเห็นประตูเข้าบ้านอยู่ด้านโน้น แต่
ทนายพรุตาเทะไม่ได้ไปทางนั้น กลับออกประตูข้างและเดินไปทางสวน

บ้านใหญ่ของอิโนงามินี้สร้างขึ้นเมื่อครั้งธุรกิจของคุณตาซาเฮเริ่มก่อร่าง
สร้างฐาน สมัยนั้นบ้านยังไม่ใหญ่โตมากนัก ต่อมาเมื่อกิจการของตระกูลอิโนงามิ
เติบโตขึ้นก็มีทรัพย์สินเงินทองเพิ่มขึ้น จึงค่อยๆ กว้างซื้อที่ดินโดยรอบ และสร้าง
บ้านขยายไปเรื่อยๆ จึงเกิดเป็นหมู่ตึกสลับซับซ้อนประดุจเขาวงกต แบ่งย่อยเป็น
หลายอาคาร หากโคสุเกะ คินตะอิจิย่างกรายเข้ามาที่นี่ตามลำพัง เขาคงต้องหลง
ทางแน่นอน

ทนายพรุตาเทะจะชำนาญหนทางชอกซอนภายในคฤหาสน์เป็นอย่างดี
เขาลากตัวโคสุเกะ คินตะอิจิเข้าข้างในโดยไม่ต้องหยุดนึกทางสักครั้ง

ไม่ช้าก็มาถึงสวนด้านนอกซึ่งเป็นสวนแบบตะวันตก จากนั้นเข้าสวนญี่ปุ่น
ด้านในซึ่งมีตำราจหลายนายกำลังง่วนหาอะไรบางอย่างอยู่ท่ามกลางสายฝน
ปลายฤดูใบไม้ร่วงต้นฤดูหนาว

โคสุเกะ คินตะอิจิเดินตัดผ่านสวนญี่ปุ่น เมื่อเดินลอดซุ้มประตูไม้แสนสวยก็
พบสวนดอกเบญจมาศงดงามกว้างขวางอยู่เบื้องหน้า ความงดงามของสวน
เบญจมาศทำให้โคสุเกะ คินตะอิจิซึ่งปกติแล้วรสนิยมไม่เลอเลิศนักถึงกับตกตะลึง
ตาโตด้วยความคาดไม่ถึง

ถัดจากผืนทรายสีขาวที่ปัดกวาดไว้สะอาดตา มองเห็นตึกรูปทรงประณีต
สไตล์ห้องประกอบพิธีชงชา ล้อมรอบด้วยสวนเบญจมาศปลูกเป็นแนวตาราง
หมากรุกเป็นระเบียบ ภายในวงล้อมตารางหมากรุกมีดอกเบญจมาศหลากพันธุ์
บานสะพรั่งทั้งดอกช่อ ดอกพุ่ม ดอกเดี่ยว ส่งกลิ่นหอมจรุงอวลไปทั่วสวนอันเศร้า
สร้อยเนื่องจากฝนพรำลงมาไม่ขาดสาย

"ทางโน้นครับ สิ่งน่ากลัวอยู่ทางโน้น..."

ทนายพรุตาเทะจับแขนของคินตะอิจิปลางกระซิบเสียงร่ำรอน
ตำราจหลายนายยืนแข็งทื่อราวถูกแช่แข็งอยู่ข้างหน้าสวนเบญจมาศก่อน
ถึงห้องชงชา ทนายพรุตาเทะลากคินตะอิจิไปทางนั้น

"ดูสิครับ คุณคินตะอิจิ โนน... ใบหน้านั้น..."

โคสุเกะ คินตะอิจิเดินแหวกกลุ่มตำรวจไปถึงด้านหน้าสวนเบญจมาศ พลันนึกถึงคำพูดของทนายฟูรดาเตะ

'เจ้าลิงนะหรือ เขามีชื่อเรื่องปลูกดอกเบญจมาศ ตอนนี้เขากำลังปั้นตุ๊กตาดอกเบญจมาศอยู่'

ใช่แล้ว ตุ๊กตาดอกเบญจมาศนั้น และยังเป็นฉากหนึ่งในละครคาบูกิเรื่อง 'สวนดอกเบญจมาศ' ด้วย

โฮเง็น คิอิจิริบผมยืนตรงกลาง ข้างคิอิจิริคือคุณหนูมินาซุรุผู้สะบัดแขนวาดชายผ้าใต้แขนกิโมโน เบื้องซ้ายเบื้องขวาของคิอิจิริคือเด็กรับใช้โทะระโซผมมำกับจิเอโนนั่งคุกเข่า และยังมีทั้งโค คาซาฮาร่า ศัตรูคู่ริยืนอยู่ในมุมมืดสลัวด้านในเวที ดูราวกับวิญญาณชั่วร้าย

โคสุเกะ คินตะอิจิมองฉากเวทีนี้ปราดเดียวก็พลันสะดุดกับบางอย่าง ใบหน้าของตุ๊กตาเบญจมาศแต่ละตัวช่างละม้ายคล้ายคลึงกับใบหน้าคนในครอบครัวอินูงามิราวกับแกะ

คิอิจิริคือคุณตาซาเฮผู้ล่วงลับ คุณหนูมินาซุรุคือทามาโยะ เด็กรับใช้ผมมำโทะระโซซึ่งความจริงคืออุซิวากามารุนั้น ดูละม้ายสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากประหลาดเหลือเกิน ส่วนเด็กรับใช้จิเอโนซึ่งแท้จริงคือคิซันตา คล้ายสุนัขจิ้งจอกสุเกะโทโม ส่วนทั้งโค คาซาฮาร่า คู่ริ...

โคสุเกะ คินตะอิจิกวาดตามองเวทีด้านในที่มืดสลัว วูบนั้นเขาเกิดอาการชักกระตุก เข้าไปทั่วร่างราวกับถูกช็อตด้วยกระแสไฟฟ้าแรงสูง

ทั้งโค คาซาฮาร่า...คือสุเกะทาเคฉากันห้องนั่นเอง

แต่... แต่... ถ้าเป็นทั้งโค คาซาฮาร่าก็น่าจะรวบผมสิ แต่ว่า... แต่ว่า...

ทั้งโค คาซาฮาร่าที่เห็นกลับไว้ผมแสกชายคล้ายคยสมัยปัจจุบัน แล้วยังใบหน้าซีดเผือดและเหมือนคนจริงนั้นอีก!

โคสุเกะ คินตะอิจิชักกระตุกรุนแรงราวกับกระแสไฟฟ้าแรงสูงไหลผ่าน เท้าก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าวโดยไม่รู้ตัว

"นั่นมัน... นั่นมัน..." ลิ่นเขาติดบนเพดานปากไม่สามารถพูดได้อย่างใจคิด

โคสุเกะ คินตะอิจิโน้มตัวไปข้างหน้า มือกำฉากไม้ไผ่สี่เหลี่ยมแน่นแทบว่าไม้ไผ่จะแตก และแล้วคอของทั้งโคทำท่าขยับหงิกหงักสองสามครั้งราวกับพยักหน้าและในที่สุดหัวก็แยกหลุดจากร่างกลิ้งลงมา

คินตะอิจิส่งเสียงร้องราวกับเผลอไปเหยียบบกบเข้ากลางกระโถดถอยหลังโดยไม่รู้ตัว

รอยบาดตรงคอทั้งไค คาชาฮารา...ไม่ใช่สิ สุเกะทาเคต่างหาก มีเลือดสีแดงคล้ำเกาะเต็ม และแล้วสิ่งที่คลุมเครืออยู่ก็เผยตัวชัดแจ้ง นั่นคือความจริงของสุเกะทาเคซึ่งทั้งน่าสะพรึงกลัวและน่าขยะแขยง เป็นภาพอันโหดร้ายจนคนเห็นแทบจะอาเจียน

"นะ-นะ-นี่มัน..." โคสุเกะ คินตะอิจิพูดพึมพำปนหอบหลังจากนั่งอึ้งไปชั่วอึดใจราวกับถูกแช่แข็ง "คนที่โดนฆ่าคือคุณสุ-สุเกะทาเคนะสิ"

ทนายฟูรูดาเตะกับตำรวจไม่ตอบแต่พยักหน้าแทน "ละ-แล้วฆาตกรตัดคอเอามาใส่แทนหัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศ"

ทนายฟูรูดาเตะกับตำรวจพยักหน้าอีก

"ตะ-แต่... ฆาตกรทะ-ทำไมถึงต้อง ทำ-ทำอะไรยุ่งยากแบบนี้ด้วย"

ไม่มีใครตอบเขาสักคน

"การฆ่าตัดคอก็คงใช้ว่าไม่เคยเกิดมาก่อน คดีฆาตกรรมไร้หัว...ยังพอมีให้เห็นบ้าง แต่ถ้าเป็นกรณีนั้นคนร้ายมักจะเอาหัวไปซ่อนที่ไหนสักแห่งเพื่ออำพรางศพ แต่ว่า... แต่ว่าทำไมฆาตกรถึงได้เอาหัวมาตั้งตระหง่านในที่แบบนี้ละ"

"คุณคินตะอิจิ ปัญหาอยู่ตรงนั้นล่ะครับ ฆาตกรซึ่งไม่รู้ว่าเป็นใคร... เขาเป็นว่ามีใครสักคนฆ่าคุณสุเกะทาเค แต่ไม่ปล่อยศพไว้ให้ครบทั้งร่างด้วยจุดประสงค์บางอย่าง กลับตัดคอนำมาวางแทนหัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศ ทำไมนะ"

"ทำไมนะ เอ มีเหตุผลอะไร"

"ข้อนั้น... ผมเองก็ยังไม่รู้ครับ"

สารวัตรตำรวจเมืองนาสุตอบ เขาชื่อทาจิบานา ผมสั้นของเขาเริ่มมีผมขาวแซม ร่างเตี้ยป้อม พุงยื่นเล็กน้อย บุคลิกน่าเกรงขาม สารวัตรมีสมญานามว่าแร็กคูน

สารวัตรรู้จักโคสุเกะ คินตะอิจิ และโคสุเกะ คินตะอิจิก็น่าจะรู้จักสารวัตรเช่นกัน

ได้เกริ่นเล่าไว้แต่แรกแล้วว่าตอนเกิดคดีโทโยอิจิโร วากาบายาชิ โคสุเกะ คินตะอิจิถูกตำรวจเมืองนาสุสอบสวน หลังจากนั้นสารวัตรทาจิบานาได้สืบประวัติโคสุเกะ คินตะอิจิไปทางกรมตำรวจโตเกียว คำตอบที่ได้นับว่าเป็นประโยชน์มากสำหรับคินตะอิจิ เพราะตั้งแต่นั้นมาแม้สารวัตรทาจิบานาจะยังเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็ชักทั้งในตัวคินตะอิจิ และเกิดความสนใจผู้ชายผมยุ่งร่างเล็กไร้จุดเด่นคนนี้

คินตะอิจิมองดูตุ๊กตาดอกเบญจมาศอันน่าสยดสยองอีกครั้ง ทั้งไค คาชาฮารายืนหัวกุด ดูประหนึ่งวิญญูณชั่วร้ายอยู่ตรงเวทีด้านในอันมืดสลัว หัวน่าสะพรึงกลัวของสุเกะทาเคกลิ้งมาหยุดตรงปลายเท้าของตุ๊กตาทั้งไค คาชาฮารา ไกล

กันนั้นมีตุ๊กตาใบหน้าคล้ายคุณตาซาเฮ ทามาโยะ โนโนมียา รวมถึงสุเกะคิโย และ
สุเกะโทโมะ ทุกตัวหน้าตาเย็นชาเรียบเฉย สวมชุดลายดอกเบญจมาศสีขาวแดง
เสียงฝนโปรยปรายกระทบประตูเลื่อนกระดาดแก้วลายตารางหมากรุกฟังดู
เจียบเหงา คำว่าน่ากลัวจนขนลุกคงเหมาะเจาะกับบรรยากาศช่วงนี้ที่สุด

โคสุเกะ คินตะอิจิปาดเหงื่อที่ผุดซึมหน้าผาก

"แล้ว..."

"แล้ว..."

"แล้วตัวศพอยู่ที่ไหน ศพตั้งแต่ตกลงไปอยู่ที่ไหน"

"ตอนนี้กำลังหากันอยู่ คิดว่าคงอยู่ไม่ไกลนัก อย่างที่เห็นนะครับ เวที 'สวน
ดอกเบญจมาศ' ไม่มีร่องรอยการต่อสู้ แสดงว่าสถานที่เกิดเหตุเป็นที่อื่น ถ้ารู้ว่า
เป็นที่ไหนละก็..."

สารวัตรทาจิบานาพูดเท่านั้นแล้วเจียบไป เพราะเขาเหลือบเห็นตำรวจนอก
เครื่องแบบสองสามนายเดินตรงเข้ามาท่าทางรีบร้อน ตำรวจนายหนึ่งกระซิบอะไร
บางอย่าง สารวัตรเลิกคิ้วสูงขึ้นและหันมาทางคินตะอิจิทันที

"ได้รับรายงานว่ารู้สถานที่เกิดเหตุแล้ว ขอเชิญคุณด้วยครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเดินเคียงคู่ทนายฟุรุดาเตะตามหลังกลุ่มของสารวัตรซึ่ง
เดินนำหน้า

"คุณฟุรุดาเตะครับ"

"ครับ..."

"นั่น... หัวของคุณสุเกะทาเคนะ ใครไปเจอคนแรก..."

"เจ้าลิงครับ"

"เจ้าลิง..." โคสุเกะ คินตะอิจิมวดคิ้วด้วยใบหน้าหวาดกลัว

"ครับ ไซ้ ทุกเช้าเจ้าลิงจะต้องมาดูดอกเบญจมาศครึ่งหนึ่ง เข้านี้เจ้าลิง
มาดูสวนเบญจมาศ... พบสภาพอย่างที่เราเห็นจึงมาแจ้งผมทันที... ไซ้ รู้สึกว่าตอน
นั้นเลยเก้าโมงเช้าเล็กน้อย พอรู้เรื่องผมก็ตกใจรีบมาดู ได้ยินเสียงดังเอะอะ เพราะ
ทุกคนในบ้านอินุงามิมารวมกันหน้าสวนเบญจมาศ คุณทาเคโกะทั้งร้องให้ทั้ง
ตะโกน... ท่าทางราวกับคนเสียสติ จะว่าไปก็ไม่น่าแปลกใจ..."

"แล้วคุณมาซุโกะกับคุณสุเกะคิโยล่ะครับ..."

"ครับ สองคนนั้นก็มาด้วย แต่พอเห็นหัวของคุณสุเกะทาเคก็เจียบ แล้วเดิน
กลับเข้าห้องไม่พูดไม่จา ฉันไม่ชอบสองคนนี้เลย คุณสุเกะคิโยก็อย่างที่เราเห็นว่าสวม
หน้ากากซ่อนหน้าจริง ส่วนคุณมาซุโกะรู้กันอยู่ว่าเธอบุคลิกคล้ายผู้ชาย ไม่เคยเผย

ความรู้สึกให้ใครเห็น ผมไม่รู้จักจริงๆว่าสองแม่ลูกเห็นหัวของคุณสุเกะทาเคแล้วรู้สึกอย่างไรกันบ้าง"

โคสุเกะ คินตะอิจินึงคิดครู่หนึ่ง แล้วจึงทำท่าคล้ายคิดขึ้นได้

"หรือว่าเป็นเรื่องม้วนกระดาษที่มีรอยพิมพ์มือของคุณสุเกะคิโย... คุณสุเกะทาเคเป็นคนเก็บไว้หรือเปล่าครับ"

"เปล่า ม้วนกระดาษนั้นผมเก็บกลับไปเอง อยู่ในกระเป๋าใบนี้ไง"

ทนายฟูรุดาเตะตบกระเป๋าพับที่หนีบอยู่ จับพลั๊กก็พูดด้วยน้ำเสียงตกใจ

"แต่คุณคินตะอิจิ คุณกำลังจะบอกว่า... คุณสุเกะทาเคถูกฆ่าเพราะม้วนกระดาษนั้นหรือ"

โคสุเกะ คินตะอิจิไม่ตอบคำถามนั้น "ทุกคนในบ้านอินุงามิรู้หรือเปล่าครับเรื่องคุณเก็บม้วนกระดาษไว้"

"รู้ ยกเว้นคุณมาซุโกะกับคุณสุเกะคิโย พอสองคนนั้นออกไปแล้วพวกเรา ก็ปรึกษากัน ตกลงให้ผมเก็บไว้"

"ถ้าอย่างนั้นแปลว่าคุณมาซุโกะกับคุณสุเกะคิโยไม่รู้เรื่องสิครับ"

"ใช่ ถ้าไม่มีใครไปบอก..."

"ใครจะไปบอกล่ะครับ...เป็นไปไม่ได้แน่ เพราะแม่ลูกคู่นี้ไม่ค่อยถูกกับคนอื่นอยู่แล้ว"

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้ แต่ว่าสองคนนั้นคงไม่..."

ขณะนั้นกลุ่มของสารวัตรเดินถึงโรงเก็บเรือริมทะเลสาบ ซึ่งคินตะอิจิเคยมาครั้งหนึ่งคราวที่เจ้าลิงไปรับเขามาในวันเปิดพินัยกรรม

ตัวอาคารเป็นตึกคอนกรีตเสริมเหล็กทรงกล่องสี่เหลี่ยมผืนผ้า ชั้นดาดฟ้าเป็นหอชมวิวมุงหลังคา

กลุ่มของสารวัตรก้าวขึ้นบันไดแคบที่ทอดไปถึงชั้นดาดฟ้า โดยมีโคสุเกะ คินตะอิจิกับทนายฟูรุดาเตะก้าวตามหลัง แต่แล้ววินาทีแรกที่เท้าย่างเหยียบพื้นดาดฟ้า คินตะอิจิก็ต้องเบิกตาโตอย่างคาดไม่ถึง

บนดาดฟ้ามีเก้าอี้หวายห้าหกตัววางล้อมโต๊ะหวายกลม เก้าอี้ตัวหนึ่งล้มอยู่กับพื้นซึ่งเล็ดไหลนอง

ไม่ผิดแน่ จุดเกิดเหตุต้องเป็นที่นี่แน่นอน ทว่าศพเล่า...บนดาดฟ้ากลับไม่พบศพของสุเกะทาเค

เข้มกลัดดอกเบญจมาศ

"สารวัตรครับ จุดเกิดเหตุอยู่ตรงนี้ ฆาตกรลงมือฆ่าคุณสุเกะทาเคแล้วตัดคอ โยนศพลงจากตงนี่ ดูลีครับ..."

เข้าใจแล้ว รอยเลือดหยดเป็นทางเริ่มจากกองเลือดถึงขอบหอชมวิว เมื่อเดินตามรอยเลือดมาถึงขอบดาตฟ้าจะเห็นทะเลสาบอยู่เบื้องล่าง เม็ดฝนตกลงมากระทบผิวน้ำเกิดเป็นวงคลื่นกระจายกว้าง แลดูอ้างว้างท่ามกลางเกลียวคลื่นที่ซัดสาดมาเบาๆ

"หน้อย" สารวัตรจู้ปากเจ็บใจพลางก้มมองผิวน้ำเบื้องล่าง "สงสัยจะต้องดำลงไปดู..."

แถวนี้ น้ำลึกไหมครับ" คินตะอิจิถาม

"ไม่ะ คงไม่ลึกมากหรอก แต่ดูโน้นสิ" สารวัตรชี้ไปทางชายฝั่งซึ่งยาวประมาณห้าสิบเมตร "ตรงที่เห็นคลื่นระลอกใหญ่นั้นเรียกว่าหม้อเจ็ตไบ เป็นจุดที่มีน้ำพุร้อนผุดจากก้นทะเลสาบ ทำให้น้ำบริเวณนี้ไหลวนเอื่อยตลอดเวลา เพราะฉะนั้นถ้าโยนศพลงจากบนนี้ ป่านนี้ศพคงถูกน้ำพัดไปถึงไหนต่อไหนแล้ว"

ขณะนั้นเองตำรวจนอกเครื่องแบบนายหนึ่งเดินมาข้างสารวัตร

"สารวัตร พบนี้ตกอยู่ครับ..."

มันเป็นเข้มกลัดรูปดอกเบญจมาศกว้างราวสามเซ็นติเมตร มีทับทิมเม็ดใหญ่อยู่กลางดอกเบญจมาศสีเหลืองทอง

"ตกอยู่ข้างแก้อี๊หวายตัวที่ล้มด้านโน้นครับ..."

ตอนนั้นเองทนายฟุรุดาเตะร้องขึ้นอย่างคาดไม่ถึง

สารวัตรกับโคสุเกะ คินตะอิจิหันไปมองด้วยความแปลกใจ ทนายฟุรุดาเตะทำตาโตจ้องเข้มกลัดราวกับจะกลืนกิน

"คุณฟุรุดาเตะเคยเห็นเข้มกลัดอันนี้หรือครับ"

สารวัตรถาม ทนายฟุรุดาเตะทำทางลนลานพลางดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาปาดเหงื่อบนหน้าผาก

"ครับ เอ้อ นั่นมัน..."

"เข้มกลัดของใครหรือครับ" สารวัตรรูกถาม

"เอ้อ เข้มกลัดนั้นเป็นของคุณทามาโยะแน่..."

"คุณทามาโยะ!" โคลสุเกะ คินตะอิจิก้าวมาข้างหน้าหนึ่งก้าว "ถึงจะเป็นของคุณทามาโยะ แต่ก็พูดเต็มปากไม่ได้หรอกว่าเธอมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีนี้ เธออาจจะทำตกไว้ก่อนคืนนี้ก็ได้..."

"เอ้อ แต่..."

"แต่..."

"มันไม่ใช่อย่างนั้นนะสิ ผมจำได้แม่นยำว่าเมื่อคืนคุณทามาโยะยังกลัดเข็มกลัดอันนี้ที่อกเสื้อ ไซ้ ไซ้แน่น เมื่อคืนผมบังเอิญเดินชนคุณทามาโยะตอนจะกลับเข็มกลัดอันนี้เกี่ยวเสื้อนอกผมพอดีเลยจำได้..."

ทนายฟุรุดาเตะเซ็ตเหงื่อตรงต้นคอ สารวัตรกับโคลสุเกะ คินตะอิจิมองตากันแบบมีความหมาย

"ตอนนั้นเป็นเวลากี่โมงครับ"

"ก่อนสี่ทุ่มนิดหน่อย... ตอนกำลังจะกลับพอดี..."

หลังจากนั้นทามาโยะขึ้นมาบนดาดฟ้า ในเวลาอย่างนั้นนะหรือ ทามาโยะมาที่แบบนี้ตอนดึกทำไม

ทันใดนั้นมีเสียงฝีเท้าคนดังจากทางบันได แล้วใบหน้าอัปลักษณ์ของเจ้าลิงโผล่ขึ้นมา

"คุณฟุรุดาเตะ คือว่า..."

"มีธุระอะไรกับฉันหรือ..."

ทนายฟุรุดาเตะเดินไปหาเจ้าลิงพูดคุยกันสักครู่แล้วเดินกลับมา

"เจ้าลิงบอกว่าคุณมาซุโกะมีเรื่องอยากคุยกับผมหน่อย เดี่ยวผมจะกลับมาอีก"

"อ้อ ถ้าอย่างนั้น รบกวนคุณฟุรุดาเตะเชิญคุณทามาโยะมาที่นี่ด้วยได้ไหมครับ"

"ได้สิ"

หลังจากทนายฟุรุดาเตะลงไปแล้วเจ้าลิงยังไม่ยอมไปไหน ยืนเก้งก้างอยู่กลางทางลงบันไดและเหลียวมองรอบตัว

"เจ้าลิง ยังมีธุระอะไรอีกหรือเปล่า"

"ครับ เอ้อ คือว่า... ผมมีข้อสงสัยครับ..."

"สงสัยเรื่องอะไร..." สารวัตรถาม

"ครับ คือ เรือหายไปแล้วหนึ่งครับ"

"เรือลำหนึ่ง..."

"ครับ ใช่ ปกติตื่นนอนทุกเช้าผมจะเดินดูความเรียบร้อยในบ้าน เช้านี้ผมลงมาข้างล่างก็เห็นประตูน้ำเปิดอยู่ ประตูน้ำปิดไว้ตั้งแต่หัวค่ำเมื่อคืน ผมแปลกใจจึงลองไปดูโรงเก็บเรือ เรือเรามีอยู่สามลำ แต่มีลำหนึ่งหายไปครับ"

สารวัตรกับโคสุเกะ คินตะอิจิมองตากันด้วยความตกใจ

"หมายความว่ามีคนพายเรือออกไปเมื่อคืนใช่ไหม"

"เอ... เรื่องนั้นผมไม่ทราบหรอกครับ ที่แน่ๆเรือลำหนึ่ง..."

"นายบอกว่าประตูน้ำเปิดอยู่ใช่ไหม"

เจ้าลิงทำหน้าที่บึ่งพยักหน้ารับ

โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปมองทะเลสาบอย่างลึ้มตัว แต่ไม่พบสิ่งคล้ายเรือในทะเลสาบซึ่งสายฝนกำลังซัดสาด

"เรือมีสัญลักษณ์อะไรหรือเปล่า"

"มีครับ เรือทุกลำของที่นี่จะมีตัวหนังสือเขียนด้วยหมึกคำว่า'บ้านอิซุนามิ' "

สารวัตรหันไปกระซิบบางอย่าง ตำรวจนอกเครื่องแบบสามนายเดินลงจากดาดฟ้าไปทันที คงจะไปค้นหาร่องรอยเรือที่หาย

เอาล่ะ เจ้าลิง ขอบใจมาก ถ้าพบเห็นอะไรผิดปกติก็ช่วยบอกด้วยนะ"

เจ้าลิงทำความเคารพด้วยท่าทางงุ่มง่าม แล้วเดินดิ่งดั่งลงบันไดไป

สารวัตรหันไปมองโคสุเกะ คินตะอิจิ

"คุณคินตะอิจิคิดอย่างไรกับเรื่องนี้ครับ ฆาตกรเอาศพหัวขาดของคุณสุเกะทาเคซึนเรือไปหรือเปล่า..."

"เอ่อ..." โคสุเกะ คินตะอิจิมองผิวน้ำซึ่งสลัวรางด้วยสายฝน "ถ้าเป็นอย่างนั้นแสดงว่าฆาตกรน่าจะเป็นคนนอกสิ เพราะต้องพายเรือออกไป และไม่กลับมาที่นี่อีก"

"ไม่จำเป็นนี่ อาจจะใช้วิธีทิ้งศพลงทะเลสาบระหว่างทาง แล้วพายเรือเข้าฝั่งตรงไหนสักแห่ง เดินอ้อมภูเขากลับมาก็ได้นะครับ"

"แต่วิธีนี้ออกจะอันตรายมาก ผมว่าถึงขนาดตัดหัวแล้วเอาไปตั้งเด่นแล้วไม่น่าจะต้องซ่อนศพด้วยวิธีการเสี่ยงอันตรายอีก"

"เฮ้อ ที่คุณพูดก็จริง..." สารวัตรเหม่อมองกองเลือดน่ากลัวก่อนจะสะบัดหัวอย่างแรง "คุณคินตะอิจิ ผมขยะแซงคดีนี้เหลือเกิน ทำไมฆาตกรต้องตัดคอแล้วทำไมต้องเอาไปเปลี่ยนกับหัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศด้วย น่าขยะแซง...น่าสะอิดสะเอียน"

ทามาโยเดินขึ้นมาตอนนั้นพอดี หน้าเธอซีดเผือด ตาคมแข็งกล้า แต่ยังคงงดงามไม่เสื่อมคลาย ท่าทางหวาดว่อนแอนั้นทำให้ทามาโยะดูประหนึ่งดอกไม้ที่สวยงามน่ารัก แต่ทันทันที สรรวัตรกระแอมขึ้นเบาๆ

"เอ้อ ขอโทษด้วยนะครับที่ต้องเรียกมาพบ เชิญนั่งตรงนั้นครับ..."

ทามาโยะพอเห็นกองเลือดน่ากลัวก็ทำตาโตตกใจ แต่แล้วก็เบือนหน้าหนีแล้วฝืนใจนั่งบนเก้าอี้หวายอย่างเก๋ๆกึ่งๆ

"ที่เรียกคุณมาพบก็ไม่ใช่เรื่องอื่น คุณเคยเห็นเข็มกลัดอันนี้ไหมครับ"

ทามาโยะดูเข็มกลัดดอกเบญจมาศในมือสรรพัตร์ ตัวแข็งทื่อไปชั่วขณะ

"คะ... เอ้อ... เคยคะ เข็มกลัดนั้นของฉันทเอง"

"นั่นหรือ แล้วพอจะรู้ไหมครับว่ามันหายไปเมื่อไหร่"

"เอ้อ... อาจจะเมื่อคืน..."

"ที่ไหน..."

"คิดว่าอาจจะทำตกที่นี่คะ"

สรรพัตร์กับโคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้ากัน

"ถ้าอย่างนั้น เมื่อคืนนี้คุณมาที่นี่ใช่ไหมครับ"

"คะ..."

"ประมาณกี่โมง"

"คิดว่าคงประมาณห้าทุ่มได้"

"มีธุระอะไรครับถึงได้มาติดแบบนั้น"

มือสองข้างของทามาโยะบิดผ้าเช็ดหน้าบิดแล้วบิดอีก เอาแต่ดึงบิดผ้าเช็ดหน้าอยู่เช่นนั้น

"ถึงขั้นนี้แล้ว ผมอยากให้พูดความจริงทั้งหมดนะครับว่ามีธุระอะไรถึงต้องมาที่นี่"

ทันใดนั้นทามาโยะเงยหน้าขึ้นทันทีราวกับตัดสินใจได้

"เมื่อคืนนี้ฉันมาพบพี่สุเกะทาเค เพราะมีความลับอยากจะคุยกับเขาคะ"

แก้มของทามาโยะมีสีเลือดฝาดเรื่อขึ้น

สรรพัตร์ทาจิบานามองตาโคสุเกะ คินตะอิจิอีกครั้ง

นาฬิกาเรือนรอยนิ้วมือ

"หมายความว่า เมื่อคืนนี้คุณมาเจอคุณสุเกะทาเคะนี่"

ดวงตาของสารวัตรทาจิบานาฉายแววสงสัยขึ้นมาทันที โคสุเกะ คินตะอิจิเองก็แปลกใจ เขาขมวดคิ้วจ้องใบหน้าด้านข้างซึ่งขาวผ่องปนสีแดงเรื่อของทามาโยะ

แก้มงามเข้มแข็งเครียดของทามาโยะดูน่าพิศวงราวกับสฟิงซ์

"คุณมีธุระอะไรหรือ เอ้อ... ไม่ใช่สิ น่าจะเป็นคุณสุเกะทาเคะที่นัดคุณมาพบมากกว่าสินะ"

"เปล่า ไม่ใช่ค่ะ" ทามาโยะตอบปฏิเสธแข็งขัน "ฉันเองเป็นคนขอให้พี่สุเกะทาเคะมาพบที่นี้ราวห้าทุ่ม"

พูดจบทามาโยะทอดสายตาไปยังทะเลสาบอย่างเชื่องช้า จะเป็นเพราะแรงลมหรือเปล่านั้นไม่ทราบได้ สายฝนที่กระหน่ำลงมาจึงทวีความรุนแรงบ้าบิ่นยิ่งกว่าเดิม อีกไม่นานคลื่นลมอาจจะรุนแรงกว่านี้

สารวัตรและโคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้ากันอีกครั้ง

"อ้อ งั้นหรือ" สารวัตรกระแอมไ้เสมหะติดคอ ทำท่ากลัวยคนหายใจติดขัด "แล้ว... คุณมีธุระอะไรครับ เมื่อครูที่บอกว่ามีความลับอยากจะคุยกับคุณสุเกะทาเคะ..."

"แล้วเรื่องที่ว่าเป็นความลับ คือ..."

ทามาโยะละสายตาจากทะเลสาบ หันกลับมาองหน้าสารวัตรทันที

"เมื่อเรื่องกลายเป็นแบบนี้ ฉันคงต้องพูดความจริงทั้งหมดแล้วละค่ะ" นัยน์ตาของทามาโยะจ้องแน่นิ่ง ก่อนจะเริ่มเล่าเรื่องอันน่าฉงนราวกับคนตัดสินใจเด็ดขาด

"ฉันได้รับความเอ็นดูจากคุณตาเสมอมาราวกับเป็นหลานแท้ๆ คุณตาเอ็นดูฉันมากตั้งแต่สมัยฉันยังเด็ก เรื่องนี้พวกคุณคงทราบกันดีแล้วนะค่ะ"

เรื่องนี้ทั้งโคสุเกะ คินตะอิจิและสารวัตรทาจิบานารู้อยู่แล้ว ดูจากพินัยกรรมของคุณตาซาเฮกิพอจะรู้ว่าคุณตาผู้ล่วงลับรักทามาโยะมากเพียงใด

ทามาโยะมองคนทั้งสองซึ่งพยักหน้าโดยไม่ปริปาก เธอทอดสายตาไปไกลแล้วเล่าต่อไปด้วยน้ำเสียงเรียบเรื่อย

"คุณตาให้นาฬิกาฉันไว้เรือนหนึ่งคะ ไม่ใช่เพื่งให้เร็วๆนี้นะคะ ตอนนั้นฉันยังเป็นเด็กถักเปียอยู่เลย เป็นนาฬิกาพกโลหะมีฝาครอบแบบไข่ถ่าน ไม่ใช่นาฬิกาของผู้หญิง แต่ตอนเด็กๆฉันชอบมันมาก เวลาอยู่ใกล้คุณตา ฉันจะขอให้ท่านเอาออกมาให้เล่นเสมอ อยู่มาวันหนึ่งคุณตายิ้มแล้วพูดว่า ถ้าชอบมาก ตาจะให้เจ้าแล้วกัน แต่มันเป็นนาฬิกาผู้ชายนะ ถึงเจ้าโตแล้วก็เอาไปใช้ไม่ได้หรอก แต่ว่า... ไข่สิ อาจจะมีมอบให้ว่าที่เจ้าบ่าวของเจ้าเป็นที่ระลึกก็ได้ นี่ ต้องเก็บรักษาให้ดีจนกว่าจะถึงตอนนั้นนะ ท่านพูดเล่น แล้วมอบนาฬิกาเรือนนั้นให้ฉัน"

สารวัตรและโคสุเกะ คินดะอิจัดทำหน้างุงง พลังจ้องไปหน้าด้านข้างทามาโยะ เนื่องจากไม่รู้ว่าเรื่องเมื่อคืนนี้เกี่ยวข้องกับนาฬิกา แต่ทั้งสารวัตรและโคสุเกะ คินดะอิต่างเกรงว่าจะขัดจังหวะการเล่า จึงได้แต่นิ่งเงียบไม่ปริปาก แม้จะอยู่ท่ามกลางเหตุการณ์นองเลือด แต่ความรักอันอ่อนโยนยังไหลหล่งออกมาผ่านทางคิ้ว ดวงตา และปากของทามาโยะขณะเล่าถึงคุณตาซาเฮผู้ล่วงลับ

ทามาโยะเล่าเรื่องประหลาดต่อไปโดยสายต่ายังทอดเหม่อไปไกลดังเดิม

"ฉันดีใจเป็นที่สุด ตอนนั้นฉันไม่ยอมให้นาฬิกาห่างตัวแม่แต่วินาทีเดียว เวลานอนฉันก็จะวางมันไว้ข้างหมอน... ตึกตอก ตึกตอก... ตอนเด็กๆฉันได้ยินเสียงนาฬิกาเดินก็ชอบใจว่าไฟเราะเหลือเกิน... ฉันเก็บรักษานาฬิกาไว้อย่างดี แต่ความที่เป็นเด็กจึงมีบ่างที่ท่านาฬิกาล้ำค่านั้นเสีย หมุนเม็ดมะยมมากไปบ่าง ผลอให้โดนน้ำบ่าง... คนที่คอยซ่อมให้เป็นประจำคือฟิสุเกะคิโย"

สุเกะคิโย... ท้นที่ที่ชื่อนี้หลุดจากปาก เรื่องเล่าในอดีตแสนไกลของทามาโยะจึงเข้าใกล้ความจริงขึ้น สารวัตรทาจิบาาและโคสุเกะ คินดะอิ มีสีหน้าตื่นเต้นเล็กน้อย

"อายุฟิสุเกะคิโยกับฉันห่างกันแค่สามปีเท่านั้น ฟิสุเกะคิโยเป็นคนเก่ง เครื่องยนต์เครื่องจักรมาตั้งแต่เด็ก ไม่ว่าจะประกอบวิทยุ หรือสร้างรถไฟฟ้า ฟิสุเกะคิโยเก่งเรื่องกลไกประเภทนี้มาก การซ่อมนาฬิกาของฉันจึงเป็นงานง่าย ๆ สำหรับเขา น้องทามาโยะท่านาฬิกาเสียอีกแล้วหรือ แย่จัง... เขามักจะว่าฉันแบบนั้น แต่พอเห็นฉันทำหน้าเศร้า ฟิสุเกะคิโยจะบอกว่า เอ้า ก็ได้ จะซ่อมให้นะ รอพรุ่งนี้แล้วกัน พี่จะซ่อมให้คืนนี้... วันต่อมาเขาจะเอานาฬิกาที่ซ่อมเรียบร้อยแล้วมาคืนให้ฉัน ฟิสุเกะคิโยชอบยิ้มและพูดล่อว่า น้องทามาโยะ ต้องเก็บรักษานาฬิกาเรือนนี้ให้ดีนะ เตียวพอโตขึ้นแต่งงานออกเรือนไป จะมอบนาฬิกาให้เจ้าบ่าวไข่ไหมละ แบบนั้นยังต้องดูแลให้ดี พูดแล้วเอานิ้วชี้มาจิ้มแก้มฉัน..."

เล่าถึงตรงนี้แก้มทามาโยะพลันมีสีแดงระเรื่อ ตาสวยจ๋าเป็นประกาย

แวววาว

โคสุเกะ คินตะอิจินิกภาพสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากยางน่าขยะแขยง ถึงแม้ บัดนี้ใบหน้าสุเกะคิโยจะยับเยินไม่น่ามองภายใต้หน้ากากอันน่าสะอิดสะเอียน ทว่า หน้ากากซึ่งสร้างตามรูปหน้าเดิมของสุเกะคิโยยังหล่อเหลาเหลือพรรณา

จากรูปถ่ายในหนังสือ อัดชีวประวัติศาเฮ อินงามิ จะเห็นได้ว่าสุเกะคิโยในอดีตเป็นเจ้าของใบหน้างดงาม ซึ่งน่าจะได้มาจากคุณตาซาเฮ เพราะไดนิ โนโน มียา คุณตาของทามาโยะ ยังเคยชมไว้ว่าคุณตาซาเฮสมัยหนุ่มนั้นหน้าตาดีมาก

เรื่องที่ทามาโยะเล่ามาคงจะเป็นสมัยทามาโยะยังเป็นนักเรียนชั้นประถมฯ สวมเสื้อปกกะลาสี ส่วนสุเกะคิโยน่าจะเป็นนักเรียนมัธยมต้นสวมเสื้อติดกระดุมสีทอง เด็กทั้งคู่ซึ่งงดงามราวตุ๊กตาตัวจิ๋วจะคบกันด้วยความรู้สึกละกอนอย่างไร และคุณตาซาเฮจะคิดอย่างไรเวลามองดูเด็กทั้งคู่หนอ

โคสุเกะ คินตะอิจินิพลันนึกคิดถึงฉาก 'สวนดอกเบญจมาศ' ที่เห็นเมื่อครู

ในละครคาบูกิเรื่อง 'สวนดอกเบญจมาศ' โฮเง็น คิอิจิ มอบตำราพิชัยยุทธ์ แก่โทระโซหรืออุซิวากามารุ ผู้ปลอมตัวเป็นคนรับใช้ในบ้าน และยังยกคุณหนูมินา ชูรุลูกสาวให้โทระโซด้วย

อ้อ ใช้สินะ ตุ๊กตาคิอิจิเมื่อครูนีมีใบหน้าละม้ายคุณตาซาเฮ ส่วนอุซิวากามารุกับคุณหนูมินาชูรุต่างหน้าคล้ายสุเกะคิโยและทามาโยะ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริงเป็นไป ได้ว่าคุณตาซาเฮตั้งใจให้สุเกะคิโยกับทามาโยะแต่งงานกัน รวมทั้งยกโยคิ โคโต คิซุ สมบัติประจำบ้านอินงามิอันเปรียบได้กับตำราพิชัยยุทธ์ให้สุเกะคิโยอีกด้วย

ทว่าผู้ปั้นตุ๊กตาดอกเบญจมาศคือเจ้าลิง จึงไม่อาจชี้ชัดว่าตุ๊กตาเหล่านั้น แสดงถึงเจตนารมณ์ของคุณตาซาเฮ ยิ่งไปกว่านั้นเจ้าลิงคนปั้นสติยังไม่สม ประกอบดินนัก อย่างไรก็ตามเรื่องสัญชาตญาณความรู้สึกนั้นเจ้าลิงไม่เป็นรองใคร แต่ถึงอย่างนั้นก็เกิด เจ้าลิงจะล่วงรู้ความรู้สึกนึกคิดของคุณตาซาเฮได้อย่างไร หรือว่าคุณตาซาเฮไว้วางใจความซื่อสัตย์ของเจ้าลิงจึงเผยแพร่การในใจกับเจ้าลิง อาจ ด้วยเหตุนี้เจ้าลิงถึงได้ตั้งอกตั้งใจปั้นตุ๊กตาตัวละครเรื่อง 'สวนดอกเบญจมาศ' เพื่อ ประท้วงบรรยากาศอิหมัคมระยະนี้ในบ้านอินงามิ ไม่ว่าคุณตาซาเฮจะมีเจตนารมณ์ ใดๆ ตามสายตาของเจ้าลิง คนที่สมควรได้แต่งงานกับทามาโยะจะเป็นใครไปไม่ ได้นอกจากสุเกะคิโย และโยคิ โคโต คิซุ ก็ควรจะตกเป็นของทั้งสองด้วยเช่นกัน

แต่สุเกะคิโยคนนั้น... สุเกะคิโยนั่นเองคือตัวปัญหา เพราะสุเกะคิโยเวลานี้ ไม่ใช่สุเกะคิโยคนเก่า รูปโฉมงดงามหาใครเปรียบปานนั้นถูกทำลายจนอัปลักษณ์

เมื่อคิดถึงใบหน้าเสียโฉมยับเยิน มีแต่ก้อนเนื้อน่าขยะแขยงที่เห็นวันก่อน
โคสุเกะ คินดะอิก็บังเกิดความกลัวและหมดหวัง

แต่โคสุเกะ คินดะอิก็ไม่ยอมปล่อยให้ตัวเองคิดวนอยู่ในทางติดตันมาแต่
ไหนแต่ไร หลังจากเว้นระยะไปครู่หนึ่งทามาโยะจึงเล่าเรื่องต่อ

"นาฬิกาเรือนนั้นเกิดเสียในช่วงสงคราม ฟีสูเกะคิโยที่เคยซ่อมให้ไม่อยู่แล้ว
เขาถูกเกณฑ์ไปรบไกลถึงสมรภูมิทางใต้..."

ทามาโยะเสียงแหบเครือเล็กน้อย แล้วรีบกระแอมก่อนเล่าต่อ

"ฉันไม่คิดจะเอานาฬิกาไปให้ร้านซ่อม สาเหตุหนึ่งเป็นเพราะเคยได้ยินมา
ว่าอาจจะเสียที่ถูกทางร้านสับเปลี่ยนอะไหล่ข้างใน ฉันกลัวจึงไม่ได้ส่งซ่อม อีก
อย่างคือ ฉันคิดเสมอว่าคนซ่อมนาฬิกาเรือนนี้จะต้องเป็นฟีสูเกะคิโยคนเดียว ถึง
แม้จะซ่อมเพียงครู่เดียวก็เถอะ นาฬิกาจึงยังเสียอยู่เช่นนั้น แต่ตอนนี้ ฟีสูเกะคิโย
กลับมาแล้ว..."

ทามาโยะมีท่าทางลังเลใจเล็กน้อย แล้วจึงพูดต่อคล้ายอ้างเหตุผลให้ตัวเอง

"นับว่าโชคดี...พูดอย่างนี้อาจจะฟังดูแปลก แต่ฉันเห็นว่าฟีสูเกะคิโยจะ
หายเหนื่อยจากเดินทางแล้ว ตอนไปเยี่ยมเมื่อสัปดาห์ก่อนจึงขอให้เขาซ่อมนาฬิกา
ให้ด้วยค่ะ"

โคสุเกะ คินดะอิทำท่าสนใจขึ้นทันที และนิสัยของเขานั้นเมื่อเกิดความ
สนใจสิ่งใดก็จำเป็นต้องเสยผมอันรกรุงรังของตนทุกครั้งไป

แม้คินดะอิยังมองไม่ออกว่าทามาโยะจะพูดอะไร และไม่รู้ด้วยว่าในใจทา
มาโยะกำลังคิดสิ่งใดกันแน่ แต่เมื่อถ้ามีบางอย่างมาสะกิดกระตุ้นให้เขาเกิดความ
สนใจแล้ว เขาก็จะตั้งหน้าตั้งตาเสยผมรกรุงรังของเขาต่อไป

ละ-ละ-แล้ว-คะ-คะ-คุณฟีสูเกะคิโย ชะ-ซ่อมนาฬิกาให้หรือเปล่าครับ"

ทามาโยะส่ายหน้าช้าๆ

"เปล่าค่ะ ฟีสูเกะคิโยรับนาฬิกาไปดูครู่ใหญ่แล้วพูดว่า ยังไม่มีกะจิตกะใจจะ
ซ่อมให้ เอาไว้ก่อนนะ แล้วยืมนาฬิกาคืนให้ฉัน"

พูดมาถึงตรงนี้ทามาโยะก็เสยไป ทั้งसारว้ตรและโคสุเกะ คินดะอิต่างคิด
ว่าเธอน่าจะมีเรื่องเล่าต่อ จึงกลั่นหายใจและจ้องหน้าทามาโยะ ทว่าทามาโยะกลับ
ผินหน้าไปทางทะเลสาบ และไม่มีทีท่าจะเผยปากพูดต่อ

सारว้ตรใช้นิ้วก้อยเกาจอผมอย่างงุนงง

"อย่างนั้นหรือ... ตกลงเรื่องนี้เกี่ยวอะไรกับเรื่องเมื่อคืนครับ"

ทามาโยะไม่ได้ตอบคำถามนี้ กลับเริ่มต้นเล่าอีกเรื่องหนึ่ง

"คุณสองคนทราบแล้วใช่ไหมคะว่าเมื่อคืนเกิดเรื่องอะไรขึ้นในบ้าน รอยพิมพ์มือของพี่สุเกะคิโยที่ถวายเป็นวัด...ที่พี่สุเกะทาเคกับพี่สุเกะโทโมนำมาจากศาลเจ้านาสุเพื่อใช้เป็นหลักฐานพิสูจน์...เอ้อ จะพูดว่าอย่างไรดีคะ พิสูจน์ตัวจริง..."

บ่าของทามาโยะสั้นไหวเล็กน้อย

"ถึงคำจะไม่น่าฟังนักแต่ถูกต้องใช่ไหมคะ คนในบ้านทุกคนถูกเรียกมาเป็นพยานเพื่อจะพิสูจน์ตัวพี่สุเกะคิโย ไม่รู้ทำไมคุณป้ามาซุโกะถึงยินกรานไม่ยอมให้พี่สุเกะคิโยพิมพ์มือทำเดี่ยว ที่พี่สุเกะทาเคกับพี่สุเกะโทโม่อุตส่าห์ไปเอามาพิสูจน์จึงเป็นอันว่าเหลวเปลา่ ตอนนั้นฉันนึกขึ้นได้เรื่องพี่สุเกะคิโยไม่ยอมขอมนาฬิกาให้ฉันกลับห้องไปและลองเปิดฝานาฬิกาดู ตอนแรกไม่ได้คิดอะไร แต่บังเอิญเห็นรอยนิ้วโป้งขวาของพี่สุเกะคิโยอยู่ใต้ฝาครอบ"

ทันใดนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิสะดังสุดตัวราวกับถูกฟ้าผ่า อ้อ เรื่องนี้เองที่เสียดแทงและกระตุกใจเขาเมื่อครู่ เจ้าสิ่งนั้นคือเรื่องนี้เอง โคสุเกะ คินตะอิจิกางนิ้วทั้งห้าเสยร้งนกรกระจอกแสนรบกบนหัวอีกครั้ง

สารวัตรทาจิบานามองดูอาการดังกล่าวอยู่อดใจหนึ่งด้วยท่าทางเอือมระอาแล้วในที่สุดหันกลับไปทางทามาโยะ

"แต่คุณรู้ได้อย่างไรครับว่าเป็นลายนิ้วมือของคุณสุเกะคิโย"

โถ คำถามโง่ๆ! ไม่บอกก็น่าจะรู้ ทามาโยะพูดว่าเธอได้รอยนิ้วมือของสุเกะคิโยมาโดยไม่ตั้งใจ และเห็นมันโดยบังเอิญ ทว่านั่นคงไม่ใช่เรื่องจริง เธอคงตั้งใจแต่แรกแล้ว เธอตั้งใจจะให้สุเกะคิโยทิ้งรอยนิ้วมือไว้ที่ไหนสักแห่งในนาฬิกาตั้งแต่แรกแน่

สิ่งที่กระตุ้นความสนใจของคินตะอิจิก็คือ ทามาโยะเป็นผู้หญิงฉลาด แถมยังแฝงเล่ห์เหลี่ยมไว้พอตัวอีกด้วย

"คิดว่าไม่น่าผิดค่ะ ก่อนนำไปให้พี่สุเกะคิโยฉันขัดถูนาฬิกาไว้อย่างดี และคนจับนาฬิกาเรือนนั้นไม่มีใครนอกจากฉันกับพี่สุเกะคิโย รอยนิ้วมือนั้นไม่ใช่ของฉันแน่ค่ะ..."

น่าจะใช่สินะ เพราะทามาโยะตั้งใจไว้ตั้งแต่แรก จึงขัดถูนาฬิกาเตรียมไว้ซ้ำยังเป็นด้านในของฝาครอบนาฬิกาอีกด้วย ช่างเป็นความคิดยอดเยี่ยม เพราะคงไม่มีตรงไหนเก็บรอยนิ้วมือได้ดีเท่าอีกแล้ว

สารวัตรเองดูจะยอมเชื่อในที่สุด "เข้าใจแล้วครับ แล้ว..."

"ค่ะ แล้ว..." ทามาโยะลังเล "เรื่องขอพิสูจน์รอยพิมพ์มือของพี่สุเกะคิโยเมื่อคืน ฉันคิดอยู่แล้วว่าคงไม่ได้รอยนิ้วมือแน่ แต่ถ้าจะปล่อยไปตามยถากรรม พี่

สุเกทาเค ฟีสูเกโทโม และพ่อแม่ของพี่ทั้งสองคนก็มีแต่จะสงสัยมากขึ้นไปอีก
ฉันจึงนึกคิดถึงนาฬิกาที่มีรอยนิ้วหัวแม่มือของฟีสูเกคิโย อาจจะดูคล้ายฉันเข้าไป
แล้ว แต่ฉันคิดว่าเรื่องแบบนี้พิสูจน์ได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งดี จึงคิดจะให้ฟีสูเกทาเคเอา
ลายนิ้วมือในนาฬิกาไปเทียบกับรอยนิ้วมือบนม้วนกระดาษ...

"เข้าใจละ คุณนัดคุณสุเกทาเคมาที่นี่เพื่อจะคุยเรื่องนี้ใช่ไหมครับ"

"ค่ะ"

"นั่นคือห้าทุ่มเมื่อคืน..."

"ฉันออกจากห้องตอนห้าทุ่มตรง ซึ่งถ้าเจ้าลุงรู้เขาต้องตามมาด้วยแน่ ฉัน
กลัวจะยุ่งยากจึงเข้าห้องนอนก่อน รอจนห้าทุ่มถึงค่อยหลบออกมาค่ะ"

"เอ เดียวก่อน..." โคสุเกะ คินตะอิชิซึ่งฟังอยู่ด้านข้างแทรกขึ้นเป็นครั้งแรก
"กรุณาเล่าให้ละเอียดอีกนิดได้ไหมครับ คุณออกจากห้องห้าทุ่มตรง คงมาถึงนี้
ตอนห้าทุ่มกับอีกสองสามนาที่ใช่ไหม ตอนนั้นคุณสุเกทาเคมาหรือยังครับ"

"ค่ะ มาแล้ว รู้สึกว่าฟีสูเกทาเคยืนสูบบุหรี่มองทะเลสาบอยู่ตรงมุมนั้น"

"ตอนคุณขึ้นมา มีใครอยู่บนนี้บ้างไหมครับ"

"เอ... ไม่ทราบค่ะ เมื่อคืนมืดมาก ถึงจะมีคนอยู่ฉันก็คงมองไม่เห็นหรอก
ค่ะ"

"เข้าใจแล้วครับ คุณคุยกับคุณสุเกทาเคเรื่องนาฬิกา"

"ค่ะ"

"แล้วนาฬิกาเรือนนั้นล่ะครับ"

"ฉันให้ฟีสูเกทาเคไปค่ะ ฟีสูเกทาเคดีใจมาก บอกว่าพรุ่งนี้จะรีบให้คุณพู่
ดาเตะเอาม้วนกระดาษมาเทียบดู"

"คุณสุเกทาเคทำอะไรกับนาฬิกาครับ"

"รู้สึกว่าใส่กระเป๋าสีอื่นนอกค่ะ"

ตอนนี้ยังไม่พบร่างตั้งแต่ตกลงมาของสุเกทาเค จึงไม่รู้ว่านาฬิกานั้นยังอยู่
ในกระเป๋าสีอื่นนอกของเขาหรือเปล่า

"แล้ว... คุยกันนานเท่าไรครับ"

"คิดว่าไม่ถึงห้านาที ฉันไม่อยากอยู่ในที่แบบนี้กับฟีสูเกทาเคสองต่อสอง
นาน จึงพยายามรีบพูดให้จบเร็วที่สุดค่ะ"

"เข้าใจแล้วครับ ฉันแสดงว่าแยกกันประมาณห้าทุ่มเจ็ดแปดนาที่ ใครกลับ
ไปก่อนครับ"

"ฉันไปก่อนค่ะ"

"ถ้าเช่นนั้น คุณสุเกทาเคอยู่ที่นี่ต่อคนเดียวใช่ไหมครับ แล้วตอนนั้นคุณสุเกทาเคทำอะไร"

"อ้อ เรื่องนั้น... " ทามาโยะพลันแก้มแดงเรื่อ เธอบิดผ้าเช็ดหน้าไปมาตามองตรงไปข้างหน้า แต่แล้วกลับสายศีรษะแรงๆราวกับโมโหใครสักคน

"ฟี่สุเกทาเคล่วงเกินฉันอย่างรุนแรงค่ะ ตอนนั้นเดินแยกไปเพื่อจะกลับ อยู่ดีๆเขาก็พุ่งเข้ามา... คิดว่าเข้มกלטคงตกไปตอนนั้นเอง ถ้าเจ้าลิงเข้ามาช่วยไม่ทันละก็ ฉันคงไม่รู้ว่าจะมีหน้าคนอื่นได้ยังไง"

สารวัตรกับโคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้ากันโดยไม่คาดคิด

"เจ้าลิงมาที่นี่ด้วยหรือครับ"

"ค่ะ ฉันอุตส่าห์หลบออกมาเงียบๆแล้ว แต่เจ้าลิงคงรู้จนได้ถึงแอบสะกดรอยตามมา แต่ก็ดีแล้วที่เจ้าลิงมา ไม่เช่นนั้น..."

"เจ้าลิงทำยังไงกับคุณสุเกทาเคครับ"

"ฉันเองก็เห็นไม่ชัดว่าทำยังไง ตอนนั้นฉันโดนฟี่สุเกทาเครัดตัวไว้นั่น ฉันพยายามดิ้นรน... แล้วฟี่สุเกทาเคก็ร้องแล้วล้มลงตรงนั้น... ไข่ค่ะ แก้อีล้มลงตอนนั้นเอง ฟี่สุเกทาเคล้มไปชนเก้าอี้ ฉันหันไปเห็นเจ้าลิงยืนอยู่ เจ้าลิงมาช่วยไว้ทันเวลาพอดี ฉันไม่ทันคิดอะไรรีบวิ่งลงบันไดไป ตอนนั้นรู้สึกว่ฟี่สุเกทาเคคุกเข่าอยู่กับพื้นและสับสนหยาบคายใหญ่เลย"

"เข้าใจแล้วครับ หลังจากนั้นฆาตกรก็เข้ามาฆ่าตัดคอคุณสุเกทาเค ตอนออกจากที่นี่สังเกตเห็นใครอยู่แถวนี้บ้างหรือเปล่าครับ"

"ไม่ค่ะ ไม่ทันได้สังเกต อย่างที่ฉันเล่าไปเมื่อครู่ว่บ่นนี้มีตมาก ฉันกำลังตกใจด้วย..."

เรื่องของทามาโยะจบลงเท่านี้

"ครับ ขอขอบคุณมากที่มา..."

ทามาโยะหันไปทางสารวัตร "ไม่เป็นไรค่ะ"

ทามาโยะตอบแล้วยืนขึ้น แต่ทันใดนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิก็ตกตระกมาว่า

"อ้อ รอเดี๋ยว..." คินตะอิจิเรียกทามาโยะ "มีอีกเรื่องครับ อีกเรื่องเดียวเท่านั้นที่อยากถาม คุณทามาโยะคิดอย่างไรกับชายสวมหน้ากากคนนั้น... คุณคิดว่าเขาใช่คุณสุเกะคิโยหรือเปล่าครับ หรือว่า..."

แก้มทามาโยะแดงก่ำขึ้นทันที เธอจ้องหน้าคินตะอิจินั่นนานราวกับจะเจาะหน้าเขาให้เป็นรู ในที่สุดก็ตอบเสียงห้วน

"ฉันเชื่อว่าเขาคือผีสุเกะคิโยค่ะ ผีสุเกะทาเคกับผีสุเกะโทโมะระแวงมากไปเอง"

แต่ถึงกระนั้นทามาโยะยังต้องการรอยนิ้วมือของชายสวมหน้ากาก

"ครับ ขอขอบคุณมาก...เท่านี้แหละครับ"

ทามาโยะก้มหัวเล็กน้อยแล้วเดินลงบันได สวนกับทนายฟูรูดาเตะที่ขึ้นมา

"อ้าว ยังอยู่ที่นี่หรือ คุณมาซุโกะเรียกทุกคนไปรวมกันครับ"

"มีเรื่องอะไรหรือ..."

"ครับ" ทนายฟูรูดาเตะทำท่าลังเล "มีเรื่องเดียวครับ รอยพิมพ์มือนั้น..."

คุณมาซุโกะบอกว่าจะให้คุณสุเกะคิโยพิมพ์มือพิสูจน์ต่อหน้าทุกคน

เรือน้อยที่ถูกทิ้ง

ลมที่เริ่มพัดเมื่อครู่ก่อตัวเป็นพายุ ลมกับเม็ดฝนสีดำสนิทกระหน่ำในทะเลสาบ

พายุในเขตภูเขามีความน่าขยะแขยงเฉพาะตัว ตามธรรมดาเพียงเมฆดำเคลื่อนลงต่ำก็ให้ความรู้สึกคล้ายถูกขู่คุกคามอยู่แล้ว นี่ทะเลสาบยังส่งเสียงกึกก้องผิดปกติอีก ภาพทะเลสาบน้ำขุ่นดำเต็มไปด้วยคลื่นและฟองน้ำตาโถมหนักหน่วงให้ความรู้สึกต่างไปจากทะเล ถ้าได้มองทะเลสาบกลางพายุ และเห็นภาพประหลาดอันน่าขยะแขยงของสาหร่ายขนาดใหญ่ที่อัดกันแน่นชวนให้นึกถึงผมสยายของหญิงสาว คงจะไม่มีใครที่จะไม่หวาดกลัว นกตัวหนึ่งบินฉวัดเฉวียนอยู่เหนือทะเลสาบมีดครีมีดูประหนึ่งลูกศรพุ่งไปด้วยแรงพายุ ดูราวกับดวงวิญญาณของอะไรบางอย่าง

ท่ามกลางลมพายุรุนแรงเกรี้ยวกราด ห้องรับรองด้านในกว้างสิบสองสี่เหลี่ยมของบ้านอินงามิอัดแน่นไปด้วยความรู้สึกตื่นเต้นระทึกแทบจะต้องกลืนหายใจทีเดียว

ในใจของสมาชิกบ้านอินงามิซึ่งมารวมตัวกันเบื้องหน้ารูปถ่ายคุณตาซาเอก็คงขัดแย้งรุนแรงไม่ยิ่งหย่อนกว่าพายุภายนอก ในห้องจึงเกิดความเงียบอันน่าหวาดหวั่นท่ามกลางบรรยากาศการแข่งขันเชือดเฉือนชนิดเอาเป็นเอาตาย

คนนั่งหน้าคือสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากกับมาซุโกะ ข้างหน้าสองแม่ลูกมีม้วนกระดาษพิมพ์มือ ด้านข้างยังมีกระดาษสีขาวหนึ่งแผ่นกับแป้นหมึกพร้อมด้วยพู่กันอีกหนึ่งด้าม

ทาเคโกะแม่ของสุเกะทาเคผู้ถูกฆ่าตายร้องไห้จนตาแดงซ้ำ เธอนั่งซึมเศร้าทว่าบางครั้งสายตาเธอมองดูมาซุโกะด้วยแววอาฆาตแค้น ส่วนสุเกะโทโมแววตาหวาดหวั่นและเอาแต่กอดเล็บ

โคสุเกะ คินตะอิจิเฝ้ามองหน้าคนในครอบครัวทีละคน แต่สิ่งที่เขาจ้องมองด้วยความสนใจสูงสุดคือสีหน้าของทามาโยะ อย่างไรก็ตามคินตะอิจิไม่อาจหยั่งรู้ความรู้สึกของทามาโยะได้

ใบหน้าเธอดูซีดและงดงามเยือกเย็น ทามาโยะคงระแวงสงสัยชายสวมหน้ากากอยู่ไม่น้อย เพราะเธอลงทุนทำจนกระทั่งได้รอยนิ้วมือของสุเกะคิโยมา ตัวสุเกะคิโยซึ่งรับปากว่าจะพิมพ์มือก็คงตื่นเต้น อย่างไรก็ตามทามาโยะยังดูสวยและสงบเยือกเย็น

ชายซึ่งคนมองปราดเดียวรู้ว่าเป็นตำรวจเข้ามาโค้งคำนับทุกคน และนั่งลงข้างสารวัตร เขาชื่อฟูจิซาคิ เป็นตำรวจจากกองพิสูจน์หลักฐานที่สารวัตรทาจิบานาเชิญมา

"เออละ..." สารวัตรกระซิบคล้ายจะบอกให้ลงมือ มาซุโกะพยักหน้า

"เออละ เดี่ยวจะให้สุเกะคิโยพิมพ์มือ แต่ก่อนอื่นฉันอยากบอกทุกคนให้รู้ทั่วกัน..." มาซุโกะกระแอมเบาๆ "สารวัตรคงทราบเรื่องแล้ว ในห้องนี้เมื่อคืนเราทุกคนมาพร้อมหน้ากันแบบนี้ สุเกะทาเคกับสุเกะโทโมบิบังคับให้สุเกะคิโยพิมพ์มือ ซึ่งฉันปฏิเสธไปโดยเด็ดขาด ถามว่าทำไมถึงต้องปฏิเสธ ก็ขอบอกว่าเป็นเพราะกิริยาไร้มารยาทของสองคนนั้น สองคนนั้นปฏิบัติต่อสุเกะคิโยเหมือนเขาเป็นผู้ร้ายมาแต่แรก... ฉันจึงเจ็บใจมากที่สุเกะคิโยถูกมองเป็นคนชั้นต่ำไร้ค่าถึงขนาดต้องให้พิมพ์มือพิสูจน์ แต่สถานการณ์เปลี่ยนไปแล้ว สุเกะทาเคมาจากไปอย่างน่ากลัว แล้วยัง..."

มาซุโกะทอดสายตาดูตันไปทางทาเคโกะน้องสาว

"พวกเขาคงคิดว่าเป็นฝีมือฉันกับสุเกะคิโย ถึงพวกเขาไม่ได้พูดออก ฉันมองสีหน้าก็รู้แล้ว แต่พอมาคิดทบทวนดูก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะฉันเองมีส่วนผิด ที่เมื่อคืนปฏิเสธเสียงแข็งไม่ยอมทำเดี๋ยว ฉะนั้นถ้ามีใครนึกสงสัยสุเกะคิโย แล้วคิดไปถึงว่าเขาอาจฆ่าสุเกะทาเค ก็ถือว่าฉันกับลูกมีส่วนผิด ฉันสำนึกได้ตั้งแต่เช้าว่าเรื่องแบบนี้คนเราไม่ควรถือทิฐิ... ฉันจึงขอร้องให้สารวัตรมาเป็นพยานในการพิมพ์มือสุเกะคิโยต่อหน้าทุกคน คราวนี้ทุกคนคงเข้าใจความรู้สึกของฉันแล้ว"

มาซุโกะจบบทเกริ่นยาวและหันหน้ามองทุกคน ไม่มีใครเอ่ยหรือพูดตอบสารวัตรทาจิบานาเพียงแค่มพยักหน้า

"เออละ สุเกะคิโย..." มาซุโกะพูด

สุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากยื่นมือขวาออกมา อาจเป็นด้วยตื่นเต้นมือข้างนั้นจึงไหวนิดๆ มาซุโกะจุ่มพู่กันลงในแป้นหมึกจนชุ่ม ทามือสุเกะคิโยจนเป็นสีแดงสดแล้วสั่ง

"เออละ วางมือทาบบนกระดานนั้น..."

สุเกะคิโยแน่นิ่งทั้งห้าออกคล้ายใบยัดสีเดะ*(*ใบไม้ชนิดหนึ่ง ใบยาวเป็นแฉก) แล้วทาบลงบนกระดานขาว มาซุโกะจับมือนั้นกดลงเต็มแรงแล้วหันมองทุกคนด้วยสายตาดูตัน

"เออละ ทุกคนดูให้ดีๆนะ สุเกะคิโยพิมพ์มือแล้ว ไม่ได้หลอกอะไรเลย สารวัตรช่วยเป็นพยานให้ด้วยนะคะ"

"ไม่เป็นไรครับ เอาละ พอได้แล้วกระมังครับ"

สุเกะคิโยยกมือขึ้น สารวัตรยืนขึ้นพร้อมกับหยิบกระดาษพิมพ์มือขึ้นมาถือ
"แล้วมันกระดาษ..."

"อ้อ อยู่นี่..." ทนายฟุรุดาเตะดึงมันกระดาษยื่นให้สารวัตร "คุณฟูจิซาคิ
ถ้าอย่างนั้นผมฝากนี้ไว้ที่คุณเลย เมื่อไหร่ถึงจะทราบผลครับ"

"ถ้ารายงานถูกต้องตามหลักวิชาการต้องใช้เวลาพอสมควร แต่ถ้าแค่
พิสูจน์ว่ารอยพิมพ์มือสองรอยเหมือนหรือต่างกัน คิดว่าใช้เวลาหนึ่งชั่วโมงครับ"

"งั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นช่วยจัดการด้วย ผมขอบอกทุกคนไว้ตรงนี้นะครับว่า
คุณฟูจิซาคิเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านรอยนิ้วมือ ถึงแม้จะอยู่บ้านนอกแบบนี้ก็ไวใจได้
ครับ เอาละ คุณฟูจิซาคิ ต้องรบกวนด้วยครับ"

"ครับผม" ฟูจิซาคิถือรอยพิมพ์ทั้งสองยื่นขึ้น

"อ้อ เดียวก่อน" มาซุโกะเรียกไว้ "หนึ่งชั่วโมงใช่ไหมคะ"

"ครับ ภายในหนึ่งชั่วโมงผมจะกลับมารายงานผลที่นี่"

"ถ้าอย่างนั้นขอเชิญทุกคนมาห้องนี้อีกครั้งหนึ่งชั่วโมงหลังจากนี้ สำหรับ
สารวัตร คุณฟุรุดาเตะ และคุณคินดะอิจิ ฉันเตรียมอาหารไว้ให้ทางด้านโน้นแล้ว
ค่ะ ไปเถอะ สุเกะคิโย..."

มาซุโกะจับมือสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากแล้วยืนขึ้น

หลังจากนั้นทุกคนแยกย้ายออกจากห้องด้วยสีหน้าต่าง ๆ นานา สารวัตรมี
สีหน้าโล่งใจ

"เอาละ ทางนี้ก็จบสักที เป็นเพราะตื่นเต้นหรือไงไม่ทราบผมชักหิวแล้วซี
คุณฟุรุดาเตะ คุณคินดะอิจิ กินข้าวกันเลยเถอะครับ ไม่ต้องเกรงใจ"

สาวใช้ในบ้านพาพวกเขาไปอีกห้องหนึ่ง เมื่อรับประทานอาหารกันเสร็จ
พนักงานสืบสวนนอกเครื่องแบบสองนายเปียกฝนกลับมาด้วยอาการรีบร้อน ซึ่ง
เป็นตำรวจสองนายที่รับคำสั่งออกไปค้นหาเรือ

"สารวัตรครับ คือว่า..."

"อ้าว ขอบใจ ขอบใจ คงจะหิวกันแล้วสิ เตรียมอาหารไว้ให้แล้ว พวกคุณ
เชิญตามสบายนะ"

"ครับ ขอบคุณครับ แต่ก่อนอื่นอยากให้สารวัตรดูนี่ก่อน..."

สีหน้าของพนักงานสืบสวนบ่งบอกว่าคงเจออะไรเข้าแล้ว

"เอ้า งั้นหรือ งั้นเชิญคุณคินดะอิจิด้วยครับ"

พายุมีกำลังแรงขึ้นและฝนตกอย่างบ้าระห่ำ ทุกคนต้องกางร่มเดินฝ่าฝนออกไป สถานที่ที่พนักงานสืบสวนพาไปคือประตูน้ำ เห็นเรือสองลำมีเชือกผูกติดกัน ลอยขึ้นลงตามแรงคลื่นดูราวกับใบไม้ เรือลำหนึ่งมีผ้าใบผืนใหญ่คลุมอยู่

"อ้อ เจอเรือแล้วนี่"

"ครับ ไปเจอลอยอยู่ข้างแหลมคันทันที่นาสุล่างเลยลากมา โชคดีจริงๆถ้าเจอช้ากว่านี้นิดเดียวละก็ ฝนคงซัดหลักฐานชิ้นสำคัญไปไกลแน่"

พนักงานสืบสวนรายหนึ่งก้าวลงเรือลำหน้า แล้วคว้าเชือกสาวดึงเรือลำข้างหลังเข้ามา พอเปิดผ้าใบที่คลุมอยู่เท่านั้นเอง สารวัตรและโคสุเกะ คินดะอิจิกิก็เบิกตาโตโดยไม่รู้ตัว

ที่ท้องเรือมีกองเลือดเหนียวเหนอะสีดำสนิทติดแน่น เห็นเด่นชัดเตะตาจนน่าสะอิดสะเอียน

สารวัตรและโคสุเกะ คินดะอิจิกิสนใจจ้องดูของเหลวน่าสยดสยองนั้น ครู่ต่อมาสารวัตรกระแอมแล้วหันไปทางคินดะอิจิ

"คุณคินดะอิจิ เรื่องนี้คุณแพ่ครับ ฆาตกรชนศพไร้หัวออกไปด้วยเรือลำนี้แน่"

คินดะอิจียังจ้องดูกองเลือดซึ่งถูกสายฝนซัดกระหน่ำด้วยอาการเหม่อลอยราวกับกำลังไล่หาฝัน

"จริงด้วยสิ หลักฐานชัดเจนขนาดนี้ผมคงต้องยอมแพ้ แต่ว่าสารวัตรครับ" คินดะอิจิรู้สึกว่ชอบตาร้อนผ่าว "ทำไมฆาตกรต้องทำแบบนี้ด้วย ในเมื่อตัดคอไปวางแทนหัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศแล้ว ทำไมต้องเอาศพไปซ่อนอีก ไ้อ้หมอนั้นทำไมถึงเสียงจังเลย..."

"เรื่องนั้นผมไม่รู้ แต่ถ้ารู้ว่ามันใช้เรือชนศพก็คงต้องด่าลงไปค้นหาในทะเลสาบดูละ ขอบใจพวกคุณมาก พอกินเสร็จแล้วเตรียมตัวเลยนะ"

"เอ้อ ครับผม แต่สารวัตรครับ ผมได้ข่าวแปลกๆมาอย่างหนึ่ง"

"ข่าวน่าสงสัยรี"

"ครับ คุณซาไวจะพาพยานมายืนยันเรื่องนี้ด้วย... อ้อ มาโน่นแล้วครับ" ชุดกิมิโนฝ่ายสิทธิกรท่าเข้ม อายุประมาณสี่สิบ คาดผ้ากันเปื้อนสีน้ำเงินเข้ม พนักงานสืบสวนแนะนำว่า ชายผู้นี้เป็นผู้จัดการโรงแรมแบบญี่ปุ่นชื่อคาซิวาฮาที่นาสุล่าง อันที่จริงควรเรียกบ้านพักคนเดินทางถึงจะเหมาะ เขาชื่อเคียวเฮ ชิมา

นาสุในปัจจุบันเป็นเมือง แต่เมื่อสิบปีก่อนโน้นถูกแบ่งเป็นเมืองนาสุบนและนาสุล่าง บริเวณบ้านอิโนงามิอยู่ตรงชายขอบนาสุบน ต่อจากบริเวณนั้นไปประมาณ

สองกิโลเมตรจะไม่มีบ้านคนให้เห็น อีกฟากของทะเลสาบเป็นเมืองนาสุล่างซึ่งทอดตัวไปตามแนวทะเลสาบ

เออะ เคียวเฮ ชิมา ผู้จัดการบ้านพักคาชิยาเล่าว่า

"เมื่อที่ผมเล่าให้พนักงานสืบสวนฟังไปรอบหนึ่งแล้วครับ เมื่อคืนมีแขกทำทางแปลกคนหนึ่งมาพัก..."

แขกคนนั้นเป็นทหารผ่านศึกอย่างแน่นนอน เพราะสวมเครื่องแบบทหารบกสวมรองเท้าทหาร และแบกเป้หลัง เหนื่อยยังไม่นับว่าแปลก แต่ที่แปลกคือชายคนนั้นดึงหมวกทหารลงมาปิดคิ้ว แถมยังพันผ้าพันคอขึ้นมาคลุมจมูกมิดชิด ส่วนของใบหน้าที่มองเห็นมีเพียงนัยน์ตาสองข้างเท่านั้น

แรกทีเดียวผู้จัดการบ้านพักและพนักงานหญิงไม่ได้แปลกใจมาก จึงให้แขกเข้าพักในห้องตามคำร้องขอ และนำอาหารเย็นไปให้ ทว่าพนักงานหญิงผู้นำอาหารไปส่งกลับมาเคาน์เตอร์แล้วรายงานว่

"นายท่าน แขกคนนั้นทำทางแปลกชอบกลนะคะ เข้าห้องแล้วยังไม่ยอมถอดผ้าพันคอ ฉันบอกว่าจะอยู่รับใช้ก็บอกให้ไปที่อื่น เหมือนไม่อยากให้ฉันเห็นหน้าคะ"

เคียวเฮฟังพนักงานหญิงเล่าแล้วกังวลใจเล็กน้อย จึงถือสมุดลงนามแขกไปให้ที่ห้อง ชายคนนั้นกินอาหารเสร็จแล้วและยังคงสวมหมวกกับผ้าพันคอมิดชิดดังเดิม นอกจากนั้นไม่มีความแปลกอื่น ผู้จัดการยื่นสมุดลงนามให้พร้อมกับบอกว่า

"คุณครับ กรุณาลงชื่อด้วย" ผู้จัดการบ้านพักพูด "นี่ครับสมุดลงนามแขก"

ในสมุดลงนามแขกที่ซาไวยื่นให้สารวัตร มีชื่อเขียนว่า

"ซันเป ยามาตา อายุสามสิบ ว่างาน 3-21 โคจิมาจิ โตเกียว"

"ซาไว จดชื่อที่อยู่ไว้นะ"

"ครับ จดไว้แล้วครับ"

"รีบไปตรวจที่โตเกียวว่ามีคนชื่อนี้จริงหรือเปล่า น่าสงสัยจริงๆ... ช่วยเล่าต่อด้วยครับ" สารวัตรเร่ง

"ครับ ลืมบอกไปครับ แขกคนนี้มาถึงตอนประมาณสองทุ่ม แต่พอประมาณสี่ทุ่มก็ออกไปข้างนอก บอกว่าไปพบคนรู้จักแถวนี้แล้วจะกลับมา ตอนออกไปยังสวมหมวกและพันผ้าพันคอปิดหน้าปิดตาเหมือนเดิม หลังจากนั้นสักสองชั่วโมง เอราวเที่ยงคืนได้ครับ เขากลับมาตอนเรากำลังจะปิดประตูใหญ่ มาติดดูตอนนี้รู้สึกว่าเขาทำทางเขาค่อนข้างรีบร้อน แต่เมื่อคืนผมไม่ทันเอะใจ..."

"เอ เดี่ยวก่อน" โศสูกะ คินดะอิจิพูดแทรกขึ้น "ตอนกลับเขาก็ปิดหน้าปิดตาด้วยหรือ..."

"ครับ แน่จนครับ สุดท้ายผมกับพนักงานไม่ได้เห็นหน้าแขกคนนั้นสักครั้ง... เมื่อเข้าประตูมาตีห้า เขาบอกว่าต้องออกเดินทางกะทันหันแล้วออกไป ส่วนค่าที่พักได้รับแล้วเมื่อคืน แต่ผมบอกไม่ถูก รู้สึกว่าแขกคนนี้แปลก ต้องมีอะไรแน่ๆ กำลังคุยกับพนักงานอยู่ พนักงานหญิงที่ทำความสะอาดห้องของแขกคนนั้นก็เข้ามาบอกว่าเจอนี้ในห้องครับ..."

แล้วผู้จัดการบ้านพักก็เผ่อกให้ดู มันคือผ้าขนหนูญี่ปุ่นหนึ่งผืน ทันทีที่เห็นทั้งสารวัตรและโศสูกะ คินดะอิจิก็นำตาโตอย่างคาดไม่ถึง

ดูจากที่เขียนไว้ว่า 'สงเคราะห์ทหารผ่านศึก เพื่อนรักฮากาตะ' ย่อมแน่ชัดที่สุดว่ามันต้องเป็นของใช้ทหารผ่านศึกจากกรมสงเคราะห์ทหารผ่านศึกเมืองฮากาตะ ผ้าขนหนูผืนนั้นมีรอยเปื้อนเลือดสีดำสนิท... ต้องเป็นรอยเช็ดมือซึ่งเปื้อนเลือดอย่างไม่ต้องสงสัย

โศสูกะ คินดะอิจิกับสารวัตรหาจิบานามองหน้ากันโดยไม่คาดคิด

สิ่งที่แวบขึ้นในหัวของคนทั้งสองคือ สุกะคิโยผู้สวมหน้ากากเพิ่งกลับจากไปรบที่ฮากาตะ แต่เมื่อคืนเวลาสองทุ่มถึงสี่ทุ่ม สุกะคิโยน่าจะนั่งอยู่ในห้องขนาดสิบสองเสื่อรายล้อมด้วยสมาชิกครอบครัวอิโนงามิไม่ใช่หรือ

X ผู้นำสงสัย

การให้ปากคำของเคียวเฮ ซิมา ผู้จัดการบ้านพักคาชิวายาก่อให้เกิด
ปริศนาข้อใหญ่ในไศกนาฏกรรมแรกของบ้านอิโนงามิทันที จึงขอสรุปใจความเรื่อง
ราวจากปากชายผู้นี้อีกครั้ง

เมื่อคืนชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกมาเปิดห้องพัก ณ บ้านคนเดินทาง
คาชิวา นาสูล่าง ซึ่งห่างจากบ้านอิโนงามิราวสองกิโลเมตร ตอนนั้นขอสมมติให้
ชายคนนั้นเป็น X...

X มาถึงบ้านพักคาชิวาประมาณสองทุ่ม

X ไม่ยอมให้ใครเห็นหน้าเด็ดขาด

X ใช้ชื่อชั้นเป ยามาตา ที่อยู่คือ 3-21 โคจิมาจิ โตเกียว อาชีพ : ว่างงาน

X อ้างว่าไปพบคนรู้จักแถวนี้ ออกจากที่พักประมาณสี่ทุ่ม

X กลับมาถึงบ้านพักคาชิวาราวเที่ยงคืน ทำทางรีบร้อน

X บอกว่ามีธุระกะทันหันตอนตีห้า จึงออกไปตั้งแต่ยังไม่สว่าง

X พักห้องพักซึ่งพบผ้าขนหนูเปื้อนเลือด ผ้าขนหนูผืนนั้นมีข้อความเขียนว่า
'สงเคราะห์ทหารผ่านศึก เพื่อนรักฮาากาตะ'

ทั้งหมดนี้คือพฤติกรรมคร่าวๆของ X ตั้งแต่เมื่อคืนถึงเช้านี้ หากลองเทียบกับ
คดีฆาตกรรมที่บ้านอิโนงามิเมื่อคืน จะเห็นได้ว่าพ้องกันหลายจุดซึ่งน่าสนใจมาก

ก่อนอื่น จุดแรกคือเวลาที่สุเกะทาเคถูกฆ่า จากคำให้การของทามาโยะ สุ
เกะทาเคน่าจะถูกฆ่าเมื่อเวลาประมาณห้าทุ่มสิบนาที ดังนั้น X ออกจากบ้านพักคา
ชิวาเมืองนาสุล่างราวสี่ทุ่ม น่าจะมาถึงบ้านอิโนงามิได้ภายในเวลาห้าทุ่มสิบนาที

ต่อมาจุดที่สอง เรือซึ่งเต็มไปด้วยเลือดถูกพบใกล้กับแหลมคันทันนในนาสุ
ล่าง ตรงนั้นกับบ้านพักคาชิวาห่างกันไม่ถึงห้านาที ดังนั้นสมมติว่ามีใครสักคน
พาร่างไร้หัวของสุเกะทาเคลงเรือประมาณห้าทุ่มครึ่ง แล้วพายออกจากบ้านอิโนงามิ
เพื่อไปทิ้งศพกลางทาง แม้จะออกไปกลางทะเลสาบก่อนแล้วค่อยมุ่งหน้าสู่แหลม
คันทันน ก็ยังทันไปถึงบ้านพักคาชิวาภายในเที่ยงคืนได้ สรุปแล้วพฤติกรรมของ
X ผู้นำสงสัยกับเวลาเกิดเหตุฆาตกรรมเมื่อคืนมีหลายส่วนพ้องตรงกัน

"คุณคินดะอิจิ ผมชักสงสัยแล้วสิครับ แบบนี้หมายความว่ามันมาเพื่อฆ่า
คุณสุเกะทาเคหรือ"

"สารวัตร หากตัดสินอย่างนั้นยังเร็วไปนะครับ..." โศสูกะ คินตะอิจิมอง ด้วยแววตาครุ่นคิด "เขามาเพื่อฆ่าคุณสุเกะทาเคหรือเปล่าไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ เขาพาร่างไร้หัวของคุณสุเกะทาเคขึ้นเรือ แล้วพายออกไปจากที่นี่... ผมติดใจเรื่องนี้มากกว่า"

"หมายความว่าอย่างไรครับ" สารวัตรทาจิบานามองคินตะอิจิด้วยสายตาค้นหา

"สารวัตรครับ ผมคิดยังไงก็คิดไม่ออกว่าทำไมฆาตกรคดีนี้ถึงต้องเอาศพท่อนล่างไปซ่อน... เมื่อที่ผมเข้าไปหลายครั้งแล้วว่า ฆาตกรเอาศีรษะจากศพไปตั้งตระหง่านแทนหัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศ เพราะฉะนั้นถึงซ่อนศพไปก็ไม่มี ความหมายไม่ใช่หรือ แต่ฆาตกรกลับทำสิ่งไร้ความหมาย แถมยังเสี่ยงอันตรายมากทำไมนะ ทำไมถึงต้องทำแบบนั้นด้วย... ผมครุ่นคิดเรื่องนั้นมาตลอด พอได้ฟังเรื่องผู้จัดการบ้านพักคาซิวายาเล่า ในที่สุดผมคิดว่าพอจะเข้าใจแล้ว"

"ทำไมครับ..."

"สารวัตรครับ สารวัตรว่าทำไมผู้จัดการบ้านพักคาซิวายาถึงรับนำเรื่องของ X มาบอกเรา น่าจะเพราะผ้าขนหนูเปื้อนเลือดเป็นหลักฐานชัดเจน ถ้าไม่มีผ้าขนหนูผืนนั้น ถึงแม้พฤติกรรมของ X จะน่าสงสัยอยู่บ้าง แต่ผมว่าเขาคงไม่รับมาแจ้งขนาดนี้ ทางบ้านพักคงไม่ยากถูกมองว่ามีส่วนพัวพันกับเรื่องนี้ นี่แสดงว่า X จงใจทิ้งผ้าขนหนูเปื้อนเลือดไว้ เพราะต้องการให้ผู้จัดการบ้านพักรับมาบอกตำรวจ... ผมไม่คิดว่าเขาจะปล่อยทิ้งหลักฐานสำคัญขนาดนั้นไว้หรอก"

"เข้าใจแล้ว คุณคินตะอิจิ คุณจะบอกว่า X พยายามทำตัวให้เป็นจุดสนใจใช่ไหมครับ"

"ใช่ครับ สารวัตร เรื่องเรือกับกองเลือดนั้นก็เหมือนกัน ฆาตกรไม่จำเป็นต้องพาศพออกไป แต่เขาอุตส่าห์พาลงเรือ แล้วพายเรือเปื้อนเลือดไปทิ้งไว้แถวแหลมใกล้กับบ้านพักคาซิวายาอีก..."

สารวัตรทาจิบานาทำตาโตอย่างคิดไม่ถึงแล้วจึงหน้าคินตะอิจิประหนึ่งจะเจาะให้เป็นรู ในที่สุดสารวัตรเริ่มเข้าใจในสิ่งที่โศสูกะ คินตะอิจิตั้งใจจะบอก

"คุณคินตะอิจิ คุณกำลังจะบอกว่า... ชายคนนั้นทำไปเพื่อปกป้องใครบางคนหรือครับ"

โศสูกะ คินตะอิจิพยักหน้าโดยไม่พูด

"ใครกันครับ เขากำลังปกป้องใคร"

สารวัตรทาจิบานามีท่าทางกระตือรือร้น ทว่าคินตะอิจิส่ายหน้าน้อยๆ

"ผมเองก็ไม่รู้ แต่คงเป็นคนบ้านนี้แน่นอน เพราะพฤติกรรมของ X ล่อว่าพยายามเบนความสนใจออกไปนอกบ้าน เขาอยากให้ทุกคนเข้าใจว่าฆาตกรมาจากข้างนอก นั่นแสดงว่าความจริงนั้นตรงกันข้าม ฆาตกรน่าจะอยู่ในบ้านนี้เอง"

"นั่นคือ X ผู้นำสงสัยเป็นเพียงผู้สมรู้ร่วมคิด ส่วนฆาตกรตัวจริงอยู่ในบ้านหลังนี้... อย่างนั้นหรือครับ"

"ใช่ครับ ใช่"

"แล้ว X ผู้นำสงสัยเป็นใครกันแน่ เขามีความสัมพันธ์ยังไ้กับคนในบ้านอินุงามิ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยผมเบาๆ "สารวัตรครับ ชะ-ซื่อนั้นแหละปัญหา... X ผู้นำสงสัยเป็นใคร... ถ้าเรารู้ซื่อนั้นเรากีย่อมจะรู้ตัวฆาตกร จริงสินะ สารวัตร"

คินตะอิจิหันกลับไปทางสารวัตร

"รู้ไหมว่าตอนนี้ผมกำลังคิดอะไรอยู่"

สารวัตรทาจิบานามองโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยสีหน้าแปลกใจ คินตะอิจิยิ้มประชดประชันพลางพูด

"เมื่อคืนนี้ทุกคนในบ้านมารวมกันที่ห้องรับรองด้านในเพื่อจะขอรอยนิ้วมือของคุณสุเกะคิโย สุดท้ายไม่ได้รอยพิมพ์มือ ถกเถียงกันตั้งแต่สองทุ่มถึงประมาณสี่ทุ่ม ระหว่างนั้น X ผู้นำสงสัยไปปรากฏตัวที่บ้านพักคาซิวายาในราวสองทุ่ม และอยู่ที่นั่นถึงประมาณสี่ทุ่ม เรื่องนี้ผมถือว่ามีส่วนช่วยมากทีเดียว ชั้นแรกคือช่วยลดขั้นตอนการทำงาน เพราะไม่อย่างนั้นผมจะต้องสืบหาพยานอ้างที่อยู่ของทุกคนในครอบครัวอินุงามิ เพราะเกรงว่าอาจมีใครปลอมตัวเป็น X ผู้นำสงสัยและแอบเดินทางไปบ้านพักคาซิวายา..."

สารวัตรทาจิบานาทำตาโตอีกครั้ง

"คุณคินตะอิจิ คุณกำลังจะบอกว่า X ผู้นำสงสัยเป็นคนในบ้านนี้หรือครับ"

"เปล่าครับ แม้ว่าอยากจะคิดอย่างนั้น แต่ตอนนี้ที่ผมจะบอกคือไม่ใช่อย่างนั้นหรอก แต่นำสงสัยว่าทำไม X ถึงต้องปิดซ่อนหน้าตาด้วย ตอนที่ X ปรากฏตัวที่บ้านพักคาซิวายา คดียังไม่เกิดเลยนะครับ ทำไมถึงต้องปิดหน้ามิดชิด คนที่ไม่อยากให้คนอื่นเห็นหน้ามีเหตุผลอยู่สองประการ หนึ่งคือกรณีมีแผลหรือความอัปลักษณ์บางอย่างบนใบหน้า... เช่นคุณสุเกะคิโย แต่อีกกรณีคือรู้ตัวว่ามีเบื้องหลังมัวหมอง แฉมใบหน้าตัวเองยังเป็นที่รู้จัก..."

"เข้าใจแล้วครับ คนแถวนี้ย่อมจะจำหน้าคนในครอบครัวของอินุงามิได้ทุกคน..."

สารวัตรหาจับานาเริ่มกัดเล็บ สารวัตรคนนี้จะติดนิสัยชอบกัดเล็บเวลาใช้ความคิดอะไรหนักหน่วง

"คุณคินตะอิจิ แบบนี้ใช่ไหมครับ ในบ้านนี้มีใครคนหนึ่งร่วมมือวางแผนกับอีกคน หนึ่งในผู้สมรู้ร่วมคิดคือ X ผู้นำสงสัย ซึ่งเมื่อคืนปรากฏตัวที่บ้านพักคาชิวา ยาในนาสุล่าง และมาที่นี่ประมาณห้าทุ่มครึ่ง นำศพไร้หัวของคุณสุเกะทาเคลงเรือ แล้วทิ้งศพลงทะเลสาบ ส่วนเรื่อนำไปทิ้งไว้แถวแหลมคันทันน จากนั่นกลับบ้านพัก คาชิวา ยาไปนอน ทั้งหมดนี้เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าฆาตกรมาจากนอกบ้าน โดยทิ้งหลักฐานผ้าขนหนูเปื้อนเลือดไว้ที่บ้านพักคาชิวา ยา ครั้นรุ่งสางก็รีบออกจากบ้านพัก กลับมาบ้านอิโนงามิทำหน้าที่ไม่รู้ไม่ชี้...คุณอยากจะคิดแบบนี้ละสิ"

"ใช่ๆ แต่เมื่อคืนทุกคนในครอบครัวมาประชุมกัน...ทุกคนจึงมีพยานอ้างที่อยู่"

หน้าสารวัตรเครียดขึ้นทันที "จริงหรือครับ ทุกคนมีหลักฐานที่อยู่กันหมดเลยหรือ"

โคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้าสารวัตรด้วยความตกใจ "สารวัตรครับ แล้วมีใครที่ขาดพยานอ้างที่อยู่บ้างไหม"

"มี เอ่อ คือผมยังไม่แน่ใจ ต้องลองสืบดูให้ดีอีกครั้ง แต่คิดว่ามีคนหนึ่งน่าจะหาพยาน้างที่อยู่ยาก"

"คนนั้นเป็นใครครับ"

"เจ้าลิง!"

โคสุเกะ คินตะอิจิตกใจสุดขีดประหนึ่งถูกลิ้มตะกั่วตอกกลางกระหม่อมจนมือเท้าสั่นไปชั่วขณะ ทัวทั้งร่างเย็นเป็นน้ำแข็ง เขาจ้องหน้าสารวัตรหาจับานา ราวกับโกรธอาฆาตอีกฝ่าย ในที่สุดจึงกระซิบเสียงต่ำแทบจะไม่ได้ยิน

"สารวัตรครับ แต่จากที่คุณทามาโยะเล่า ตอนคุณสุเกะทาเคล่วงเกินคุณทามาโยะ เจ้าลิงโผล่มาช่วยนั้ครับ..."

คินตะอิจิพูดจบสารวัตรก็ค้านเสียงแข็ง "เรื่องที่ทามาโยะเล่าเชื่อไม่ได้"

พูดไปแล้วสารวัตรจึงกระแอมคล้ายว่าเสียใจที่พูดแรงไป

"แน่นอน นี่เป็นเพียงข้อสันนิษฐานของผม ผมกำลังจะบอกว่ามันมีความเป็นไปได้ถ้าเราลองคิดให้ละเอียดตามหลักเหตุผล หากคุณทามาโยะกับเจ้าลิงร่วมมือกัน เรื่องที่คุณทามาโยะเล่าก็ย่อมเชื่อถือไม่ได้ แต่บางทีเรื่องที่เธอเล่าอาจจะ เป็นความจริงก็ได้ เพราะถึงออกจกนาสุล่างประมาณสี่ทุ่ม ก็ยังมาถึงที่นี่ได้ราวห้า ทุ่มสิบนาทึ อย่างไรก็ตามชายคนนีไม่ได้เข้าประชุมในบ้านอิโนงามิแน่นอน เมื่อคืน

ทุกคนในบ้านมัววุ่นเรื่องประชุมจึงไม่มีใครสนใจเจ้าลิง ผมจะให้ลูกน้องไปสืบให้ละเอียดอีกครั้ง แต่คิดว่าคงไม่มีใครเป็นพยานยืนยันได้หรอกว่าเมื่อคืนเจ้าลิงอยู่ที่ไหนยกเว้นคุณทามาโยะ"

โอ ทามาโยะกับเจ้าลิง!

ไม่แปลกเลยที่สารวัตรทาจิบานาสงสัย ทามาโยะมีแรงจูงใจมากที่สุดที่จะฆ่าสุเกะทาเค และเมื่อคืนเธอก็มีโอกาสมหาศาลที่จะทำเช่นนั้น

คนนัดสุเกะทาเคไปยังหอชมวิวคือทามาโยะ ยิ่งไปกว่านั้นเวลานัดเป็นช่วงเวลา X ผู้นำสงสัย ซึ่งออกจากที่พักในนาสุล่างตอนสี่ทุ่มสามารถมาถึงที่นี่ได้สบาย และหากจะว่ากันถึงเรือ เจ้าลิงชำนาญกว่าใครทั้งหมด

ดังนั้นสิ่งที่จุดประกายความสงสัยของสารวัตรทาจิบานาไม่ใช่ข้อเท็จจริงเล็กน้อย หากเป็นปัญหาพื้นฐานข้อใหญ่ นั่นคือผู้หญิงชื่อทามาโยะ เธอฉลาดพอจะวางแผนการเหล่านี้ได้ แล้วยังมีเจ้าลิงผู้ภักดียอมทำได้ทุกอย่างขอเพียงให้เป็นคำสั่งของเธอ

เมื่อโคสุเกะ คินตะอิจิคิดถึงความแตกต่างอันน่าแปลกระหว่างทามาโยะผู้งดงามกับเจ้าลิงร่างยักษ์แสนอัปลักษณ์ เขาอดขนลุกไปทั้งร่างไม่ได้

ครูสอนโคโต

ได้ออกไปแล้วว่าบ้านใหญ่ของตระกูลอินงามิริมทะเลสาบนาสุมีแผนผังสลับซับซ้อนราวกับเขาวงกต มาซุโกะกับสุเกะคิโยสองแม่ลูกอาศัยในเรือนเล็กซึ่งอยู่ลึกเข้าไปในเขาวงกตนี้

แม้เรือนเล็กของสองแม่ลูกจะอยู่ในทางตัน ทว่าไม่ได้หมายความว่าคับแคบ ทำไมนะหรือ ก็เพราะเรือนเล็กนี้มีห้องถึงห้าห้อง มีทางเดินเชื่อมกับเรือนใหญ่ และยังมีประตูเข้าบ้านแยกต่างหากอีกด้วย

พูดอีกอย่างคือ หากคนเรือนเล็กเกิดไม่พอใจคนเรือนใหญ่ขึ้นมา เพียงแค่ปิดม่านเหล็กกันทางเดินก็จะเท่ากับแยกตัวอยู่โดยอิสระแล้ว ติดกับเรือนเล็กนี้ยังมีเรือนอีกหลัง มีห้องลักษณะคล้ายห้องซงชาสองห้องขนาดสี่เสื่อครึ่งและสามเสื่อเป็นห้องนั่งเล่นของสุเกะคิโย ซึ่งดูราวกับห้วมันขนาดเล็กสองลูกอยู่ติดกัน

นับตั้งแต่กลับมา สุเกะคิโยแทบไม่ได้ออกจากห้องนั่งเล่นที่ว่านี้ แต่ละวันเขาจะหมกตัวอยู่ในห้องขนาดสี่เสื่อครึ่งโดยไม่พูดคุยมั้กระทั่งมาซุโกะผู้เป็นแม่เอง

หน้าากายางซึ่งสวยงามทว่าไร้ชีวิตและอารมณ์มักจะจ้องมองไปทางมุมห้องมืดสลัวอยู่เสมอ เขาคิดอะไรอยู่หนอ ข้อนี้ไม่มีใครคาดเดาได้ เพียงแค่เรื่องนี้สุเกะคิโยก็สร้างบรรยากาศน่าขะแขยงเกินบรรยายให้แก่ปกคลุมตระกูลอินงามิแล้ว

แม้กระทั่งมาซุโกะผู้เป็นแม่มั้ยังชนลุกชู้ทุกครั้งยามมองดูหน้าากายางอันนิ่งเฉย ไข้แล้ว มาซุโกะเองก็นึกกลัวชายสวมหน้าากาผู้นี้ ทว่าเธอย่อมพยายามซ่อนเร้นปิดบังความกลัวไว้อย่างสุดความสามารถ...

เวลานี้ก็เช่นกัน สุเกะคิโยนั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงานในห้องนั่งเล่น เขาจ้องมองไปยังจุดหนึ่งโดยไม่ละสายตา เบื้องหน้าเขาคือหน้าต่างกลมเจาะบนประตูบานเลื่อนมองผ่านหน้าต่างกลมออกไปจะเห็นทะเลสาบที่คลื่นกำลังซัดสาดราวกับบ้าคลั่ง

ลมฝนทวีกำลังแรงขึ้นทุกขณะ ฝวน้ำซึ่งพลุ่งพล่านราวกับเตาหลอมเหล็กติดกับลมฝน เรือใหญ่หนึ่งลำกับเรือยนต์สองสามลำลอยอยู่บนผืนน้ำ คงเป็นพวกคันทาสไฟว์หัวของสุเกะทาเค

สุเกะคิโยวางมือทั้งสองข้างบนโต๊ะทำงาน ยึดตัวมองไปนอกหน้าต่างกลมได้ยินเสียงมาซุโกะมาจากเรือนเล็กนี้ซึ่งมีระเบียบยงต่อกับห้องนั่งเล่น

"สุเกะคิโย ปิดหน้าต่างลิ ประเดี้ยวฝนสาदनะ"

สุเกะคิโยตกใจสะดุ้ง แต่รีบตอบรับอย่างว่าง่าย "ครับ"

เขาปิดหน้าต่างกระจกแล้วปล่อยให้ไหลตก ทันใดนั้นร่างสุเกะคิโยแข็งทื่อ
ราวกับเส้นลวดซึ่ง เขาคงเจออะไรบางอย่างเข้า

สิ่งที่สุเกะคิโยจ้องมองคือพื้นโตะทำงาน บนโตะซึ่งเช็ดถูมาอย่างดีมีรอยนิ้ว
มือทั้งสิบนิ้วของเขาชัดเจน เป็นรอยมือทั้งสองข้างที่ประทับลงโดยไม่รู้ตัวตอนเขา
ยียดคอชะเง้อมองนอกหน้าต่างเมื่อครู่ สุเกะคิโยจ้องมองอยู่ชั่วอึดใจราวกับมันเป็น
สิ่งน่าหวาดกลัว ดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากแขนเสื้อ แล้วบรรจงเช็ดรอยนิ้วมือนั้น
เขาคงกลัวว่าเช็ดครั้งเดียวจะไม่เพียงพอจึงเช็ดซ้ำหลายครั้ง...

ระหว่างสุเกะคิโยกำลังเช็ดรอยนิ้วมือนี้อยู่ นั่น มาซุโกะนั่งอยู่เบื้องหน้าบุคคล
ประหลาดในห้องสืบเลื่อของเรือนเล็ก

คนผู้นั้นเป็นหญิงชราผมสั้น อายุอานามไล่เลี่ยกับมาซุโกะ เธอสวมเสื้อ
คลุมแบบเรียบสีเข้มทับกิโมโนซึ่งเป็นสีเข้มแบบเรียบเช่นกัน ตาข้างหนึ่งของเธอ
ถลนออกมา ส่วนตาอีกข้างยุบมุ่มลงคล้ายคนเป็นโรคเบสโดว์ และยังมีแผลเป็น
ใหญ่บนหน้าผาก ความจริงด้วยลักษณะเช่นนี้บุคลิกของเธอน่าจะดูร้ายเหี้ยม
เกรี้ยม แต่กลับไม่เป็นเช่นนั้นเลย ท่าทางเธอดูเป็นผู้ดี สง่างาม คงเป็นด้วยความ
เลศล้ำในทางการฝึกฝนและความรู้ที่แผ่ซึ่มออกมาจากร่างกระมัง

คนผู้นี้ชื่อว่าโคคิน มียาคาวา ครูสอนโคโตสำนักอิคุตะ เธอเดินทางจาก
โตเกียวมาที่นี่ยี่สิบสามเดือนหรือครึ่งปี เนื่องจากมีลูกศิษย์ลูกหาอยู่ละแวกนี้
จนถึงเมืองอินะหลายคน เมื่อมาถึงนาสุเธอมักจะมาพักที่บ้านอินุยามิ แล้วค่อยเดิน
ไปเยี่ยมเยียนลูกศิษย์ตามบ้าน

"ครูมาถึงเมื่อไหร่คะ"

"เมื่อคืนนี้เอง แรกทีเดียวคิดว่า จะเข้ามาที่นี่เลย แต่มันตึกแล้ว เกรงว่าจะ
เป็นการรบกวนเลยไปพักโรงแรมนาสุ"

"โอ้ ไม่เห็นต้องเกรงใจนี่คะ"

"ไม่ได้หรอก ถ้าคุณอยู่คนเดียวคงไม่กระไร แต่ได้ยินว่าญาติๆ อยู่กันหลาย
คนด้วย..." ครูโคคินหยีตาที่มองไม่ชัดพลงพูดต่อเบาๆ อย่างสุขุมด้วยเสียงอัน
เล็กและไพเราะ "แต่ไปพักโรงแรมก็ดีแล้วละ ได้ยินว่าเมื่อคืนทางนี้มีเรื่องน่ากลัว"

"คะ ครูก็ได้ข่าวหรือคะ"

"ได้ข่าวมาบ้าง น่ากลัวเหลือเกิน... ฉันคิดว่าทางนี้คงวุ่นวายถึงตั้งใจจะไป
อินะเลย แต่ไหนๆ มาแล้ว ถ้าไม่แวะมาทักคงดูกระไรอยู่... ฉันตกใจมาก"

"โชคไม่ดีเลยนะคะครู แต่ไหนๆครูอุตส่าห์มาแล้ว ฉันเองก็อยากฝึกด้วย อยู่ที่นี่ต่ออีกหน่อยสิคะแล้วค่อยไปอินะ"

"อืม เอาอย่างนั้นก็ได้ แต่..."

สาวใช้ประจำเรือนเล็กเข้ามา

"เอ้อ คุณนายคะ สารวัตรกับคุณคินตะอิจิให้มาเรียนว่าจะขอเข้าพบค่ะ..."

ครูโคคินได้ยินดังนั้นจึงลุกขึ้นยืน "คุณนายมาซุโกะ ถ้าอย่างนั้นฉันขอตัว แล้วกัน ก่อนไปอินะฉันอาจจะแวะมาหาอีกครั้งหรือโทรศัพท์มาค่ะ..."

สารวัตรและโคสุเกะ คินตะอิจิเข้ามาสวนทางกับครูโคคิน โคสุเกะ คินตะอิจิ มองตามหลังร่างเล็กของครูสอนโคโตแล้วพูด

"แขกคนนี้ได้แปลกนะครับ"

"ค่ะ ท่านเป็นครูสอนโคโตของนั่นเอง"

"ตาบอดหรือครับ"

"ค่ะ แต่ยังพอมองเห็นบ้าง... สารวัตรรู้ผลพิสูจน์รอยนิ้วมือแล้วหรือคะ" มาซุโกะหันไปทางสารวัตร

"เปล่าครับ เรื่องนั้นยังไม่ได้ แต่ก่อนจะได้ผลรอยนิ้วมือ ผมอยากให้คุณสุเกะคิโยดูนี่หน่อย..."

มาซุโกะมองหน้าคนทั้งสองคล้ายจะค้นหาความจริง ก่อนจะเรียกสุเกะคิโย ออกมาจากเรือนเล็ก

"อ้อ คุณสุเกะคิโยครับ ต้องขอโทษด้วยที่เรียกมา ผมอยากให้คุณช่วยดูนี่ หน่อย"

เมื่อสารวัตรคลี่ผ้าขนหนูญี่ปุ่นชุ่มเลือดออก มาซุโกะกลับทำตาโตตกใจยิ่งกว่าสุเกะคิโย

"เอ้อ ไปเอาของแบบนี้มาจากไหนคะ"

สารวัตรเล่าเรื่องผู้จัดการบ้านพักคาซึยาคร่าวๆ

"มีตัวหนังสือเขียนไว้ว่า 'เพื่อนรักฮากาตะ' คิดว่าคุณสุเกะคิโยอาจจะพอรู้ อะไรบ้าง..."

สุเกะคิโยนั่งคิดแล้วหันไปทางมาซุโกะ

"แม่ครับ ของที่ผมได้มาจากฮากาตะเก็บไว้ไหนครับ"

"แม่รวบรวมไว้ในตู้จะ"

มาซุโกะเปิดตู้และดึงห่อผ้าออกมาและเปิดออก ข้างในเป็นชุดทหาร หมวก រប และย่าม สุเกะคิโยเปิดย่ามหยิบผ้าขนหนูญี่ปุ่นผืนหนึ่งออกมาจากด้านใน

"รุ่นของผมเป็นแบบนี้ครับ..."

บนผ้าขนหนูเขียนไว้ว่า 'พี่น้องร่วมชาติฮากาตะ สงเคราะห์ทหารผ่านศึก'

"เข้าใจแล้วครับ ของใช้ทหารแต่ละรุ่นไม่เหมือนกันสินะ แล้วคุณสุเกะคิโยพอจะนึกออกไหมครับว่ามีใครมีลักษณะแบบนี้บ้าง หมอนั่นใช้ชื่อว่าซันเป ยามาตา อยู่ที่ 3-21 โคจิมาชิ โตเกียว"

"อะไรนะคะ" ทันใดนั้นมาซุโกะร้องเสียงแหลม "3-21 โคจิมาชิ โตเกียว หรือ"

"ครับ ใช่ คุณนายรู้จักหรือครับ"

"ไม่ใช่รู้หรือไม่รู้หรอก นั่นมันเลขที่บ้านในโตเกียวของฉันนี่คะ"

ตอนนั้นเองที่โคสุเกะ คินตะอิจิร้องเสียงแหลมราวกับเสียงผิวปาก เขาเสียหัวแกรกๆ สารวัตรทาจิบานากะพลอยตาตื่นไปด้วย

"เข้าใจแล้วครับ เพราะฉะนั้นมันใจได้ว่าชายคนนั้นเกี่ยวข้องกับคดีเมื่อคืนแน่นอน คุณสุเกะคิโยพอจะนึกถึงคนลักษณะนี้ได้บ้างไหมครับ อาจเป็นสหายร่วมรบหรืออะไรสักอย่าง คนที่เพิ่งกลับจากสงครามแล้วแะมาหา... หรือใครที่อาจจะปองร้ายคุณอยู่..."

สุเกะคิโยส่ายหน้าไปมาเชื่องช้า

"ไม่มีครับ ผมไปรบนานมากแล้ว อาจจะเคยพูดถึงบ้านโตเกียวกับใครไปบ้าง แต่ผมไม่คิดว่าจะมีคนอุตส่าห์มาหาถึงนาสุหรอกครับ"

"ยังมีอีกเรื่องค่ะ สารวัตร" มาซุโกะพูดแทรกขึ้น "เมื่อกี้สารวัตรบอกว่ามีใครคิดปองร้ายสุเกะคิโย คนถูกฆ่าเป็นสุเกะทาเคนะคะ ไม่ใช่สุเกะคิโย"

"เอ้อ ใช่ครับ" สารวัตรเกาหัว "แล้วคุณสุเกะทาเคล่ะครับ เป็นทหาร..."

"แน่นอนค่ะ สุเกะทาเคก็โดนเกณฑ์ แต่โชคดีเขาได้ประจำการในประเทศตลอด ตอนสงครามเลิกสุเกะทาเคน่าจะอยู่ในกองทหารปืนใหญ่เมืองชิบะหรือแถวนั้นค่ะ เรื่องนี้ถามน้องทาเคโกะคงได้เรื่องกว่า"

"จริงสินะ งั้นเดี๋ยวผมจะลองไปถามดู เอ คุณนายครับ ยังมีอีกเรื่องอยากจะเรียนถาม" สารวัตรหันมองคินตะอิจิแล้วสวดหายใจลึก รวบรวมกำลังทั้งหมดไปที่ท้องน้อย "เรื่องเจ้าลิง เจ้าลิงโดนเกณฑ์ทหารด้วยใช่ไหมครับ"

"แน่นอนค่ะ รูปร่างแบบนั้นต้องโดนอยู่แล้ว"

"ช่วงสงครามสิ้นสุดเขาอยู่ที่ไหนครับ..."

"จำได้ว่าอยู่ใต้หวน แต่โชคดีได้กลับมาก่อนสงครามเลิก น่าจะราวเดือนพฤศจิกายนในปีสุดท้ายของสงคราม ว่าแต่ถามถึงเจ้าลิงทำไมคะ..."

สารวัตรไม่ตอบ "ไต่หวัณรี จันไม่ใช่อากาตะสินะ"

"น่าจะใช่นะคะ จันก็จำไม่ค่อยแม่น"

"เอ้อ คุณนายครับ" น้ำเสียงสารวัตรเปลี่ยนเล็กน้อย "คนที่ประชุมกันเมื่อคืนมีเฉพาะคนในตระกูลเท่านั้นใช่ไหมครับ"

"ใช่ค่ะ แนนอน ส่วนคุณทามาโยะถึงจะไม่ใช่สายเลือดเดียวกัน แต่ถือว่าเป็นญาติคนหนึ่ง... นอกนั้นก็มิคุณฟุรุดาเตะอีกคน..."

"คุณฟุรุดาเตะเป็นหน้าที่อยู่แล้ว แต่เจ้าลิงคงจะไม่..."

"อู๊ย!" มาซุโกะทำตาโตคล้ายว่าเรื่องนั้นไม่มีทางเป็นไปได้ "เจ้าลิงเข้าประชุมแบบนั้นไม่ได้หรอกคะ เขาเป็นแค่บ่าว... และห้องนั้นไม่ใช่ห้องที่บ่าวจะเข้าไปได้"

"เข้าใจแล้วครับ นั่นสินะ ผมแค่อยากรู้ว่าเมื่อคืนเจ้าลิงทำอะไรอยู่ที่ไหน คุณนายพอจะทราบไหมครับ"

"ไม่ทราบค่ะ อาจจะซ่อมมวนกระมัง เมื่อเย็นวานเห็นเขามาขอสายโคโตเก่าไป"

มาซุโกะเล่าว่าเจ้าลิงใช้อวนจับปลาเก่ง ตอนคุณตาซาเฮย์ยังอยู่เขาออกทะเลสาบไปจับปลาเป็นเพื่อนคุณตาบ่อยๆ จนถึงแม่น้ำเทนิริวซึ่งอยู่ห่างออกไป

ในภาวะสงครามอวนจับปลาเริ่มหายากขึ้น ไม่ใช่แค่อวนเท่านั้น ไหมซ่อมอวนก็หายากเช่นกัน เจ้าลิงจึงคิดจะใช้สายโคโตแทนไหม เขาเก็บทะนุถนอมสายโคโตเก่าเพื่อไว้ใช้ซ่อมอวน ซึ่งใช้งานได้ดีเสียด้วย และตอนนี้ก็คงยังใช้วิธีนี้อยู่

"เจ้าลิงเก่งเรื่องงานฝีมือพอตัวทีเดียว ว่าแต่สงสัยอะไรเจ้าลิงหรือคะ..."

"อ้อ เปล่าครับ ไม่มีอะไร"

ตอนนั้นเองพนักงานสืบสวนนายหนึ่งเดินรีบร้อนเข้ามา ศพสุเกะทาเคลอยขึ้นมาแล้ว

ทามาโยะเงียบ

ศพสุเกะทาเคลอยขึ้นสู่ผิวน้ำเร็วกว่าที่คิด เนื่องจากเกิดพายุขึ้นเอง
ถึงแม้พายุจะเป็นอุปสรรคต่อการค้นหา แต่ในที่สุดพายุก็ช่วยให้ศพสุเกะ
ทาเคที่จมอยู่กันทะเลลอยขึ้นสู่ผิวน้ำเร็วเกินคาด

คินตะอิจิกับสารวัตรทาจิบานาริบุตรไปยังประตูน้ำทันทีที่ได้รับรายงาน ทั้ง
สองแหวกกลุ่มพนักงานสืบสวนและตำรวจเข้าไป เห็นชายคนหนึ่งสวมเสื้อโค้ตยาว
กันน้ำและหมวกกันน้ำปีกกว้างก้าวขึ้นจากเรือยนต์ ชายคนนั้นเปียกโชกไปทั้งตัว
น้ำหยดไหลเป็นทางราวกับน้ำตก

"อ้อ เรื่องเมื่อวานนี้ต้องขอบคุณนะครับ"

ชายคนนั้นร้องทัก คินตะอิจิตกใจหันไปมองหน้าอีกฝ่าย จำได้แค่คลับ
คล้ายคลับคลาว่าเคยเห็นใบหน้าสวมแว่นตากรอบเหล็กที่ไหนมาก่อน แต่ยังนึกไม่
ออก จึงอีกอักไม่รู้จะตอบอย่างไร อีกฝ่ายยิ้ม

"ฮ่า ฮ่า ฮ่า ลืมแล้วหรือ เจ้าอาวาสศาลเจ้านาสึง"

พอได้ยินคำนั้นคินตะอิจิก่อนนึกออก จริงสินะ เจ้าอาวาสศาลเจ้านาสึ ไทสุ
เกะ โอยามา

"เอ้อ คือ ตะ-ตะ-ต้องขอโทษด้วยครับ ท่านดูเปลี่ยนไปมาก"

"ฮ่า ฮ่า ฮ่า ใครๆก็บอกอย่างนั้น ฝนตกหนักแบบนี้ออกมาเดินทั้งชุดเจ้า
อาวาสไม่ไหวหรอก จำได้ว่าสมัยสงครามอาตมาก็ใช้วิธีนี้แหละ"

เจ้าอาวาสโอยามาตบกระเป่าเดินทางที่หนีบไว้ ข้างในคงจะเป็นชุดเจ้า
อาวาสนั่นเอง

"มาเรือยนต์หรือครับ"

"ใช่ เร็วดี ตอนแรกคิดอยู่ว่ามีพายุแบบนี้จะมาเรือดีไหม แต่วิธีไหนก็เปียก
ฝนเหมือนกัน อาตมาเลยตัดสินใจมาทางทะเลสาบ ดันไปชนสิ่งไม่คาดคิดเข้า
กลางทางจนได้"

"อ้อ ศพคุณสุเกะทาเค..."

"ใช่อาตมาเห็นคนแรกเลยนะ ศพนั้นไม่มีหัวด้วย น่าขยะแขยงเหลือเกิน..."
เจ้าอาวาสโอยามาทำหน้าถมึงทึง ตัวสั่นด้วยความสะอิดสะเอียนดูคล้ายสุนัข

"อ้อ หรือครับ ต้องขอบคุณมากครับ"

"ไม่เป็นไร...แล้วไว้อีกกัน"

เจ้าอาวาสโอยามาทำท่าสับตัดตัวไล่ น้ำคล้ายสุนัขสับตชน แล้วกอด
กระเป๋าดินจากไป โศสูกะ คินตะอิจิรีบเรียกไว้

"เอ้อ เจ้าอาวาสโอยามาเดี่ยวครับ"

"ครับ มีธุระอะไรหรือครับ"

"ผมมีเรื่องอยากจะถามสักหน่อย แต่ไว้ทีหลังก็ได้ครับ..."

"อ้อ งั้นหรือ จะถามเมื่อไหร่ก็เชิญนะ ขอตัวก่อน..."

เมื่อเจ้าอาวาสโอยามาไปแล้ว โศสูกะ คินตะอิจิหันไปมองทะเลสาบ ด้าน
นอกประตูน้ำมีเรือใหญ่ของตำรวจกับเรือยนต์สองสามลำลอยอยู่ดูราวกับใบไม้
ศพคงจะอยู่ในเรือใหญ่ เพราะตำรวจท่าทางน่าเกรงขามวิ่งเข้าวิ่งออกเรือใหญ่ เขา
มองเห็นร่างสารวัตรทาจิบานาปะปนอยู่ด้วย

โศสูกะ คินตะอิจิลังเลว่าควรทำอะไร เขาไม่สนใจเรื่องศพจึงไม่เข้าไปใน
เรือ ปล่องยให้การชันสูตรศพเป็นหน้าที่ของแพทย์หรือสารวัตรจะดีกว่า ไม่จำเป็น
ต้องไปดูศพอันน่ารังเกียจให้ขยะแขยงเปล่าๆ

ครู่หนึ่งสารวัตรเดินปาดเหงื่อออกมาจากเรือใหญ่

"เป็นอย่างไรครับ"

"โอ้ย ไม่ไหว ถึงจะเป็นงานในหน้าที่ แต่บอกตามตรงว่าผมไม่ชอบดูของ
แบบนี้" สารวัตรมีสีหน้าเคร่งเครียด ใช้ผ้าเช็ดหน้าถูหน้าผากไปมา

"ใช้ศพคุณสุเกะทาเคเนะใช่ไหมครับ"

"แน่ครับ จะต้องรอให้คนในครอบครัวดูด้วย แต่โชคดีคุณหมอคุซุดาเคะ
ตรวจร่างกายคุณสุเกะทาเคมาสองสามครั้ง หมอบอกว่าไม่ผิดแน่ครับ"

คุซุดาเคะเป็นหมอในเมืองและสังกัดอยู่ในหน่วยงานของตำรวจด้วย

"อย่างนี้เอง ถ้างั้นคงไม่ผิดแน่ แล้วทราบสาเหตุการตายหรือเปล่าครับ
เพราะศรีษะไม่มีบาดแผล..."

"รู้แล้วครับ ถูกแทงจากกลางหลังทะลุหน้าอก หมอคุซุดาเคะบอกว่าถ้า
เป็นการลอบแทงไม่ให้อันตราย คุณสุเกะทาเคน่าจะเสียชีวิตโดยไม่ทันได้ร้องสักแอะ"

"แล้วอาวุธ"

"หมอคุซุดาเคะบอกว่าอาจจะเป๋ดาบญี่ปุ่นหรืออาวุธทำนองนั้น บ้านนี้น่าจะมี
ดาบญี่ปุ่นหลายเล่ม เพราะคุณตาซาเฮะเคยชอบมากอยู่พักหนึ่ง"

"อย่างนี้เอง หมายความว่า... ฆาตกรใช้ดาบญี่ปุ่นแทงให้ตายก่อนแล้ว
ค่อยตัดหัว สภาพบาดแผลที่คอเป็นยังงี้ครับ"

"หมอคุซุดาเคะว่าเป็นฝีมือคนไม่ชำนาญ คนร้ายคงต้องออกแรงหนักน่าดู"

"เข้าใจแล้วครับ เออ จริงลี สารวัตรครับ" คินตะอิจิทำเสียงเข้มขึ้นมาทันที
"ดูจากลักษณะของศพท่อนล่างแล้ว มีความจำเป็นอะไรต้องซ่อนศพหรือเปล่า"

สารวัตรทาจิบานาทำหน้าบึ้ง เกาจนผมแกรกๆ

"ไม่ครับ ไม่มีอะไรผิดปกติ ผมว่าไม่น่าต้องลำบากเอาไปถ่วงน้ำถึงกลาง
ทะเลสาบเลย"

"ลองค้นกระเป๋าสี้นอกหรือยังครับ นาฬิกาที่คุณทามาโยะฝากไว้..."

"ครับ ค้นแล้วแต่ไม่เจอนาฬิกา ฆาตกรคงเอาไปหรือไม่ก็หล่นหายใน
ทะเลสาบ... แต่คนร้ายคงไม่ได้เอาศพไปถ่วงน้ำเพื่อจะซ่อนนาฬิกาหรอกนะ คุณ
คินตะอิจิครับ คุณอาจจะพุดถูกก็ได้"

สารวัตรลูบคาง สายตาคุ่นคิดอย่างหนัก ตอนนั้นเองพนักงานสืบสวนนาย
หนึ่งวิ่งเหยาะๆฝ่าสายฝนเข้ามา

"สารวัตรครับ คุณฟูจิซาคิเจ้าหน้าที่พิสูจน์รอยนิ้วมือมาถึงแล้ว บอกว่าได้
ผลพิสูจน์แล้วครับ"

"อ้อ งั้นหรือ"

สารวัตรหันมามองโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยแววตาตื่นเต้น คินตะอิจิมองตอบ
ไปพลาংกลืนน้ำลาย

"ผมจะไปเดี๋ยวนี้ ช่วยไปบอกให้ทุกคนในบ้านไปรวมกันในห้องเดิมด้วย"

"ครับผม"

หลังจากสั่งการลูกน้องไว้โดยละเอียดแล้ว สารวัตรทาจิบานากับโคสุเกะ
คินตะอิจิเดินกลับไปยังห้องเดิม คนอื่นนอกจากเจ้าอาวาสโอยามายังไม่มีใครมา
คราวนี้ท่านแต่งชุดเจ้าอาวาสและถือคทาด้วยอาการสงบเสงี่ยม เมื่อทั้งสองเข้าไป
ในห้อง เจ้าอาวาสโอยามาผู้สวมแว่นกรอบเหล็กกระพริบตาแรงๆ

"อ้าว เมื่อครูนี้อะไรจะ... จะเกิดอะไรขึ้นในห้องนี้หรือ"

"ครับ คงมีนิดหน่อย... ท่านอยู่ด้วยได้นะครับ เพราะท่านก็เป็นผู้เกี่ยวข้อง
คนหนึ่ง"

"ไม่เอาดีกว่า ว่าแต่จะทำอะไรกันแน่"

"เรื่องรอยพิมพ์มือที่เอากลับมาจากศาลเจ้าของท่านไงครับ... รอยพิมพ์มือนั้นกับรอยนิ้วมือที่คุณสุเกะคิโยพิมพ์มือต่อหน้าพวกเราเมื่อครู่ได้นำไปเทียบกันดู
แล้ว กำลังจะทราบผล"

"อ้อ อย่างนี้เอง"

เจ้าอาวาสโอยามามีอาการลูกลี้ลุกลนและผื่นกระแอมกลบเกลื่อน โคลสุเกะ คินตะอิจิจ้องหน้าเจ้าอาวาสพลาญพูด

"เจ้าอาวาสโอยามา เมื่อก็ที่ผมบอกว่าอยากจะถามท่าน เอ้อ เรื่องเปรียบ เทียบรอยนิ้วมือนี้ เป็นความคิดของท่านเองหรือครับ..."

เจ้าอาวาสโอยามาตกใจเงยหน้ามองโคลสุเกะ คินตะอิจิแล้วหลบตาพูด ท่าน ดึงผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋ามาซับเหงื่อบนหน้าผากด้วยท่าทางร้อนรน โคลสุเกะ คิน ตะอิจิมองอาภักปิริยานั้นโดยไม่วางตา

"ถ้าอย่างนั้น คงมีคนมาขู่ท่านสินะครับ ผมแปลกใจตั้งแต่ที่แรกแล้วคน อย่างท่านเจ้าอาวาส...ไม่น่าจะสนใจเรื่องสืบหาตัวคนร้ายหรือชอบนิยายสืบสวน สอบสวน ทำไมนึกถึงรอยพิมพ์มือขึ้นมาได้ ใครครับที่มาขู่ท่าน"

"อ้อ เอ้อ ก็ไม่ได้ยุอะไรหรอก เมื่อวานขึ้นกระมังมีคนมาหาอาตมาที่ศาลเจ้า บอกว่าที่ศาลเจ้าน่าจะเก็บรอยพิมพ์มือที่คุณสุเกะคิโยถวายเป็นขวัญใจ ขอให้อาตมาเอา ออกมาให้ดู อาตมาเองลืมเรื่องม้วนกระดาษพวกนั้นไปนานแล้ว พอได้ยินถึงนึก ขึ้นได้ อาตมาเห็นว่าไม่ผิดศีลธรรมข้อไหน จึงเอาม้วนกระดาษมาให้ดู คนนั้นดู แล้วก็ไม่ว่าอะไร ขอขอบคุณมาคำหนึ่งแล้วกลับไป เรื่องมีอยู่เท่านั้นเอง อาตมาก็นึก เอะใจ เขามาดูรอยพิมพ์มือของคุณสุเกะคิโยเพื่ออะไรกันแน่...แล้วนึกถึงรอย นีวมือขึ้นมา เมื่อวานเลยไปบอกคุณสุเกะทาเคกับคุณสุเกะโทโมให้ทราบ..."

โคลสุเกะ คินตะอิจิกับสารวัตรมองหน้ากัน

"เข้าใจแล้วครับ เขามาขอดูม้วนกระดาษเพื่อจะบอกท่านเป็นนัยนี้เอง ว่า แต่ท่านเจ้าอาวาสครับ คนนั้นเป็นใครครับ..."

เจ้าอาวาสโอยามาอีกอักขั้วครู่ แล้วจึงพูดคล้ายตัดสินใจแน่แนแล้ว

"คุณทามาโยะ พวกคุณคงทราบว่าคุณทามาโยะเกิดในศาลเจ้านาสึ จึงมา ศาลเจ้าบ่อยๆ"

วูบแรกที่ได้ยินชื่อทามาโยะ โคลสุเกะ คินตะอิจิกับสารวัตรทาจิบานาหันมา มองหน้ากันด้วยประกายตาแรงกล้าราวกับประกายไฟ

ทามาโยะอีกแล้ว! อะไรกันนี้ เรื่องไหนๆก็เกี่ยวข้องกับทามาโยะ!... โอ ทา มาโยะ ภายใต้อันตรายนั้นเธอวางแผนอะไรอยู่หนอ...

ตอนนี้ทามาโยะก็ยังคงไม่แสดงท่าทีทำให้ใครเห็น เธอเก็บงำปริศนาไว้ ราวกับสฟิงซ์

ทุกคนในบ้านอินูงามิซึ่งนั่งเรียงรายห้อมล้อมสุเกะคิโยกับมาซุโกะมีอาการ ตื่นเต้นมากบ้างน้อยบ้าง มีเพียงทามาโยะที่สงบนิ่งราวกับนางฟ้า โคลสุเกะ คินตะอิ

จิ นึกถึงถึงความเจ็บของทามาโยะ เขาไม่ชอบการไม่แสดงสีหน้าของเธอ ทั้งยังห่วงกลัวความงมงายนั้น

ทุกคนเข้าสู่ความเจ็บ คุณฟูจิซาคิคนพิสูจน่มือทำทางตื่นเต้นเล็กน้อย เขาระแอมขึ้นท่ามกลางความเจ็บนำอึดอัด

"เออละ จะประกาศผลการตรวจแล้วนะครับ ผมจะส่งรายงานโดยละเอียดไปทางสารวัตรอีกครั้ง แต่ในที่นี้เพื่อเลี่ยงศัพท์เฉพาะยุ่งยาก จะประกาศเฉพาะผลสรุปให้ฟังง่ายๆ..."

ฟูจิซาคิทำเสียงเหมือนขับเสมหะที่พ้นคออีกครั้ง

"รอยพิมพ์มือทั้งสองเป็นรอยมือของคนเดียวกัน ดังนั้นคนที่อยู่ที่นี่คือคุณสุเกะคิโยไม่ผิดแน่ครับ รอยพิมพ์มือทั้งสองพิสูจนไวชัดเจนที่สุด"

สำนวนที่ว่า เจ็บจนแม้แต่เสียงเข็มตกยังได้ยินน่าจะนำมาใช้กับสภาพตอนนี้ได้ เนื่องจากไม่มีใครพูดอะไรแม้แต่คำเดียว ทุกคนจึงไปเบื่องหน้าด้วยแวตาว่างเปล่าราวกับไม่ได้ฟังฟูจิซาคิพูด

"แต่โคสุเกะ คินตะอิจิทันเห็นทามาโยะอำปากคล้ายจะพูด... ทว่าพริบตาต่อมาเธอกลับปิดปากพร้อมกับหลับตาลง กลายเป็นสฟิงซ์ผู้เก็บจำความลับและไม่แสดงอาการเช่นเดิม

โคสุเกะ คินตะอิจิรู้สึกถึงความกระวนกระวายจากส่วนลึกสุดในท้องพุ่งทะลักขึ้นมาโดยไม่อาจยับยั้งได้ โอ อะไรหนอที่ทามาโยะตั้งใจจะพูดแล้วกลับไม่พูด

ภายในหีบ

การเปรียบเทียบรอยพิมพ์มือสิ้นสุดลงแล้ว

ชายสวมหน้ากากประหลาดคนนั้นคือสุเกะคิโยไม่ผิดแน่ ที่สุเกะทาเคะ สุเกะโทโมระแวงว่าอาจเป็นใครสักคนปลอมตัวเป็นสุเกะคิโยจึงเป็นข้อสงสัยที่ไม่มีมูล แต่เหตุใดเล่าบรรยากาศความไม่ชอบใจถึงปกคลุมไปทั่วทั้งห้องเช่นนี้ ทำไมใครต่อใครถึงทำหน้าที่ราวกับว่ามีสิ่งติดค้างอยู่ในใจ

เข้าใจแล้ว คงเป็นเพราะรอยพิมพ์มือทั้งสองชุดเหมือนกันนั่นเอง ถึงรายนี้นิ้วมือจะไม่สามารถทำขึ้นใหม่ได้ แต่อาจจะมีกระบวนการหรือเทคนิคตกแต่งบางอย่างไม่ใช่หรือ...

ไม่น่าแปลกใจว่า เหตุใดคนบ้านอิโนงามิทุกคนจึงมีสีหน้าเปี่ยมเจตนาร้าย อันบ่งบอกว่าพวกเขาคัดค้านผลการพิสูจน์ ทว่าที่น่าแปลกคือ มาซุโกะเองกลับมีท่าทางว้าวุ่นเช่นกัน ทำไมเล่า

ชายคนที่นั่งอยู่ที่นี่คือสุเกะคิโยไม่ผิดแน่ แต่วินาทีที่ฟูจิซาคิฮิซันยืนเช่นนั้น เหตุใดสีหน้ากังวลใจอันน่าพิศวงจึงปรากฏบนใบหน้าของมาซุโกะ...

แต่กระนั้นมาซุโกะเป็นคนเข้มแข็ง เธอเก็บซ่อนความกังวลใจไว้ทันควันและกวาดตามองทุกคนรอบห้องด้วยแววตาอาฆาต พลังกล่าวด้วยน้ำเสียงทิ่มแทง

"ทุกคนคงได้ยินกันแล้วนะ มีใครอยากคัดค้านอีกไหม หากใครมีความเห็นเป็นอื่น กรุณาพูดที่นี้ตอนนี้เลยคะ"

ทุกคนมีความเห็นเป็นอื่น เพียงแต่ไม่รู้จะคัดค้านอย่างไรดี ในขณะที่ทุกคนนั่งเงียบมาซุโกะพูดต่อเป็นเชิงบังคับ

"ถ้าไม่มีใครพูด แสดงว่าไม่มีใครมีความเห็นเป็นอื่นนะคะ หมายความว่าทุกคนยอมรับแล้วว่าคนคนนี้เป็นสุเกะคิโย สารวัตร ขอขอบคุณมากค่ะ เอาล่ะ สุเกะคิโย..."

สุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากยืนขึ้นตามมาซุโกะ เขาเซไปเล็กน้อย คงเกิดจากนั่งขัดสมาธินานจนขาชา

ตอนนี้เองโคสุเกะ คินดะอิจิเห็นอีกครั้งว่าทามาโยะเผยอปากทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง

โคสุเกะ คินตะอิจิได้แต่ครางเบาๆมือขู่ไปด้วยเหงื่อ ตาจ้องปากทามาโยะ แต่แล้วก็เช่นเดียวกับครั้งแรก ทามาโยะปิดปากกลางคัน... จากนั้นก้มหน้างุดและไม่เงยหน้าขึ้นอีกเลย

มาซูโกะกับสุเกะคิโยไม่อยู่ในห้องแล้ว

ทามาโยะตั้งใจจะพูดอะไรกันแน่ เธออ้าปากค้างโดยไม่พูดสองครั้ง สีหน้าและความตั้งใจขณะนั้นดูแล้วคล้ายเธอตั้งใจจะพูดสิ่งซึ่งพูดยากลำบาก โคสุเกะ คินตะอิจิรู้สึกลำคาญความลังเลของทามาโยะ ทว่าเมื่อย้อนคิดดูภายหลัง คินตะอิจิควรจะให้ทามาโยะพูดขึ้นตั้งแต่ตอนนั้นต่อให้ต้องบังคับก็ตามที่ ทำไมนะหรือ เพราะหากทามาโยะเปิดปากพูดก็จะช่วยไขปริศนาคดีบ้านอิโนงามิไปอย่างน้อยครึ่งหนึ่ง ยิ่งกว่านั้นอาจจะป้องกันเหตุฆาตกรรมครั้งใหม่ที่จะตามมาภายหลังได้ด้วย

คนในบ้านอิโนงามิเดินออกจากห้องไปที่ละคนสองคน สารวัตรทาจิบานาพูดขึ้นอย่างโล่งอก

"ถึงจะเป็นแค่การพิสูจน์ตัวจริงของคนสวมหน้ากาก แต่เท่ากับว่าเราก้าวหน้าไปอีกก้าวแล้วนะครับ คดีแบบนี้ไม่มีวิธีอื่นนอกจากจัดการที่ละเรื่องเหมือนปอกเปลือกหัวหอมทีละชั้นนั่นแหละ"

ศพสุเกะทาเคอุกนำไปชันสูตรในวันเดียวกัน จากนั้นศพถูกส่งมาบ้านอิโนงามิ การชันสูตรศพพบว่าสาเหตุการตายเกิดจากถูกแทงจากกลางหลังทะลุหน้าอก เวลาเกิดเหตุน่าจะอยู่ในช่วงห้าทุ่มถึงเที่ยงคืนเมื่อคืนนี้

เรื่องที่น่าสนใจคือการแทงที่เป็นสาเหตุการตาย สภาพปากแผลยืนยันได้ว่าอาวุธที่ใช้น่าจะเป็นดาบสั้น

เมื่อโคสุเกะ คินตะอิจิได้ยินรายงานเรื่องนี้เขาบังเกิดสนใจทันที ทำไมนะหรือ แน่หนอนว่าดาบสั้นใช้คร่าชีวิตได้ แต่เขาไม่คิดว่าดาบสั้นใช้ตัดคอได้ด้วย ดูแล้วฆาตกรน่าจะเตรียมอาวุธไว้สองอย่าง คือดาบสั้นและอุปกรณ์ที่ใช้ตัดหัว

เมื่อศพของสุเกะทาเคมาถึงบ้านอิโนงามิ มีการประกอบพิธีศพทางศาสนาพอเป็นพิธีในคืนนั้น ตระกูลอิโนงามินับถือศาสนาชินโต ทุกอย่างจึงอยู่ในความดูแลของเจ้าอาวาสโอยามา

โคสุเกะ คินตะอิจิจำต้องเข้าร่วมพิธีศพทางศาสนาด้วย และในระหว่างพิธีนั้นเองที่เขาได้รู้เรื่องราวคาดไม่ถึงจากเจ้าอาวาสโอยามา

"คุณคินตะอิจิ ไม่นานมานี้เอาตมาไปเจอเรื่องน่าสนใจเรื่องหนึ่ง"

สงสัยว่าเจ้าอาวาสโอยามาจะเมาเหล้าที่เลี้ยงแขกในพิธี มิฉะนั้นคงไม่
อุตส่าห์เข้ามาพูดเรื่องแบบนี้กับโคสุเกะ คินตะอิจิแน่

"เรื่องอะไรหรือครับที่วุ่นวาย" โคสุเกะ คินตะอิจิตถาม

เจ้าอาวาสโอยามายิ้มพลาญพูด

"อ้อ ความจริงเอาเรื่องของคนตายมาพูด ช้ายังบอกวุ่นวายคงไม่ดี
นัก... ความลับของคุณตาซาเฮนะสิ แต่จะว่าเป็นความลับก็ไม่ถูก เพราะเป็นความ
ลับที่คนรู้จักกันอยู่ คนถีนี่เขารู้กันทั้งนั้น แต่ผมเพิ่งจะได้หลักฐานเมื่อไม่นานนี้เอง"

"อะไรครับที่วุ่นวายเป็นความลับของคุณตาซาเฮ"

โคสุเกะ คินตะอิจิตกลับด้วยความสนใจ ใบหน้ามันยิ้มของเจ้าอาวาสโ
ยามาหุบยิ้มอย่างน่ารังเกียจ

"อ้าว ก็เรื่องนั้นนะสิ คุณไม่ทราบหรือ ไม่จริงละมัง ถ้าใครคุยเรื่องคุณตา
ซาเฮก็หนีไม่พ้นต้องคุยเรื่องนี้ทั้งนั้น"

เจ้าอาวาสโอยามายอมบอกหลังจากถึงความสนใจได้มากพอสมควรแล้ว

"เรื่องสัมพันธ์สวาทระหว่างคุณตาซาเฮกับท่านไดนิ โนโนมิยา ตาของคุณ
ทามาโยะนะสิ"

"อะ-อะ-อะไรนะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิตเลอร้องตะโกน แต่แล้วรู้สึกตัวรีบหันมองรอบๆ โชคดีว่า
คนอื่นไปอยู่อีกด้านหนึ่งกันหมดจึงไม่มีใครสนใจเขา คินตะอิจิตรีบยกขาตีหมอนหมด
ถั่ว

สำหรับโคสุเกะ คินตะอิจิต คำพูดเมื่อครู่ของเจ้าอาวาสโอยามาไม่ต่างจาก
ฟ้าผ่าเปรี้ยงท่ามกลางท้องฟ้าสดใส ดังได้กล่าวแล้วว่าเรื่องนี้ไม่มีในหนังสือ
'อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ' คินตะอิจิตจึงเพิ่งเคยได้ยินเป็นครั้งแรก

คินตะอิจิตระหนกตกใจจนทำให้เจ้าอาวาสโอยามาพลอยทำตาโตตามไป
ด้วย ท่านพูดต่อ

"คุณคินตะอิจิต คุณไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนจริงหรือ"

"ไม่รู้ครับ ก็ไม่มีในหนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ นี่ แต่เรื่องความ
สัมพันธ์ระหว่างคุณตากับท่านไดนิกลับพรรณนาไว้ละเอียด..."

"แน่ละสิ เรื่องแบบนี้พูดกันต่อหน้าได้ที่ไหน แต่คนแถวนี้รู้กันหมดแล้ว
คุณฟุรุดาเตะไม่ได้บอกหรือ"

ทนายฟุรุดาเตะเป็นสุภาพบุรุษเขาย่อมไม่พูดพาดพิงถึงความลับของคนอื่น

แต่เรื่องนี้...สัมพันธสวาทระหว่างไดนิ โนโนมียากับซาเฮ อินูงามิ จะมีสิ่งใดโยงใยกับคดีนี้หรือ

สายตาของโคสุเกะ คินตะอิจิครุ่นคิดราวกับจ้องมองลงในเหวลึก ครู่ต่อมาจึงเงยหน้าขึ้น

"อืม ท่านเจ้าอาวาส เมื่อกี้ออกว่าไปเจอหลักฐานบางอย่าง หลักฐานอะไรหรือครับ..."

แม้เจ้าอาวาสโอยามาจะละอายกับการกระทำไม่สมควรของตน ทว่าอดโอ้อวดสิ่งที่ไปเจอมากับใครสักคนไม่ได้

"ก็นี้ไงเล่า"

เจ้าอาวาสเขยิบไปใกล้คินตะอิจิ พนมมหายใจกลืนเหล้าพร้อมกับเล่าเรื่องดังนี้

ระยะหลังเจ้าอาวาสโอยามาต้องไปจัดของในโกดังเก็บของมีค่าในศาลเจ้านาสุ ของที่ท่านเจอคือหีบเก่าใบหนึ่งจมอยู่ในกองฝุ่นและของไร้ค่า เจ้าอาวาส โอยามาไม่เคยสังเกตเห็นหีบใบนั้นมาก่อน เมื่อมองดูจึงเห็นกระดาษเขียนข้อความด้วยหมึกปิดไว้ที่หีบ กระดาษเก่ามากและเป็นรอยกระดำกระด่าง แรกทีเดียวจึงอ่านได้ลำบาก แต่พยายามแกะดูจนอ่านได้ใจความดังนี้ 'ปิดหีบร่วมกันโดยไดนิ โนโนมียาและซาเฮ อินูงามิ 25 มีนาคม พ.ศ. 2454'

"วันที่ 25 มีนาคม พ.ศ. 2454... ตอนอ่านข้อความนี้อาตมายอมรับว่าตกใจ เพราะถ้าใครอ่านหนังสืออัตชีวประวัติคุณตาซาเฮ ย่อมรู้ว่าท่านไดนิ มรณภาพเดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2454 แสดงว่าทั้งสองลงนามปิดหีบนี้ร่วมกัน ก่อนท่านไดนิมรณภาพเพียงไม่นาน ท่านไดนิคงรู้ตัวว่าจะมีชีวิตได้อีกไม่นาน จึงให้คุณตาซาเฮมาร่วมเขียนบางอย่างเก็บไว้ในหีบใบนี้แน่...คิดได้แบบนี้แล้ว..."

"เลยดึงกระดาษออกใช้ไหมครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิพูดแบบต่อว่าเล็กน้อย เจ้าอาวาสโอยามารับยกมือขวาโบก

"เปล่าๆ ไม่เชิงดึงออกนะ เมื่อกี้อาตมาบอกแล้วว่าหีบเก่ามาก กระดาษที่ติดไว้ก็โดนปลวกกินไปส่วนหนึ่ง อาตมากำลังลังเลว่าจะแกะดีไหม แต่พอยกฝาหีบก็เปิดได้ทันที"

"เข้าใจแล้วครับ เลยดูข้างในเลยสินะ มีอะไรอยู่ข้างในครับ"

"จดหมายเก่าหลายฉบับนะสิ เต็มหีบเขี้ยวละ มีทั้งจดหมาย ทั้งสมุดหน้าตาคลายยันต์ก็ซื้อขาย สดบันทึกประจำวัน และสมุดช่วยจำ...สมุดแบบสมัย

ก่อนหน้านั้น ชนิดใช้กระดาษญี่ปุ่นเย็บเล่มนะ มีแต่ของพวกนี้ทั้งนั้น อาตมาลองอ่านจดหมายคุณนิดหน่อย เป็นจดหมายรักของท่านไดนิเขียนถึงคุณตาซาเฮ... ไม่ใช่สิ ต้องบอกว่าถึงชายหนุ่มรูปงามหยาดเยิ้ม..."

เจ้าอาวาสโอยามาพูดพลางอมยิ้มคล้ายจิกจี้ แล้วรีบกล่าวขอโทษ

"คุณคินตะอิจิ ที่พูดว่าอาจทำให้คุณคิดว่าอาตมาต่ำช้า ยอมตกเป็นทาส ความอยากรู้อยากเห็น แต่อาตมาเคารพนับถือคุณตาซาเฮนะ คุณตาไม่ได้เป็นเพียงผู้มีพระคุณของพวกเราชาวนาสุเท่านั้น แต่ยังเป็นบุคคลยิ่งใหญ่ที่สุดในแถบชินชู อาตมาแค่อยากรู้จักตัวตนแท้จริงของท่านซาเฮผู้ยิ่งใหญ่ และอาตมาตั้งใจว่าถ้ามีโอกาสก็จะเขียนชีวประวัติของท่านด้วย ไม่ใช่เขียนแต่ด้านดีงามแบบหนังสืออัตชีวประวัติซาเฮ อินูงามิ นะ อาตมาอยากเขียนเปลือยตัวตนข้างในของคนผู้นี้ และไม่คิดว่าจะเป็นการทำร้ายท่านด้วย อาตมาคิดว่าน่าจะบอกเล่าความยิ่งใหญ่อันแท้จริงของคนผู้นี้ได้ เพราะเหตุนี้อาตมาถึงตั้งใจจะหาข้อมูลในหีบนั้นโดยละเอียด เพราะคิดว่าอาจจะได้ข้อมูลเป็นประโยชน์ที่ไม่มีคนรู้มาก่อน"

นี่เป็นอาการเมาอย่างหนึ่ง เจ้าอาวาสโอยามาเมาคำพูดของตัวเอง ความจริงแล้วท่านมิได้มั่นใจในคำพูดของตัวเองมากนัก แต่กระนั้นเจ้าอาวาสโอยามากลับคาดการณ์ได้ถูกต้อง

หลังจากนั้นไม่นาน เรื่องราวความลึกลับน่าประหลาดใจที่เจ้าอาวาสโอยามาค้นพบในหีบ ส่งผลต่อคดีนี้อย่างลึกซึ้งจนเหลือเชื่อ...แม้จะปิดคดีไปนานแล้ว โคสุเกะ คินตะอิจียังอดกล้วไม่ได้ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องนี้

สี่ทับทิม

ในยุคหลังนี้ไม่ค่อยมีบ้านไหนประกอบพิธีศพเต็มรูปแบบ เนื่องจากวิธีแบบนี้
กว่าจะเสร็จก็ตึกถึงสี่หรือห้าทุ่ม จึงเรียกกันอีกอย่างว่าพิธีศพครึ่งคืน

ยังเป็นครอบครัวประเภทคนในบ้านรังเกียจกันเองเช่นครอบครัวอินงามิยัง
แล้วใหญ่ นอกจากพ่อแม่กับน้องสาวของผู้ตายแล้ว ไม่มีใครยอมอยู่ช่วยงานจน
ตึกสักคน เพราะการต้องอยู่ข้างศพที่เอาหัวกับตัวมาต่อกันนั้น เป็นใครก็คงจะไม่
ชอบแน่ ดังนั้นพิธีศพจึงทำเพียงสี่ทุ่มตามข้อเสนอของทนายฟุรุดาเตะ

ช่วงนี้พายุสงบลงมากแล้ว แต่ก่อนเมฆสีคล้ำยหมึกดำยังคงปกคลุมท้องฟ้า
และมีฝนปลายพายุตกมาบ้างเป็นครั้งคราว

โคสุเกะ คินดะอิจิกกลับไปพร้อมกับทนายฟุรุดาเตะท่ามกลางสายฝน แต่
หลังจากนั้นกลับเกิดคดีอีกคดีหนึ่งในบ้านอินงามิ

คดีนี้ดูเล็กน้อยมาก หากเทียบกับคดีสุเกะทาเคเมื่อคืนกับคดีฆาตกรรมอีก
สองคดีที่จะเกิดต่อไป แต่คินดะอิจิมารู้ในภายหลังว่าเหตุใดคดีนี้จึงมีความหมาย
ลึกซึ้ง

คดีนี้เกี่ยวข้องกับทามาโยะอีกเช่นเคย

เมื่อเสร็จพิธีศพ ทามาโยะกลับไปห้องนั่งเล่นของตัวเองทันที ยังไม่ได้บอก
ว่าห้องนั่งเล่นของทามาโยะเป็นเรือนเล็กมีทางเดินต่อกับเรือนใหญ่ เรือนเล็กนี้ก็
เช่นเดียวกับเรือนเล็กของมาซุโกะกับสุเกะคิโย คือประกอบด้วยห้องห้าห้อง โดยมี
ห้องอาบน้ำกับทางเข้าบ้านแยกต่างหาก แต่ต่างจากเรือนเล็กของสุเกะคิโยตรงที่
เรือนนี้สร้างแบบตะวันตก ทามาโยะอยู่เรือนเล็กกับเจ้าlingsสองคนมาหลายปีแล้ว

เมื่อทามาโยะมาถึงเรือนเล็ก ซาโยโกะน้องสาวสุเกะทาเคเดินตามมาบอกว่า
มีเรื่องจะคุยด้วย ความที่เหนื่อยล้ากับเรื่องเครียดมาตั้งแต่เช้า ทามาโยะอยาก
จะอาบน้ำและรีบเข้านอนโดยเร็ว แต่คนเขาบอกว่ามีธุระจะคุยด้วยยอมจะไล่กลับ
ไปไม่ได้ ทามาโยะจึงพาซาโยโกะไปคุยในห้องนั่งเล่น เรื่องที่ทั้งสองคนคุยกันเป็น
เรื่องอะไรหนอ

"ฉันแค่อยากถามเรื่องพี่ชายค่ะ เพราะรู้ว่าก่อนจะถูกฆ่าตายพี่สุเกะทาเค
มาพบคุณทามาโยะ จึงอยากถามเหตุการณ์ตอนนั้นจากคุณทามาโยะโดยตรง"

ชาโยโกะกล่าวเช่นนี้เมื่อถูกตำรวจสอบสวนในวันรุ่งขึ้น ส่วนทามาโยะก็รับรองว่าเป็นจริงตามนั้น ทว่าหากใครรู้เรื่องราวภายในบ้านอิโนงามิในระยะหลังนี้ อย่างน้อยย่อมเดาได้ว่าการพูดคุยของคนทั้งสองไม่น่าจะมีเพียงแค่นี้

และน่าจะเดาได้ว่า ชาโยโกะคงมาถามความในใจว่าทามาโยะคิดอย่างไร กับสุเกะโทโมมากกว่า...

ชาโยโกะเป็นหญิงสาวผู้นำสงสาร เธอไม่ใช่คนขี้อวดหรือ ไม่ใช่ลิ หากมองเธอคนเดียว ถือได้ว่าเธอสวยกว่าหญิงธรรมดาทั่วไปด้วยซ้ำ หากเป็นเพราะภายใต้ชายคาเดียวกันมีหญิงงามชื่อทามาโยะอยู่ด้วย ความงามของชาโยโกะจึงด้อยลงนิดตา ราวกับดาวสิ้นประกายเจิดจรัสกลางแสงเดือน

แต่กระนั้นชาโยโกะกลับไม่เคยรู้สึกว่ามันด้อยกว่าทามาโยะจนกระทั่งวันเปิดพินัยกรรมคุณตาซาเฮ ความจริงควรจะบอกว่าทามาโยะไม่เคยอยู่ในสายตาของชาโยโกะถึงจะถูก

ใช่ ทามาโยะเป็นคนสวย แต่ก็ยังเป็นเด็กกำพร้ายากจน ต้องอาศัยบ้านคนอื่น และพึ่งความเอื้ออาทรของคนอื่น แม้ชาโยโกะจะรู้ทามาโยะไม่ได้เรื่องความสวย แต่ชาโยโกะได้สังเกตเห็นอื่นๆมากมาย เธอมีหลักประกันในข้อที่ว่าตัวเองเป็นหลานคุณตาซาเฮ ซึ่งวันหนึ่งจะได้รับมรดกมหาศาล ดังนั้นหากชาโยโกะกับทามาโยะมาขึ้นเทียบกันต่อหน้าชายคนหนึ่ง คงมีแต่คนบ้ากับคนโง่เท่านั้นที่จะไม่เลือกชาโยโกะ... ชาโยโกะเชื่อฝังใจเช่นนั้นโดยไม่คิดสงสัย และความจริงแล้วสุเกะโทโมก็เลือกเธอโดยไม่ลังเล

ชาโยโกะชอบสุเกะโทโมลูกพี่ลูกน้องมาตั้งแต่เด็ก เมื่อนานวันเข้าความชอบค่อยๆพัฒนาไปเป็นความรัก แล้วฝ่ายสุเกะโทโมเล่าเป็นอย่างไร ที่แน่ๆคือสุเกะโทโมไม่ได้รังเกียจชาโยโกะ

ความรู้สึกของเขาจะลึกซึ้งเท่ากับชาโยโกะหรือไม่นั้นยังน่าสงสัย อย่างไรก็ตามสุเกะโทโมรับรักของชาโยโกะแล้ว พ่อแม่สุเกะโทโมเจ้าเล่ห์เองก็ดูเหมือนอยากให้ชาโยโกะแต่งงานกับลูกชายตน เพราะหวังจะรวบรวมทรัพย์สินตระกูลอิโนงามิให้มากเท่าที่จะมากได้ จึงคอยเอาใจชาโยโกะและชักจูงลูกชายอยู่เรื่อยๆ

มาตอนนี้สถานการณ์เปลี่ยนไป ชาโยโกะผู้เคยคิดว่าตัวเองเป็นไก่ที่ออกไข่เป็นทองคำ รู้ว่าตัวเองเป็นหญิงไม่มีราคา ส่วนทามาโยะผู้ถูกปล่อยปละละเลยเสมอมา จู่ๆกลับได้รับความสนใจและโดดเด่น จึงไม่น่าแปลกที่พ่อแม่ของสุเกะโทโมผู้เหลาะแหละพลิกท่าทีเป็นเอ็นชากับชาโยโกะ ส่วนสุเกะโทโมก็เริ่มหันมากระดิกหางให้ทามาโยะอย่างน่าสมเพช

ชาโยโกะมาหาทามาโยะเพราะอยากรู้อยากถามความในใจของอีกฝ่าย ชาโยโกะถือว่าเรื่องนี้น่าจะอายถึงขั้นทนไม่ได้ และจำเป็นต้องมาเพราะเข้านี้เธอกังวลเสียจนห่อเหี่ยวทั้งกายและใจ

เมื่อไม่มีสุเกะทาเคแล้ว มีความเป็นไปได้มากทีเดียวว่าทามาโยะจะเลือกสุเกะโทโม ทำไมนะหรือ เพราะในบรรดาผู้สมัครที่เหลือสองคน เห็นอยู่ชัดแจ้งว่าใบหน้าของสุเกะคิโยสยดสยองแทบมองไม่ลง

ไม่มีใครรู้ว่าหญิงสาวสองคนสนทนากันเรื่องใดในห้องนั่งเล่นของทามาโยะ เพราะการจะให้ชาโยโกะยอมพูดนั้นอาจจะยากกว่าให้รูปปั้นเอ๋ยปากพูดเสียอีก ส่วนทามาโยะเป็นผู้หญิงมารยาทงาม เธอย่อมไม่พูดจาให้ชาโยโกะอับอายแน่

การพูดคุยระหว่างทามาโยะกับชาโยโกะจบลงภายในครึ่งชั่วโมง ทามาโยะเดินไปส่งชาโยโกะ แล้วรีบปิดประตูห้องนอนซึ่งอยู่ติดกับห้องนั่งเล่น ลืมบอกไปว่าห้องนั่งเล่นและห้องนอนของทามาโยะเป็นห้องแบบตะวันตก และห้องนอนไม่มีทางเข้าออกอื่นนอกจากประตูห้องนั่งเล่น

ความที่ทามาโยะอยากจะรีบเข้านอน หลังจากส่งชาโยโกะแล้ว เธอรีบเดินไปเปิดประตูห้องนอนและกดสวิตช์เปิดไฟที่ผนัง ทันใดนั้นเสียงหวีดร้องน่ากลัวก็ดังขึ้น

วันรุ่งขึ้นทามาโยะตอบคำถามสารวัตรทาจิบานาถึงเหตุการณ์ตอนนั้นว่า

"คะ ไซคะ พอฉันกดสวิตช์เปิดไฟก็มีคนวิ่งออกมาจากห้องนอน วิ่งไวมาก คะ ฉันเองก็จำได้ไม่ละเอียดนัก คะ ไซ ที่แน่ๆเป็นผู้ชายแต่งชุดทหาร สวมหมวกทหารปิดตา มีผ้าพันคอปิดหน้า...ฉันจำลูกตาเป็นประกายสองข้างได้ติดตา เขาวิ่งผ่านฉันไปรวดเร็วราวกับพายุหมุนสีดำ... ฉันเผลอร้องตะโกน ผู้ชายคนนั้นผลักฉัน แล้ววิ่งจากห้องนั่งเล่นไปถึงทางเดิน เหตุการณ์หลังจากนั้นก็เป็นอย่างที่คนอื่นๆเล่าคะ"

"คุณทามาโยะครับ ทำไมผู้ชายคนนั้นถึงไปหลบในห้องนอนคุณ พอจะนึกสาเหตุได้ไหมครับ"

ทามาโยะตอบคำถามของสารวัตรทาจิบานาดังนี้

"คิดว่าจะเป็นอย่างนี้คะ เมื่อคืนตอนกลับมาถึงเรือนเล็ก ฉันคุยอยู่กับคุณชาโยโกะเลยไม่ทันสังเกตในบ้าน พอมาตรวจดูที่หลังถึงเห็นรอยเท้าคล้ายมีคนมารื้อค้นของในห้องนั่งเล่น ไม่มีของหายคะ แต่... ฉันคิดว่าเขาคงจะหาอะไรบางอย่างในห้องนั่งเล่น พอฉันกับชาโยโกะกลับมา เขาคงรีบเข้าไปหลบในห้องนอน แต่อย่างที่เห็นว่าห้องนอนมีทางออกเดียว ไม่มีประตูตรงไหนอีก หน้าต่างทุกบาน

ก็ปิดอยู่ ถ้าเปิดออกก็จะมีเสียงดัง จึงไม่มีทางอื่นนอกจากเข้าไปหลบในห้องนอน จนกว่าซาโยโกะจะกลับ"

"เข้าใจแล้วครับ ที่คุณพูดมาตรงกับคุณซาโยโกะ แต่ผู้ชายคนนั้นมาค้นอะไรที่นี่ คุณมีของอะไรที่คิดว่าเขาจะต้องการหรือเปล่าครับ"

"เอ เรื่องนั้นฉันไม่ทราบค่ะ แต่ของที่ผู้ชายคนนั้นหาจะต้องเป็นของชิ้นเล็กแน่ เพราะเขาค้นลิ้นชักเล็กใส่พวกแหวนกับต่างหู"

"แต่ไม่มีของหายใช่ไหมครับ"

"ใช่ค่ะ"

เออล่ะ กลับไปจุดเดิมอีกครั้ง พฤติกรรมของผู้ต้องสงสัยหลังจากกระโจนออกจากห้องนอนทามาโยะ

เสียงร้องของทามาโยะดังไปทั่วบ้านอินงามิ สิ่งที่น่าสนใจตรงนี้คือ เสียงร้องนั้นเองทำให้ทุกคนในบ้านอินงามิมีพยานอ้างที่อยู่ครบทุกคน

เริ่มจากสุเกะคิโย ตอนนั้นเขาอยู่ในห้องนั่งเล่นที่เรือนเล็กของมาซุโกะ พยานไม่ได้มีแค่มาซุโกะเท่านั้น ยังมีเจ้าอาวาสโอยามาอีกคน ไม่ผิดหรอก คินนั้นเจ้าอาวาสโอยามาค้างในบ้านอินงามิ ท่านเข้ามาคุยในห้องของมาซุโกะและได้ยินเสียงร้องของทามาโยะ เจ้าอาวาสเล่าเหตุการณ์ว่า

"ใช่ ตอนนั้นราวสี่ทุ่มครึ่งได้ อาตมากำลังคุยอยู่ที่ห้องคุณนายมาซุโกะ ได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง อาตมากำลังจะลุกไปดู ก็พอดีคุณสุเกะคิโยกระโดดเข้ามาจากเรือนเล็กบอกว่าเป็นเสียงคุณทามาโยะ แล้ววิ่งเท้าเปล่าไปทางสวน อาตมาวิ่งไปถึงระเบียงก็ไม่เห็นคุณสุเกะคิโยแล้ว เมื่อคืนนี้มีดสนิทด้วย ขำร้ายฝนยังตกหนัก..."

เออล่ะ คนต่อไปคือโทะระโนสุเกะพ่อของสุเกะทาเค ตอนนั้นเขากับทาเคโกะภรรยายังประกอบพิธีศพอยู่ข้างศพลูกชาย นอกจากทาเคโกะภรรยาแล้ว ยังมีบ่าวหญิงอีกสามคนซึ่งกำลังเก็บของหลังเสร็จพิธีศพเป็นพยานได้ โทะระโนสุเกะได้ยินเสียงร้องแต่ไม่คิดจะไปดู

กลุ่มสุดท้ายคือสุเกะโทโมกับโคคิจิผู้เป็นพ่อ ทั้งสองได้ยินเสียงร้องขณะอยู่ห้องนั่งเล่นกำลังจะเข้านอน พยานคืออูเมโกะภรรยาของโคคิจิ และบ่าวหญิงอีกสองคนซึ่งเข้ามาช่วยปูที่นอน

เมื่อได้ยินเสียงร้องสุเกะโทโมหน้าถอดสี วิ่งออกไปโดยไม่ฟังเสียงแม่ โคคิจิวิ่งตามไปอีกคน

คงไม่ต้องบอกว่าคนอยู่ใกล้เสียงร้องที่สุดคือชาโยโกะนั้นเอง ชาโยโกะได้ยินเสียงขณะเดินมาถึงกลางทางระหว่างเรือนเล็กกับเรือนใหญ่ เธอตกใจวิ่งกลับมา เมื่อมาถึงหน้าห้องนั่งเล่นของทามาโยะก็เห็นเงาคนสองคนต่อสู้กันตรงสุดทางเดิน

เงาหนึ่งเป็นชายชุดทหาร อีกเงาหนึ่งเป็นเจ้าลิง

"หา อะ-อะไรนะ คุณบอกว่าเจ้าลิงกับชายชุดทหารต่อสู้กันหรือ"

ฟังแล้วสารวัตรทาจิบานาย่อมตกใจเป็นธรรมดา และอดย้อนถามกลับไม่ได้ เนื่องจากสารวัตรทาจิบานากำลังสงสัยว่าชายชุดทหารอาจเป็นเจ้าลิง มาตอนนี้อย่าสงสัยตกไปด้วยคำให้การของชาโยโกะ

"ค่ะ ไม่ผิดแน่ ไม่ใช่แค่เห็นกับตา ฉันได้คุยกับเจ้าลิงหลังจากนั้นด้วยค่ะ" ชาโยโกะยืนยัน

เจ้าลิงกับชายชุดทหารต่อสู้กันครู่เดียวชายชุดทหารก็กระโจนออกไปนอกทางเดิน สุดทางเดินเป็นประตูกระจกบานคู่แบบฝรั่งเศส และนอกกระจกคือระเบียง ซึ่งสามารถลงไปสวนได้

"ถ้าจะวิ่งตามก็คงทัน แต่ผมเป็นห่วงคุณหนู ก็เลย..."

เจ้าลิงเล่าเหตุการณ์และบอกว่าเมื่อคืนตัวเองทำอะไรอยู่

เกิดเหตุวุ่นวายติดต่อกัน เจ้าลิงจึงระวังเหตุการณ์อยู่ในห้อง เขาเข้าใจผิดว่าพิธีศพจะมีไปถึงรุ่งเช้า จึงไม่รู้ว่าพิธีจบและทามาโยะกลับเรือนเล็กแล้ว จู่ๆก็ได้ยินเสียงหวีดร้อง

"ผมวิ่งจากระเบียงไปที่ประตูกระจก ชนกับผู้ชายชุดทหารเข้า... ปัดโธ่เอ๊ย ตันไม่เห็นหน้าเพราะมันพันผ้าปิดไว้ครับ..."

สุเกะโทโมกับโคคิจิวิ่งมาทันตอนเจ้าลิงกับชาโยโกะไปดูทามาโยะในห้องนั่งเล่น ขณะนั้นเองทุกคนได้ยินเสียงร้องอีกเสียงหนึ่ง เป็นแสงแหลมสูงดังแทรกเสียงฝนตกกระหน่ำ

ทุกคนมองหน้ากันอย่างไม่คาดคิด

"เสียงผู้ชายนี่" ทามาโยะพูดพร้อมกับหอบ

"อืม เสียงมาจากทางหอชมวิวนะ" สุเกะโทโมถลึงตาพึมพำอย่างหวาดกลัว

"หรือว่าเป็นผีสุเกะคิโย" ชาโยโกะกระซิบเสียงสั่นเครือ ทันใดนั้นทามาโยะลุกพรุดขึ้น "ไปดูกันเถอะค่ะ ไปด้วยกันทั้งหมดนี้ละ เจ้าลิง เอาไฟฉายมาด้วย..."

ภายนอกฝนยังตกหนัก ขณะที่ทุกคนมารวมตัวกันและกำลังจะวิ่งออกไปนั้น โทะระโนสุเกะกับเจ้าอาวาสโอยามาก็เข้ามาจากอีกด้าน

"มีอะไรหรือ เมื่อไหร่เสียงใคร" โทะระโนสุเกะถามแบบเอาเรื่อง
"ยังไม่ว่าใครครับ กำลังสงสัยว่าจะใช่เสียงพี่สุเกะคิโยหรือเปล่า"

สุเกะโทโมตอบ ทุกคนวิ่งไปทางหอชมวิว

เสียงร้องเป็นเสียงสุเกะคิโยจริงๆ ร่างของเขานอนเหยียดยาวอยู่ไต้บันได
ดาดฟ้า ทามาโยะไปสะดุดร่างสุเกะคิโยจนเซ

"อ๊ย ใครอยู่ตรงนี้... เจ้าลิง ขอไฟฉายหน่อย"

ทามาโยะพูดจบแสงจากไฟฉายก็ส่องไปที่หน้าของสุเกะคิโยทันที จับพลั
นนั้นทุกคนร้องขึ้นด้วยความคาดไม่ถึงแล้วพากันเบือนหน้าหนี

สุเกะคิโยยังไม่ตาย แต่ถูกต่อยเต็มแรงจนสลบเหมือด แต่หน้ากากคงจะ
หลุดตอนเขาล้มลง และสิ่งที่เผยออกมาคือใบหน้าสยดสยองนั้น! เนื้อตั้งแต่จมูกถึง
แก้มทั้งสองข้างแหลกและ เป็นสีแดงเข้มราวกับสีทับทิม!

ซาโยโกะหวีดร้องและรีบยกมือปิดตา ซึ่งตรงข้ามกับทามาโยะ ไม่รู้เพราะ
เหตุใดเธอถึงเบิ่งตาจ้องใบหน้าอันสยดสยองอยู่เช่นนั้น

เขี้ยวเล็บสุเกะโทโม

วันรุ่งขึ้นสารวัตรทาจิบานาเรียกโคสุเกะ คินตะอิจิม่าที่บ้านอิโนงามิแล้วเล่าเหตุการณ์เมื่อคืนให้ฟัง โคสุเกะ คินตะอิจิบฟังพลางใช้สายตาเพ่งพินิจหนักหน่วง

"คุณสุเกะคิโยว่าอย่างไรบ้างครับสารวัตร"

"คุณสุเกะคิโยหรือครับ เขาบอกว่าได้ยินเสียงคุณทามาโยะจึงวิ่งมาดู เห็นคนวิ่งไปทางหอชมวิวเลยวิ่งตามไป จู่ๆก็โดนชกตรงใต้บันได"

"อ้อ"

"เข้านี้คุณสุเกะคิโยดูเศร้าไปเลย เพราะตอนหมดสติทุกคนเห็นใบหน้า อปลักษณ์ของเขาชัดเจน คนอื่นยังไม่เท่าไร นี่เป็นคุณทามาโยะนะสิ ผมว่าคุณสุเกะคิโยคงเจ็บปวดไม่น้อย"

"รู้ไหมครับว่าชายชุดทหารไปทางไหน"

"ตอนนี้ยังไม่รู้ แต่เมืองนี้เล็กนิดเดียวครับ เรากำลังตามล่าตัวกันอยู่"

"มีร่องรอยตอนย่องเข้ามาไหมครับ"

"มีครับ ห้องนั่งเล่นกับห้องนอนของคุณทามาโยะมีรอยเท้าเปื้อนโคลนย่ำเประอะ แต่ด้านนอกตึกคงยากครับ... อย่างที่เห็นว่าเมื่อคืนฝนยังตกอยู่ รอยเท้าถูกฝนชะหมด เลยไม่รู้ว่ามีคนลอบเข้ามาจากไหนและหนีไปทางไหน"

โคสุเกะ คินตะอิจินิ่งใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่งแล้วเสยผมเบาๆก่อนพูด

"สารวัตรครับ ผมคิดว่าเรื่องเมื่อคืนมีความหมายสำคัญมาก ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกปกปิดใบหน้า ไม่ใช่คนบ้านอิโนงามิแน่ แต่เป็นอีกคนหนึ่ง ซึ่งพิสูจน์ได้จากเรื่องนี้ ที่เราคิดว่าใครสักคนในบ้านอาจปลอมตัวเป็นชายชุดทหารนั้นไม่ใช่แน่ เรารู้แน่นอนแล้วว่าเจ้าหมอนั้นเป็นอีกคนหนึ่งจริง"

"ครับ ผมเองก็คิดแบบนั้น แต่คุณคินตะอิจิบครับ เจ้าหมอนั้นเป็นใคร และมีบทบาทอะไรในคดีนี้กันแน่"

โคสุเกะ คินตะอิจิส่ายหน้าเบาๆ

"ข้อนั้นผมเองก็ไม่รู้ ถ้ารู้ข้อนั้นเราคงจะคลี่คลายคดีนี้ได้แล้ว แต่สารวัตรครับ ถึงอย่างไรผู้ชายคนนั้นจะต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับคนบ้านอิโนงามิแน่นอน จนถึงรู้เลขที่บ้านโตเกียวของครอบครัวอิโนงามิ และเขียนลงในสมุดรายนามแขกบ้านพัก แล้วเมื่อคืนเขายังเข้าไปค้นห้องคุณทามาโยะถูก..."

สารวัตรหันกลับไปมองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยความตกใจ

"นั่นสิ มันจะต้องรู้ตำแหน่งแต่ละห้องในบ้านดีสินะ"

"ใช่ครับ สารวัตรคงเห็นว่าเหตุผลหลังนี้วกเวียนซับซ้อนขนาดไหน อย่างผมมาแค่สองสามครั้ง ไม่มีทางรู้ตำแหน่งที่ตั้งในบ้านหรอก แต่ถ้าเจ้าหมอนั่นมุ่งมาที่ห้องคุณทามาโยะ แสดงว่ามันต้องรู้ที่ตั้งของแต่ละห้องละเอียดเชียวล่ะ"

สารวัตรทาจิบานานั่งครุ่นคิด สูดหายใจเข้าเสียงดัง พุดเสียงหนักแน่นราวกับย้ำเตือนตัวเอง

"อะไรกัน ทุกเรื่องต้องรอให้ได้ตัวเจ้าหมอนั่นถึงจะรู้ ใช่สิ ปัญหาอยู่ที่การจับตัวมันให้ได้ เรามัวแต่คิดว่าเจ้าหมอนั่นเป็นคนในบ้านนี้เล่นสองบทบาท เลยไม่สนใจจะไล่ล่าหาตัวมัน อะไรกัน ถ้ารู้แบบนี้บ้านนี้จับมาให้ดูแล้ว"

ทว่าความจริงไม่ได้เป็นอย่างที่สารวัตรคิด

ชายอำพรางใบหน้าลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกมาจากไหนและหายไปไหน ตำรวจออกตามหาอย่างเอาเป็นเอาตายแล้วทว่ายังมีดมน

ไม่สิ อีกไม่นานก็รู้แล้วว่ชายคนนั้นมาจากไหน

วันที่ 15 พฤศจิกายน วันเดียวกับที่สุเกะทาเคถูกฆ่าตาย มีคนมากมายเห็นชายลักษณะดังกล่าวลงจากรถไฟสถานีนาสุบน รถไฟขบวนนั้นมาจากโตเกียว ชายคนดังกล่าวจึงน่าจะมาจากโตเกียว และยังมีพยานอีกหลายคนเห็นชายคนนี้เดินมุ่งหน้าไปทางนาสุล่างด้วย

จากข้อมูลนี้แสดงว่า ความจริงแล้วชายคนนี้มีธุระที่นาสุบน เพราะหากมีธุระที่นาสุล่าง เขาย่อมจะนั่งรถไฟไปลงนาสุล่างเลยเพราะนาสุล่างมีสถานีรถไฟ แต่ชายคนนี้เดินเท้าไปถึงนาสุล่างเพื่อไปพักที่บ้านพักคาซิวายา อาจเป็นเพราะที่พักในนาสุบนมีความไม่สะดวกบางประการก็เป็นได้

คนที่เห็นชายคนนั้นหลังออกจากบ้านพักคาซิวายามีหลายคน ในจำนวนนั้นมีสามคนให้การว่า เห็นชายคนดังกล่าวบนภูเขาหลังบ้านพักคาซิวายา ตำรวจรีบรูปดูที่ภูเขาซึ่งล้อมรอบทะเลสาบ แต่คว่ำน้ำเหลว

อาจเป็นได้ว่า หลังออกจากบ้านพักคาซิวายาเขาซ่อนตัวอยู่ในภูเขาหลังบ้านพักทั้งวัน และพอดตกตึกอาจจะย้อนมาบ้านอิโนงามิบุกเข้าห้องทามาโยะ ต่อยสุเกะคิโยหมดสติแล้วหนีไป หลังจากนั้นตำรวจไม่ได้ข่าวเขาอีก

ตำรวจได้แต่หัวเสีย หัววันผ่านไปจนถึงวันที่ 25 พฤศจิกายน สิบวันหลังจากสุเกะทาเคถูกฆ่า คดีฆาตกรรมของขวัญคดีที่สองก็อุบัติขึ้น และที่น่าแปลกคือสาเหตุคดีนี้ยังคงเป็นทามาโยะผู้ฆังดงามคนเดิม

เอละ มาเข้าเรื่องของคดีนี้กันเลย

วันที่ 25 พฤศจิกายน พื้นที่แถบริมทะเลสาบของเมืองซึ่งภูเขาล้อมรอบเข้าสู่บรรยากาศฤดูหนาว ยอดเขาแอลป์เหนือไกลโพ้นทางปากโน้นของทะเลสาบมีสีขาวมากขึ้นทุกวัน ตอนเช้าจะมีน้ำแข็งบางๆเกาะตามชายฝั่งทะเลสาบด้วย

แม้จะหนาวแต่อากาศกลับสดชื่นกว่าวันไหนๆ อากาศแจ่มใสตลอดทั้งวัน ช่วงนี้เป็นฤดูท่องเที่ยวปลอดโปร่งที่สุดก็ว่าได้ ถึงแม้สายลมจะเหน็บหนาวไปบ้าง แต่เมื่อได้ออกมาสัมผัสกับแสงอาทิตย์ ความร้อนระอุจะส่งความอบอุ่นชานไปถึงหัวใจ

วันนั้นทามาโยะพายเรือออกไปรับแดดกลางทะเลสาบตามลำพังโดยไม่บอกเจ้าลิง นับแต่เกิดเหตุการณ์เรือรั่ว เจ้าลิงไม่ยอมให้ทามาโยะเล่นเรืออีก ทามาโยะต้องแอบพายเรือออกมาราวกับเด็กหนีเที่ยว

ตั้งแต่เหตุการณ์สุเกะทาเคอุกมาตกรรม จิตใจทามาโยะหม่นหมอง ทุกวันเธอต้องคอยตอบคำถามของตำรวจสืบสืบ แล้วไหนจะสายตาปองร้าย อาฆาตแค้น และริษยาที่คนบ้านอินุยามิยังมาแย้งเธอรากับธนูไฟ ทามาโยะคงจะอึดอัดมาก

แต่สิ่งที่ทามาโยะเหลือทนคือการพยายามเข้าหาของสุเกะโทโมในระยะหลัง เมื่อก่อนพ่อแม่ของสุเกะโทโมไม่เคยเหลียวแลทามาโยะ แต่พักนี้กลับคอยกระดิกหางเอาใจจนน่ารังเกียจ ทามาโยะขยี้แฉียงคนพวกนั้นจนตัวสั่น

ทามาโยะไม่ได้ออกทะเลสาบมานาน วันนี้ได้ออกมาจึงรู้สึกที่จิตใจสดชื่น เธอปล่อยวางทุกอย่าง ลืมทุกสิ่ง คิดแต่ว่าอยากจะพายเรือเช่นนี้ต่อไปเรื่อยๆ

แม้ลมที่พัดมาจะเหน็บหนาว แต่แสงแดดยังอุ่นสดชื่น ทามาโยะพายเรือออกไปถึงกลางทะเลสาบ

คงจะหมดฤดูจับปลาแล้ว ในทะเลสาบจึงไม่เห็นเรือจับปลา มีเพียงเรือประมงลำหนึ่งกำลังวางอวนไกลออกไปในเขตนาสุล่าง นอกนั้นไม่มีเรือให้เห็นอีก เป็นยามบ่ายอ่อนอันเงียบสงบ

ทามาโยะวางไม้พายแล้วเอนกายลงนอนในเรือ นานมากแล้วที่เธอไม่ได้แหงนหน้ามองฟ้าด้วยหัวใจสงบ มองดูท้องฟ้าทั้งไกลและสูงจะรู้สึกราวกับถูกดึงเข้าไปใกล้ท้องฟ้าอย่างน่าใจหาย ทามาโยะหลับตาลงช้าๆ น้ำตาอุ่นไหลซึมจากตา

ไม่รู้ว่าทามาโยะอยู่ในที่นั่นนานเท่าใด เธอมารู้สึกตัวด้วยเสียงเรือยนต์ดังอีกทีก็มาแต่ไกล ตอนแรกทามาโยะไม่สนใจ ทว่าเสียงนั้นดังใกล้มากขึ้นทุกที เธอจึงลุกขึ้นนั่งหันไปมอง

คนที่อยู่ในรถยนต์คือสุเกะโทโม

"อยู่ที่นี้เอง ตามหาเสียแทบแย่"

"มีธุระอะไรหรือคะ"

"ครับ สารวัตรกับคุณโคสุเกะ คินตะอิจิบอกว่ามีเรื่องสำคัญจะคุยด้วย ให้เรียกทุกคนมารวมกันครับ"

"อ้อ หรือคะ งั้นฉันจะกลับเดี๋ยวนี้ล่ะค่ะ" ทามาโยะจับไม้พาย

"อย่าพายเลย ถ้าจะไปเรื่อนะ..." สุเกะโทโมบังคับรถยนต์เข้ามาใกล้เรือของทามาโยะ "เอ้า ชินมาลิ สารวัตรรีบมาก บอกว่าต้องแข่งกับเวลาด้วย"

"แต่เรื่อลำนี้..."

"ให้ใครมาเอาไปที่หลังก็ได้ นี่ เอ้า ชินมาเร็วๆเถอะ มัวแต่อ้อยอิ่ง ปะเตี่ยว สารวัตรโมโหไม่รู้ด้วยนะ"

ทั้งท่าทางและคำพูดของสุเกะโทโมไม่มีตรงไหนดูเสแสร้ง เรื่องที่อ้างก็เป็นไปได้เสียด้วย ทามาโยะจึงหลงเชื่อโดยไม่เอะใจ

"งั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นต้องรบกวนด้วยค่ะ"

ทามาโยะพายเรือไปข้างรถยนต์

"ใช่ๆ เอาไม้พายชินมาลิ ปล่อยไปเดี๋ยวจะยุ่ง เอ้า ผมจะจับเรือไว้นะ ได้ไหม ระวังนะ..."

"ค่ะ ไม่เป็นไรค่ะ"

ทามาโยะพยายามจะก้าวขึ้นเรือ แต่เรือโคลงมาก

"อันตราย!"

ทามาโยะเซล้มลงที่อกของสุเกะโทโม วินาทีนั้นสุเกะโทโมยื่นแขนออกมา ทำท่าคล้ายจะรับ ทว่าเมื่อนั้นกลับปิดจุมูกทามาโยะ ในมือสุเกะโทโมกำผ้าเช็ดหน้าเปียกชุ่มผืนหนึ่ง

"โอ้ย จะ-จะทำอะไรคะ"

ทามาโยะตื่นสุดแรง แต่แขนสุเกะโทโมกอดรัดและกอดร่างเธอไว้ หน้าซำยังกดผ้าเช็ดหน้าเปียกผืนนั้นอุดจุมูกอีกทางหนึ่ง

กลิ่นหวานอมเปรี้ยวผ่านจุมูกแล่นไปถึงสมอง

"อ้า อ้า อ้า อ้า อ้า..."

ทามาโยะค่อยๆอ่อนแรงลง ในที่สุดเธอก็สลบไสลไปในอ้อมแขนของสุเกะโทโม

สฤเกโทโมปัดผมปรกหน้าให้ทามาโยะอย่างเบามือ แล้วบรรจุจนหน้าผาก
หัวเราะยั้งฟัน นัยน์ตาสองข้างเปล่งประกายคล้ายเปลวเพลิงแห่งกิเลสที่ถูกปลุกให้
ลุกโชน สฤเกโทโมกลืนน้ำลายพลางเลียปากกรวกับสัตว์ป่า

เขาวางร่างทามาโยะให้นอนลง ห่อไหล่แล้วติดเครื่องเรือและมุ่งหน้าไปทาง
ตรงข้ามกับทางไปบ้านอินงามิ...

ไม่มีใครรู้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวนอกจากนกเหยี่ยวตัวหนึ่งที่บินร่อนเป็นวง
อยู่บนท้องฟ้า

คนในเงามืด

ห่างออกไปประมาณสี่กิโลเมตรบนชายฝั่งตรงข้ามกับเมืองนาสุ มีหมู่บ้านชื่อหมู่บ้านโทโยฮาตะตั้งอยู่โดดเดี่ยว

หมู่บ้านโทโยฮาตะยากจนมาแต่ไหนแต่ไร หมู่บ้านนี้เคยอุดมสมบูรณ์เมื่อสมัยมีการซื้อขายรังไหมดิบ แต่ระยะหลังธุรกิจส่งออกไหมซบเซาไปมาก หมู่บ้านจึงมีสภาพคล้ายกองไฟมอด อันที่จริงปัญหานี้ไม่ใช่เกิดเฉพาะกับโทโยฮาตะ แต่เป็นเคราะห์กรรมพื้นที่แถบชายฝั่งทะเลสาบนาสูกำลังเผชิญโดยถ้วนหน้ากัน...

ท้ายหมู่บ้านทางทิศตะวันตกมีแม่น้ำสายเล็กๆไหลผ่านเพื่อไปออกสู่ทะเลสาบ จึงเกิดเป็นดินดอนสามเหลี่ยมขนาดใหญ่ ดินดอนสามเหลี่ยมนี้ใหญ่ขึ้นๆทุกปี กล่าวคือทะเลสาบค่อยๆถูกรุกไล่จากทางปากแม่น้ำ เนื่องจากแม่น้ำสายเล็กพัดพาเอาตะกอนดินทรายมาทับถม ปัจจุบันดินดอนสามเหลี่ยมปกคลุมด้วยป่ากึ่งแห้งเอนลู่ดูเปล่าเปลี่ยว

รถยนต์ของสุเกะโทโมแล่นเข้าสู่ปากแม่น้ำท่ามกลางป่าก

เมื่อถึงตรงนั้นสุเกะโทโมผ่อนคลายความเร็วและมองสำรวจไปรอบๆ สายตาสอดส่ายราวกับสุนัขจิ้งจอก ทิวทัศน์โดยรอบมีเพียงต้นกกแห้งไหวลู่ไปตามลมเจียบเหงา ในไร่นาและไร่ม่อนที่เก็บเกี่ยวหมดแล้วไม่มีแม้แต่เงาคน

นกเหยี่ยวตัวเดิมยังคงบินวาดเป็นวงอยู่บนท้องฟ้าพลาเง็มองเหตุการณ์เบื้องล่าง...

สุเกะโทโมหัวเราะชอบใจแล้วห่อตัวคล้ายต้องการจะหลบสายตาผู้คน พาเรือมุ่งหน้าแล่นแหวกพงกกต่อไป เข้าพงกกไปไม่นานจึงเห็นตึกทรงตะวันตกหนึ่งหลัง ถึงแม้ตอนนี้สภาพทรุดโทรม แต่มองออกว่าในอดีตน่าจะเป็นตึกที่สง่างามมาก

ตึกแบบนี้ในสถานที่แบบนี้...คนมาเห็นครั้งแรกมักจะแปลกใจไปตามๆกัน แต่ความจริงแล้วไม่ได้มีอะไรน่าสงสัยหรือลึกลับแต่อย่างใด

หมู่บ้านโทโยฮาตะแห่งนี้เป็นบ้านเก่าของตระกูลอิโนงามิ ตึกที่มองเห็นจากพงกกคือเรือนใหญ่หลังแรกที่คุณตาซาเฮสสร้างขึ้น ภายหลังท่านรู้สึกว่าการหมู่บ้านโทโยฮาตะไม่สะดวกหลายอย่าง จึงได้ย้ายมาสร้างเรือนใหญ่หลังปัจจุบัน พร้อมกับย้ายศูนย์กลางการค้ามาที่นาสุบน

นับแต่นั้นตึกในหมู่บ้านโทโยฮาตะจึงไม่มีคนอยู่ และกลายเป็นของไร้ประโยชน์ ทว่าตระกูลอิโนงามิยังคงดูแลรักษาไว้เป็นอนุสรณ์ แต่ครั้งเกิดสงคราม ตึกหลังนี้เริ่มถูกละเลย ไม่นานชายที่เฝ้าตึกก็ถูกเกณฑ์ไปรบ จึงทำอะไรไม่ได้ นอกจากปล่อยให้ตึกทรุดโทรมลงไป และยิ่งคุณค่าเขาจากไปแล้วก็ไม่มีใครอาลัยตึกเก่าหลังนี้อีก ตึกจึงทรุดโทรมลงเรื่อยๆ ระยะหลังถึงขนาดได้สมญานามว่าบ้านผีสิง

สุเกะโทโมมุ่งหน้าไปยังตึกหลังนั้น

สมัยก่อนตึกคงจะสร้างหันหน้าติดกับทะเลสาบ แต่ดินดอนสามเหลี่ยมอกขยายออกไปทุกปีๆ ปัจจุบันตึกกลับอยู่ห่างไกลจากชายฝั่ง ตั้งอยู่โดดเดี่ยวกลางพงกกเปล่าเปลี่ยวราวกับถูกลืม

สุเกะโทโมพาเรือไปตามแม่น้ำจนถึงปากกิโลสต์ตึก บริเวณนี้น้ำตื้นและโคลนลึกทำให้ขับเรือยนต์ยากลำบาก

ในที่สุดเขาผูกเรือยนต์ไว้กลางปากกิโล แล้วกระโดดลงบนดินดอนสามเหลี่ยม ทันใดนั้นนกสองสามตัวบินพุ่งออกมาจากปากกิโลจนสุเกะโทโมตกใจ

"ฮั่ว! ตกใจหมด"

สุเกะโทโมจู้ปากพลางสบถ คำว่าเชือกผูกเรือและออกแรงลาก จะทิ้งเรือไว้ในจุดที่คนสังเกตง่ายไม่ได้ หลังจากซ่อนเรือในปากกิโลแล้วสุเกะโทโมถึงค่อยโล่งใจ เขาปาดเหงื่อบนหน้าผากพลางมองหน้าทามาโยะผู้นอนหมดสติอยู่ในเรือ

วูบนั้นความรู้สึกหวาดกลัวแล่นพลา้นทั่วร่างสุเกะโทโม

โอ ความงามของทามาโยะผู้กำลังหลับใหลไม่รู้เรื่องราว! การขัดขึ้นเล็กน้อยตอนให้ตมยาสลบเมื่อก็ยังคงเหลือร่องรอยเล็กน้อยตามเส้นผมยุ่งๆ และขนคิ้วไม่เป็นระเบียบ ทว่าไม่อาจทำลายความงามของเธอได้ แสงอาทิตย์ลอดผ่านดงกกตกเป็นดวงสีทองบนสองแฉกที่มีเหงื่อเล็กน้อย ดูคล้ายทามาโยะจะหายใจแรงขึ้น

สุเกะโทโมกลืนน้ำลาย เหลียวมองรอบตัวราวกับกลัวว่าจะมีใครมาลอบมองอาหารโอชะจานนี้

สุเกะโทโมเหลียวซ้ายแลขวาอยู่พักใหญ่แล้วนั่งหมอบ ตาจับจ้องร่างทามาโยะที่นอนอยู่ในเรือ ข้อหนึ่งนั้นเพราะมองเท่าไรก็ไม่เบื่อ อีกข้อหนึ่งคือ ดูเหมือนสุเกะโทโมยังตัดสินใจไม่ได้

สุเกะโทโมนั่งหมอบพลางขบเล็บตัวเอง เฝ้ามองใบหน้าหลับใหลของทามาโยะ ท่าทางคล้ายเด็กกำลังลังเลว่าจะแกล้งคนให้ถึงที่สุดหรือไม่ ความสวยงามของอีกฝ่ายทำให้ความกล้าของเขาอ่อนแรงลง

"เฮ้ย จะเป็นไรไปเล่า ถึงยังงี้ ช้าเรื่อก็ต้องลงเอยแบบนี้แหละ"

เขาพิมพ์ารากับตัวเอง สุกะโทโมยื่นมือออกไปอุ้มร่างทามาโยะขึ้น เรือโคลงไปมา ปลาโตะโจโดดผลุงขึ้นมาจากดงกก

ความอุ่นจากร่างทามาโยะในอ้อมแขน กลิ่นของสาวบริสุทธิ์หอมรากับผลไม้สด เลือดที่สูบฉีดเป็นจังหวะในหลอดเลือดภายใต้ผิวหนังนุ่ม... สุกะโทโมรู้สึกว่เลือดในกายปั่นป่วนคล้ายถูกกดตัน

สุกะโทโมหายใจฟึดฟาด ตาแดงก่ำ อุ้มทามาโยะแหวกดงกก เหงื่อภาพแตกพลั้กอาบแถมทั้งที่อากาศเดือนพฤศจิกายนยังหนาวเย็น

เลยพงหญ่ไปเป็นรั้วสีขาวขรุขระทรุดโทรมเปื้อนโคลนเปื้อนดิน ข้างในรั้วนั้นเต็มไปด้วยกกแห้ง สุกะโทโมอุ้มทามาโยะวิ่งเหยาะเข้าไปข้างในรั้ว

สุกะโทโมค่อยๆคลานคืบเข้าไปหาตึกร้างรากับสุนัขจิ้งจอกคาบเหยื่อในปาก สุกะโทโมไม่อยากให้ใครเห็นและจะต้องไม่ให้ใครเห็นด้วย เขาจึงระมัดระวังทั้งในทะเลสาบและบนพื้นดิน

สุกะโทโมหยุดก็อย่างคาดไม่ถึง หมอบตัวในพงหญ่ ลักพักเขาตัวแข็งทื่อเป็นหินและมองไปรอบๆโดยยังอุ้มทามาโยะอยู่

ใครบางคนมองเขาอยู่จากที่ไหนสักแห่ง! ความรู้สึกนั้นชัดเจนมาก

อีกครู่หนึ่ง...อีกครู่หนึ่ง...

หัวใจสุกะโทโมเต้นดังตึกๆ เหงื่อเหนียวไหลทะลักบนหน้าผาก

ทว่า... ไม่มีสิ่งใดผิดปกติ รอบกายเขาเงียบสงบ เสียงที่ได้ยินมีเพียงเสียงกระซิบของพงกกในสายลม

สุกะโทโมเงยหน้าขึ้นอย่างหวาดกลัว มองฝ่าดงกกไปยังหน้าต่างตึกที่อยู่ไกลออกไป เมื่อก็มีบางอย่างเคลื่อนไหวอยู่ตรงหน้าต่างแน่นอน

ลมพัด

หรือว่าเขาตาฝาดไป สุกะโทโมเห็นผ้าม่านเก่าปลิวไสวอยู่ตรงหน้าต่างซึ่งกระจกถูกดึงออกไปแล้ว ผ้าม่านนั้นขาดรุ่งริ่งยิ่งกว่าผ้าขี้ริ้ว ลมพัดคราใดผ้าม่านก็ฟาดกับกรอบหน้าต่าง มันเก่ารุ่งริ่งขนาดนี้จึงไม่มีใครขโมยไป

สุกะโทโมจู้ปากด้วยความไม่สบอารมณ์ ก้มลงอุ้มร่างทามาโยะใหม่เหลียวสำรวจรอบตัวอีกครั้งแล้ววิ่งปรี๊ดออกจากพงกการาวกับกระต่าย แล้วกระโจนจากระเบียงเข้าในห้องโถง

กลิ่นราโชยมาเตะจมูก ไยแมงมุมห้อยอยู่กับผนังและเพดาน ดูราวกับเครื่องประดับอะไรสักอย่าง

แมงมุมชักใยไว้อย่างหมายดักแมลงเล็กๆนับไม่ถ้วนที่บินมาจากทะเลสาบ เมื่อสุกะโทโมกระโจนเข้ามาโดน แมลงที่ติดใยแมงมุมก็ดิ้นรนสุดชีวิต กลุ่มใยแมงมุมไหวแกว่งไกวรุนแรงราวกับต้องพายุ พร้อมกับกลิ่นเหม็นคล้ายปลาเน่าโชยมาเข้าจมูกอย่างจัง

สุกะโทโมหันมองห้องโถงและวางเท้าลงบนชั้นบันได ทันใดนั้นเองเขาต้องตกใจอีกครั้งและยืนที่อยู่ออยู่ตรงนั้น

จะต้องมีคนขึ้นบันไดเมื่อเร็วๆนี้เอง เพราะมีรอยรองเท้าเพื่อนโคลน...

สุกะโทโมจ้องดูพลาถกลั่นหายใจราวกับมีสิ่งน่ากลัวอยู่ในบ้าน แต่แล้วก็ถอนหายใจเอือกใหญ่ทันทีคล้ายว่าไม่มีอะไร ทว่ารอยเท้าเพื่อนโคลนไม่ได้มีแค่รอยเดียว ยังมีรอยเท้าใหม่ๆอีกหลายรอยตั้งแต่หน้าบ้านจนถึงทางเดิน

สุกะโทโมนึกขึ้นได้ว่าวันก่อนตำรวจออกค้นหาชายลักษณะทหารผ่านศึกไม่เว้นแม้แต่ตึกร้างนี้ ถ้าอย่างนั้นรอยเท้าพวกนี้คงจะเป็นของพวกตำรวจกระมัง...

สุกะโทโมโล่งอก เริ่มก้าวเท้าขึ้นบันไดให้เบาที่สุด เพียงแค่เขาสะดุดชั้นบันไดเสียงก็คงจะดังไปทั่วบ้านแน่ สุกะโทโมรู้สึกกลัววูบขึ้นมา

บรรยากาศบนชั้นสองวังเวงไม่แพ้ชั้นล่าง ดังได้บอกไว้แล้วว่ากระจกหน้าต่างถูกดึงออกไปทั้งหมด แม้กระทั่งบานพับประตูสภาพดียังเหลือน้อยเต็มที

สุกะโทโมคงจะคาดการณไว้ก่อนแล้ว เขาเอาเท้าถีบเปิดประตูบานหนึ่ง แล้วอุ้มร่างทามาโยะเข้าไป เป็นห้องวังเวงว่างเปล่า ไม่มีของตกแต่งใดๆ แต่มุมหนึ่งของห้องมีเตียงนอนเหล็กกับเก้าอี้แข็งแรงตัวหนึ่ง บนเตียงปูผ้าวมซึ่งขาดเห็นฟางโผล่ ไม่มีเครื่องนอนและผ้าห่ม ทุกสิ่งดูโทรมไม่เหลือสภาพ

สุกะโทโมวางร่างทามาโยะบนผ้าวมยัดฟางอย่างนุ่มนวล เขาปาดเหงื่อ พลาถสอดสายเฝาระวังรอบตัวด้วยสายตาลอกแลกราวกับสุนัขจิ้งจอก

ดูคล้ายทุกอย่างสะดวกปลอดภัยดี ไม่มีใครรู้ว่าสุกะโทโมพาทามาโยะมายังสถานที่รกร้างนี้ ทุกอย่างล้วนขึ้นอยู่กับการตัดสินใจในตอนนี เมื่อไหร่เรื่องนี้จบลง ต่อให้ทามาโยะร้องไห้โวยวายอย่างไรทุกอย่างก็จะเป็นไปตามที่สุกะโทโมคิด และถึงตอนนั้นเขาก็จะได้ครอบครองทั้งผู้หญิง เงินทอง และอำนาจในเวลาเดียวกัน

สุกะโทโมตัวสั่น ซึ่งอาจจะสั่นด้วยความตื่นเต้น และความตื่นเต้นนี้ทำให้ในปากเขาแห้งเป็นผุยผง อีกทั้งหัวเขาสั่นกึกกัก

สุเกะโทโมดิงเนกไทออกด้วยนิ้วสันเทา กระซอกเสื้อเชิ้ตและเสื้อยืดขาว
ขว้างไปที่เก้าอี้ เขารู้สึกไม่ดีที่ในห้องออกจะสว่างไปสักหน่อย ขำร่ายหน้าตาต่างยัง
ไม่มีบานหน้าต่างและผ้าม่าน

สีหน้าสุเกะโทโมกังวลเล็กน้อย เขากัดเล็บพาลงมองไปรอบห้อง

"อะไร จะสนใจทำไม ไม่มีใครมามองหรอก... ถ้าเป็นเจ้าที่ก็เชิญนอนตาม
สบายเถอะ"

สุเกะโทโมก้มตัวลงที่เตียง เริ่มถอดเสื้อทามาโยะทีละชิ้น ยิ่งได้เห็นลาดไหล่
เนียนเรียบไล่มาถึงหน้าอกได้สัดส่วน เขาก็สะกดความตื่นเต้นไม่ได้อีกต่อไป

ปลายนิ้วเขาสั่นระริกราวกับกังวลในสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้น ลมหายใจแรงดัง
พายุ... ทันใดนั้นเอง

เสียงเล็กๆ คล้ายเสียงนกน้อยดังมาจากที่ไหนสักแห่ง ตามด้วยเสียงพื้นลั่น
ดังเอี้ยด

สุเกะโทโมสะดุ้งยืนตรงข้างเตียงราวกับตึกแต่นั่งตำหนิรับการจูโจมของ
ศัตรู เขาหันมองโดยรอบอย่างระแวดระวัง แต่เสียงเหล่านั้นกลับเงียบไป

สุเกะโทโมยังกังวลใจไม่หายจึงออกจากห้องไปเดินดูในบ้าน ทว่าไม่พบ
อะไรผิดปกติ นอกจากรังหนูนาตรงมุมห้องครัว หนูตัวหนึ่งกำลังออกลูก

'อะไรกัน เสียงเอะอะเมื่อก็พวกแกเองระอะ'

สุเกะโทโมจู้ปากด้วยความไม่สบายใจแล้วกลับขึ้นบันได กลั้นหายใจยื่น
มือจะเปิดประตู

เมื่อก็ตอนออกไปจำได้ว่าเปิดประตูทิ้งไว้แล้วทำไมตอนนี้ประตูมันถึงได้
ปิดอยู่ ลมหรืออะไรสักอย่างคงดีให้ประตูปิดเองกระมัง

สุเกะโทโมหมุนลูกบิดด้วยความระมัดระวัง ในห้องไม่มีสิ่งใดผิดปกติ สุเกะ
โทโมโล่งอกเดินไปข้างเตียง ทันใดนั้นเองเขาเสียวสันหลังวาบประหนึ่งถูกลิ่มเหล็ก
ตอกหัว มีคนเอาเสื้อเชิ้ตมาห่มหน้าอกเปลือยของทามาโยะ!

สุเกะโทโมขยับตัวไม่ได้คล้ายพื้นรองเท้าถูกดูดติดกับพื้น ปกติแล้วเขา
ไม่ใช่ผู้ขวยใจกล้า เปลาเลย เขาเป็นคนใจเสาะด้วยซ้ำ กว่าจะลงมือกระทำเรื่องวัน
นี้ได้ เขาต้องคิดตัดสินใจครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ลงมือทำแล้วยังหวาดหวั่นอยู่ตลอด
เวลา

สุเกะโทโมเหงื่อชุ่มไปทั้งตัว ในปากแห้งราวกับในคอถูกเพลิงมอดไหม้ นึก
อยากจะพูดอะไรบางอย่าง แต่ลิ้นพันกันจนพูดไม่ออก

"ใครนะ... มีใครอยู่หรือ..." ในที่สุดเขาพูดได้เพียงแค่นั้น

เสียงพื้นดังเอี้ยดด้านหลังประตูห้องติดกันราวกับจะขวานรับคำถามของเขา
โอ มีคนอยู่... ในห้องติดกัน... ทำไมเขาถึงไม่ตรวจดูให้เรียบร้อยก่อน
นะ... ตาที่มองจากหน้าต่างเมื่อครู่... เขาไม่ได้คิดไปเองจริงๆด้วย... เจ้าหมอน
นั้นอยู่ในบ้านหลังนี้ ชำร่ายซ่อนอยู่ในห้องข้างๆ... โธ่ ทำไมถึงไม่ตรวจดูเสียก่อน
นะ...

"ใครกัน! ออกมานะ ใครซ่อนอยู่ตรงนั้นนะ..."

ไม่ทันขาดคำประตูก็เปิดออกที่ละนิดเชื่องช้า... ไม่นานสกุเกะโทโมก็ได้เห็น
ร่างของชายผู้ยืนอยู่ตรงนั้น

ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกสวมหมวกทหารปิดตา ซ่อนใบหน้าไว้ใต้ผ้า
พันคอ

เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมง

มีโทรศัพท์ประหลาดถึงเจ้าลิงที่บ้านอินูงามิ

"เจ้าลิงไซโหม เจ้าลิงแน่นะ เอ้อ ผมจะเป็นใครก็ช่างเถิด ผมจะเตือนเรื่อง
คุณทามาโยะ ตอนนี้คุณทามาโยะอยู่ในบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาดะ บ้านเก่าครอบครัว
อินูงามิ ขึ้นบันไดไปห้องแรกซ้ายมือนะ ช่วยไปรับตอนนี้เลยนะ อ้อ แต่ไม่ควร
จะอะอะไป ถ้าคนอื่นรู้เข้าคุณทามาโยะจะอับอายได้ คุณควรจัดการเองทุกอย่าง
ตามลำพัง อ้อ คุณทามาโยะคงจะยังหลับอยู่ ไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องนี้ ฤทธิ์ยาสลบ
ยังไม่หมดนะ รอสักพักก็จะฟื้นเอง เอาละ ช่วยหน่อยนะ รีบมาเร็วหน่อยก็ดี ลา
ก่อน"

สายโคโตะ

เสียงร้องของนกน้อยในห้วงฝันแทรกเข้ามาในโลกแห่งความจริงที่ละน้อย
ในที่สุดทามาโยะเริ่มรู้สึกตัว

พร้อมกับที่พยายามออกแรงต้านแรงกดทับอันหนักหน่วง ในภาวะไร้สตินั้น
ทามาโยะใช้มือทั้งสองยันตัวลุกขึ้น และตื่นขึ้นในที่สุด

ถึงแม้ทามาโยะจะตื่นแล้ว เธอก็ยังไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ได้แต่เบิกตาโตอยู่ครู่
หนึ่ง รู้สึกปวดศีรษะและปวดเมื่อยตามร่างกาย ครั้นจะลุกขึ้นก็ลุกไม่ไหว ผิดกับ
เวลาตื่นนอนตอนเช้าตามปกติ หรือว่าป่วยเป็นอะไรไป...

ทันใดนั้นทามาโยะย้อนคิดไปถึงเหตุการณ์กลางทะเลสาบ เรือยนต์โคลง
เคลงเทียบใกล้ สุกะโทโมเข้ามาจอดรัด ผ้าเช็ดหน้าเปียกชุ่มอุดจมูก... หลังจาก
นั้นเธอไม่รู้อะไรอีกเลย

ทันใดนั้นทามาโยะกระเด็นตัวขึ้นจากเตียง เธอสะกดกลั้นเสียงร้องไว้ได้ใน
ที่สุด ทว่าไม่อาจห้ามร่างไม่ให้สั่นได้ ผิวหนังรู้สึกร้อนๆหนาวๆ

ทามาโยะจัดชุดนอนให้เข้าที่พลาγκัมมองร่างกายตัวเอง

นี่คงเป็นหลักฐานอย่างดีสินะ ศีรษะหนักอึ้งกับร่างกายอ่อนล้า... เหล่านี้
เป็นหลักฐานการถูกย่ำยีความบริสุทธิ์ไม่ใช่หรือ

ทามาโยะตัวสั่นด้วยความโกรธจัด หลังจากนั้นก็รู้สึกเศร้าและหมดหวัง
บอกไม่ถูก

ทามาโยะนั่งเบิ่งตาอยู่บนเตียงโดยไม่ขยับเขยื้อน รู้สึกราวกับรอบข้าง
มืดมนหมดหวัง

ไม่ช้าทามาโยะก็นึกขึ้นได้ถึงความแปลก เธออยู่ในห้องนอนของตัวเอง
เตียงนอนของเธอเอง ชุดนอนที่สวมอยู่ก็เป็นชุดของเธอ

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่

สุกะโทโมเกิดละอายใจ พาเธอกลับมาห้องนี้หรือไร ไม่ เรื่องนั้นเป็นไปไม่
ได้ ถ้าเช่นนั้น สุกะโทโมพาเธอกลับมาห้องนี้หลังจากปราณาชั่วร้ายของเขา
สำเร็จสมใจแล้วหรืออย่างไร...

ความเสียใจและความโกรธเอ่อท้นขึ้นมาใหม่ในใจของทามาโยะ

ขณะนั้นได้ยินเสียงกุกกักนอกประตู ทามาโยะรีบดึงผ้าห่มคลุมอก

"ใคร" เธอถามเสียงแหลม เมื่อไม่มีเสียงตอบกลับทันทีจึงถามอีกครั้ง "มีใครอยู่ตรงนั้น"

"ขอโทษครับ คุณหนู ผมเป็นห่วง อาการเป็นอย่างไรบ้างครับ..."

เสียงเจ้าลิง เสียงเรียบไม่เสแสร้งเหมือนเก่า แต่เปี่ยมด้วยแวกกังวลใจอันอ่อนโยน ทามาโยะไม่สามารถตอบคำถามนั้นได้ทันที

เจ้าลิงจะรู้หรือเปล่านะ เรื่องที่สุเกะโทโมทำให้เธออับอายที่สุดในฐานะหญิง...

"อืม เอ้อ ก็ดีนี่ ไม่มีอะไรแปลก"

"อืม เช่นนั้นก็ดีแล้ว... เอ้อ คุณหนูครับ ผมมีของที่คุณหนูต้องดูให้ได้ครับ... คือ ผมว่าคุณหนูรีบดูเร็วหน่อยก็ดีนะครับ...ผมว่าดูแล้วคุณหนูน่าจะสบายใจขึ้น..."

"ของที่ว่านั้นอะไร"

"เป็นกระดาษครับ เศษกระดาษแผ่นเล็ก"

"เธอบอกว่าฉันดูเศษกระดาษแผ่นนั้นแล้วจะสบายใจขึ้นหรือ"

"ครับ ใช่"

ทามาโยะคิดครุ่นหนึ่ง

"ถ้าอย่างนั้น สอดเข้ามาทางช่องประตูก็แล้วกัน"

เธอยังไม่อยากพบหน้าใครทั้งสิ้น แม้แต่เจ้าลิงก็ไม่อยากให้เห็นหน้าเธอในเวลา

"ครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะเสียบไว้ตรงนี้นะครับ...คุณหนูอ่านอันนี้แล้วจะสบายใจครับ ไว้รอคุณหนูสงบจิตสงบใจเสียก่อนแล้วค่อยมาคุยกัน เอาละ นอนพักเงียบๆก่อนนะครับ"

น้ำเสียงนั้นเปี่ยมด้วยความกรุณาปรานีราวกับแม่นม น้ำตาทามาโยะเอ่อล้นขึ้นมาทันที

"เจ้าลิง ตอนนี้อย่างไร"

"อืม สิบโมงกว่าแล้วครับ..."

"ซอฉันน่าจะรู้แล้วแต่..."

ทามาโยะพิมพ์พาลางมองนาฬิกาบนหัวเตียง เสียงที่ซาดหายไปทำให้เจ้าลิงรู้ตัว

"อ้อ ผมผิดเองครับ คุณหนูคงจะไม่ทราบว่ เอ้อ เป็นวันนี้หรือเมื่อวานนี้ใช่ไหมครับ เวลาผ่านไปหนึ่งคืน ตอนนี้อย่างไร... คงจะเข้าใจนะครับ"

"อ้อ จุ้นหรือ"

"ผมจะเสียบกระดาศไว้ตรงนี้นะครับ อ่านเสร็จแล้วคุณหนูพักผ่อนให้เต็มที่ ผมจะอยู่ทางโน้น ดูเหมือนสารวัตรจะเรียกผม ผมไปเดี๋ยวก็กลับครับ"

ทามาโยะรองจนได้ยินเสียงฝีเท้าเจ้าลิงเดินไปตามทางเดินและห่างออกไป เธอเลื่อนตัวลงจากเตียง เศษกระดาศที่เจ้าลิงเสียบไว้ลุดออกมาจากช่องประตู

ทามาโยะหยิบกระดาศนั้นกลับไปเตียง กระดาศแผ่นเล็กฉีกมาจาก กระดาศในสมุดบันทึก เขียนข้อความบางอย่างด้วยตัวอักษรอ่านยาก ทามาโยะ เปิดคอมพิวเตอร์ไฟแว้เตียง

ดูออกว่าคนเขียนต้องการจะปิดบังลายมือจริงของตน ตัวหนังสือเขียนหวัด และขยุกขยิกแบบแปลกๆ ขณะอ่านข้อความนั้นทามาโยะเย็นวาบไปทั่วกาย ทว่า วินาทีต่อมากลับร้อนไปทั่วร่างประหนึ่งโดนไฟเผา

กระดาศนั้นเขียนไว้ดังนี้

'คุณสุเกะโทโมพลาด ขอรับประกันว่าคุณทามาโยะตอนนี้ก็ยังบริสุทธิ์ไม่ เปลี่ยนไปจากที่แล้วมา'

คนในเงามืด

เป็นความจริงหรือ... คนในเงามืดเป็นใครกัน ไม่ใช่สิ เจ้าลิงเอากกระดาศ แผ่นนี้มาจากไหน

"เจ้าลิง! เจ้าลิง!..."

ทามาโยะร้องเรียกเจ้าลิง แต่แน่นอนว่าไม่มีเสียงตอบ

ทามาโยะคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วไถลตัวลงจากเตียงและรีบเปลี่ยนเสื้อผ้า ร่าง ยังเซออยู่เล็กน้อย แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมาพูดเรื่องนั้น ข้องจั่นใจนี้...ข้องจั่นใจอัน น่ากลัวนี้จะต้องกระจ่างชัดโดยเร็วที่สุด

ทามาโยะเปลี่ยนเป็นชุดกิมิโน แต่งหน้าตอนเช้าอย่างง่ายๆ ออกไปที่ทาง เดินแล้วมองหาเจ้าลิงในห้องทุกห้องของเรือนเล็กแต่ไม่พบ

จริงสินะ เห็นบอกว่าสารวัตรเรียกไป คิดได้ดังนั้นทามาโยะจึงเดินไปทาง เรือนใหญ่ เมื่อเปิดประตูห้องโถงก็เห็นคนอยู่กันเต็มห้อง

"อ้าว คุณทามาโยะ!" คนเห็นทามาโยะและกระโจนเข้ามาเป็นคนแรกคือ ซาโยโกะ "ได้ยินว่าไม่ค่อยสบาย เป็นอย่างไรบ้างคะ สีหน้าดูแย่มาก"

ตัวชาโยโกะเองสีหน้าไม่สู้ดีเช่นกัน

"ขอบคุณค่ะ คุณชาโยโกะ" ทามาโยะมองไปในห้องโถง "มีอะไรอีกหรือคะ"
พูดพลางขมวดคิ้ว

ในห้องโถงมีสารวัตรหาจับานากับโคสุเกะ คินตะอิจิ และสมาชิกในครอบครัวอิโนงามิครบทุกคน เมื่อไม่เห็นสุเกะโทโม อีกทั้งเจ้าลิงยังทำหน้าที่แปลกๆ คล้ายส่งสัญญาณ ใจทามาโยะก็หล่นวูบ

"ค่ะ เอ้อ คือ..." ชาโยโกะมองหน้าทามาโยะด้วยสายตาตั้งคำถาม "ไม่มีใครเห็นพี่สุเกะโทโมค่ะ ตั้งแต่เมื่อวาน..."

ทามาโยะหน้าแดง ชาโยโกะอาจจะรู้เรื่องเมื่อคืนแล้วมาหลอกถามกระมัง
"ค่ะ แล้ว..."

"คุณน้าอุเมโกะกับคุณน้าโคคิจิเป็นห่วงจึงโทรศัพท์ไปบอกสารวัตรค่ะ เกรงว่า... อาจจะเกิดเรื่องไม่ชอบมาพากลอีก..."

ใบหน้าชาโยโกะบดเบี้ยวด้วยความปวดใจจนน่าสงสาร การหายตัวไปของสุเกะโทโมนั้น คนปวดใจมากที่สุดน่าจะเป็นตัวชาโยโกะกระมัง ไม่ใช่อุเมโกะหรือโคคิจิผู้เป็นพ่อแม่

สารวัตรหาจับานายิ้มพลางเดินออกมา

"คุณทามาโยะ ได้ยินว่าไม่ค่อยสบาย ไม่เป็นไรแล้วหรือครับ"

"ค่ะ เอ้อ..."

"ไม่เข้ามาข้างในหรือครับ ความจริงมีเรื่องจะให้คุณช่วยด้วย"

ทามาโยะมองหน้าสารวัตร แล้วมองไปทางเจ้าลิงซึ่งอยู่ด้านใน เจ้าลิงจ้องหน้าทามาโยะตาขวางอย่างโมโห

ทามาโยะทำตาเล็กล้มมองหน้าสารวัตร

"เอ้อ... มีเรื่องอะไรกันแน่คะ"

"เอาเถอะ เชิญทางนี้ครับ"

ทามาโยะจำต้องเข้าไปในห้องโถง และนั่งเก้าอี้ที่สารวัตรชี้ ชาโยโกะเข้ามายืนหลังเก้าอี้ด้วยท่าทางเป็นห่วง พ่อแม่ของสุเกะโทโม ทาเคโกะ มาซุโกะกับลูกชายสุเกะคิโยต่างนั่งลงตามอัยยาศัย โคสุเกะ คินตะอิจียืนห่างออกไปเล็กน้อย และเฝ้ามองอาการของแต่ละคน

"เรื่องที่จะขอให้ช่วยมีเรื่องเดียวครับ คุณคงรู้จากคุณชาโยโกะแล้วว่า คุณสุเกะโทโมหายไปตั้งแต่เมื่อคืน ความจริงอาจจะไม่มีอะไรก็ได้ แต่เป็นแบบนี้พ่อแม่ก็ยอมเป็นห่วง ขอให้ตำรวจรีบออกตามหา แต่ว่า..."

สารวัตรจ้องหน้าทามาโยะด้วยสายตาค้นหา

"หลังจากเริ่มค้นหา ก็พบหลายอย่างที่ชี้ว่าเจ้าลิงน่าจะรู้เห็นเรื่องนี้ด้วย บ่าวคนอื่นก็บอกตรงกันอย่างนั้น เราเลยมาถามเจ้าลิง แต่เจ้าลิงบอกว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับคุณทามาโยะ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากคุณหนูจะไม่ยอมพูดเด็ดขาด... เราพยายามเต็มที่แล้ว ดังนั้นเรื่องที่จะขอคือ คุณทามาโยะช่วยบอกให้เจ้าลิงพูดได้ไหมครับ"

ทามาโยะตัวเย็นไปทั้งร่าง เธอรู้แล้วว่าตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์ไม่พึงประสงค์ สารวัตรไม่รู้อะไรเลย เพราะไม่รู้อะไรเลยนะสิ ถึงได้ขอร้องเรื่องไร้ความปราณีเช่นนี้ได้หน้าตาเฉย ทามาโยะหลับตาลงด้วยความรู้สึกโดนหักหลัง ขณะนั้นมีคนบีบแขนเธออย่างแรง พอลืมตามองก็พบว่า เป็นซาโยโกะ ซาโยโกะจ้องทามาโยะด้วยสายตาวิงวอนน้ำตาเอ่อท้น ทามาโยะกำจดหมายของ 'คนในเงามืด' ในมือแน่นอย่างลึมตัว

"คะ เอ้อ เรื่องนั้นฉันเองก็คิดจะถามเจ้าลิงอยู่ แต่ก่อนจะฟังเรื่องจากเจ้าลิง ฟังเรื่องของฉันก่อนก็แล้วกัน ไม่อย่างนั้นอาจจะไม่เข้าใจลำดับเรื่องราว"

แก้มของทามาโยะแดงกำ มือที่วางอยู่บนตักสั่นเล็กน้อย ขณะเล่าเหตุการณ์กลางทะเลสาบเมื่อวานนี้ต่อหน้าทุกคนรวดเร็วจบ ซึ่งใช้เวลาเพียงไม่นาน...

ทุกคนมองหน้าทามาโยะด้วยความตกใจสุดขีด พ่อแม่ของสุเกะโทโม อุเมโกะและโคคิจิ มองหน้ากันแบบมีความนัย สารวัตรทาจิบานาคงรู้ว่าตัวเองผิดที่คาดคั้นทามาโยะให้พูดเรื่องน่าละอายเช่นนี้ จึงกระแอมตลอดเวลา ซาโยโกะตาโตบีบมือทามาโยะ ทามาโยะบีบกลับ

"เรื่องเป็นอย่างนี้คะ หลังจากขึ้นเรือยนต์ไปแล้ว ฉันไม่รู้เลยว่าถูกพี่สุเกะโทโมพาไปไหน ไปทำอะไร..."

ทามาโยะกลั่นใจครู่หนึ่งแล้วรวบรวมความกล้าพูดต่อ

"ฉันจำอะไรไม่ได้เลย เมื่อก็ตื่นมาฉันก็นอนอยู่บนเตียงตัวเอง เรื่องนี้ฉันคิดว่าเจ้าลิงน่าจะรู้ เพราะฉะนั้นคนที่ร้อนใจอยากจะถามเจ้าลิงมากกว่าใครคือฉันเอง ฉันอยากจะถาม อยากจะรู้ พี่สุเกะโทโมพาฉันไปไหนและทำอะไรกับฉัน..."

แม้จะพยายามสงบอารมณ์เต็มที่แล้วก็ไม่อาจสะกดความโกรธซึ่งลุดโพล่งเป็นเปลวไฟสีซีเฝ้า เสียงของทามาโยะแหลงสูงและสั้น ซาโยโกะบีบมือทามาโยะอย่างเคร่งครัด

"เออล่ะ เจ้าลิง บอกมาเถิด ไม่ต้องเกรงใจอะไรทั้งสิ้น ขอแค่บอกสิ่งที่เธอรู้ ไม่ว่าเรื่องจะเลวร้ายแค่ไหน รู้ไว้ที่นี้ตอนนี้ดีกว่ามารู้ทีหลัง ฉันอยากจะเตรียมใจไว้ตั้งแต่ตอนนี้"

"คุณหนูครับ อ่านเศษกระดาษเมื่อกี้หรือยังครับ"

"จะ ดูแล้ว ขอฟังคำอธิบายเรื่องกระดาษนี้พร้อมกันเลยก็แล้วกัน"

เจ้าลิงเลียปากแล้วเริ่มเล่าเหตุการณ์เมื่อวาน เจ้าลิงไม่คุ้นกับการเล่าเรื่อง ยาวจึงพูดจาติดขัด สารวัตรกับทามาโยะต้องคอยแทรกคำพูดและเสริมความให้เป็นครั้งคราว

เรื่องเล่าของเจ้าลิงมีอยู่ว่า ประมาณสี่โมงเย็นเมื่อวานนี้มีโทรศัพท์จากใครไม่รู้มาหาเขา แจ้งที่อยู่ของทามาโยะ ถึงเจ้าลิงจะไม่ค่อยเข้าใจความหมาย แต่คนโทรฯบอกว่าถ้าเรื่องนี้รู้ถึงหูคนอื่นจะทำให้ทามาโยะขายหน้าได้ ให้เขาแอบไปรับตัวทามาโยะมาโดยไม่บอกให้ใครรู้ อีกฝ่ายพูดแค่นั้นแล้ววางหู

"คุณก็ไปรับสินะ"

"ครับ เขาบอกว่าห้ามบอกใคร ผมเลยแอบขึ้นเรือไป"

"คุณทามาโยะอยู่บ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะตามที่คนนั้นบอกหรือ"

"ครับ"

"ช่วยบรรยายสภาพตอนนั้นให้ละเอียดหน่อยได้ไหม ตอนไปถึงคุณสุเกะโทโมไม่อยู่แล้วหรือ"

"คุณหนูนอนอยู่บนเตียง ตอนแรกผมนึกว่าคุณหนูตายแล้วครับ สีหน้าแย่มาก แต่แล้วก็รู้ว่าไม่ใช่ คุณหนูแค่โดนโปะยาสลบ ที่ปากมีกลิ่นยาแรงครับ"

"สุเกะโทโมล่ะ... สุเกะโทโมล่ะเป็นยังไง" เสียงตีโพยตีพายของอูเมโกะดังขึ้นทำลายความเงียบในห้องโถง

เจ้าลิงสะบัดหน้าไปทางอูเมโกะ จ้องอีกฝ่ายตาลุกวาว

"สุเกะโทโม... อ้อ ไอ้เดรัจฉานนั่นนะหรือ ไอ้เดรัจฉานนั่นก็อยู่ห้องเดียวกันกับคุณหนู แต่มันทำอะไรไม่ได้เลยครับ เปลือยครึ่งท่อน ถูกมัดกับเก้าอี้ขยับตัวไม่ได้ แถมยังโดนปิดปากอีก น่าสมเพชจริงๆ"

"เจ้าลิง นายเป็นคนมัตหรือ" โคสุเกะ คินตะอิจิแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงสุภาพ

"เปล่าครับ ไม่ใช่ผม ไม่ใช่ผมหรอก คงเป็นฝีมือของคนในเงามืดที่โทรศัพท์มาหาผมครับ"

"คนในเงามืด..." สารวัตรเลิกคิ้ว "คนในเงามืดเป็นใคร"

"คุณหนูมีเศษกระดาษเมื่อกี้หรือเปล่าครับ"

ทามาโยะยื่นเศษกระดาษนั้นให้สารวัตรโดยไม่พูดจา สารวัตรอ่านแล้วเลิควางก่อนยื่นให้โคสุเกะ คินตะอิจิทันที โคสุเกะ คินตะอิจิก็เลิควางด้วยความตกใจเช่นกัน

"เจ้าลิง กระดาษนี้อยู่ตรงไหน"

"ก๊อดดดติดอยู่กับเสื้อบนอกคุณหนูครับ"

"เข้าใจแล้ว สารวัตรครับ เก็บกระดาษนี้ไว้ดีนะคะครับ"

"อืม งั้นผมขอเก็บไว้เลย" สารวัตรเก็บเศษกระดาษใส่กระเป๋าเสื้อพลาซาดูด
"เจ้าลิง หลังจากนั้นนายทำยังไงต่อ พาคณทามาโยะกลับมาใช่ไหม"

"ครับ ใช่ครับ อ้อ ใช่ๆ ข้าไปผมนั่งเรือพาย แต่ข้ากลับนั่งเรือยนต์ครับ คิดว่าแค่นั่งเรือที่ไต่เตาจะจวนสุเกะโทโมเคยนั่งคงไม่เป็นไร เลยนั่งเรือยนต์กลับมา"

"แล้วสุเกะโทโมล่ะ... สุเกะโทโมเป็นยังไงบ้าง" อุเมโกะร้องเสียงแหลมอีก

"สุเกะโทโมนะหรือ หมอนั่นคงยังอยู่ในห้องนั้นกะมัง ผมไม่มีหน้าที่พาหมอนั่นกลับมาด้วยหรอก" เจ้าลิงยิ้มเยาะ

"ปล่อยเขาไว้ทั้งที่ถูกมัด...ถูกปิดปากนะเธอ" อุเมโกะร้องเสียงหลง

"อ้อ ใช่ครับ แลผมยังเปลือยท่อนบนอีกต่างหาก ผมรังเกียจจนไม่อยากคุยด้วย มันพยายามดิ้นรน แต่ผมทำไม่รู้ไม่ชี้ เอ ไมใช่สิ ก่อนออกมาผมให้มันกินหมัดไปหมัดหนึ่ง ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า..."

อุเมโกะยืนขึ้นตะโกนร่าวกับคนเสียดสี "ใครก็ได้ไปช่วยเขาที... เดี่ยวเขาก็หนาวตายกันพอดี"

ไม่นานเรือยนต์ก็แล่นออกจากประตูน้ำทะเลสาบนาสุ คนที่นั่งไปมีสารวัตร ทาจิบานา โคสุเกะ คินตะอิจิ และโคคิจิฟุของสุเกะโทโม กับเจ้าลิงคนนำทาง สุดท้ายคือซาโยโกะผู้ตั้งต้นจะขอไปด้วยให้ได้

เมื่อถึงดินดอนสามเหลี่ยมหมู่บ้านโทโยฮาตะก็เห็นเรือที่เจ้าลิงนั่งมาเมื่อวานนี้ลอยอยู่กลางพงหญ้า แสดงว่าสุเกะโทโมยังอยู่ในบ้านร้างแน่นอน

ใช่ สุเกะโทโมอยู่ในบ้านร้างจริงๆ

เจ้าลิงนำทางทุกคนไปถึงห้องนอนเงียบสงัด สุเกะโทโมถูกมัดกับเก้าอี้ในสภาพเปลือยท่อนบน ถูกปิดปาก มีไฟลั่นหลัง คอดก

"ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า หมดสติไปแล้ว! คงจะเช็ดแล้วสินะ"

เจ้าลิงพูดอย่างรังเกียจ โคคิจิวิ่งไปรีบดึงที่ปิดปากออก ประคองหน้าลูกชายขึ้น

ทว่าพริบตานั่นเอง โคคิจิปล่อยคอลูกชายพร้อมร้องเสียงลั่น คอของสุเกะ
โทโมตงกพับลงคล้ายคอหัก พร้อมกันนั้นทุกคนแลเห็นสิ่งลึกลับพันอยู่รอบคอสุเกะ
โทโม

มันเป็นสายโคโต พันรอบคอสุเกะโทโมสามรอบ และยังกินเข้าไปในเนื้อ
เป็นแผ่นากลัว เสียงกรีดร้องตกใจดังขึ้น แล้วใครสักคนก็ล้มลงกับพื้น ซาโยโกะ
นั่นเอง

ชาโยโกผู้นำสงสาร

สายโคโต โอ สายโคโต ตำรวจเมืองนาสุริบรูตมายังที่เกิดเหตุตามการแจ้งข่าว โคสุเกะ คินดะอิจิได้แต่เหม่อมองตำรวจส่งเสียงดังเอะอะระหว่างถ่ายรูปที่เกิดเหตุ ในสมองคิดวนเวียนถึงความน่ากลัวต่างๆ

ตอนสุเกะทาเคอุกะฆ่าตาย คอของเขากถูกฟันขาดจากร่างแล้วนำไปประดับไว้แทนที่หัวตุ๊กตาดอกเบญจมาศ คินดะอิจิกลัดกลุ้มใจว่าไม่เข้าใจความหมาย บัดนี้เขามองดูคอของศพที่สองซึ่งมีสายโคโตพันรอบ ความกังขาอันน่ากลัวผุดวาบขึ้นในสมองราวกับฟ้าแลบ

โคโตและคิซุ คำมงคลประจำบ้านอิโนงามิ เป็นส่วนหนึ่งในโยคิ โคโต คิซุ มรดกประจำตระกูล หรือว่าคำมงคลประจำบ้านอิโนงามิและมรดกประจำตระกูล จะเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องคราวนี้ ต้องเกี่ยวสิ ต้องเกี่ยวแน่ๆ ลำแค่เรื่องตุ๊กตาดอกเบญจมาศในคดีสุเกะทาเคอาจะเป็นเหตุบังเอิญ แต่คดีที่สองนี้มีโคโตเข้ามาเกี่ยวข้อง หากจะบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญอีกก็ออกจะบังเอิญเกินไปแล้ว

ใช่ ฆาตกรต่อเนื่องคนนี้จะต้องมีสัมพันธ์ลึกซึ้งกับมรดกประจำตระกูลหรือคำมงคลของบ้านอิโนงามิแน่นอน และฆาตกรพยายามชี้ให้เห็นเช่นนั้นด้วย... โคสุเกะ คินดะอิจิตัดได้ดังนี้พลันเกิดความหวาดกลัวอีกครั้ง ร่างทั้งร่างเย็นราวกับเป็นน้ำแข็ง

ของสามอย่าง โยคิ โคโต คิซุ โคโตกับคิซุถูกใช้ไปแล้ว โยคิย่อมจะต้องถูกใช้ด้วยสิ แล้วจะใช้กับใคร...

ภาพใบหน้าสวมน้ำากของสุเกะคิโยลอยเด่นขึ้นในตาของโคสุเกะ คินดะอิจิ ...คิซุถูกใช้กับสุเกะทาเค โคโตถูกใช้กับสุเกะโทโม โยคิน่าจะใช้กับสุเกะคิโยผู้เหลืออยู่คนเดียวไม่ใช่หรือ... โคสุเกะ คินดะอิจิขลุ่ยไปทั่วร่าง เมื่อคิดถึงคนผู้ได้ผลประโยชน์มากที่สุดหลังจากที่คนทั้งสามถูกฆ่าไปแล้ว

เมื่อตำรวจช่างภาพถ่ายภาพศพสุเกะโทโมที่ถูกมัดกับเก้าอี้เสร็จทุกมุมตามคำสั่งของสารวัตรทาจิบานา คุซุตาหมอบประจำกรมตำรวจก็เดินรีบเร่งเข้ามา

"สารวัตรทาจิบานา เอาอีกแล้วหรือครับ"

"อ้อ หมอ ขอโทษด้วยครับที่รบกวน ความจริงผมไม่อยากจะรบกวนหมอเลยจริงๆ ไอคดีบ้าพวกนี้... จะแก้เชือกออกเลยไหมครับ"

"อ้อ รอเดี๋ยวครับ"

คุณหมอคุชดูดาตรวจศพสุเกะโทโมด้วยความละเอียดถี่ถ้วน

"เอาล่ะ แก่เชือกออกได้แล้วครับ รูปถ่ายล่ะ"

"ถ่ายเสร็จแล้วครับ คาวาดา แก่เชือกออกทีสิ"

"เอ้อ รอเดี๋ยวนะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิริบห้ามพนักงานสืบสวนที่กำลังจะแกะเชือก

"สารวัตรครับ ช่วยเรียกเจ้าลิงมาที่นี่ได้ไหมครับ ผมอยากจะถามให้แน่ใจ
อีกครั้งก่อนจะแกะเชือก"

พนักงานสืบสวนเรียกเจ้าลิงเข้ามา เจ้าลิงทำหน้าที่เครียด

"อยากจะถามให้แน่ใจอีกครั้ง เมื่อวานตอนนายมาถึง คุณสุเกะโทโมถูกมัด
ติดกับเก้าอี้ตัวนี้แน่นะ..."

เจ้าลิงพยักหน้าด้วยอาการซึมเศร้า

"ตอนนั้นคุณสุเกะโทโมยังมีชีวิตอยู่แน่นะ..."

"ครับ เรื่องนั้นมัน..."

"ตอนนั้นคุณสุเกะโทโมพูดอะไรบ้างหรือเปล่า"

"ครับ พยายามจะพูด แต่โดนปิดปากไว้เลยพูดอะไรไม่ได้..."

"นายไม่คิดจะดึงที่ปิดปากออกเลยสินะ"

เจ้าลิงทำหน้าที่บึ้ง มองคินตะอิจิริแล้วหลบตาบึ้ง

"ถ้ารู้ว่าเป็นอย่างนี้ผมจะดึงที่ปิดปากออกแล้วแกะเชือกให้เลย...แต่ตอนนั้น
มันอดโมโหไม่ได้นี่ครับ..."

"เลยเสยหมัดเข้าให้ที่หนึ่งไซ้ไหม"

เจ้าลิงพยักหน้ารับเศร้าๆ คงจะนึกเสียใจกับผลงานของตัวเอง

"เอาเถอะ ผมเข้าใจดี แล้วพาคูณทามาโยะออกจากที่นี่ตอนกี่โมง..."

"เอ้อ อาจจะสักสี่โมงครึ่งหรือเกือบห้าโมง แถวนี้นมืดแล้วครับ"

"งั้นหรือ แสดงว่าในช่วงสี่โมงครึ่งถึงประมาณห้าโมงเย็นคุณสุเกะโทโมยังมี
ชีวิตอยู่สินะ เขาคงไม่ได้ตายเพราะของฝากของนาย..."

"ปะ-เปล่าล่ะ ผมแค่ต๋อยเขาเท่านั้นเอง..."

เจ้าลิงแก้ตัวแบบโมโห โคสุเกะ คินตะอิจิริจึงปลอบด้วยเสียงอ่อนโยน

"งั้นมีอีกคำถาม คำถามสุดท้ายแล้ว ตอนนายออกไปสภาพคุณสุเกะโทโม
เป็นแบบนี้แน่นะ ทั้งเชือกเอเย อะไรเอเย..."

"เอ...ผมไม่ได้มาดูใกล้ๆ ไม่รู้ละเอียดเรื่องเชือกหรือครับ แต่เห็นว่า
ลักษณะเป็นประมาณนี้"

"งั้นหรือ ขอบใจ ไปได้แล้วละ ถ้ามีธุระจะเรียกมาอีก...สารวัตรครับ มาดูนี่หน่อย"

โคสุเกะ คินตะอิจิรอนจนเจ้าลิงไปแล้วจึงหันไปทางสารวัตรทาจิบานา

"ก่อนจะแก้เชือก ผมอยากให้คุณดูสักก่อน ดูลีครับ ลำตัวท่อนบนของคุณสุเกะโทโมมีแผลเล็กแผลน้อยอยู่เต็มไปหมด คงเป็นแผลเชือกบาด แสดงว่าเชือกจะต้องหย่อนพอสมควรแล้ว แต่เห็นว่าเชือกนี้..."

โคสุเกะ คินตะอิจิพยายามสอดนิ้วลงไปเชือกซึ่งรัดร่างสุเกะโทโมแน่น

"ร่างคุณสุเกะโทโมถูกรัดแน่นจนขยับตัวไม่ได้ แค่ว่าสอดนิ้วลงไปเพียงนิ้วเดียวยังยากเลย มันหมายความว่าอย่างไรกัน"

สารวัตรทาจิบานาทำตาโตด้วยความสงสัย

"คุณคินตะอิจิ มะ-มันหมายความว่าอะไรครับ"

"ผมก็กำลังคิดอยู่...ว่าหมายความว่าอะไร"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยผมด้วยอาการเหม่อลอย

"เอาเถอะ เรื่องนี้เป็นเรื่องแปลก บาดแผลเล็กน้อยตามตัวกับเชือกมัดแน่น...สารวัตรช่วยจำสองเรื่องนี้ให้ดีๆนะครับ อ้อ ขอโทษ เชิญแก้เชือกออกได้แล้วครับ..."

เจ้าหน้าที่แก้เชือกออกแล้วนำศพสุเกะโทโมไปนอนบนเตียง พนักงานสืบสวนนายหนึ่งเข้ามาขณะที่หมอคุซุดากำลังตรวจศพ

"สารวัตรครับ..."

"อืม อะไรหรือ"

"ผมมีของอยากให้สารวัตรดู"

"งั้นหรือ คาวาดา นายอยู่นี้เพื่อคุณหมอจะมีธุระใช้ให้ทำอะไร คุณหมอครับ"

"ครับ"

"มีผู้หญิงอีกคนเป็นลมอยู่อีกห้องนะครับ...คุณซาโยโกะบ้านอินางามิ ถ้าทางนี้เสร็จแล้วช่วยไปดูห้องโน้นให้ด้วยนะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเดินตามหลังสารวัตรออกไป พนักงานสืบสวนนำทางไปยังห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าในห้องอาบน้ำข้างห้องครัว ในห้องนี้มีเตาถ่าน กระทะ หม้อกาน้ำ กับกล่องสัมภาระในมิดานอยู่ครึ่งหนึ่ง โคสุเกะ คินตะอิจิกับสารวัตรทาจิบานามองของเหล่านั้นแล้วเลิคว่างอย่างไม่คาดคิด แสดงว่ามีคนอยู่ที่นั่นเมื่อไม่นานนี้เอง

"นี่ละครับ สารวัตร"

พนักงานสืบสวนมองหน้าทั้งสองพลาญพูด

"หลังจากเกิดคดีสุเกะทาเค พวกผมมาค้นบ้านร้างนี้แล้ว ชายลักษณะทหารผ่านศึกที่ไปพักบ้านพักคาชิวายาอาจจะมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่...แต่ตอนมาตรวจยังไม่มีของพวกนี้ครับ ถ้าจะมีใครมาหลบซ่อนตัวอยู่ที่นี่ จะต้องเป็นหลังจากตอนนั้น"

"เข้าใจแล้ว"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยหัวยุ่งๆทำทางดีใจ

"เจ้าหมอนั่งคงคิดว่าตำรวจเคยเข้ามาค้นที่นี่แล้ว ฉะนั้นจึงเป็นที่ซ่อนปลอดภัยที่สุด"

"ครับ ผมก็คิดอย่างนั้น ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง แสดงว่าหมอนั้นรู้ว่าพวกเรามาค้นที่นี่แล้วนะสิ มันรู้ได้ยังไง..."

"นะ-นั่นแหละ คะ-คุณตำรวจ ที่ผมสนใจมาก...เป็นไปได้ไหมว่าหมอนั้นรู้การเคลื่อนไหวทุกอย่างของตำรวจ"

โคสุเกะ คินตะอิจิทำท่ายินดี ทว่าสารวัตรทาจิบานากลับมีสีหน้าไม่สบายอารมณ์

"คุณคินตะอิจิคครับ มันหมายความว่ายังไง เท่าที่ผมฟังดู คุณพูดเหมือนคนซ่อนตัวอยู่ที่นี่เป็นคนเดียวกับที่พวกเรากำลังตามหาตัวอยู่ อาจจะไม่ใช่ก็ได้นะครับ เป็นใครอีกคน..."

"เอ้อ สารวัตรครับ ที่อยากให้สารวัตรดูยังมีอีก..."

พนักงานสืบสวนเปิดประตูห้องอาบน้ำ

"ดูสิครับ ไ้คนนั้นชักล้างทำความสะอาดในห้องอาบน้ำ ถ้าจะทำกับข้าวที่นี่หรือในห้องครัวก็กลัวว่าแสงไฟจะลอดออกไปข้างนอก ไม่มีที่อื่นดีกว่าตรงนี้แล้วมองจากข้างนอกไม่มีทางเห็นเด็ดขาด ในห้องอาบน้ำ..."

พนักงานสืบสวนไม่จำเป็นต้องพูดต่อ มีรอยรองเท้าทหารขนาดใหญ่ชัดเจนอยู่บนพื้นกระเบื้องสีขาวซึ่งมีเศษผักกระจาย สารวัตรทาจิบานาดูแล้วเปลอลากเสียงต่ำออกมา

"ถึงเป็นรองเท้าทหาร ก็ไม่ได้หมายความว่าจะเป็นคนที่เรากำลังตามหา แต่ถ้าลำดับเหตุการณ์ดู..."

"เข้าใจแล้ว รอยเท้าพวกนี้ทำให้มั่นใจได้ว่าเราเข้าไปอีกก้าว นิชิโมโต เก็บรอยไว้ด้วย" สารวัตรทาจิบานาหันไปทางโคสุเกะ คินตะอิจิ พูดเสียงขุ่นเคือง

"คุณคินตะอิจิ แปลว่าเจ้าสุเกะโทโมพาตามาโยะมาที่นี่โดยไม่รู้ว่าชายลักษณะ
ทหารผ่านศึกหลบซ่อนตัวอยู่ เกิดต่อสู้กันระหว่างเจ้าหมอนั้นกับสุเกะโทโม สุเกะ
โทโมถูกมัดกับเก้าอี้ ไอ้คนนั้นมัดสุเกะโทโม แล้วโทรศัพท์ไปหาเจ้าลิงบอกว่าตามา
โยะอยู่ที่นี่ เจ้าลิงพาตามาโยะกลับไปคนเดียว ปล่อยสุเกะโทโมถูกมัดไว้ตาม
เดิม... ผมเข้าใจอย่างนี้ ซึ่งถ้าเป็นจริง คุณคินตะอิจิครับ"

สารวัตรเน้นเสียง

"คนฆ่าสุเกะโทโมเป็นใครกันแน่ หลังจากเจ้าลิงกลับไปแล้ว ชายลักษณะ
คล้ายทหารย้อนกลับมาฆ่ารัดคอสุเกะโทโมหรือครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยผมเบาๆ

"สารวัตรครับ ผมกำลังคิดอยู่ ถ้าเจ้าหมอนั้นจะฆ่าคุณสุเกะโทโม ทำไมไม่
ฆ่าก่อนเรียกเจ้าลิงมา มันน่าจะเดาได้นี่ว่าหลังจากเรียกเจ้าลิงมาบ้านนี้ก็จะเป็นที่
สังเกต ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้ายที่เจ้าลิงเป็นคนแบบนี้ เลยเพิ่งเปิดปากเอาเมื่อเข้า
คนที่ซ่อนตัวอยู่ที่นี่คงคิดไม่ถึงแน่ ดังนั้นถ้ามันวกกลับมาอีกหลังจากบอกเจ้าลิง
นั้นมันอันตรายมากมากเชียวนะ แล้วยัง...ไม่ใช่สิ ถ้ายังไม่รู้เวลาที่คุณสุเกะโทโม
ถูกฆ่าก็คงพูดยาก"

สารวัตรทาจิบานานิ่งคิด แล้วหันไปทางพนักงานสืบสวน

"นิชิโมโต ยังมีอะไรอีกไหม..."

"ครับ มีอีกอย่าง อยากให้ดูห้องเก็บของครับ..."

ห้องเก็บของมีพื้นที่ประมาณเจ็ดตารางเมตร ตั้งอยู่นอกตึกใหญ่ใกล้กับ
ประตูห้องครัว กองฟางใหม่หนาตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้อง ส่วนของใช้เก่าๆวางอยู่
รวมกันอีกมุมหนึ่ง

โคสุเกะ คินตะอิจิและสารวัตรทาจิบานามองแล้วเบิ่งตาโตอย่างไม่คาดคิด

"คงจะนอนที่นี่สินะ"

"ใช่ครับ ช่วงนี้หลังหน้าเก็บเกี่ยวพอดี ทุกบ้านพอมีฟางแห้งเหลืออยู่ ถ้าไป
เอาของชาวบ้านมาที่ละนิดละน้อยย่อมไม่มีใครรู้ แล้วยังมีอีก"

พนักงานสืบสวนพูดพลางย่ำเท้าลงบนกองฟาง

"ฟางสูงขนาดนี้ อาจจะอุ่นกว่าฟูกนอนด้วยซ้ำไป"

"อย่างนี้เอง" สารวัตรทาจิบานาจ้องที่นอนฟางด้วยอาการเหม่อลอย

"แสดงว่ามีคนซ่อนตัวอยู่ที่นี่จริงๆสินะ ไม่น่าเชื่อว่าจะจับจากตบตาให้หลงกล..."

"จับจากตบตา?"

พนักงานสืบสวนย้อนถามเสียงตกใจ สารวัตรทาจิบานาพูดต่ออย่างขุ่นเคือง

"คุณคินตะอิจิ พวกเรายังไม่รู้ความจริงว่าเกิดอะไรขึ้นที่นี่เมื่อวานนี้ะครับ เรื่องที่คุณทามาโยะกับเจ้าลิงเล่าอาจจะเป็นไปได้ แต่ไม่มีใครรับประกันได้ว่ามันเป็นเรื่องจริง ที่ทามาโยะเล่าว่าสุเกะโทโมวางยานอนหลับแล้วพาเธอมาที่นี่ บางทีความจริงอาจเป็นตรงกันข้ามก็ได้ ทามาโยะต่างหากหลอกให้สุเกะโทโมมาที่นี่ ส่วนที่ว่ามีคนโทรศัพท์บอกให้เจ้าลิงมา แท้จริงแล้วเจ้าลิงอาจจะมาที่นี่ก่อน แล้วลอบทำร้ายสุเกะโทโม คุณคินตะอิจิครับ คุณคงจำได้ว่าเจ้าลิงมีสายโคโดเก่าไว้ซ่อมวนโซ่ไหมครับ"

พนักงานสืบสวนนิชิโมโตะหันไปมองหน้าสารวัตรด้วยความตกใจ

"สารวัตรครับ สารวัตรจะบอกว่าร่องรอยต่างๆทิ้งไว้เพื่อจงใจจัดฉาก และคุณทามาโยะกับเจ้าลิงสมรู้ร่วมคิดกันฆ่าสุเกะโทโม..."

"อืม ก็ไม่แน่ ผมแค่บอกว่ามันเป็นไปได้ แล้วยังร่องรอยเท้าพวกนั้น มันโจ่งแจ้งเกินไปราวกับจะตอกย้ำให้เราเชื่อ แต่...เอาเถอะ คุณลองสืบให้ละเอียดตามความคิดของคุณ คุณคินตะอิจิครับ ตอนนี้หมอคุซุดาคงจะเสร็จแล้ว ไปดูกันเถอะ"

ทั้งสองกลับมาที่ชั้นสองทว่าไม่พบหมอ มีพนักงานสืบสวนนายหนึ่งเฝ้าศพอยู่

"คาวาดา หมอคุซุดาล่ะ"

"ไปตรวจคุณผู้หญิงห้องโน้นครับ..."

"อ้อ แล้วผลการตรวจศพอยู่ไหน"

"ครับ คุณหมอบอกว่าจะทำรายงานรายละเอียดหลังจากผ่าศพแล้ว ถ้าจะสรุปคร่าวๆ..."

พนักงานสืบสวนคาวาดามองสมุดจดบันทึกพลางรายงานสรุป

"เสียชีวิตไปแล้วประมาณสิบเจ็ดชั่วโมงถึงสิบแปดชั่วโมง เพราะฉะนั้นนับย้อนจากตอนนี้ เวลาเกิดเหตุน่าจะอยู่ในช่วงสองทุ่มถึงสามทุ่มเมื่อคืนครับ"

สารวัตรทาจิบานาและโคสุเกะ คินตะอิจิมองหน้ากันทันที เจ้าลิงเล่าว่าเขาออกจากที่นี่ราวสี่โมงครึ่งถึงห้าโมงเย็นวานนี้ ถ้าอย่างนั้นสุเกะโทโมถูกใครฆ่า แถมสุเกะโทโมยังมีชีวิตอยู่โดยถูกมัดกับเก้าอี้ตั้งสามหรือสี่ชั่วโมงอีกด้วย

พนักงานสืบสวนมองหน้าคนทั้งสองพลางพูด

"ใช่ครับ แต่เรื่องแปลกไม่ได้มีเท่านี้ครับ สายโคโตะที่พันรอบคอศพนะ หมอคุซุดาบอกว่าพันไว้หลังเสียชีวิตแล้วครับ ความจริงเชือกที่ใช้รัดคอจนตาย ไม่ใช่สายโคโตะ น่าจะเป็นเชือกใหญ่กว่านั้น"

"อะ-อะ-อะไรนะ!"

สารวัตรทาจิบานาสะดั่ง เสียงร้องสูงแหลมของผู้หญิงดังมาจากอีกด้าน ราวกับสะท้อนเสียงสารวัตร

โคสุเกะ คินตะอิจิบสารวัตรทาจิบานามองหน้ากันด้วยความตกใจ ที่ตกใจ ไม่ใช่เป็นเพราะเสียงซาโยโกะ ข้อนั้นทั้งสองรู้แล้ว แต่เสียงร้องนั้นเป็นเสียง โหยหวนอย่างเจ็บปวดทรมานเหลือแสน

"สารวัตรครับ ไปดูกันเถอะ เสียงนั้นไม่ธรรมดาแล้วละ"

ซาโยโกะอยู่ในห้องถัดไปสามห้อง มีเจ้าลิงกับโคคิจิดูแลอยู่ คินตะอิจิบ สารวัตรทาจิบานาอย่างเท้าเข้าไปในห้องแล้วก็ยืนแข็งทื่อด้วยความตกใจ

ใบหน้าของซาโยโกะซึ่งมีเจ้าลิงกับโคคิจิประกบซ้ายขวาดูไม่เหมือนหน้าคน ปกติทั่วไป ตาขวาง กร้ามเนื้อแก้มซีกกระดูกกรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ ทั้งยังมี เรียวแรงผิดปกติ แม้แต่เจ้าลิงซึ่งพละกำลังมหาศาลยังถูกปิดเกือบกระเด็น

"เจ้าลิง จับแน่นๆนะ ผมจะฉีดยาอีกเข็ม คิดว่าเข็มนี้คงจะอยู่แล้ว..."

หมอคุซุดาฉีดยาสองสามเข็มอย่างรวดเร็ว ซาโยโกะส่งเสียงร้องโหยหวน อันเจ็บปวดราวกับถูกล้างควักไส้ ยาคงเพิ่งจะออกฤทธิ์ เธอยื่นๆส่งบลงและหลับ ไปในอ้อมอกของเจ้าลิงราวกับเด็กน้อย

"น่าสงสาร" หมอคุซุดาเก็บเครื่องมือพลาจพิมพ์ด้วยเสียงเคร้าสร้อย

"คลุ้มคลั่งครับ อาจจะอาละวาดไปสักระยะ..."

สารวัตรทาจิบานาคิดตาม

"หมายความว่าอาละวาดอีกหรือครับหมอ"

"ยังไม่แน่ใจครับ เธอตกใจมาก...สารวัตรครับ" คุณหมอคุซุดาทำหน้ายุ่ง มองสารวัตรทาจิบานากับโคสุเกะ คินตะอิจิไปมา "เธอตั้งครรภ์อยู่ครับ สามเดือน แล้ว"

เลือดที่นิ้วชี้

สุเกะโทโมถูกฆ่าตาย...

ข่าวการพบศพสุเกะโทโมเป็นดังกระแสไฟฟ้าแล่นมาจากอีกฟากฝั่งทะเลสาบ สร้างความสะเทือนใจให้แก่บ้านอิโนงามิราวกับถูกไฟดูด คงไม่ต้องบอกว่าผู้ที่ตื่นตระหนกกับข่าวนี้มากที่สุด คืออุเมโกะแม่ของสุเกะโทโม

อุเมโกะวิตกกังวลและเจ็บปวดใจมาตั้งแต่เมื่อคืน เธอเป็นคนอารมณ์รุนแรง คลุ้มคลั่งง่ายมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เมื่อได้รับข่าวร้ายจึงระเบิดออกมา ด้วยความเศร้าโศกและปวดร้าวใจของคนเป็นแม่ เป็นธรรมดาที่อุเมโกะจะด่าทอหยาบคายให้โยชิอิพนักงานสืบสวนผู้แจ้งข่าวร้ายฟัง พนักงานสืบสวนโยชิอิจำต้องฟังคำตะโกนด่าทอของอุเมโกะแบบผ่านหู

"ไอ้สัตว์! ไอ้สัตว์! นางมาซุโกะ! มันเป็นคนฆ่า มันฆ่าสุเกะโทโม คุณตำรวจจับมันสิ จับนางมาซุโกะไปประหารชีวิตสิ ไม่ ไม่ โทษประหารชีวิตธรรมดาไม่พอ จะต้องผูกขาห้อยมันลงมา แยกร่างมันเป็นแปดส่วน เผาไฟ ทั้งผมมันที่ละเส้นๆ"

อุเมโกะโวยวายอาละวาดราวกับนางยักษ์ หลังจากร้ายล่ำดับโทษประหารชีวิตน่ากลัวต่าง ๆ นานาแล้ว เธอก็ร้องไห้ หลังจากสงบสติอารมณ์ลงบ้าง อุเมโกะสะอื้นพลางหันไปพูดกับพนักงานสืบสวนโยชิอิดังนี้

"คุณตำรวจ คุณคงทราบเรื่องพินัยกรรมของคุณพ่อแล้วสินะ ถ้าไม่มีพินัยกรรมนั้นเสียอย่าง สุเกะคิโยลูกชายของมาซุโกะก็จะได้เป็นผู้สืบทระกูลอิโนงามิ ตอนแรกมาซุโกะตั้งใจเอาตัวเองเป็นเกราะคอยหนุนสุเกะคิโย วางอำนาจราวกับราชินี แล้วตอนนี้เป็นไงล่ะ เพราะพินัยกรรมของคุณพ่อแท้ๆ ที่นางมาซุโกะคิดไว้ถึงผิดพลาดไปหมด คนสืบทระกูลอิโนงามิจะต้องแต่งงานกับทามาโยะ เป็นไงล่ะ สุเกะคิโยลูกชายตัวเองหน้ายับเยิน สีแดงอย่างกับทับทิม...โอ้ย ทุเรศ แค่นี้ก็กลัวแล้ว ต่อให้ทามาโยะชอบของแปลกก็คงไม่เอาคนหน้าตาน่าเกลียดอย่างนั้นมาเป็นคู่หมั้น เพราะฉะนั้นสุเกะคิโยแพ่แต่แรกแล้ว นางมาซุโกะมันเจ็บใจ เลยฆ่าสุเกะทาเค แล้วฆ่าสุเกะโทโมลูกชายฉันอีก เพราะถ้ามันกำจัดสองคนนี้ได้ ถึงจะรังเกียจอย่างไรทามาโยะก็ต้องยอมแต่งงานกับคนอุปถัมภ์นั้น ถ้าทามาโยะไม่ยอม ก็จะได้ทรัพย์สินมรดกอะไรเลย ถึงตอนนั้นสุเกะคิโยยอมจะได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดของตระกูลอิโนงามิ โอ คนชั่ว คนชั่ว มาซุโกะนางคนชั่วช้า คุณตำรวจจับมันสิคะ จับมาซุโกะสิ"

อุเมโกะดำว้าไปเรื่อยๆ จนพนักงานสืบสวนโยชิฮิโกะได้ถึงสาเหตุการตายของสุเกะโทโม จึงบอกว่าสุเกะโทโมถูกรัดคอ แต่ไม่รู้ทำไมฆาตกรถึงเอาสายโคโตใส่พันคอไว้หลังจากรัดคอจนตายแล้ว อุเมโกะตกใจทำตาโต

"สายโคโต" สายตาอุเมโกะมีแววสงสัย "ถูกรัดด้วยสายโคโตหรือคะ" เธอถามกลับด้วยท่าทางเหม่อลอย

"เปล่าครับ ไม่ใช่ ดูเหมือนถูกรัดคอจนตายด้วยเชือกเส้นใหญ่ ฆาตกรเอาสายโคโตมาพันรอบคอคุณสุเกะโทโมหลังจากเขาตายแล้ว สารวัตรเองก็สงสัยว่าแปลก ทำไมต้องทำแบบนั้นด้วย"

"สายโคโต" แวดตาอุเมโกะสับสน "สายโคโต... โคโต..."

อุเมโกะพิมพ์ำเข้าไปมา ครู่หนึ่งเธอทำท่าคล้ายนึกขึ้นได้ สีหน้าตกใจ "อา... โคโต!... คิซุ!"

เธอหายใจเข้าแรง แล้วนั่งไป

คนตกใจสุดขีดรองจากอุเมโกะเมื่อได้ฟังข่าวร้ายจากหมู่บ้านโทโยฮาตะ ไม่ต้องสงสัยว่าเป็นทาเคโกะ แม่ของซาโยโกะนั้นเอง

ทว่าทาเคโกะไม่ได้ตกใจกับเรื่องสุเกะโทโม ข่าวสุเกะโทโมถูกฆาตกรรมไม่ได้ทำให้เธอสะเทือนใจ ตรงกันข้าม เธออาจจะนึกสมน้ำหน้าก็ได้เมื่อนึกถึงสภาพตัวเองเทียบกับน้องสาว

เมื่อได้ข่าวซาโยโกะคลุ้มคลั่งและข่าวซาโยโกะตั้งครรภ์จากพนักงานสืบสวนโยชิฮิ ทาเคโกะก็ออกอาการอาละวาดเช่นเดียวกับอุเมโกะ ด่าทอด้วยวาจาหยาบคายตรงกับคำด่าของอุเมโกะทุกคำพูด

ทาเคโกะเรียกมาซุโกะพี่สาวว่าฆาตกร ร้องตะโกนว่าพี่สาวฆ่าสุเกะทาเค และสุเกะโทโมเพื่อให้สุเกะคิโยลูกชายตัวเองได้เป็นผู้สืบทอดวงศ์ตระกูล

ยิ่งไปกว่านั้น ที่น่าสนใจมากคือทาเคโกะมีปฏิกิริยาเช่นเดียวกับอุเมโกะเมื่อพนักงานสืบสวนโยชิฮิรายงานเรื่องสายโคโต

"สายโคโต...สายโคโต"

แรกทีเดียวทาเคโกะแค่เอียงคอสงสัย แต่ต่อมาดูเธอคล้ายคิดอะไรออก จึงสูดหายใจลึกด้วยความตกใจ

"อา โคโต!" แวดตาเธอหวาดกลัว "วันก่อนเป็น คิซุ (ดอกเบญจมาศ)!"

ทาเคโกะร้องตะโกนพร้อมกับหอบหายใจ จากนั้นนั่งเงยบครุ่นคิด พนักงานสืบสวนกับโทะระโนสุเกะสามิเรียกก็ไม่ตอบ ต่อมาใบหน้าทาเคโกะซีดเผือด เธอยืนขึ้นพลางพูดว่า

"...ฉันจะไปปรึกษากับน้องอูเมโกะ...คิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ แต่มันน่ากลัวเหลือเกิน...ถ้าปรึกษากับน้องอูเมโกะแล้วอาจจะกลับมาบอก"

เธอเดินโซเซออกจากห้องราวกับเป็นดวงวิญญาณ

ส่วนคนที่ทราบข่าวจากหมู่บ้านโทโยฮาตะแล้วไม่รู้สึกอะไรเลย คงไม่ต้องพูดถึงว่าคือมาซุโกะแม่ของสุเกะคิโย

พนักงานสืบสวนโยชิอิเข้ามารายงานในห้องมาซุโกะเป็นคนสุดท้าย มาซุโกะกำลังซ้อมโคโตโดยมีโคคิน มียาคาวา ครูสอนโคโตเป็นคู่ซ้อม โคคิน มียาคาวาครูสอนโคโตมาถึงเมืองนาสุตอนเกิดเรื่องสุเกะทาเค หลังจากนั้นเธอไปเยี่ยมลูกศิษย์ที่เมืองอินะ และเมื่อวานได้กลับมาถึงเมืองนาสุอีกครั้ง

เมื่อพนักงานสืบสวนเข้าไป สุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากก็ออกจากห้องตัวเองมานั่งระหว่างแม่กับครูโคคินโดยไม่พูดไม่จา

พนักงานสืบสวนรายงานข่าวสุเกะโทโมถูกฆ่าและซาโยโกะเสียชีวิตโดยไม่ได้นึกว่ามีครูโคคินอยู่ด้วย อย่างไรก็ตามครูโคคินยังตั้งรูกอยู่ดี มาซุโกะได้ยินเรื่องราวเต็มสองหู ทว่าขบคิดว่าไม่กระดิกแม้แต่เส้นเดียว ไม่เพียงเท่านั้น เธอยังติดโคโตต่อไปด้วยใบหน้าเฉยเมย ท่าทางดั่งต้นเปี้ยมด้วยความซิงซัง

ครูโคคินกลับตกใจที่สุดกับข่าวนั้น เธอชะงักมือที่ติดโคโตตั้งแต่พนักงานสืบสวนเดินเข้ามา ครั้นได้ฟังเรื่องราวพนักงานสืบสวน ตาซึ่งมองไม่เห็นเบิ่งอย่างหวาดกลัว ไหล่เล็กสั่นเทา เธอถอนใจลึก

สีหน้าสุเกะคิโยนั้นไม่มีใครรู้จักเช่นเคย เนื่องด้วยหน้ากากขาวเด่นที่สวมอยู่ เขาเอาแต่นิ่งเงียบจนน่าอึดอัด

ครูเดียวความเงียบอึดอัดก็แผ่ไปทั่วห้อง มาซุโกะยังติดโคโตสีหน้าเฉยเมยอาจเป็นด้วยรู้ว่าน้องสาวจะมองเธอด้วยสายตาเช่นไร เธอจึงตั้งใจวางท่าติดโคโตเพื่อขับไล่บรรยากาศเหล่านั้น

แต่แล้วการข่มกลั้นของมาซุโกะก็พังทลาย เมื่อพนักงานสืบสวนเล่าเรื่องสายโคโตพันรอบคอสุเกะโทโม

"สารวัตรเองยังแปลกใจเลยครับ เพราะคุณสุเกะโทโมไม่ได้ถูกรัดคอตายด้วยสายโคโต แต่เป็นเชือกอื่น แล้วทำไมต้องเอาสายโคโตมาพันให้ดูว่าถูกรัดคอตายด้วยสายโคโต..."

มือที่ติดโคโตของมาซุโกะค่อยๆผ่อนลง เห็นชัดว่าเธอเริ่มสนใจเรื่องที่พนักงานสืบสวนเล่า กระนั้นเธอยังไม่หยุดติด

"เพราะฉะนั้น มาตกร..." พนักงานสืบสวนรีบพูด "อาจจะมีเหตุผลบางอย่าง เขาต้องการให้เราสนใจสายโคโต... ไม่มีทางดีความเป็นอื่นได้ สายโคโต... หรือโคโต แคมคดีคุณสุเกะทาเคเมื่อวันก่อนก็ใช้ตุ๊กตาดอกเบญจมาศ ตุ๊กตาดอกเบญจมาศ...หรือคิซุ (ดอกเบญจมาศ) คราวนี้เป็นโคโต โคโตกับคิซุ...โยชิ โคโตคิซุ..."

ทันใดนั้นมีเสียงนำกล้วดังมาจากปลายนิ้วของมาซุโกะ สายโคโตเส้นหนึ่งขาดผิง

"อ๊ย!"

มาซุโกะกับครูโคคินร้องขึ้นเกือบจะพร้อมกัน ครูโคคินขยับตัวจะลุกขึ้นด้วยอาการหวาดกลัว มาซุโกะรีบถอดปลอกเล็บมือขวาออก ตอนสายโคโตขาดคงจะบาดนิ้วเป็นแผล เลือดไหลจากนิ้วชี้ของมาซุโกะ

มาซุโกะรีบดึงผ้าเช็ดหน้าจากแขนเสื้อมาพันรอบนิ้วมือ

"โอ เป็นแผลหรือครับ" พนักงานสืบสวนถาม

"คะ ถูกบาดเมื่อกี้ดินสายโคโตขาด..."

ครูโคคินขยับตัวจะลุกขึ้นพลาญสุดหายใจแรง พอได้ยินคำพูดของมาซุโกะก็เลิกคิ้วสีหน้าแปลกใจ

"ถูกบาดเมื่อกี้ตอนสายโคโตขาด..." ครูโคคินกระซิบพึมพำ

พนักงานสืบสวนเหลือบมองแววตาทมิฬทั้งของมาซุโกะ วุบนั่นตาเธอมีประกายรังเกียจและเลือดเย็นรุนแรงราวกับจะเอาชีวิต แต่ชั่วพริบตาเดียวก๊กลับไปเป็นสายตาเย็นชาเช่นเดิม พนักงานสืบสวนเดาไม่ออกว่าทำไมมาซุโกะมีแววตาทมิฬทั้งขนาดนั้น และแววตานั่นมุ่งหมายที่ใครกันแน่

ครูโคคินตามองไม่ชัดอยู่แล้วจึงไม่ทันเห็นแววตาของมาซุโกะ เธอทำท่าคล้ายพยายามสะกดความตื่นตระหนกขณะที่ขยับตัวจะลุกขึ้น ทว่าสุเกะคิโยกลับจับมือรั้งเธอไว้ ทำไมสุเกะคิโยถึงได้ถลาเข้ามาตอนที่ครูโคคินร้องและจะลุกขึ้น เขาทำท่าราวกับจะโอบรับเธอ

มาซุโกะมองดูคนทั้งสองอย่างสงสัย แต่แล้วหันไปทางพนักงานสืบสวนโยชิอิ

"จริงหรือคะ ที่ว่ามีสายโคโตพันคอสุเกะโทโม"

"เอ้อ จันขอตัวกลับก่อนก็แล้วกัน"

ทันใดนั้นครูโคคินลุกขึ้นยืนท่าทางกระสับกระส่าย อาจเป็นด้วยหวาดกลัวเรื่องที่ได้ยิน สีหน้าจึงดูแย่มาก ถึงกับเดินเซเล็กน้อย

"ถ้าอย่างนั้นผมจะไปส่งครับ"

สุเกะคิโยลุกตาม ครุโคคินเบ็งตาซึ่งมองไม่ชัดด้วยความตกใจ

"หา! เอ้อ คุณผู้ชาย"

"ไม่เป็นไรครับ มั่นอันตราย ให้ผมไปส่งเถอะ"

ครุโคคินถูกดึงมืออย่างอ่อนโยนจึงต้องจำยอม

"ขอบคุณมากค่ะ คุณนาย ขอตัวก่อนนะคะ"

มาซุโกะเอียงคอมองตามร่างคนทั้งสองอย่างสงสัย แล้วหันกลับไปทางพนักงานสืบสวนอีกครั้ง

"คุณตำรวจคะ เรื่องเมื่อครู่เป็นความจริงหรือคะ ที่ว่าสายโคโตพันรอบคอคุณสุเกะโทโม" เธอถามคำถามเดิม

"จริงครับ คุณนายพอจะคิดอะไรออกหรือเปล่าครับ"

มาซุโกะนั่งคิดครู่หนึ่ง ตาลอยราวกับถูกอะไรบางอย่างเข้าถึง

"ค่ะ...เอ้อ...ไม่เชิงค่ะ...เอ้อ อุเมโกะกับทาเคโกะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้บ้างไหมคะ"

"ครับ ทั้งสองคนทำท่าเหมือนนึกอะไรได้ แต่ไม่ได้พูดครับ"

สุเกะคิโยกลับเข้ามาหลังจากไปส่งครุโคคิน เขาก้มหัวให้คนทั้งสอง แล้วเดินเลยไปด้านในโดยไม่เข้ามานั่งด้วย บ๋ามาซุโกะสั่นสะท้านตอนสุเกะคิโยเดินผ่าน ประหนึ่งมีลมเย็นพัดมาจากตัวสุเกะคิโยมาถึงเธอ

"คุณนายครับ ถ้านึกอะไรออกกรุณาบอกด้วย เรื่องแบบนี้พูดให้ชัดเจนไปเลยจะดีกว่าครับ..."

"ค่ะ เอ้อ..." มาซุโกะมองไปทางอื่น แววตายังเหม่อลอยคล้ายถูกสิ่ง "เรื่องนี้ฉันคงพูดเองคนเดียวไม่ได้ มันออกจะแปลกและไม่น่าเชื่อ ต้องขอปรึกษากับพวกน้องๆก่อน แล้วค่อยเรียกสารวัตรมา..."

มาซุโกะสั่งกระดิ่งเรียกบ่าวหญิง บอกให้ไปตามทนายฟุรุดาเตะมาเดียวนี้ จากนั้นเธอนั่งครุ่นคิดเงียบๆ

ราวสองชั่วโมงต่อมา สารวัตรทาจิบานาและโคสุเกะ คินตะอิจิกลับมาจากหมู่บ้านโทโยฮาตะ

โอ โหดร้าย!

ห้องขนาดสิบสองสี่สองห้องทะลุถึงกันในบ้านอินงามิ แท่นบูชาไม้ขาว ด้านหน้ายังคงวางรูปถ่ายอันมีเค้าความหล่อเหลาในวัยหนุ่มของคุณตาซาเฮ ผู้ซึ่งบัดนี้ชราภาพและล่วงลับไปแล้ว หน้าภาพถ่ายประดับไว้ด้วยดอกเบญจมาศพวงใหญ่เช่นเดิม

วันนี้สมาชิกครอบครัวอินงามิซึ่งเคยรวมตัวกันชาดชายหญิงไปสองคน คุณตาซาเฮในรูปถ่ายบนแท่นบูชาไม้ขาวจะรู้สึกอย่างไรหนอ การรวมตัวของสมาชิกครอบครัวในระยะหลัง ทุกครั้งมีคนขาดหายไปทีละคนสองคนราวกับพินหักไปทีละซี่

วันก่อนชาดสุเกะทาเค วันนี้ถึงคราวสุเกะโทโมกับซาโยโกะ ซาโยโกะนั้นคลุ้มคลั่งด้วยความซ็อกสุดขีด สักวันอาจจะกลับมาเป็นปกติได้ ส่วนสุเกะโทโมอยู่บนเตียงผ่าตัดห้องในสุดของโรงพยาบาลนาสุ รอให้ผู้อำนวยการคุชดาผ่าศพพิสุจน์ เขาไม่สามารถเข้าประชุมเครือญาติครอบครัวอินงามิได้อีกต่อไปแล้ว

ดังนั้นผู้ชายที่จะสืบสายเลือดคุณตาซาเฮ หากไม่นับชิซุมะ อาโอบุมาซึ่งยังไม่พบเบาะแส จึงเหลือแต่เพียงสุเกะคิโยคนเดียว สุเกะคิโยผู้ดูเย็นชาไร้ชีวิต ราวกับรูปปั้นยังคงสวมหน้ากากยางสีขาว นั่งสงบนิ่งชวนให้อึดอัดราวกับบ่อน้ำลึกในภูเขาคอนไม่รู้จัก

มาซุโกะนั่งติดกับสุเกะคิโย ห่างจากสองแม่ลูกไปเล็กน้อยเป็นทาเคโกะกับโทระโนสุเกะสามิ ห่างออกไปคืออูเมโกะผู้ร้องไห้จนตาแดงก่ำกับโคคิจิสามิ

สมาชิกบ้านอินงามิมิเพียงเท่านี้ แต่ยังมีทามาโยะนั่งแยกจากกลุ่มไปเล็กน้อย ด้วยความตกใจกับเหตุการณ์เมื่อวาน ทามาโยะดูซบผอมไปบ้าง ทว่าความงามมิได้ลดประกายเจิดจรัสไปแม้แต่น้อย ความงามดั่งเทพธิดาของทามาโยะช่างไม่มีที่สิ้นสุด ยิ่งพิศยิ่งงาม ที่น่าแปลกคือวันนี้ข้างกายทามาโยะมีเจ้าลิงนั่งอยู่ด้วย

นอกจากคนที่กล่าวไปแล้วยังมีสารวัตรทาจิบานากับโคสุเกะ คินตะอิจิซึ่งกลับมาจากหมู่บ้านโทโยฮาตะ ทนายฟูรุดาเตะซึ่งมาซุโกะเรียกมา และพนักงานสืบสวนโยชิอิผู้นำข่าวร้ายจากหมู่บ้านโทโยฮาตะมาล้วงหน้า ทุกคนท่าทางตื่นเต้นและอึดอัดเพราะความลับซึ่งซ่อนอยู่กำลังจะถูกเปิดเผย

ในห้องเจียบบังจนทุกคนได้ยินเสียงถ่านปะทุในเตาผิง ลางร้ายน่ากลัวมาพร้อมกับกลิ่นดอกเบญจมาศเย็นสดชื่นแผ่ซ่านไปทั่วห้อง

ความเจ็บช้ำน้ำใจอดีต...มาซูโกะเอ่ยขึ้นทำลายความเจ็บ

"เออละ เรื่องที่ทุกคนสงสัยฉันจะเป็นคนเล่าเอง น้องทาเคโกะ น้องอูเมโกะ พี่บอกหมดทุกอย่างได้ไหม"

ปกตินิสัยมาซูโกะเป็นคนร้นอยู่แล้ว เธอแค่ถามย้าให้แน่ใจเท่านั้น ทาเคโกะกับอูเมโกะมองหน้ากันด้วยอาการหวาดกลัว นัยน์ตาทมองเศร้า จำต้องพยักหน้าแบบเสียไม่ได้

"เรื่องนี้เป็นความลับระหว่างเราสามคน ยังไม่เคยเปิดเผยให้ใครฟังมาก่อน อันที่จริงถ้าเป็นไปได้ชั่วชีวิตนี้ไม่อยากให้ใครรับรู้ด้วยซ้ำ เราสามคนสาบานกันไว้เป็นมั่นเหมาะว่าจะไม่บอกใครเลย แต่เมื่อสถานการณ์เป็นแบบนี้ คงไม่ต้องปิดบังอีกต่อไปแล้ว น้องทาเคโกะกับน้องอูเมโกะก็เห็นด้วยว่าจำเป็นต้องเปิดเผย เพื่อจะกำจัดศัตรูของลูกๆ พวกคุณฟังเรื่องนี้แล้วจะรู้สึกอย่างไรต่อฉันทั้งสามก็ช่างเถิด คนเราแต่ละคนมีสภาพแตกต่างกัน มนุษย์ทุกคนย่อมต้องปกป้องความสุขของตัวเอง และยิ่งคนเป็นแม่ ไม่ใช่แค่ต่อสู้เพื่อตัวเอง ยังต้องต่อสู้เพื่อความสุขของลูก เช่น รับฟังคำตำหนิตราจจากคนอื่น"

มาซูโกะพูดแล้วมองทุกคนด้วยสายตาคมกริบราวกับตาแร้ง เธอสูดหายใจเข้าแล้วพูดต่อ

"เรื่องนี้เป็นเรื่องสมัยสุเกะคิโยยังไม่เกิด ประมาณสามสิบปีก่อน ทุกคนคงเคยได้ยินมาบ้างแล้วว่าคุณพ่อซาเฮ อินงามิไปหลงรักหญิงยากจนชื่อคิซุโนะ อาโอบุมา คิซุโนะเป็นผู้หญิงในโรงงานผลิตด้ายของคุณพ่อ ตอนนั้นคงอายุสิบแปดสิบเก้าได้กระมัง หน้าตาเธอไม่ได้สวยเลิศและไม่ได้มีความสามารถพิเศษอะไร เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาสามัญนิสัยเรียบร้อยคนหนึ่ง ไม่รู้ว่าหลอกล่อคุณพ่อวิธีไหน เอาเป็นว่าคุณพ่อมีความสัมพันธ์กับผู้หญิงคนนั้น คงต้องเรียกว่าความรักของคนแก่กระมังคะ คุณพ่อหลงเธอหน้ามืดตามัว ตอนนั้นคุณพ่ออายุราวห้าสิบสองห้าสิบสาม ธุรกิจของบ้านอินงามิมั่นคงแล้ว เอ่ยชื่อซาเฮ อินงามิทุกคนก็ยอมรับว่าเป็นนักธุรกิจชั้นแนวหน้าของญี่ปุ่น แต่ท่านกลับไปลุ่มหลงสาวต่ำต้อยวัยสิบเก้าในโรงงานของตัวเองจนตกเป็นข่าวยุบยับในสังคม"

มาซูโกะเสียงสั่น คงเป็นด้วยความโกรธซึ่งยังไม่จางหายแม้กระทั่งบัดนี้

"คุณพ่อคงยังเกรงใจเราสามคนอยู่บ้าง จึงไม่ได้พาผู้หญิงคนนั้นเข้าบ้าน แต่ซื้อบ้านราคาพอซื้อได้แถบชานเมือง แล้วไปอยู่กันที่นั่น แรกๆต้องหลบสายตาผู้คนออกไปพบกัน ต่อมาค่อยหน้าด้านขึ้นเรื่อยๆ สุดท้ายคุณพ่อถึงกับไม่ยอมกลับบ้าน ลองคิดถึงความอัปยศของครอบครัวเราตอนนั้นก็แล้วกัน"

คำพูดของมาซูโกะร้อนแรงขึ้น

"ถ้าคุณพ่อเป็นคนรวยทั่วไปที่เกษียณอายุแล้วกลับไปทำตัวเป็นหนุ่มที่เราเห็นกันทั่วไปก็ว่าไปอย่าง แต่เรื่องนี้กลายเป็นขี้ปากคน เพราะมันเป็นเรื่องไม่ดีของซาเฮ อินูงามิ คนมั่งมีของชินชู บุคคลตัวอย่างของจังหวัดนางาโนะ เป็นพ่อเมืองนาสุ คำตำนิของสังคมจึงรุนแรงเหมือนต้นไม้สูงถูกลมพัด คุณพ่อยิ่งใหญ่มากขึ้น คัดรู้ทางการเมือง คู่แข่งการค้า และศัตรูอื่นๆก็ยังมีมาก พวกนั้นรอเวลานี้เพื่อจะได้เขียนข่าวลงในหนังสือพิมพ์ บางคนก็เรื่องขึ้นมา บ้างก็แต่งเพลงล้อเลียนนำเกลียด คิดดูตอนนี้ฉันยังอายจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ไหน ถ้าถูกคนนินทาแค่นี้คงพอทนได้หรอก แต่ไม่นานเริ่มมีข่าวลือที่ทนฟังไม่ได้มาเข้าหู"

ความรู้สึกของมาซูโกะฝังลึกมาก กระทั่งตอนนี้เธอก็ยังไม่ลืมความเคียดแค้นในเวลานั้น เธอขบฟันเสียงดัง

"มีข่าวลือว่าคิซุโนะตั้งท้อง และคุณพ่อตั้งใจจะพาผู้หญิงคนนั้นเข้าบ้านเป็นภรรยาเอก แล้วไล่เราสามคนออกจากบ้าน ลองนึกถึงความโกรธของฉันตอนรู้เรื่องนี้ดูเถอะ ไม่ใช่ความโกรธของฉันคนเดียว ยังมีความโกรธและความเคียดแค้นของคุณแม่ น้องทาเคโกะกับน้องอุเมโกะก็สูมความเคียดแค้นและความโกรธแบบเดียวกันนี้อยู่ในใจเช่นกัน"

มาซูโกะหันไปมองหน้าทาเคโกะกับอุเมโกะ ทั้งสองพยักหน้ารับ มีเพียงเรื่องนี้เรื่องเดียวเท่านั้นที่พี่น้องต่างมารดาทั้งสามเห็นตรงกัน

"ทุกคนคงรู้แล้วว่า เราสามคนเป็นพี่น้องต่างแม่กัน และแม่ของเราทั้งสามล้วนไม่ได้เป็นภรรยาเอกของคุณพ่อ ทุกคนจบชีวิตลงในฐานะเมียเก็บ แม่ของเราเสียใจและเสียดายสุดซึ่ง ตอนเกิดเรื่องคิซุโนะ แม่ของพวกเราเสียไปหมดแล้ว แต่ฉันยังจำได้ว่าคุณพ่อปฏิบัติต่อแม่ทั้งสามยังไง มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะปฏิบัติต่อมนุษย์ได้ พวกคุณคงแปลกใจกับเรือนเล็กที่กระจัดกระจายในอาณาบริเวณบ้านหลังนี้สินะ นี่ไงละ ซากหลงเหลือของชีวิตดุจสัตว์เดรัจฉานของคุณพ่อ คุณพ่อเลี้ยงผู้หญิงไว้ในเรือนเล็กนั้นหลังละคน ไข่ ไม่มีคำไหนบรรยายได้ดีเท่าคำว่าเลี้ยง คุณพ่อไม่เคยรักแม่ของเราทั้งสามคนสักนิด แม่ทั้งสามถูกเลี้ยงไว้เพียงเพื่อสนองตัณหาผู้ชายสกปรก นอกจากไม่ให้ความรัก คุณพ่อยังย่ำยีจิตใจเมียทั้งสามอีกด้วย ผลพวงจากตัณหาของคุณพ่อ เมียทั้งสามจึงให้กำเนิดเราสามคน ตอนนั้นคุณพ่อคงโกรธจัด เพราะในสายตาของคุณพ่อ แม่ของพวกเราจะต้องยอมตามท่านทุกอย่างโดยไม่แข็งขึ้น ส่วนการตั้งครรภ์เป็นเพียงส่วนเกิน เพราะฉะนั้นพวกคุณคงพอนึกออกว่าท่านเป็นพ่อที่เย็นชาต่อลูกสาวเพียงไร"

เสียงมาซูโกะสั่นด้วยความโกรธแค้น คำพูดแต่ละคำดูตันร้อนแรงราวกับไฟ ทาเคโกะกับอูเมโกะพยักหน้าด้วยอาการบึ้งตึง

"คุณพ่อเลี้ยงดูเราสามารถเพียงเพราะจะทิ้งขว้างก็ไม่ได้ จะทุบตีก็ไม่ได้ พวกเราต่างจากหมาแมวแค่ตรงนี้เท่านั้น คุณพ่อไม่เคยรักใคร่สนิทสนมกับเรา หน้าซ้ายยังรังเกียจเดียดฉันท์ ซ้ายร้ายยังไปหลงรักผู้หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้า พา นางคนนั้นเข้ามาในบ้าน ยกให้เป็นภรรยาเอก แล้วยังจะขับไล่พวกเราไปอีก...จึงเป็นธรรมดาที่พวกเราจะบันดาลโทสะ"

โคสุเกะ คินตะอิจิไม่สามารถห้ามเหงื่อเย็นไต่วงแขนได้ การต่อสู้และความรังเกียจซึ่งซังระหว่างพ่อกับลูกนี้ไม่ธรรมดาเลย

กระนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิกลับคิดว่า คุณตาซาเฮ อินงามิเย็นชาต่อเมียทั้งสามและลูกสาวถึงเพียงนี้เชียวหรือ คุณตาซาเฮมีข้อบกพร่องด้านอุปนิสัยกรรมัง

ไม่น่าใช่ หนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ บอกว่า ซาเฮ อินงามิเป็นบุคคลอันหาได้ยากผู้ประสบความสำเร็จใหญ่หลวง ท่านมีจิตใจอบอุ่น อ่อนโยน เป็นมิตรกับผู้คน ถึงจะมีข้อความบางส่วนเขียนเย็นเยือกจริงบ้าง ทว่านับแต่คินตะอิจิมาอยู่เมืองนาสุ เรื่องเกี่ยวกับคุณตาซาเฮซึ่งมีคนพูดเข้าหูลั่นตรงกับในหนังสือ แม้กระทั่งตอนนี้อาณาเมืองนาสุต่างยกย่องให้คุณตาซาเฮเป็นคุณพ่อ แต่ทำไมคุณตาซาเฮถึงเลือดเย็นต่อลูกเมียตัวเอง วุบนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิพลันนึกถึงข่าวลือน่าสงสัยเรื่องคุณตาซาเฮในวัยหนุ่มซึ่งได้ยืมมาจากเจ้าอาวาสโอยามา สัมพันธ์สวาทระหว่างไดนิ โนโนมิยา ตาของทามาโยะ กับซาเฮสมัยหนุ่ม เป็นไปได้ไหมว่าเรื่องนี้มีผลกระทบรุนแรงทางพฤติกรรมต่อเมียและลูกของคุณตาซาเฮ กล่าวคือ เนื่องจากเคยมีประสบการณ์รักร่วมเพศในช่วงต้นชีวิต พฤติกรรมทางเพศในภายหลังจึงไม่เป็นปกติ คุณตาซาเฮอาจไม่สามารถรู้สึกต่อเมียและลูกสาวได้เช่นคนทั่วไป แต่เหตุผลเท่านี้ไม่เพียงพอที่จะอธิบายความเย็นชาผิดธรรมชาติต่อเมียและลูกสาวได้ ต้องมีอีกสิ ต้องมีสาเหตุซับซ้อนกว่านี้แน่ แต่มันคืออะไรเล่า...

มาซูโกะกำลังจะเริ่มเล่าต่อ โคสุเกะ คินตะอิจิจึงคิดได้เพียงแค่นั้น มาซูโกะเล่าว่า

"ความโกรธของฉันทันยังมีอีกสาเหตุหนึ่ง ตอนนั้นฉันท่างงานแล้ว เพิ่งจะคลอดลูกในฤดูใบไม้ผลิปีนั้น คือสุเกะคิโยที่นั่นอยู่ตรงนี้ คุณพ่อไม่ยอมให้สามีของฉันทันได้รับมรดกโดยเด็ดขาด แต่บอกว่าสุเกะคิโยเป็นหลานในสายเลือด จะให้เขาสืบทอดบ้านอินงามิ ฉันทีใจ แต่ถ้าคิซุโนะได้เป็นภรรยาเอกของคุณพ่อ แล้วคลอด

ลูกเป็นผู้ชาย เด็กคนนั้นจะกลายเป็นลูกชายคนโตของคุณพ่อ ทรัพย์สินสมบัติของตระกูลอินุงามิจะตกเป็นของเด็กคนนี้ทั้งหมด ฉันจึงโกรธมากขึ้นเป็นเท่าทวี ความเคียดแค้นแทนคุณแม่กับความโกรธแทนลูกตัวเองสูมอยู่ในทรวง นองทาเคโกะกับน้องอูเมโกะก็รู้สึกเช่นเดียวกัน นองทาเคโกะแต่งงานกับคุณโทะระโนสุเกะแล้ว และกำลังตั้งท้อง ส่วนน้องอูเมโกะยังไม่ได้แต่งงาน แต่หมั้นหมายกับคุณโคคิจิไว้ รอกำหนดวันแต่งงานในฤดูใบไม้ผลิปีหน้า พวกเราทั้งสามจึงต้องต่อสู้เพื่อลูกที่เกิดมาแล้วและลูกที่กำลังจะเกิด ดังนั้นเราจึงบุกไปบ้านคิซุโนะเพื่อต่อว่าคุณพ่อ กับคิซุโนะ"

ปากมาซุโกะบิดเบี้ยวจนผิดรูป คำพูดร้อนแรงดังไฟเผา โคะสุเกะ คินตะอิจิ รู้สึกรำคาญเหวี่ยงเข็มเหนียวไต้หวันอีกครั้ง สารวัตรทาจิบานากับทนายฟูรูดาเตะ เลิกควมมองเห็นกัน

"ฟังแล้วพวกคุณคงคิดว่าฉันสามคนเป็นผู้หญิงหน้าด้าน ไร้ยางอาย เป็นหญิงต่ำทราม จะคิดอย่างไรก็ช่าง แต่นั่นแหละคนเป็นแม่ ยิ่งมาผสมกับความแค้นที่สั่งสมมานานหลายปี เราสามคนด่าทอคุณพ่อ สุดท้ายฉันพูดว่า ถ้าคุณพ่อคิดจะเอาผู้หญิงคนนี้เป็นภรรยาเอก หนูก็พร้อมจะฆ่าท่านเสียทั้งสองคน หนูจะตายผู้หญิงคนนี้ให้ตายก่อนจะได้คลอดลูก มรดกตระกูลอินุงามิจะได้ตกเป็นของสุเกะคิโย ถึงเขาจะถูกประณามว่ามีแม่เป็นฆาตกรก็เถอะ..."

พูดจบมาซุโกะสะละยิ้มมุมปากพลาถมองทุกคนรอบห้อง โคะสุเกะ คินตะอิจิ เสียววบ เขามองหน้าสารวัตรทาจิบานากับทนายฟูรูดาเตะ ความรังเกียจเคียดแค้นระหว่างสายเลือดข้างรุนแรงเหลือเกิน ตึกสงครามอันน่ากลัวระหว่างพ่อกับลูก โคะสุเกะ คินตะอิจิ นั่งไม่สบายคล้ายมีเข็มแทงจากเบาะรองนั่ง

มาซุโกะเล่าต่อ

"คุณพ่อคงจะนึกกลัว ท่านรู้ว่าฉันกล้าทำจริง จึงล้มเลิกความคิดจะยกคิซุโนะเป็นภรรยาเอก ส่วนคิซุโนะยิ่งกลัวมากกว่าคุณพ่อ เธอกลัวจนขวัญหนีและไม้อาจทนอยู่เช่นนั้นต่อไปได้ จึงอุ้มท้องแก่ออกจากบ้านไปหลบซ่อนตัว พวกเราพอรู้ก็โล่งอกยินดี หารู้ไม่ว่าเราถูกคุณพ่อหลอก"

มาซุโกะมองไปรอบห้องอีกครั้ง

"พวกคุณคงรู้เรื่องมรดกสามอย่างประจำตระกูลอินุงามิ โยคิ โคโตะ คิซุ คงรู้ว่ามรดกประจำตระกูลมีความหมายอย่างไรสำหรับตระกูลอินุงามิ...หลังจากคิซุโนะหลบไปซ่อนตัวไม่นาน เราได้รับแจ้งจากคณะกรรมการสมาคมอินุงามิว่ามรดกประจำตระกูลหาย คุณพ่ออาจจะมอบมรดกประจำตระกูลให้คิซุโนะไป โอ ความ

โกรธของฉันในตอนนั้น...ฉันโกรธจนหายใจไม่ออก ฉันตัดสินใจว่า เอาละ ตาต่อตา ฟันต่อฟัน ในเมื่อเป็นแบบนี้คงต้องยอมใช้วิธีรุนแรง...สิ่งที่เราจะต้องทำคือแหวกหญ้าตามลำห้วยที่หลบซ่อนตัวของคิซุโนะ เอามรดกประจำตระกูลทั้งสามคืนมา เราให้สมัครพรรคพวกสืบหาที่ซ่อนของคิซุโนะ บ้านนอกแบบนี้การจะซ่อนตัวไม่ให้ใครรู้มันยาก ไม่นานเราก็เจอตัวคิซุโนะในบ้านของชาวบ้านธรรมดาในเมืองฮิโนะ และรู้ถึงขนาดว่าสองสัปดาห์ก่อนหน้านี้เธอคลอดลูกชายอย่างปลอดภัย เอาละ ในเมื่อเป็นแบบนี้ พวกเราจะไม่ยอมอีกแล้ว คืนหนึ่งเราสามคนบุกไปหาคิซุโนะที่บ้านหลังนั้นในเมืองฮิโนะ"

มาซุโกะพูดจิ้งจอก ไหล่ของทาเคโกะกับอุเมโกะสั่นสะท้าน คงจะคิดถึงผลงานโหดร้ายของตัวเองในตอนนั้น ทุกคนกลืนหายใจรอฟังเรื่องจากมาซุโกะ

"คืนนั้นอากาศหนาวแทบว่าดวงจันทร์จะกลายเป็นน้ำแข็ง น้ำค้างแข็งซึ่งปกคลุมพื้นดินส่องประกายคล้ายหิมะ ชั้นแรก เราให้เงินกับเจ้าของบ้านเช่า และสั่งให้ทุกคนในบ้านออกไปข้างนอก อำนาจของตระกูลฮิโนะงามิแผ่มาถึงเมืองฮิโนะ คิซุโนะในชุดกิโมโนชั้นในกำลังให้นมลูก เธอหันมเห็นแล้วทำหน้าหวาดกลัว พริบตาต่อมาก็หยิบกาน้ำชาใกล้มือขว้างมาทางเรา กาน้ำชาโดนเสาแตกเป็นชิ้นๆ น้ำร้อนหกใส่เราสามคน ฉันโกรธจนลืมตัว คิซุโนะอุ้มลูกทำท่าจะกระโจนออกจากชานเรือน ฉันกระโดดเข้าข้างหลัง คว่ำกิมิโนได้ กิมิโนชั้นในลื่นและคลายออกทันที คิซุโนะกระโดดออกไปจากชานทั้งที่สายคาดกิมิโนหลุด อุเมโกะดึงลูกของคิซุโนะมาได้ตอนฉันจับปกเสื้อเธอไว้ คิซุโนะดิ้นรนจะแย่งลูกคืน กิมิโนก็หลุดจากร่าง คิซุโนะเปลือยเปล่าเหลือแต่กางเกงในตัวเดียว ฉันจับผมเธอพลั๊กลั่นกลิ้งบนน้ำค้างแข็ง แล้วฉวยได้ไม้กวาดไม้ไผ่ใกล้มือฟาดไม่ยั้ง เนื้อตัวบวมแดงขึ้นเป็นแนวนับไม่ถ้วน เลือดไหลซึมออกมาบนผิวขาวของคิซุโนะ น้องทาเคโกะตกน้ำในบ่อราดโครมบนแผลไม่รู้สีกี่แก้ว..."

มาซุโกะแทบไม่แสดงอาการใดขณะที่เล่าจากอันโหดร้าย ดูคล้ายคนสวมหน้ากากละครโนห์ เสียงเล่าของเธอไร้อารมณ์ประหนึ่งท่องอาขยาน ความโหดเหี้ยมน่ากลัวทำให้ดูราวกับเรื่องกำลังเกิดขึ้น ณ เวลานี้ โคสุเกะ คินตะอิชิโร่ สะท้านเพราะความน่ากลัวที่แผ่รังสีออกจากร่างมาซุโกะ

"เราสามคนแทบจะไม่พูดอะไรสักคำ คิซุโนะเอาแต่ร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวด พวกคุณจะทำอย่างไรกับฉัน ฉันบอกว่า ไม่ต้องถามก็รู้อยู่แล้วนี่ จะเอาโยชิ โคโตะ คิซุ คินนะสิ รีบเอาออกมาได้แล้ว แต่คิซุโนะดีกว่าที่คิด เธอไม่ยอมคืน บอกว่านั่นเป็นของที่สามีให้ลูกจะคืนได้ยังไง ฉันเลยฟาดไม้กวาดเข้าอีก น้อง

ทาเคโกะก็เทน้ำราดตามอีกหลายแก้ว คิซุโนะก็ลงไปมาบนพื้นน้ำค้างแข็ง ร้องโหยหวนแต่ยังไม่ยอมแพ้ อุเมโกะซึ่งอุ้มเด็กอยู่ตรงขานเรียนพูดว่า พี่คะ ไม่ต้องใช้วิธีโหดร้ายให้เมื่อยมือหรอก มีวิธีง่ายกว่านี้ให้ผู้หญิงคนนี้ยอมคืนของ แล้วเปิดกันเด็กอังกักับคิมคิบถ่านร้อนๆ เด็กร้องไห้จ๊ารวกับโดนไฟ"

โคสุเกะ คินตะอิจิคลื่นไถลยากจะอาเจียน ท้องเกร็งด้วยความขยะแขยง สารวัตรทาจิบานากับทนายฟูรุตาเตะ และพนักงานสืบสวนโยชิอิเหิงือชิมหน้าผากส่วนเจ้าลิงมีสีหน้าหวาดกลัว มีเพียงทามาโยะซึ่งยังดูสวยและนั่งเรียบร้อยเช่นเดิม มาซุโกะยิ้มบางๆมูมปาก

"เป็นแบบนี้เสมอ ในบรรดาเราสามคนพี่น้อง น้องอุเมโกะจะคิดกลอุบายได้เก่งที่สุดและเป็นคนเด็ดขาดที่สุด วิธีของน้องอุเมโกะนี้เองทำให้คิซุโนะยอมคืนเธกริตร้องอย่างบ้าคลั่งบอกว่ายอมแล้ว โยคิ โคโต คิซุ ช่อนไวบนผ้าเปดานเหนือตุ้เสื้อผ้า ฉันพอใจแล้วว่าได้ของคืนมาและตั้งใจจะกลับ แต่น้องทาเคโกะพูดว่า คิซุโนะ เธอมันใจกล้าไม่สมกับหน้าตา ฉันรู้ว่าเธอมีผู้ชายที่หมั่นหมายไว้ตั้งแต่อยู่โรงงานผลิตด้ายและยังติดต่อกันอยู่ ยังมีหน้ามาบอกว่าเด็กผู้ชายคนนี้เป็นลูกคุณพ่อ เธอไม่มีมายายเลยนะ เอาละ เขียนจดหมายบอกไว้เลยว่าเด็กคนนี้ไม่ใช่ลูกของซาเฮ อินูงามิ เป็นลูกของซุ้รัก คิซุโนะแก้ตัวเป็นพัลวัน แต่น้องอุเมโกะเอาคิมคิบถ่านจ่อกันเด็กอีก คิซุโนะร้องไห้และยอมเขียนจดหมายหนึ่งฉบับ หลังจากนั้นฉันบอกคิซุโนะว่า ถ้าเธออยากจะเอาเรื่องนี้ไปบอกตำรวจก็เชิญ พวกเราอาจจะติดคุก แต่โทษคงไม่ถึงประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตหรอก ถ้าเราออกจากคุกแล้วจะมาขอบคุณเธอทันที น้องทาเคโกะพูดว่า คิซุโนะ เธอไม่ควรจะไปพบหรือเขียนจดหมายไปหาคุณพ่ออีกเด็ดขาด พวกเราจ้างนักสืบไว้เยอะ ต่อให้เธอปิดเป็นความลับยังไงพวกเราก็รู้จนได้ ถ้าเรารู้เราจะมาหานะ สุดท้ายน้องอุเมโกะยิ้มแล้วพูดว่า ถ้ามีเรื่องแบบคินนี้อีกสักสองสามครั้งล่ะก็ เด็กคนนี้ต้องตายแน่ ฮ่า ฮ่า ฮ่า...คิดว่าพูดขนาดนี้แล้วผู้หญิงคนนี้นคงไม่กล้ามาหาคุณพ่ออีก พวกเราโล่งใจและกำลังจะกลับ แต่คิซุโนะกอดลูกก็องให้น้ำตาพราก เงยหน้าขึ้นด่าเรา"

มาซุโกะหยุดพูดแล้วมองหน้าทุกคนด้วยสายตาคมกริบ พูดต่อเสียงดุดัน

"พวกแกช่างน่ากลัวเหลือเกิน ถ้าเรื่องจบแบบนี้ก็เท่ากับว่าฟ้าไม่มีตานะลิ ต่อให้ฟ้าไม่มีตา ฉันก็ไม่ปล่อยให้เป็นแบบนี้หรอก สักวันฉันจะต้องเอาคืนให้ได้ โยคิ โคโต คิซุ...ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ฮ่า ว่าไงานะ สดับฟังเรื่องดีหรือ ไม่ใช่หรอก ฉันไม่ไห้พวกแกฟังแต่เรื่องดีตลอดไปหรอก ตอนนี้ โยคิ โคโต คิซุ เป็นของพวกแก จำไว้ให้ตึนะ โยคิเป็นแก โคโตเป็นแก และคิซุเป็นแก...คิซุโนะตอนนั้นดูน่ากลัวที่สุด

ผมแผ่ยุ่งเหยิง เลือดไหลย่อยจากมุมปาก เธอกัดฟันกรอดพลงชี้หน้าพวกเราทั้งสามรากับคนเสียสติ ฉันจำไม่ได้แล้วว่าใครเป็นโยคี ใครเป็นโคโต และใครเป็นคิซุ..."

มาซุโกะเล่ามาถึงตรงนี้ก็หยุดพูด

ร่างสุเกะคิโยซึ่งสวมหน้ากากนั่งติดกับมาซุโกะสั่นเทาพร้อมกับโกรธแค้น

ชาติกำเนิดทามาโยะ

ไม่มีใครพูดอะไรเมื่อมาซูโกะเล่าจบ อาจเป็นเพราะภาพความเลวร้ายจากเรื่องราวโหดเหี้ยมยังรบกวนจิตใจ ทุกคนเฝ้ามองหน้ากันลอกแลก สารวัตรทาจิบานาขยับไปข้างหน้า

"เข้าใจแล้วครับ แสดงว่าฆาตกรคดีนี้คือผู้หญิงชื่อคิซุโนะสึนะ"

"เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้พูดแบบนั้น"

มาซูโกะยังมีท่าทีดุดันเช่นเดิม

"เห็นพวกคุณบอกว่า โยชิ โคโตะ คิซุ น่าจะเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมนี้ ถ้าเกี่ยวจริงก็ไม่มีเรื่องอื่นนอกจากเรื่องที่เล่ามาค่ะ ไม่ทราบว่าเป็นเรื่องนี้ช่วยได้บ้างหรือเปล่า การตัดสินเป็นหน้าที่ของพวกคุณไม่ใช่หรือค่ะ"

วิธีพูดข้างร้ายกาจเสียจริง สารวัตรทาจิบานาหันไปทางทนายฟุรุดาเตะ

"คุณฟุรุดาเตะครับ ยังไม่ได้ร່องรอยคิซุโนะกับลูกหรือครับ..."

"เอ้อ ความจริงวันนี้ถึงคุณนายไมโทระมา ผมก็ตั้งใจจะมาพบด้วยเรื่องนี้อยู่แล้วครับ"

"มีเบาะแสหรือครับ"

"จะว่ามีก็มี จะว่าไม่มีก็ไม่มี...เบาะแสที่ได้มาแทบไม่มีประโยชน์เลยครับ..."

ทนายฟุรุดาเตะหยิบเอกสารจากกระเป๋าพลาตูด

"ตั้งแต่เล็กมาคิซุโนะ อาโอโนะมาก็ไม่ต่างกับเด็กกำพร้า เธอแทบจะไร้ญาติพี่น้อง เลยยิ่งตามหาตัวลำบาก อ้อใช่ มีเรื่องหนึ่งน่าสนใจครับ คิซุโนะ อาโอโนะมา คนนี้เป็นลูกของลูกพี่ลูกน้องคุณฮารุโยะ ยายของคุณทามาโยะ ภรรยาท่านไดนิ ผู้มีพระคุณชั่วชีวิตของคุณตาซาเฮครับ"

ทุกคนมองหน้ากันอย่างคาดไม่ถึง

"ดังนั้น คงจะเข้าใจแล้วว่าเหตุใดคุณตาซาเฮจึงทุ่มเทความรักให้กับคุณคิซุโนะลึกซึ้ง ถ้าได้อ่านหนังสือ อัตชีวประวัติซาเฮ อินงามิ ก็คงว่าคุณตาซาเฮพรรณนาถึงคุณฮารุโยะไว้ว่าเป็นเสมือนแม่และพี่สาวซึ่งท่านเคารพดุจดั่งพระเจ้า คิซุโนะเป็นเพียงสายเลือดคนเดียวของคุณฮารุโยะที่ยังมีชีวิตอยู่ ที่คุณตาซาเฮรักเธอมากและตั้งใจจะยกมรดกให้ลูกซึ่งเกิดจากเธอ อาจจะมีคามหมายในแง่ตอบแทนบุญคุณด้วยกรรมครับ"

มาซูโกะ ทาเคโกะ และอุเมโกะ ต่างมองหน้ากัน แต่ละคนมีสีหน้าร้ายกาจ มาซูโกะยิ้มเยาะ ซึ่งน่าจะแปลความได้ว่า เธอจะไม่มีวันปล่อยยี่สิบให้สิ่งนั้นเกิดขึ้นได้

"เออะละครับ หยุดเรื่องนั้นไว้ก่อน ผมจะพูดเรื่องเบาะแสของคุณคิซุโนะ หลังจากเหตุการณ์วันนั้น คุณคิซุโนะกลัวคำขู่ของคุณนายทั้งสามมาก เธอพาคุณชิซุมา (ชื่อชิซุมานี้คุณตาซาเฮตังให้เอง) หนีออกจากเมืองอินะไปขอความช่วยเหลือจากญาติถึงเมืองโทยามา เธอคงตัดสินใจไม่กลับมาหาคุณตาซาเฮอีก และตัดขาดการติดต่อทางจดหมายด้วย เธอเลี้ยงดูคุณชิซุมาได้ระยะหนึ่ง พอคุณชิซุมาอายุสามขวบเธอได้ฝากไว้กับญาติ ตัวเองแต่งงานไปอยู่ที่อื่นไม่รู้ว่าที่ไหน เรื่องมันนานตั้งยี่สิบกว่าปีแล้ว ญาติคนนั้นหายสาบสูญไประหว่างเมืองโทยามาถูกโจมตีทางอากาศ และนอกจากญาติคนนี้เธอไม่มีญาติที่ไหนอีกเลย ข่าวดาวของคุณคิซุโนะจึงขาดหายไป ทุกคนดูจะเคราะห์ร้ายกันทั้งนั้นเลยนะครับ"

ทนายฟุรุตาเทะถอนหายใจแล้วพูดต่อ

"ส่วนคุณชิซุมา คนละแวกนั้นจำได้ว่ามีญาติคนหนึ่งรับคุณชิซุมาเป็นลูก ตั้งนั้นจึงใช้นามสกุลซุตะ ไม่ได้ใช้นามสกุลอาโอบูมา ครอบครัวซุตะยากจนมาก สามภรรยาซุตะเป็นคนใจดีและไม่มีลูก เลยรับคุณชิซุมาเป็นลูกตัวเอง ตอนคุณคิซุโนะหนีคุณตาซาเฮออกมานั้น นอกจาก โยชิ โคโตะ คิซุ ยังได้เงินก้อนใหญ่มาด้วย เงินส่วนหนึ่งใช้เป็นค่าเลี้ยงดูคุณชิซุมา คุณชิซุมาจึงได้เรียนจนจบมัธยมต้น หลังจากนั้นเข้าทำงานที่ไหนสักแห่ง แล้วถูกเกณฑ์ทหารตอนอายุยี่สิบเอ็ดปี ได้ข่าวว่าถูกเกณฑ์และส่งกลับไปมาอีกสองสามครั้ง สุดท้ายฤดูใบไม้ผลิหรือฤดูร้อนปี พ.ศ. 2487 มีหมายเรียกมาอีก ให้ไปประจำที่เมืองคานาซาวา หลังจากนั้นไม่ได้ข่าวคราวใด ข่าวคุณชิซุมามีเพียงเท่านี้ครับ นอกนั้นล้วนเป็นข่าวโคมลอย"

"แล้ว..." โคสุเกะ คินตะอิจิเอะขึ้นเป็นครั้งแรก "พอรู้ไหมครับว่าจากคานาซาวาแล้วคุณชิซุมาถูกส่งไปที่ไหน"

"ไม่ทราบเลยครับ"

ทนายฟุรุตาเทะหน้าหมอง

"สิ้นสงครามสืบสนอหล่ม่าน เอกสารระจัดพลัดพรายไม่รู้วาทหารหน่วยไหนถูกส่งไปที่ไหน ทหารหน่วยอื่นมีทหารผ่านศึกกลับมาบ้าง พอได้ทราบข่าวคราวของพลกที่ยังไม่กลับ แต่ทหารหน่วยของคุณชิซุมาไม่มีใครกลับมาแม้แต่คนเดียว อาจถูกโจมตีระหว่างทาง จมทะเลหายสาบสูญกันหมดก็ได้ เพราะช่วงนั้นมีการส่งกำลังเสริมไปทางทะเล"

โคสุเกะ คินดะอิจิได้ยืนแล้วรู้สึกหมดหวัง โอ ถ้านี่เป็นความจริง ชิชูมาคงเกิดในเวลาตกฟากไม่ดีแน่ เขาเกิดมาโดยไม่ทันได้แสดงตัวและอ้างสิทธิ์ของตัวเอง สุดท้ายไม่มีใครรู้ว่าเขาตายที่ไหนเมื่อไร เขาเกิดในความมืดและหายไปในความมืด... ชีวิตของชิซูมาเป็นดั่งความฝันชั่วพริบตา โคสุเกะ คินดะอิจิถึงสารจับใจ

"เรายังสืบหาต่อไปครับ ก็ได้แต่ภาวนาขอให้ทั้งคุณคิซุโนะและคุณชิซูมาปลอดภัย"

ทนายฟุรุดาเตะพูดแล้วเก็บเอกสารลงกระเป๋า

ความเงิบชนิดได้ยืนกระทั่งเสียงน้ำหยดแผ่คลุมไปทั่วห้อง ไม่มีใครเอ่ยคำพูดออกมา ทุกคนกำลังใช้ความคิด พลังจ้องมองไปเบื้องหน้าอย่างหมดหวัง

สารวัตรทาจิบานาฝันทำเสียงกระแอมไล่เสลดติดคอเพื่อทำลายความเงิบ

"เออละ" เขาหันไปทางสมาชิกครอบครัวอิโนูามิ "เรื่องเมื่อครู่คงช่วยให้เข้าใจความสัมพันธ์โดยรวมของ โยคิ โคโค คิซุ กับคดีฆาตกรรมครั้งนี้แล้ว ผมขอกลับมาพูดถึงคดี ทุกคนทราบกันแล้วนะครับว่าคุณสุเกะโทโมธูกรัดคอตายในบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะ เวลาประมาณสองทุ่มถึงสามทุ่มเมื่อคืนนี้ ผมจะขอละลาบละล้ง..."

สารวัตรมองหน้าคนรอบห้อง

"ผมอยากรู้ว่าเมื่อคืนนี้ในเวลานั้นใครทำอะไรอยู่ที่ไหน...เริ่มจากคุณนายมาซุโกะก่อนครับ เชิญครับ"

มาซุโกะมองหน้าสารวัตรด้วยสีหน้าไม่พอใจ หันมาถามสุเกะคิโยเสียงเฉื่อยชา

"สุเกะคิโย เมื่อคืนครูโคคิกลับไปประมาณกี่โมงนะ สี่ทุ่มกว่าได้ไหม"

สุเกะคิโยพยักหน้าโดยไม่ปริปาก มาซุโกะหันกลับไปทางสารวัตร

"คงได้ยืนแล้วนะคะ เมื่อคืนนี้ครูโคคิ มียาคาวามาตั้งแต่เย็น อยู่กินข้าวเย็นด้วยกัน หลังจากนั้นฉันกับครูซอมโคโตจนถึงประมาณสี่ทุ่ม ทุกคนอาจจะทราบจากเสียงโคโต" เธอพูดพลางบึ่งคางไปทางทาเคโกะและอุเมโกะ

"กินข้าวตอนกี่โมงครับ"

"ประมาณหนึ่งทุ่มค่ะ จากนั้นพักครู่หนึ่ง แล้วเอาโคโตออกมาซ่อม ไปถามคุณครูก็ได้ค่ะ"

"ในระหว่างนั้นไม่ได้ออกไปไหนเลย..."

มาซุโกะยิ้มหยันน้อยๆ

"เราซ่อมกันนาน ระหว่างนั้นมีไปห้องน้ำบ้างสองสามครั้ง...อ้อ ไซ้ ไปเอาสายโคโตจากเรือนใหญ่ครั้งหนึ่ง ไม่ทราบสารวัตรรู้หรือเปล่า ตอนนี้ฉันให้ครูโคคิน กับผู้ติดตามพักอยู่ด้วย ส่วนฉันย้ายไปอยู่เรือนเล็ก ปกติจะอยู่เรือนใหญ่ค่ะ...ไปเอาสายโคโตใช้เวลาห้าหรือสิบนาที"

"สายโคโต..." สารวัตรเลิกคิ้วเล็กน้อยคล้ายนึกขึ้นได้ "แล้วคุณสุเกะคิโยล่ะครับ"

"เขานั่งอยู่ข้างๆ ฟังเราเล่นโคโต คอยรินน้ำชาให้หยิบอะไรให้...ออกจากห้องบ้างสองสามครั้ง แต่ไม่ได้นานถึงกับไปหมู่บ้านโทโยฮาตะหรอกค่ะ"

มาซุโกะยิ้มหยันอีก

"เรื่องนี้ลองถามยืนยันกับครูโคคินได้ ท่านตาไม่ดีแต่ไม่ใช่จะมองไม่เห็นเสียเลย ท่านเป็นคนมีलगสังหรณ์ดีมากด้วยค่ะ"

เท่านี้การอ้างที่อยู่ของมาซุโกะและสุเกะคิโยก็ครบถ้วนสมบูรณ์ ถึงมาซุโกะจะเป็นคนดื้อดั่งต้น แต่ไม่น่าจะโกหกถึงขนาดกล้าให้ไปถามโคคิน มียาคาวา

สารวัตรทาจิบานาหันไปทางทาเคโกะ แต่อุเมโกะเอ่ยแทรกขึ้นก่อน

"สำหรับพี่ทาเคโกะกับพี่เซย์ ฉันกับสามิเป็นพยานให้ได้ค่ะ ฉันเป็นห่วงเพราะไม่เห็นสุเกะโทโมตั้งแต่ตอนเย็น เลยไปปรึกษาพี่ทาเคโกะ พี่ทาเคโกะ พี่เซย์ กับหลานซาโยโกะอยู่กันพร้อมหน้า ช่วยโทรศัพท์ไปถามพวกร้านอาหาร ร้านเหล้าระยะหลังสุเกะโทโมท้อแท้หมดหวัง เลยไปเที่ยวที่พวกนั้นบ้างค่ะ..."

อุเมโกะมองทามาโยะด้วยแววตาชิงชังพลาถพูดต่อ

"เราุ่นวายอะอะกันตั้งแต่สองทุ่มถึงราวห้าทุ่ม เรื่องนี้ถามบ่าวหญิงดูได้ค่ะ สารวัตรคะ คนฆ่าสุเกะโทโมจะต้องเป็นคนเดียวกับคนที่ฆ่าสุเกะทาเคเนะ พี่ทาเคโกะกับพี่เซย์คงไม่ฆ่าสุเกะทาเคลูกตัวเองหรอก"

เสียงอุเมโกะค่อยๆ เปลี่ยนเป็นสูงแหลมตีโพยตีพาย และตะโกนออกมาในที่สุด

สุดท้ายคือทามาโยะกับเจ้าลิง สารวัตรยิงคำถามไปทางเจ้าลิงผู้แยกเขี้ยวยิงฟันด้วยความโกรธพลาถตอบ

"อย่างที่บอกไปแล้วว่าคุณหนูถูกโปะยาสลบ เลยหลับไหลไม่รู้เรื่อง ผมกลัวจะมีคนมากลั่นแกล้งอีกจึงอยู่เฝ้าข้างห้อง ไม่ได้นอนเลยตั้งแต่เมื่อเย็นวาน"

"มีใครรู้เรื่องนี้บ้างไหม"

"ผมไม่รู้ว่ามีใครรู้บ้าง ผมบอกทุกคนตอนกินข้าวว่าคืนนี้คุณหนูอาการไม่ดีจะขอยุ่เฝ้าคืนหนึ่ง"

"กินข้าวประมาณกี่โมง"

"ข้าวเย็นของบ่าวบ้านนี้ประมาณทุ่มครึ่ง"

"เจ้าลิง เห็นว่านายมีสายโคโตเก๋ด้วย"

เจ้าลิงทำตาเป็นประกาย แต่พยักหน้าอย่างขุ่นเคืองโดยไม่ปริปาก

"เออละ ไว่ค่อยขอดูทีหลังแล้วกัน"

ในที่สุดการอ้างหลักฐานที่อยู่ซึ่งน่าสงสัยที่สุดคือเจ้าลิงกับทามาโยะ หากเจ้าลิงตั้งใจจะฆ่าสุเกะโทโม เขาย่อมมีโอกาสตอนไปรับทามาโยะ หรือว่าเจ้าลิงกลับมาบ้านแล้วเกิดนึกอยากฆ่าสุเกะโทโมจึงหวนกลับไปอีกครั้ง

โคสุเกะ คินตะอิจินิกซึ้นได้ว่าเมื่อก๊ทนายฟูรูดาเตะบอกเรื่องเจ้าลิง

"คุณคินตะอิจิ ที่คุณสงสัยว่าเจ้าลิงอาจจะเป็นชิซุมา ไม่ใช่เลยครับ ผมไปสืบประวัติเจ้าลิงมาแล้ว เขาเป็นคนหมู่บ้านโทโยฮาตะ พ่อแม่ตายไปตอนอายุห้าขวบ คุณโนริโกะคุณแม่ของคุณทามาโยะส่งสารจึงเก็บมาเลี้ยง หมอตำแยผู้ทำคลอดเขารับรองเรื่องนี้ได้ หลายคนในหมู่บ้านโทโยฮาตะก็เป็นพยานได้ ไม่ผิดแน่ครับ"

แต่ไม่ว่าเจ้าลิงจะเป็นชิซุมาหรือไม่ ที่แน่ๆคือพฤติกรรมของเขาน่าสงสัยหลายอย่าง จะว่าไปมันออกจะบังเอิญไปทุกเรื่อง แต่...

ทันใดนั้นเสียงแหลมเสียดแทงของมาซุโกะดังขึ้น

"สารวัตรคะ เห็นว่ามีรอยเท้าของชายลักษณะทหารผ่านศึกในบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะ คนที่มาพักบ้านพักคาชิวายานาสูล่างคืนที่สุเกะทาเคอุกะฆ่ายังวนเวียนอยู่แถวนี้อีกหรือคะ ทำไมไม่รีบจับตัวมัน แล้วมันเป็นใครกันแน่"

เจอคำถามอันเจ็บแสบของมาซุโกะเข้า สารวัตรถึงกับชะงักไปเล็กน้อย

"ครับ...เอ่อ เรื่องนั้นเราไม่ได้แจ้งเคยครับ เราส่งคนไปสืบหาแล้วแต่มันไหวตัวทัน เอ่อ ส่วนประวัติของเจ้าหมอนั้น หลังจากคดีคุณสุเกะทาเคอุกะได้สอบถามกองส่งเคราะห์ทหารผ่านศึกที่ฮาากาตะแล้ว เมื่อสองสามวันก่อนได้รับคำตอบว่าวันที่ 12 พฤศจิกายน สามวันก่อนคุณสุเกะทาเคอุกะฆ่า มีเรือบรรทุกทหารผ่านศึกจากพม่ามาเทียบท่าฮาากาตะ คนชื่อซันเป ยามาดาเดินทางมากับเรือลำนี้ด้วย และชายคนนั้นยังใช้ที่อยู่ 3-21 โคจิมาจิ โตเกียว ซึ่งเป็นบ้านอิ누งามิในโตเกียว หมอนั้นค้างคืนในฮาากาตะหนึ่งคืน วันที่ 13 ออกเดินทางไปโตเกียว เพราะฉะนั้นคืนวันที่ 15 คนมาพักในคาชิวายาเมืองนาสูล่างต้องเป็นเจ้าหมอนี้แน่ คุณนายมาซุโกะ คุณสุเกะคิโยครับ ผมเคยถามไปแล้วหลายครั้ง พอจะนึกอะไรเกี่ยวกับคนคนนี้ออกบ้างไหมครับ"

สุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากส่ายหน้าเบาๆโดยไม่ปริปาก มาซุโกะยังคงจ้องหน้าสารวัตรด้วยท่าที่สงสัยแล้วยิ้มบางๆ

"รู้ถึงขนาดนี้แล้วน่าจะทำอะไรได้บ้างนะคะ...ในจุดเกิดเหตุในหมู่บ้านโทโยฮาดะ ไม่มีอะไรพอจะเป็นหลักฐานได้บ้างหรือคะนอกจากรอยเท้า"

"เอ้อ มีหลายอย่างนะครับ..."

สารวัตรไม่ทันเริ่มเล่า โคสุเกะ คินตะอิจิกลับพูดแทรกขึ้น

"เอ้อ เราเจอเรื่องแปลกนิดหน่อยครับ"

"เรื่องแปลก..."

"ทุกคนคงรู้แล้วว่าคุณสุเกะโทโมถูกมัดกับเก้าอี้ในสภาพเปลือยท่อนบนตามหน้าอกและแขนมีรอยแผลจากเชือกฟาง สันนิษฐานได้ว่าคงพยายามจะดันให้เชือกคลาย ดูจากบดแผลตามตัวแล้วเชือกฟางน่าจะหย่อนลงบ้าง แต่ตอนเราไปพบร่างคุณสุเกะโทโม เชือกกลับไม่หย่อนสักนิด"

มาซุโกะจ้องหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิ แล้วเอ่ยเสียงเฉื่อยชา

"แล้ว...มันเป็นยังไงหรือคะ"

"เปล่าครับ ไม่มีอะไรหรอก ก็มีเท่านั้นเองครับ แต่ผมว่ามันแปลก และมีอีกอย่างครับ สารวัตร..."

โคสุเกะ คินตะอิจิให้สารวัตรหยิบเสื้อเชิ้ตสีขาวตัวหนึ่งออกจากกระเป๋า

"คุณนายอุเมโกะครับ นี่เป็นเสื้อเชิ้ตขาวของคุณสุเกะโทโม"

อุเมโกะน้ำตาเอ่อมองเสื้อแล้วพยักหน้า

เสื้อเชิ้ตขาวของสุเกะโทโมมีลักษณะพิเศษเด่นชัดตรงกระดุมเสื้อห้าเม็ด ซึ่งมีเพชรประดับเรียงรายบนฐานสีทองรูปดอกเบญจมาศ กระดุมเม็ดบนสุดหายไป

"ทราบไหมครับว่าหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่"

อุเมโกะส่ายหัว

"ไม่ทราบค่ะ แต่ถ้าหาย ต้องเป็นหลังสุเกะโทโมออกไปข้างนอกแล้วแน่ เด็กคนนี้ซ่งแต่งตัวมาก คงไม่ใส่เสื้อกระดุมหลุดออกไปข้างนอกหรอก บริเวณที่เกิดเหตุไม่มีหรือคะ"

"ไม่มีครับ หาดูทุกซอกทุกมุมแล้ว บางทีอาจจะหลุดตอนทำ เอ้อ...กับคุณทามาโยะ ผมนึกว่าตกในเรือยนต์แต่หาแล้วไม่เจอ อาจจะตกลงในทะเลสาบตอนนั้น ถ้าอย่างนั้นคงนำมาใช้เป็นหลักฐานไม่ได้"

สารวัตรพูดพลางส่งเสื้อเชิ้ตให้โคสุเกะ คินตะอิจิ ขณะนั้นเองเจ้าอาวาสโอยามากระโจนพรวดเข้ามาในห้อง ความลับอันน่ากลัวกำลังจะถูกเปิดเผย...

เจ้าอาวาสโอยามาเป็นคนโง่งม ท่านอาจจะตื่นเต้นกับสิ่งที่ตัวเองค้นพบ
จึงปีติยินดีเป็นพิเศษ แต่อันที่จริงคนเราไม่น่าจะภาคภูมิใจกับการเปิดเผยความลับ
อันใหญ่หลวงของคนอื่นขนาดนั้น...

เจ้าอาวาสโอยามามองหน้าทุกคนแล้วขำกว้างห่อผ้าลงบนเสื่อตามิ พุด
ด้วยความดีใจ

"เข้าใจแล้ว เข้าใจแล้วละ ทุกคน ความลับในพินัยกรรมคุณตาซาเฮผู้ล่วง
ลับ...คุณตาซาเฮให้คุณทามาโยะได้รับผลประโยชน์มากมายขนาดนั้น ไม่ใช่เพราะ
คุณทามาโยะเป็นหลานของผู้มีพระคุณหรอก ความจริงแล้วคุณทามาโยะเป็น
หลานแท้ๆของคุณตาซาเฮ คุณโนริโกะแม่ของคุณทามาโยะ เป็นลูกของคุณฮารุ
โยะภรรยาของท่านไดนิกับคุณตาซาเฮ ท่านไดนิก็รู้แต่ยอมให้อภัย"

แรกทีเดียวทุกคนยังไม่เข้าใจความหมาย จ้องหน้าแดงก่ำเพราะตื่นเต้น
ของเจ้าอาวาสโอยามา ครั้นรู้ความหมายอันน่ากลัวก็บังเกิดความหวั่นวิตก
ท่วมท้น

ทามาโยะหน้าซีดทำท่าจะเป็นลมลงเดี๋ยวนั้น สุกะคิโยผู้สวมหน้ากากถึงกับ
ไหลล้นเทา มาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะทำท่าคล้ายเพิ่งเคยรู้เป็นครั้งแรก ทั้งสอง
จ้องหน้าทามาโยะด้วยสายตาอาฆาตแค้น

โคสุเกะ คินดะอิจิเริ่มเสยรั้งนกระจอกบนหัวแกรกแกรก

ปริศนาประหลาด

เข้ากลางเดือนธันวาคมแล้ว น้ำในทะเลสาบนาสุบริเวณใกล้ชายฝั่งเริ่มจับตัวเป็นน้ำแข็ง ธรรมดาแล้วต้องรอให้ข้ามปีไปถึงกลางเดือนมกราคมถึงจะเล่นสเก็ตน้ำแข็งในทะเลสาบได้ ถ้าปีไหนหนาวจัดจึงจะสามารถเล่นสเก็ตได้ตั้งแต่ปลายปี ซึ่งห้าหรือหกปีจะมีสักครั้ง

อากาศแบบที่ว๊านนั้นดูจะตรงกับปีนี้พอดี เพียงแค่กลางเดือนธันวาคม ตอนเช้าและเย็นจะเริ่มมองเห็นก้อนน้ำแข็งตามชายฝั่งอันยาวเหยียดด้านหลังโรงแรมนาสุ และในวันที่ 13 ธันวาคม มีผู้พบศพลักษณะไม่ธรรมดา เหยื่อรายสุดท้ายของตระกูลอินูงามิช่างในน้ำแข็งนั้น แต่ก่อนจะพูดถึงเหยื่อรายนี้ จะขอทบทวนคดีตั้งแต่ต้นอีกครั้ง

ช่วงนี้โคสุเกะ คินดะอิจิเฝ้ามองภาพชายฝั่งทะเลสาบเคร้าสร้อย ยิ่งมองนานวันเข้าก็ยิ่งซึมเศร้า

เวลาผ่านไปสองเดือนแล้วตั้งแต่เขาย่างเท้าเข้ามาในเมืองนาสุตามคำเชิญของโทโยอิจิโร วากาบายาชิ สองเดือนนี้ชายสามคนตกเป็นเหยื่อฆาตกรรมต่อเนื่อง จนป่านนี้คดียังไม่คืบหน้า

ฆาตรอยุ่ใกล้ๆนี้เอง... วนเวียนอยู่เบื้องหน้าเรา ความรู้สึกนี้รุนแรงมาก ทว่าประหนึ่งผมเข้าตาจึงไม่สามารถเห็นตัวมัน โคสุเกะ คินดะอิจิหงุดหงิดมากขึ้น ทุกวันจนระยะหลังเริ่มถึงขนาดควบคุมอารมณ์ไม่ได้ เขาระวนกระวายจนแทบว่าหัวใจจะฉีกขาด

เขาคิดว่าอย่างน้อยถ้าได้ทบทวนคดีตั้งแต่ต้น อาจจะเจอเบาะแสบางอย่าง ชุกซ่อนอยู่ก็เป็นได้ ระยะหลังคินดะอิจิอ่านสมุดบันทึกประจำวันของตัวเองเข้าไปซ้ำมาหลายเที่ยว ดึงจุดสำคัญแยกมาเขียนต่างหาก ทว่าสิ่งที่ได้กลับเป็นความจริงซึ่งทุกคนรู้อยู่แล้ว เขาไม่สามารถไขความลับซ่อนเบื้องหลังจากเหล่านั้นได้ โคสุเกะ คินดะอิจิเสสรังนกกระจอกบนหัวหลายครั้งด้วยความท้อแท้

ประเด็นสำคัญซึ่งโคสุเกะ คินดะอิจิดึงมาเขียนแยกไว้พอจะสรุปได้ดังต่อไปนี้ แม้ว่าโคสุเกะ คินดะอิจียังมองไม่ออก ทว่าความจริงของคดีฆาตกรรมบ้านอินูงามิอันน่ากลัวซ่อนอยู่ในหัวข้อเหล่านี้

1. 18 ตุลาคม โคสุเกะ คินดะอิจิมาเมืองนาสุตามคำเชิญของโทโยอิจิโร วากาบายาชิ และวันเดียวกันนั้น ทามาโยะประสบอุบัติเหตุทางเรือ โทโยอิจิโร วากาบายาชิถูกวางยาเสียชีวิต

2. 1 พฤศจิกายน สุเกะคิโยสวมหน้ากากกลับมาจากสงคราม พิณัยกรรม
ของคุณตาซาเฮถูกเปิดต่อหน้าสมาชิกบ้านอินงามิ

3. 15 พฤศจิกายน สุเกะทาเคและสุเกะโทโมสงสัยว่าสุเกะคิโยไม่ใช่ตัว
จริง ไปเอาลายนิ้วมือของสุเกะคิโยจากศาลเจ้านาสึ (ไหวพริบของทามาโยะ)

4. คืบวันเดียวกัน มาซุโกะกับสุเกะคิโยไม่ยอมพิสูจน์รอยนิ้วมือ ทุกคน
แยกกันประมาณสี่ทุ่ม

5. ราวห้าทุ่มคืบวันเดียวกัน ทามาโยะนัดพบสุเกะทาเคบนหอชมวิว ทา
มาโยะมอบนาฬิกาที่มีรอยนิ้วมือของสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากให้สุเกะทาเค (นา
ฬิกาไม่พบ อาจหล่นหายในทะเลสาบ)

6. คืบวันเดียวกัน สุเกะทาเคถูกฆ่าตาย สันนิษฐานว่าเกิดเหตุในช่วงห้า
ทุ่มถึงเที่ยงคืน

7. ประมาณสองทุ่มคืบวันเดียวกัน ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกปกปิด
ใบหน้า ใช้ชื่อชั้นเป ยามาดา เข้าพักที่คาซิวายานาสูล่าง ประมาณสี่ทุ่มออก
จากที่พักไปไหนสักแห่ง กลับมาราวเที่ยงคืนด้วยอาการร้อนรน

8. เช้า 16 พฤศจิกายน พบศีรษะของสุเกะทาเคบนเวทีตุ๊กตาดอก
เบญจมาศ ลงความเห็นว่าสถานที่เกิดเหตุฆาตกรรมคือหอชมวิว

9. วันเดียวกัน มาซุโกะและสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากประกาศว่ายอมให้
พิสูจน์รอยนิ้วมือ ผลการเปรียบเทียบรอยพิมพ์มือสุเกะคิโยกับรอยพิมพ์มือ
จากศาลเจ้านาสึ สรุปว่าเป็นลายมือคนเดียวกัน ดังนั้นมั่นใจได้ว่าสุเกะคิโยผู้
สวมหน้ากากเป็นสุเกะคิโยตัวจริงแน่นอน (คำถาม-ตอนนั้นทามาโยะทำอะไรจะ
พูดถึงสองครั้ง แต่ไม่พูด เธอตั้งใจจะพูดอะไร)

10. วันเดียวกัน ศพไร้หัวของสุเกะทาเคลอยขึ้นกลางทะเลสาบ

11. วันเดียวกัน พบเรือมีกองเลือดซึ่งใช้ชนศพสุเกะทาเคลอยอยู่บริเวณ
ชายฝั่งทะเลสาบเมืองนาสุล่าง

12. ประมาณห้าตีห้าวันเดียวกัน ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกผู้ใช้ชื่อ
ชั้นเป ยามาดา ออกจากที่พักคาซิวายา ไม่ยอมให้ใครเห็นหน้า

13. คืบวันเดียวกัน พิธีศพของสุเกะทาเคเสร็จประมาณสี่ทุ่ม

14. คืบวันเดียวกัน ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกปกปิดใบหน้าบุกเข้าไป
ค้นหาอะไรบางอย่างในห้องทามาโยะ (คำถาม-เขาหาอะไร และได้ของที่
ต้องการหรือไม่)

15. ประมาณสี่ทุ่มครึ่งคืนวันเดียวกัน ทามาโยะร้องตะโกนเมื่อเห็นชาย
ลักษณะคล้ายทหารผ่านศึก เสียงร้องทำให้บ้านอินุงามิวุ่นวายกันยกใหญ่

16. เวลาและคืนวันเดียวกัน ซาโยโกะเป็นพยานว่าเห็นชายลักษณะคล้าย
ทหารผ่านศึก

17. เวลาเดียวกันวันเดียวกัน สุกะคิโยผู้สวมหน้ากากกระโจนออกจาก
บ้านเมื่อได้ยินเสียงร้องของทามาโยะ จึงโดนใครบางคนที่ได้ห่อหุ้มวิเว
หมดให้จนนอนหมดสติ (หน้ากากหลุดเผยให้เห็นใบหน้าอัปลักษณ์)

18. 25 พฤศจิกายน สุกะโทโมโตะอาสาลบทามาโยะแล้วพาไปยังบ้าน
ร้างในหมู่บ้านโทโยฮาตะด้วยรถยนต์ (ทั้งหมดเป็นเรื่องเล่าของทามาโยะ)

19. ประมาณสี่โมงเย็นวันเดียวกัน มีคนโทรศัพท์มาบอกเจ้าลิงว่าทามาโยะ
อยู่ในบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะ เจ้าลิงนั่งเฝ้าหมู่บ้านโทโยฮาตะทันที พบทา
มาโยะนอนหมดสติบนเตียง มีข้อความลงชื่อว่า 'คนในเงามืด' กดติดเลื่อนบน
อก เจ้าลิงปล่อยสุกะโทโมโตะสภาพเปลือยท่อนบน ถูกมัดกับเก้าอี้และถูกปิดปาก
ไว้ในห้องตามเดิม พาแต่ทามาโยะนั่งรถยนต์กลับมา เวลาอยู่ในช่วงสี่โมง
ครึ่งถึงห้าโมงครึ่ง (ทั้งหมดเป็นเรื่องเล่าของเจ้าลิง)

20. สองทุ่มถึงสามทุ่มคืนวันเดียวกัน สุกะโทโมโตะถูกรัดคอจนตาย ทุกคนใน
บ้านอินุงามิมิพยานอ้างที่อยู่ กล่าวคือ ไม่มีร่องรอยว่ามีคนออกจากบ้านอินุงา
มิในเวลานั้น

21. 26 พฤศจิกายน หลังจากฟังคำบอกเล่าของทามาโยะกับเจ้าลิง คน
กลุ่มหนึ่งรีบไปช่วยสุกะโทโมโตะที่หมู่บ้านโทโยฮาตะ พบสุกะโทโมโตะในสภาพ
เปลือยท่อนบน ถูกมัดติดกับเก้าอี้โดนรัดคอตาย ทื่อพันด้วยสายโคโตรัดกิน
เข้าไปในเนื้อ (คำถาม-ทำไมเชือกถึงยังรัดแน่นไม่หย่อนสักนิด ทั้งที่มีรอย
แผลเชือกฟางบาดผิวหนังตามตัวสุกะโทโมโตะ และกระดุมเสื้อเชิ้ตฝังเพชรของสุ
กะโทโมโตะหายไปไหนหนึ่งเม็ด)

22. วันเดียวกัน ซาโยโกะคลุ้มคลั่ง

23. วันเดียวกัน กลุ่มคนที่รู้ดีไปหมู่บ้านโทโยฮาตะพบร่องรอยเป็นหลัก
ฐานชี้ว่า ชายลักษณะทหารผ่านศึกหลบซ่อนตัวอยู่ในบ้านหลังนั้น

24. วันเดียวกัน มาซุโกะเปิดเผยคำสาปแช่ง โยคิ โคโค คิซุ ของคิซุโนะ
อาโอบูมา

25. วันเดียวกัน ความลับอันน่าตกใจเกี่ยวกับชาติกำเนิดของทามาโยะถูก
เปิดเผย

ความจริงแล้วโคสุเกะ คินตะอิจิจดรายละเอียดไว้มากกว่านี้ แต่เนื่องจากข้อมูลค่อนข้างซับซ้อน และบางประเด็นนำมาใช้ไม่ได้เพราะเขียนไว้แต่หัวข้อ จึงจะพูดถึงในภายหลัง ตรงนี้จะขอสรุปเฉพาะส่วนสำคัญที่คินตะอิจิเขียนออกมา

โคสุเกะ คินตะอิจิอ่านข้อสรุปเข้าไปเข้ามา เมื่ออ่านมาถึงข้อสุดท้ายข้อที่ 25 เกี่ยวกับชาติกำเนิดของทามาโยะ เขามักจะหมดหวังทุกครั้งไป

เมื่อย้อนคิดดูหลังจากปิดคดีได้แล้ว และปริศนาทุกอย่างล้วนคลี่คลายหมดสิ้น จะเห็นว่าการเผยความลับแบบโง่งมงายของเจ้าอาวาสโอยามานั่นเอง เป็นจุดสำคัญสุดของคดีฆาตกรรมบ้านอินูงามิ

เจ้าอาวาสโอยามาเล่าเรื่องหีบลับในโกดังเก็บของศาลเจ้านาสึหลังเกิดคดีสุเกะทาเคะ หีบใบนั้นปิดด้วยกระดานซึ่งมีลายเซ็นของคุณตาซาเฮะ อินูงามิแบะไดนิ โนโนมียา และข้างในหีบมีจดหมายรักเก่าๆระหว่างซาเฮะวัยยังหนุ่มกับไดนิ โนโนมียา

โคสุเกะ คินตะอิจิจำได้ว่าเจ้าอาวาสโอยามาพูดด้วยท่าทางปริดา

'คุณคินตะอิจิ อาตมาตั้งใจว่าจะหาข้อมูลในหีบนั้นโดยละเอียด เพราะคิดว่าอาจจะได้ข้อมูลเป็นประโยชน์ที่ไม่มีคนรู้มาก่อน ไม่ใช่ว่าอาตมาต่ำช้า ยอมตกเป็นทาสความอยากรู้อยากเห็นนะ คุณตาซาเฮะเป็นผู้มีพระคุณของพวกเราชาวนาสุ อาตมาอยากเขียนชีวประวัติเปลี่ยยตัวตนข้างในของคนผู้นี้'

คิดดูแล้วไม่มีอะไรน่ากลัวยิ่งไปกว่าจิตใจมนุษย์ ในที่สุดเจ้าอาวาสโอยามาก็กสมหวัง ระหว่างที่ท่านเรียบเรียงตรวจเอกสารต่างๆในหีบด้วยความรอบคอบ และระมัดระวังนั้น ในที่สุดท่านก็ค้นพบความลับของคุณตาซาเฮะ ยิ่งกว่านั้น โอซางเป็นความลับอันน่ากลัว

เอกสารที่เจ้าอาวาสเรียบเรียงไว้ซึ่งโคสุเกะ คินตะอิจิได้อ่านผ่านตานั่น เป็นบันทึกชีวิตทางเพศอันแปลกประหลาดระหว่างคุณตาซาเฮะ ไดนิ โนโนมียา และฮารุโยภรรยา อันที่จริงต้องถือว่าเป็นจุดจบอันน่าสังเวชของการต่อสู้ดิ้นรนและการเรียกร้องความรักของคนทั้งสาม

ข้าพเจ้าทนไม่ได้ที่จะต้องเปิดเผยเรื่องราวของบันทึกในตอนนี จึงตั้งใจว่าจะเปิดเผยเฉพาะเรื่องที่เป็นความจริงทั่วไปเท่าที่จะทำได้ ทำไมนะหรือ ก็เพราะมันเป็นเรื่องขู้สาว เรื่องวิถีความต้องการทางเพศอันแสนประหลาดอย่างไรเล่า

สัมพันธ์สวาทลึกซึ้งระหว่าง ไดนิ โนโนเมีย คุณตาของทามาโยะ กับคุณตาชาเฮในวัยหนุ่มมีบันทึกไว้ชัดเจน ความสัมพันธ์นั้นหยุดไปหลังจากเริ่มต้นได้สองสามปี

อาจเป็นเพราะคุณตาชาเฮอายุมากขึ้นทำให้ไดนิหยุดไว้มาก่อน หรือตามทีประมวลจากเนื้อความจดหมายคือ ร่างกายของไดนิ โนโนเมียไม่ค่อยแข็งแรงนัก แต่ไม่ถึงกับไร้สมรรถภาพทางเพศเสียทีเดียว

ยิ่งไปกว่านั้น ที่น่าแปลกคือความต้องการทางเพศอันน้อยนิดของไดนิกับหนุ่มน้อยชาเฮนั้นไม่มีเหลือให้ฮารุโยะเลย กล่าวคือ ไดนิยังพอมีความรู้สึกทางเพศกับผู้ชายบ้าง แต่ไร้สมรรถภาพโดยสิ้นเชิงกับผู้หญิง เมื่อคุณตาชาเฮรับรักจากไดนิ ไดนิอายุสี่สิบสองปี ส่วนฮารุโยะภรรยาอายุสี่สิบสองปี ว่ากันว่าฮารุโยะยังเป็นสาวบริสุทธิ์แม้ว่าพวกเขาจะแต่งงานมาแล้วถึงสามปี

เอาละ ได้กล่าวไปแล้วว่าความสัมพันธ์ของไดนิและคุณตาชาเฮหยุดไปหลังจากสองสามปีแรก ทว่าหลังจากนั้นในระหว่างไปมาหาสู่บ้านไดนิในฐานะเพื่อนอ่อนวัย คุณตาชาเฮได้สร้างความสัมพันธ์ครั้งใหม่กับภรรยาของผู้มีพระคุณ

ไม่มีข้อความบันทึกไว้ว่าพายุโศกตรัสให้คนทั้งสองทำเช่นนั้น อย่างไรก็ตามมันส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่ออุปนิสัยของคุณตาชาเฮ และเป็นสาเหตุใหญ่ของชีวิตรักอันชอกช้ำของคุณตา

เวลานั้นชาเฮอายุสี่สิบปี ฮารุโยะอายุสี่สิบห้าปี แก่กว่าชาเฮห้าปี ด้วยความเป็นหนุ่มสาวและเป็นเพศตรงข้ามคนแรกของพวกเขาและกัน ไฟพิศواسจึงลุกโชนร้อนแรง ความรู้สึกดีชั่วในจิตใจก็รุนแรงเท่าเทียมกัน ชาเฮและฮารุโยะมิใช่คนไม่รู้จักละอายใจ ไม่สามารถทำไม่รู้ไม่ชี้หน้าตาเฉยกับความผิดของตนได้ ทั้งสองทนทนทนกับความเจ็บปวดร้าวรานวันหนึ่งตัดสินใจตีเมียพิษ

ไม่รู้ว่าโชคดีหรือโชคร้าย ความพยายามอันล้มเหลวนี้ไปถึงหูไดนิอย่างรวดเร็ว พร้อมกับความจริงที่หนุ่มสาวทั้งคู่พยายามปิดบังไว้ ทว่าท่าทีของไดนิเมื่อรู้นั้นแปลกประหลาดมาก

ไม่เพียงแต่ให้อภัย ท่านยังชักจูงให้คนทั้งสองรักษาสัมพันธู์สาวไว้ต่อไป อาจเป็นเพราะอยากจะไถ่บาปผิดเรื่องปล่อยให้ภรรยาเป็นสาวบริสุทธิ์มานานหลังจากแต่งงาน โดยไม่เคยแตะต้องเธอแม้แต่ปลายนิ้ว แต่ท่านยังลังเลเรื่องจะแยกทางกับภรรยา ยกฮารุโยะให้ชาเฮแบบเปิดเผยโดยไม่สนใจสังคม ฮารุโยะเองก็ไม่ต้องการให้ทำเช่นนั้นด้วยเหตุผลเดียวกัน ดังนั้นทั้งสามจึงเริ่มต้นความสัมพันธ์อันแปลกประหลาด

ฮารุโยะเป็นภรรยาไดนิแต่ในนาม หากแท้จริงแล้วเธอเป็นภรรยา เป็นคนรักของซาเฮ ไดนิไม่เพียงแต่คอยอำนวยความสะดวกให้ความรักของคู่รักทั้งสอง หากยังช่วยป้องกันไม่ให้ความลับรั่วไหลออกไป ทั้งคู่มักลักลอบพบกันในห้องใดห้องหนึ่งของศาลเจ้านาสึ ไดนิจะไม่อยู่ แต่มีได้ออกจากบ้าน ท่านจะคอยสอดส่องอยู่ในอีกห้องประหนึ่งสุนัขเฝ้าบ้านแสนรักดี ป้องกันมิให้ความรักของคู่รักกับภรรยาตัวเองรั่วไหลออกไปนอกศาลเจ้า

ความลับถูกเก็บไว้ด้วยดี ความสัมพันธ์ประหลาดผิดธรรมชาติดำเนินต่อไปจนก่อกำเนิดโนริโกะ ซึ่งไดนิรับเธอเป็นลูกโดยไม่ลังเล

คูผิวเผินไม่น่าจะมีคลื่นลมอุปสรรคใดระหว่างคนทั้งสาม ช่วงเวลาของการใช้ชีวิตทางเพศอันสงบราบเรียบท่ามกลางธรรมชาติผ่านไปเนิ่นนาน แต่ความราบเรียบเป็นแค่ภายนอก ความเจ็บปวดคับข้องใจของทั้งสามคนคงหนักหนาสาหัส และยิ่งฮารุโยะเป็นผู้หญิง ความรู้สึกดีชั่วในใจก็ยิ่งรุนแรงเป็นเท่าทวี

สมัยนั้นยังไม่มีนิยายประเภท 'ซู้รักเลดี้แซตเตอร์เลย์' สามิญี่ปุ่นที่ใจกว้างถึงขนาดว่าหากตัวเองไร้สมรรถภาพแล้วยอมให้ภรรยาไปมีซู้รักยังไม่ปรากฏ เรื่องสามิไม่แตะต้องภรรยา และภรรยาต้องอดทนข่มกลั้นนั้นเป็นสามัญสำนึก เป็นคุณธรรม ฮารุโยะเองก็เติบโตมาด้วยสามัญสำนึกและคุณธรรมอันหยั่งรากลึกมาแต่โบราณ ดังนั้นความรู้สึกชั่วร้ายเรื่องความสัมพันธ์กับซาเฮจึงรุนแรงพลุ่งพล่าน ขณะเดียวกันเธอไม่สามารถตัดเยื่อความรักต่อคู่รักหล่อเหลาและอ่อนวัยได้ แม้จะต้องทนทรมานกับความสำนึกผิดและความอดสู แต่การได้ลักลอบพบกับซาเฮก็ช่วยเติมเต็มกายและใจให้ฮารุโยะ ยิ่งซาเฮรู้ถึงความทรมานใจของฮารุโยะ ความรักในตัวฮารุโยะก็ยิ่งลึกซึ้งกว่าเดิม ในทางพฤตินัยเธอเป็นภรรยาของท่าน ซ้ำยังให้กำเนิดลูกสาว แต่ท่านกลับไม่สามารถยกเธอเป็นภรรยาออกหน้าออกตา ความสงสารและความรักในตัวหญิงผู้ไร้สุขลึกล้ำขึ้นเป็นทวีคูณ เมื่อคุณตาซาเฮประสบความสำเร็จขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นนักธุรกิจชั้นแนวหน้า ที่ท่านไม่แต่งงานนั้นสาเหตุแท้จริงมาจากเรื่องนี้นั่นเอง คุณตาซาเฮให้เกียรติฮารุโยะชั่วชีวิต

คุณตาซาเฮมีเมียเก็บสามคนในเวลาเดียวกัน ท่านปฏิบัติตนน่ารังเกียจให้ทั้งสามอาศัยใต้ชายคาเดียวกัน ก็ด้วยไม่ประสงค์จะแบ่งความรักของตนให้หญิงอื่นที่ไม่ใช่ฮารุโยะ

เมื่อคุณตาซาเฮยิ่งใหญ่มากขึ้น การลักลอบพบกับฮารุโยะก็ยิ่งลำบากจึงต้องมีหญิงอื่นไว้ระบายความต้องการ คุณตาซาเฮกลัวว่าหากมีเมียคนเดียว ท่านอาจเปลืองใจรักหญิงคนนั้นเข้าสักวัน เมื่อมีเมียเก็บสามคนในเวลาเดียวกัน ท่านจะ

เห็นความอิจฉาพยาบาทของเมียทั้งสามและนิกคูกพวกเธอ มาซูโกะเล่าว่าคุณตาซาเฮ้ใช้เมียเก็บสามคนเป็นเพียงเครื่องระบายความใคร่โดยไม่ได้อะไร ท่านคงกลัวว่าตัวเองจะเปลืองไปรักใคร่เข้า

คุณตาซาเฮ้ไม่สามารถให้ความรักแก่ลูกสาวทั้งสามด้วยเหตุผลเดียวกันนี้ ท่านมีลูกสาวชื่อโนริโกะอยู่แล้ว โนริโกะเป็นลูกสาวคนโต แถมยังเกิดจากหญิงที่ท่านรักเพียงคนเดียวในชีวิต คุณตาซาเฮ้คงจะรักโนริโกะมาก ทว่ากลับไม่อาจเรียกโนริโกะว่าลูกได้ ยิ่งนานวันบ้านอิโนงามิก็ยิ่งรุ่งเรืองขึ้น โนริโกะกลับเป็นเพียงลูกสาวเจ้าอาวาสศาลเจ้านาสึยากจน คุณตาซาเฮ้ซ่อนเก็บความเจ็บแค้นต่อสิ่งอยู่ดีธรรมเหล่านี้ไว้ในใจ ท่านจึงเป็นพ่อผู้เย็นชาต่อสามพี่น้องมาซูโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะมาตลอดชีวิต

ในที่สุดความเคียดแค้น ความเจ็บใจ และความสงสารหลอมรวมขึ้น กลายเป็นพินัยกรรม ฮารุโยะมีชีวิตตั้งดอกไม้อับแสง ส่วนโนริโกะเป็นภรรยาของเจ้าอาวาสยากจนทั้งที่เป็นลูกสาวคนโตของซาเฮ้ อิโนงามิ...ด้วยความสงสารแม่ลูกคู่นี้ คุณตาซาเฮ้จึงได้เตรียมพรอันประเสริฐไว้ให้ทามาโยะ

โคสุเกะ คินดะอิจิเมื่อรู้ถึงความเจ็บช้ำน้ำใจของคุณตาซาเฮ้ก็อดสงสารไม่ได้ อย่างไรก็ตามพอนึกถึงพินัยกรรมอันเป็นต้นเหตุของโศกนาฏกรรมเลวร้ายต่อเนื่อง เขาได้แต่ถอนใจเฮือกใหญ่พลางสงสัยว่าไม่มีวิธีอื่นแล้วหรือ

วันเวลาผันผ่านรวดเร็ว สุกะโทโมถูกฆ่าตายเกือบจะครบยี่สิบวันแล้ว เข้าตรูวันที่ 13 ธันวาคม เกิดคดีฆาตกรรมไม่ธรรมดาขึ้นอีกคดีดังที่เกริ่นไว้แล้ว

คืนนั้นโคสุเกะ คินดะอิจิตื่นสายเนื่องจากเมื่อคืนนอนคิดวกไปเวียนมาจนตึกตื่น เสียงกริ่งโทรศัพท์ข้างเตียงดังขึ้นประมาณเจ็ดโมง ปลุกให้เขาตกใจตื่น

ยกหูโทรศัพท์ขึ้น สายนอกต่อเข้ามาทันที เสียงสารวัตรทาจิบานาดังมาตามสาย

"คุณคินดะอิจิใช่ไหม คุณคินดะอิจินะครับ"

เสียงสั้นเทาของสารวัตรดังมาจากปลายสาย ไม่น่าจะเกิดจากอากาศหนาวในเช้านี้

"คุณคินดะอิจิครับ ช่วยมาเดี๋ยวนี้เลย ถูกฆ่าไปแล้วจนได้ครับ คนที่สามของตระกูลอิโนงามิ..."

"หา ถูกฆ่า ใคร.."

โคสุเกะ คินดะอิจิกำหูโทรศัพท์แน่นอย่างลึมดัว หูโทรศัพท์เย็นรากับถูกแช่แข็ง

"ยังงี้ก็เถอะ ช่วยมาเดี๋ยวนี้เลยนะครับ อ้อ ลองดูหลังบ้านอินงามิจากหน้าต่างด้านติดทะเลสาบแล้วจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เอาเถอะ ผมจะรอครับ กรุณามาเร็ว นะครับ ไอบ้าเอ๊ย ทุเรศจริงๆ..."

โคสุเกะ คินตะอิวางูโทรศัพท์แล้วพุ่งกระโจนจากที่นอนราวกับตึกแตก เปิดหน้าต่างบานที่หันไปทางทะเลสาบ ลมหนาวพัดผ่านน้ำแข็งประดุจเข็มทิ่มแทงเนื้อของคินตะอิจิซึ่งอยู่ในชุดนอน

คินตะอิจิจามสองสามครั้งพลางหยิบกล่องส่องทางไกลออกจากกระเป๋า รีบปรับโฟกัสส่องไปทางด้านหลังของบ้านอินงามิ ยืนแข็งค้างเช่นนั้นโดยลืมนึกถึงความหนาว

มีสิ่งแปลกประหลาดยืนอยู่ในน้ำแข็งซึ่งปกคลุมทะเลสาบบริเวณริมฝั่งด้านล่างของหอชมวิวที่สุเกะทาเคอุกฆ่าตายพอดี

มันคือ ค-น แต่ดูจากปริศนาประหลาดซึ่งจะทราบในภายหลังคงต้องเรียกว่า น-ค ถึงจะถูก เพราะคนคนนั้นยืนเท้าชี้ฟ้า หัวที่มอยู่ในน้ำแข็ง ขาทั้งสองข้างในกางเกงนอนกางอ้าเป็นรูปตัววี

ภาพแปลกตาและน่าสะพรึงกลัวจนขนหัวลุก

คนในบ้านอินงามิใบหน้าแข็งทื่อยืนอยู่เบื้องหน้าศพกลับหัวอันน่าสยดสยองบนทางเดินไปโรงจอดเรือและบนหอชมวิว

โคสุเกะ คินตะอิจิกวาดกล่องส่องทางไกลมองหน้าคนเหล่านั้น เมื่อรู้ว่าหน้าชายคนหนึ่งหายไป เขากลับหายใจและหลับตาลงอย่างลึมดัว

คนที่หายไปคือชายสวมหน้ากาก สุเกะคิโยนั่นเอง

กระดุมเปื้อนเลือด

สำนักข่าวดีแผ่ดีที่สุดท้ายของบ้านอินงามิในหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายวันนั้น เป็นข่าวใหญ่ไปทั่วประเทศ

โศกนาฏกรรมต่อเนื่องครั้งเลวร้ายเหตุจากพินัยกรรมประหลาดของคุณตาชาเฮ อินงามิ ไม่ได้เป็นเพียงข่าวในภูมิภาค หากแต่เป็นที่สนใจของผู้คนทั่วประเทศ

ด้วยเหตุดังกล่าว ข่าวการตายของเหยื่อเคราะห์ร้ายรายที่สามของบ้านอินงามิ (หากนับตั้งแต่โทโยอิจิโร วากาบายาชิ ต้องถือว่าเป็นเหยื่อรายที่สี่) จึงเป็นข่าวสะเทือนขวัญ ผู้อ่านพากันตระหนกตกใจกับการใช้ร่างเหยื่อรายที่สามซ่อนเงื่อนงำปริศนาประหลาดไว้

ผู้ไขเงื่อนปริศนานั้นได้ ไม่จำเป็นต้องบอกก็คงรู้ว่าเป็นโคสุเกะ คินตะอิจินั่นเอง

"สารวัตรครับ อะ-อะ-อะ-อะไรกัน ศะ-สะ-ศพนั้น ทะ-ทะ-ทำไมถึงยืนกลับหัวครับ"

ไม่ช้าโคสุเกะ คินตะอิจิก็นั่งลงถึงหอยมวี่ของบ้านอินงามิ เขาพูดจาติดขัดด้วยความตื่นตระหนก ระหว่างรีบรุดมานั้นคินตะอิจิแทบเป็นบ้าเพราะสัมผัสพิเศษลึกลับวาบขึ้นในหัว

"คุณคินตะอิจิ อย่าถามเลยครับ ผมเอง งง ไปหมดแล้ว ฆาตกรเป็นใครกัน ทำไมต้องจับคุณสุเกะคิโยยืนกลับหัวอยู่ตรงนี้...ไ้อ้บ้าเอ๊ย น่ารังเกียจ ทุเรศน่ากลัวจริงๆ"

สารวัตรทาจิบานาทำหน้าที่พะอืดพะอมราวกับจะขย้อนออกมา เขาสบถสาปแช่งพลางมองดูศพกลับหัวที่แช่อยู่ในน้ำแข็งอย่างขะเขย่งน่ารังเกียจ พนักงานสืบสวนที่ห้อมล้อมศพกำลังวุ่นวายกับงานชุดซึ่งดูผิวเผินเหมือนง่าย แต่ความจริงแล้วยากลำบากพอสมควร เพราะน้ำแข็งยังไม่หนามาก ถ้าจะขึ้นไปเหยียบบนน้ำแข็ง ก็กลัวว่าน้ำแข็งจะแตกแล้วตัวเองจะหล่นลงในทะเลสาบ หากจะเอาเรือออกก็ลำบาก พนักงานสืบสวนจึงต้องตัดน้ำแข็งเพื่อนำเรือออกไปที่ศพ

ดูท่าว่าหิมะอาจจะตก ท้องฟ้าที่โอบล้อมทะเลสาบน้ำแข็งดูเป็นสีตะกั่ว

"ไม่-ไม่ผิดแน่นอนะ ศพนั้นเป็นคุณสุเกะคิโยแน่นอนะ"

โคสุเกะ คินตะอิจิกระซิบ คางเขาสั่นระริก ที่สั่นนั้นไม่ใช่ด้วยอากาศหนาว ในเช้าวันนั้น หากเกิดจากความคิดประหลาดที่ทำให้เขาสั่นสะท้านไปทั้งกายและใจ

"อืม ไม่น่าจะผิดครับ คุณมาซูโกะบอกว่าชุดนอนเป็นของคุณสุเกะคิโย และที่สำคัญเธอไม่เจอคุณสุเกะคิโยเลย"

"คุณมาซูโกะ..."

โคสุเกะ คินตะอิจิหันมองรอบกาย แต่ไม่เห็นมาซูโกะ

"อ้อ คุณมาซูโกะนี่แปลกคนครับ เธอเห็นวาระสุดท้ายของคุณสุเกะคิโยกลับไม่ร้องไห้โวยวายเหมือนพวกน้องสาว พูดแต่ว่า 'เป็นมัน มันล้างแค้นสำเร็จแล้ว'...พูดจบก็กลับไปเก็บตัวอยู่ในห้องตัวเอง แต่บางที่เธออาจจะยังแค้นฝังลึกก็ได้ล่ะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิสังเกตเห็นทามาโยะยืนอยู่ตรงขอบหอนมวิว เธอสวมเสื้อโค้ตปกตั้งยืนนิ่งไม่ขยับตัว ก้มมองดูศพเคราะห์ร้ายยืนกลับหัว เธอกำลังคิดอะไรอยู่นะ ใบหน้าสีฟุ้งซันงดงามยังคงเก็บซ่อนปริศนาตั้งเช่นที่ผ่านมา

"สารวัตรครับ สารวัตร ใครเป็นคนพบศพคนแรก"

"เจ้าลิงครับ...เหมือนเดิม" เสียงสารวัตรยังฟังดูคล้ายอยากขย่อนอยู่

"เจ้าลิง..."

โคสุเกะ คินตะอิจิมองไปทางทามาโยะพลาถอนหายใจ ทามาโยะยืนนิ่งเป็นรูปปั้น ไม่รู้ว่าฟังคนทั้งสองพูดหรือเปล่า

"สารวัตรครับ แล้วสาเหตุการตาย... คงไม่ได้ยืนกลับหัวแช่น้ำอยู่ตรงนั้นตั้งแต่ตอนยังมีชีวิตนะครับ"

"ยังไม่ทราบครับ ต้องเอาศพคุณสุเกะคิโยขึ้นมาก่อน...แต่ว่า บางทีอาจจะโดนขวาน (โยคิ) จามหัวก็ได้..."

โคสุเกะ คินตะอิจิล้นหายใจ

"อ้อ คุณสุเกะคิโยถูกฆ่าตายคราวนี้คงต้องใช้ขวานเป็นอาวุธสินะ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นก็น่าแปลกที่ไม่พบรอยเลือด"

จริงอย่างที่โคสุเกะ คินตะอิจิพูด ไม่พบรอยเลือดบนพื้นน้ำแข็งบางๆสีขาวของทะเลสาบ

"หรือครับ ผมเองก็แปลกใจ...ถ้าฆาตกรใช้ขวาน มันไปเอาขวานมาจากไหน บ้านนี้ไม่มีอาวุธจำพวกขวานเลยแม้แต่ชิ้นเดียว หลังจากคุณมาซูโกะเล่าเรื่องวันนั้น เธอสั่งให้เก็บของพวกนั้นไปหมดแล้ว"

พนักงานสืบสวนนำเรือไปใกล้ศพได้แล้ว พนักงานสืบสวนสองคนอยู่ในเรือ
จับขาทั้งสองที่ยื่นกลับหัวไว้

"เฮ้ย ระวังหน่อยสิ อย่าให้ศพมีแผลนะ"

สารวัตรส่งเสียงจากหอชมวิว

"ระวังอยู่แล้วครับ ไม่ต้องห่วง"

พนักงานสืบสวนคนที่สามทูปน้ำแข็งรอบๆศพ ดังได้บอกไว้แล้วว่าศพฝังอยู่ในน้ำแข็งตั้งแต่สะตือขึ้นไป

ไม่นานน้ำแข็งเริ่มหลุดออก เมื่อเขย่าศพดูก็เริ่มขยับยกได้

"เฮ้ย พอได้แล้วมั้ง ระวังหน่อยนะ"

"อึบ"

พนักงานสืบสวนสองคนจับขาคนละข้างดึงศพขึ้นรวดเร็ว คนบนหอชมวิว
กลั่นหายใจกำหัดคอยล้นพลาถมองดูศพ

หน้ากากของสุเกะคิโยหลุดออกเผยใบหน้าอัมปลักษณ์ เนื้อแหลกละเอียดสี
ทับทิมถูกดึงขึ้นมาจากน้ำแข็ง

โคสุเกะ คินตะอิจิเคยเห็นใบหน้านี้อย่างหนึ่งในวันเปิดพินัยกรรม ตอนนั้นสุ
เกะคิโยดึงหน้ากากขึ้นมาแค่บริเวณจมูก คราวนี้เป็นครั้งแรกที่คินตะอิจิเห็นใบหน้า
อัมปลักษณ์ถนัดชัดเจน ยิ่งไปกว่านั้นเพียงแค่ข้ามคืนใบหน้าอัมปลักษณ์แช่น้ำแข็งได้
กลายเป็นสีม่วง ยิ่งทวีความอัมปลักษณ์น่ากลัวขึ้นกว่าเดิม แต่น่าแปลกกว่าศีรษะของ
ศพกลับไม่พบบาดแผลใด ผิดคาดของสารวัตรทาจิบานา

เมื่อโคสุเกะ คินตะอิจิเบนสายตาดูหน้าอัมปลักษณ์ สายตาเขาพลัน
เหลือบไปเห็นใบหน้าที่มาโยะ

ทามาโยะตาค้าง จ้องมองใบหน้าที่ซึ่งแม้แต่ผู้ชายอย่างคินตะอิจิยังไม่
สามารถทนดูได้ ในหัวของทามาโยะกำลังคิดอะไรอยู่หนอ...

พนักงานสืบสวนนำศพแช่แข็งขึ้นเรือ หมอคุซุดาประจำกรมตำรวจรีบรุดมา
ถึงหอชมวิว ทำทางเอือมระอา กับเรื่องแปลกที่เกิดขึ้นไม่หยุดหย่อน หมอคุซุดา
มองหน้าสารวัตรโดยไม่ได้เอ่ยทักทาย

"ลำบากหน่อยนะครับหมอคุซุดา ต้องรบกวนอีกครั้ง คงต้องผ่าศพดูถึงจะรู้
รายละเอียดกระมัง ก่อนอื่นผมอยากทราบสาเหตุกับเวลาเสียชีวิต..."

หมอคุซุดาแค่พยักหน้าแต่ไม่ปริปาก และกำลังจะเดินลงจากหอชมวิว
ทันใดนั้นทามาโยะทักขึ้น

"เอ้อ ขอโทษค่ะ คุณหมอ..."

หมอคุซดาลงบันไดได้ก้าวเดียว สะดุ้งหยุดยืนหันไปทางทามาโยะ

"ครับ คุณหนู มีธุระอะไรหรือครับ"

"ค่ะ คือ..." ทามาโยะมองหน้ามองคุซดาลับกับสารวัตรทาจิบานา ลังเล แต่แล้วก็ตัดใจพูด

"ถ้าต้องผ่าศพล่ะก็ ก่อนผ่าช่วย...ช่วยพิมพ์รอยนิ้วมือข้างขวาไว้ได้ไหมคะ"

วินาทีที่ได้ยินประโยคนี้ โคสุเกะ คินตะอิจิซึกุสุดขีดประหนึ่งโดนตะบองใหญ่ฟาดลงมากลางกระหม่อม

"อะ-อะ-อะไรนะครับ คุณทามาโยะ!" เขาก้าวออกมาหนึ่งก้าวพลางหายใจแรงอย่างลืမ်ตัว "หมายความว่าคุณสงสัยศพนั้นหรือ"

ทามาโยะไม่ตอบแต่เคลื่อนสายตาไปทางทะเลสาบ ผู้หญิงเช่นทามาโยะพูดสิ่งที่ตนอยากพูด ยากมากที่จะทำให้เธอเอ่ยปากพูดตามความต้องการของผู้อื่น ชีวิตโดดเดี่ยวคงจะหล่อหลอมความเชื่อมั่นแน่วแน่ให้แก่เธอ

"แต่ว่า คุณทามาโยะครับ" โคสุเกะ คินตะอิจิเลียปากด้วยความรู้สึกที่ถูกกดดัน "สุเกะคิโยเคยพิมพ์มือไปแล้วครั้งหนึ่งไม่ใช่หรือครับ ตรงกับรอยพิมพ์มือที่ถาวยวัดด้วย..."

โคสุเกะ คินตะอิจิพูดได้เท่านั้นแล้วหยุดก็ก ับรู้ได้ถึงสายตาตำหนิของทามาโยะ

ทว่าแวตานั้นเปลี่ยนไปทันควัน ทามาโยะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบต่ำ

"ค่ะ แต่อยากจะให้แน่ใจมากกว่านี้...อีกอย่าง การพิมพ์มือไม่ยุ่งยากอะไร"

สารวัตรทาจิบานาเลิกคิ้วจ้องหน้าทามาโยะ หันไปทางหมอคุซดา

"ถ้าอย่างนั้น คุณหมอคุซดาครับ ผมจะส่งพนักงานสืบสวนตามไปจัดการพิมพ์มือก่อนจะผ่าศพ"

หมอคุซดาพยักหน้าก่อนจะเดินลงบันได ทามาโยะโค้งทำความเคารพ สารวัตรกับโคสุเกะ คินตะอิจิ แล้วเดินตามลงไปด้วยฝีเท้ารวดเร็ว

หลังจากนั้นไม่นาน โคสุเกะ คินตะอิจิกับสารวัตรทาจิบานาตามลงไป แต่ฝีเท้าของคินตะอิจิดูคล้ายคนเมา รวากับมีพายุน้ำกล้วพัดกระหน่ำปั่นป่วนอยู่ในหัวของโคสุเกะ คินตะอิจิ

โอ อะไรกันนี้ ทามาโยะติดใจรอยนิ้วมือของสุเกะคิโยหรือ สุเกะคิโยเคยพิมพ์ไว้แล้วครั้งหนึ่งนี้ ทุกคนยอมรับกันแล้วด้วย แต่...แต่...สีหน้ามุ่งมั่นของทามาโยะ...เธอซ่อนความคิดอะไรอยู่ในใจกันแน่ หรือว่าเขาอาจมองข้ามสิ่งสำคัญบางอย่างไป

โคสุเกะ คินดะอิจิหยุดเท้ากะทันหัน ภาพเหตุการณ์วันแจ้งผลการพิสูจน์
เปรียบเทียบกับรอยพิมพ์มือของสุเกะคิโยกับรอยพิมพ์มือที่ถวายเป็นพุทธบูชาเข้ามาในหัว

เมื่อฟูจิซาคิพนักงานพิสูจน์หลักฐานรายงานว่า รอยพิมพ์มือทั้งสองเป็นของ
คนเดียวกัน ทามาโยะเผยปากจะพูดถึงสองครั้งสองครา โอ เธอรู้ะไรบางอย่าง
คินดะอิจิรู้สึกว่ตัวเองมองข้ามบางอย่างไป แต่ว่า มันคืออะไรเล่า...

โคสุเกะ คินดะอิจิแยกจากสารวัตรไต้หอชมวิว สารวัตรทาจิบานาเดินตาม
หมอคุซาดาไปในโรงเก็บเรือ ส่วนโคสุเกะ คินดะอิจิเดินคล้อยคนหมดแรงไปทาง
เรือนใหญ่ตามลำพัง สีหน้าบอกว่าจมอยู่ในความคิด

ทาเคโกะกับอุเมโกะและสามีของทั้งคู่คุยกะชิบกระซิบกันอยู่ในห้องหนึ่ง
ของเรือนใหญ่ เห็นโคสุเกะ คินดะอิจิเดินผ่านข้างนอกประตูกระจก

"อ้อ เดียวก่อน" ทาเคโกะเรียกแล้วเปิดหน้าต่างกระจกตรงชานเรือน "คุณ
คินดะอิจิ ฉันมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณคะ..."

"ครับ" โคสุเกะ คินดะอิจิเดินไปข้างชานเรือน

"นี่คะ...กระดุมที่คุณพูดถึงวันก่อน..."

ทาเคโกะคลี่ห่อกระดามันขึ้นชั้นหน้าให้โคสุเกะ คินดะอิจิดู คินดะอิจิเบ้
ตาโต กระดุมเม็ดที่หายไปจากเชื้ตขาวของสุเกะโทโมะ

"คุณนายไปเจอที่ไหนครับ"

"ฉันไม่ทราบคะ เมื่อเช้าเห็นซาโยโกะถืออยู่ อาการของเด็กคนนี้ก็อย่างที่รู้
กัน เลยไม่รู้ว่ไปเจอที่ไหน..."

"คุณซาโยโกะยังไม่ได้ขึ้นอีกหรือครับ"

ทาเคโกะพยักหน้าเศร้าสร้อย

"ไม่มีอาการคลุ้มคลั่งแล้ว แต่ยังพูดไม่รู้เรื่องคะ..."

"คุณคินดะอิจิคะ" อุเมโกะส่งเสียงจากในห้อง "วันนั้น...วันพบศพสุเกะโท
โม หลานซาโยโกะไปบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะกับพวกคุณ บางทีอาจจะเก็บได้
ตอนนั้น"

คินดะอิจิรีบปฏิเสธทันที

"เป็นไปได้ เป็นไปไม่ได้แน่ครับ คุณซาโยโกะเห็นศพคุณสุเกะโทโมแล้ว
ลัมพับหมดสติไปเลย ไม่น่าจะเก็บกระดุมได้ สามีคุณอุเมโกะคงทราบดี..."

โคคิจิสามีอุเมโกะหน้าเศร้าพยักหน้า

"ถ้าอย่างนั้นก็แปลก" ทาเคโกะลังเล "ตั้งแต่กลับมาวันนั้น ซาโยโกะไม่ได้
ออกจากบ้านแม้แต่ก้าวเดียว...จะไปเก็บกระดุมเม็ดนี้ได้ที่ไหนกัน"

"ขอผมดูหน่อยครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิรับห่อกระดาษจากมือทาเคโกะ จ้องมองกระดุมเม็ดนั้น ตั้งได้บอกแล้วว่ามิเพชรประดับบนฐานสี่เหลี่ยมทองรูปดอกเบญจมาศ บนฐานแต้มจุดสีดำเล็กๆคล้ายสีเลือด

"คุณอุเมโกะ กระดุมเม็ดนี้เป็นกระดุมเสื้อเชิ้ตขาวของคุณสุเกะโทโมแนะครับ"

อุเมโกะพยักหน้า

"เป็นไปได้ไหมครับว่าจะเป็นกระดุมสำรอง..."

"ไม่ค่ะ เป็นไปไม่ได้ กระดุมมีเพียงห้าเม็ด ไม่มีกระดุมสำรองเด็ดขาด"

"ถ้าอย่างนั้น จะต้องเป็นกระดุมที่หลุดจากเสื้อเชิ้ตขาวของคุณสุเกะโทโมวันนั้นสถานเดียว คุณทาเคโกะครับ จะเป็นอะไรไหมครับ ผมจะขอเก็บกระดุมเม็ดนี้ไว้ก่อน อยากให้สารวัตรสืบดู"

"ได้ค่ะ"

สารวัตรทาจิบานาเดินรีบเร่งเข้ามาขณะโคสุเกะ คินตะอิจิห่อกระดุมด้วยกระดาษอย่างระมัดระวัง

"อ้อ คุณคินตะอิจิ อยู่นี่เองหรือ" สารวัตรเดินมาใกล้ "ฆาตกรรมคราวนี้แปลกมาก พวกเราคิดว่าครั้งนี้ฆาตกรต้องใช้ขวานแน่ เราถูกต้มแล้วครับ คุณสุเกะคิโยถูกรัดคอด้วยเชือกเส้นเล็กแบบเดียวกับคุณสุเกะโทโม จากนั้นฆาตกรทิ้งศพกลับหัวลงมาจากหอชมวิว..."

ท่าทีของโคสุเกะ คินตะอิจิล้ำลายไม่สนใจเท่าใดนัก พอสารวัตรพูดจบเขาก็ส่ายหน้า

"ไม่ใช่หรอกครับ สารวัตร เราเข้าใจถูกแล้ว เป็นโยคิจริงๆครับ"

สารวัตรทาจิบานาเลิกคิ้ว

"แต่ไม่เห็นมีรอยขวานที่ไหนเลยนี่ครับ คุณคินตะอิจิ..."

โคสุเกะ คินตะอิจิดึงสมุดบันทึกกับปากกาหมึกซึมออกจากกระเป๋าหน้าอก

"สารวัตรครับ ศพนั้นเป็นคุณสุเกะคิโยยืนกลับหัวถูกไหมครับ..." คินตะอิจิเขียนอักษรตัวใหญ่ลงบนหน้ากระดาษหนึ่งในสมุดบันทึก

โย

คิ

เกะ

สุ

"ครึ่งตัวท่อนบนของสุเกะคิโยจมอยู่ใต้น้ำ..."

พอขีดฆ่าอักษรสองตัวข้างล่างออก ที่เหลืออยู่คืออักษรสองตัว

โย

คิ

สารวัตรหาจิบนานำทำตาโตจนแทบถลนออกนอกเบ้า

"คุณคินดะอิจิ!"

สารวัตรอำปากค้างกว้าง กำหมัดแล้วคลายสลับไปมา

"ใช่แล้วครับ สารวัตร มันเป็นปริศนาหลอกเด็ก ฆาตกรตั้งใจใช้ร่างของ
เหยื่อไปคำว่าขวาน"

กล้ำเนื้อใบหน้าของโคสุเกะ คินดะอิจิกระตุก เขาหัวเราะเสียงดังกังวาน
ราวกับคลุ้มคลั่ง

หิมะตกลงมาจริงดังคาด เม็ดสีขาวค่อยๆโรยตัวตกลงจากท้องฟ้าสีตะกั่วที่
ละนิดเชื่องช้า

สองแม่ลูกผู้เคราะห์ร้าย

กลางดึกสามทุ่มครึ่ง

หิมะซึ่งตกพรำตั้งแต่เช้าปกคลุมชายฝั่งทะเลสาบนาสุคล้ายใส่เสื้อผ้าให้หลายชั้น ทะเลสาบ บ้านเมืองชายฝั่งทะเลสาบ และภูเขาด้านหลังสุดลมหายใจที่เปื่อยช้ำอยู่ท่ามกลางหิมะขาวที่ตกลงมาจนลายตา

ไม่มีลมพัด

มีเพียงหิมะอันอ่อนนุ่มโปรยปรายราวดอกไม้วุ้งจากท้องฟ้ามืดสนิท ความเงียบในคืนหิมะตกซึมแผ่ซ่านเข้าสู่ร่างกาย

ความเงียบนั้นราวกับถูกเอามารวมไว้ในห้องรับแขกบ้านอินูงามิ โคสุเกะ คินตะอิจิ สารวัตรทาจิบานา และนายฟูรุดาเตะ ทั้งสามคนนั่งเงียบหันหน้าเข้าเตาผิงเนิ่นนาน ไม่มีใครกล่าวคำพูด ทุกคนจ้องมองไฟในเตาผิงทรงยุโรปมอดไหม้อย่างเงียบเชียบ มีเพียงเสียงถ่านแตกเปรี๊ยะประดังขึ้นบางครั้ง

ทั้งสามคนรอผลการชันสูตรศพแน่ชัด และรายงานผลจากฟูจิซาคิพนักงานกองพิสูจน์หลักฐานผู้กำลังตรวจสอบรอยนิ้วมือศพสุเกะคิโยกับรอยพิมพ์นิ้วมือที่ถวายเป็นอีกครั้ง

โคสุเกะ คินตะอิจินั่งในท่าสบายบนเก้าอี้พักผ่อนขนาดใหญ่ เขาหลับตาลงครู่ใหญ่ ความคิดในหัวเริ่มก่อตัวเป็นรูปเป็นร่างชัดเจนขึ้น สิ่งที่ทำให้ความคิดของเขาสะดุดชะงักมาโดยตลอดก็คือจุดบอดจุดใหญ่ ในที่สุดวันนี้เขาได้พบจุดบอดนั้นแล้ว คนที่ชี้จุดบอดนี้ให้เขาเป็นทามาโยะนั้นเอง โคสุเกะ คินตะอิจิตัวสั่นเล็กน้อย พลังลืมหูลืมตามองไปรอบๆ คล้ายเพิ่งตื่นจากภวังค์ หิมะดูจะตกแรงขึ้น ปุยนุ่มสาดลงมาไม่ขาดช่วงภายนอกหน้าต่าง

ตอนนั้นเองมีเสียงล้อรถบดหิมะเบาๆ รถคันนั้นมาจอดด้านนอกประตูบ้าน ได้ยินเสียงกระดิ่งดังลั่น

ทั้งสามคนมองหน้ากัน สารวัตรทาจิบานาทำท่าจะลุกขึ้น แต่มีเสียงเบาๆ ของรองเท้าแตะจากในบ้านวิ่งไปหน้าบ้านเสียก่อน ได้ยินเสียงคนพูดจาโต้ตอบสองสามคำ จากนั้นเป็นเสียงฝีเท้าใกล้เข้ามา ประตูห้องรับแขกเปิดออก บ่าวหญิงโผล่หน้ามา

"สารวัตรคะ มีแขกมิชอบพบค่ะ..."

สีหน้าแปลกใจเคลือบบ่นใบหน้าของบ่าวหญิง

"แขกผมหรือ ใครกัน"

"เป็นผู้หญิงค่ะ บอกว่าชื่อคิซุโนะ อาโอบุมา..."

ทั้งสามกระโจนลงพรวดจากเก้าอี้

"อะไรนะ คิซุโนะ อาโอบุมา...!" สารวัตรกลืนน้ำลายดังเอื๊อก "ชะ-เชิญเข้ามาเดี๋ยวนี้นะ"

บ่าวหญิงออกไปไม่นาน หญิงร่างเล็กก็ปรากฏกายที่ประตู เธอใส่เสื้อคลุมสีเข้ม สวมหมวกทรงสูงแบบโบราณสีน้ำตาลแดง เธอคงจะนั่งรถถีบรับจ้างมาเพราะทั้งเสื้อคลุมและหมวกทรงสูงไม่เปียกหิมะ

เธอโค้งคำนับน้อยๆให้ทุกคน ก่อนหันไปถอดเสื้อคลุมกับหมวกทรงสูงส่งให้บ่าวหญิง แล้วหันกลับมาโค้งศีรษะ บุรุษทั้งสามเดินโซเซร้าวกับถูกสะกดหายใจหอบ กำมือแน่น

"คุณคือ...คุณคือคิซุโนะ อาโอบุมาหรือครับ"

"ค่ะ"

เธอตอบเบาๆแล้วเงยหน้าขึ้น โคคิน มียาคาวา ครูสอนโคโตนี่นา

ทันใดนั้นโคสุเกะ คินตะอิชิยืนแข็งทื่อด้วยความตกใจ เสยรั้งนกระจอกบนหัวแกรกๆ ทนายฟุรุตาเตะดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดถูมือทั้งสอง

โคคิน มียาคาวา...ไม่ใช่สิ หญิงผู้อ้างว่าเป็นคิซุโนะ อาโอบุมากะพริบตาซึ่งมองไม่ชัดพลงพูด

"วันนี้ได้ทราบข่าวคุณสุเกะคิโย ในหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายจากลูกศิษย์ที่โตเกียว...คิดว่าถ้ายังจะซ่อนตัวต่อไปคงไม่ดีแน่ จึงรีบมาที่นี่ค่ะ"

ทั้งสามได้ยืนแล้วมองหน้ากันอย่างไม่คาดคิด จริงสินะ อ่านหนังสือพิมพ์ฉบับพิมพ์ครั้งแรกกรอบบ่ายในโตเกียว หากนั่งรถไฟมาทันทีก็พอจะมาถึงนาสุบนในเวลานี้ แต่ฟังจากคำพูดแล้วเธอตั้งใจจะอ้างหลักฐานที่อยู่หรือเปล่า...นัยน์ตาของสารวัตรทาจิบานาฉายแววสงสัย

"อ้อ...หมายความว่า เพิ่งมาถึงสินะครับ"

"ค่ะ"

อาจเป็นด้วยออกจากข้างนอกอากาศหนาวเข้าในห้องอากาศอุ่นปุบปิบ ใบหน้าเธอจึงร้อนผ่าว คิซุโนะดึงผ้าเช็ดหน้ามาซับเหงื่อบนหน้าผาก

"มาคนเดียวหรือครับ..."

"เปล่าค่ะ มีลูกศิษย์อีกคนตามมาด้วย แต่ฉันให้เข้าที่พักก่อน ส่วนฉันลงจากสถานีรถไฟแล้วตรงดิ่งไปสถานีตำรวจ แต่ทางนั้นบอกว่าสารวัตรอยู่ที่นี่..."

สารวัตรหาจับานาถอนหายใจเบาๆอย่างสิ้นหวัง ถ้าลูกศิษย์ตามมาด้วย แสดงว่าคิซุโนะไม่น่าจะโกหก

"ขอบคุณครับ ถ้าอย่างนั้นเชิญครับ เชิญนั่งทางนี้"

สารวัตรดึงเก้าอี้ให้ โคลุเกะ คินตะอิจิเดินเข้าไปหาและจับมือเธอเบาๆ

"ขอบคุณค่ะ ไม่เป็นไร ไม่ต้องก็ได้...จะดีหรือคะ ถ้าเช่นนั้นก็ได้ค่ะ..."

โคลุเกะ คินตะอิจิจับมือเธอมาถึงเก้าอี้ คิซุโนะโค้งคำนับสุภาพแล้วนั่งลง โคลุเกะ คินตะอิจิเดินไปเปิดประตู โผล่หน้ามองออกไปข้างนอกแล้วปิดประตูเดินกลับเข้ามา

"คุณคือคิซุโนะ อาโอโนมา...เส้นผมบังภูเขาจริงๆ คุณพुरुดาเตะ คิดไม่ถึงใช่ไหมครับ..."

"ครับ... เพราะสงครามแท้ๆ ไม่เช่นนั้นน่าจะหาเจอ..."

คิซุโนะยิ้มน้อยๆ

"ไม่แปลกหรอกค่ะ ฉันพยายามปกปิดอดีตตัวเองให้มากที่สุด...คนรู้ดีดีของฉันมีแค่สามที่เสียไปเมื่อเจ็ดปีก่อนกับญาติทางโทยามา ทั้งสามคนเสียชีวิตหมดแล้ว..."

"สามที่ว่า..." โคลุเกะ คินตะอิจิถาม

"ชื่อโซฟู มียาคาวา เป็นครูสอนโคโดเหมือนฉันค่ะ ตอนอยู่โทยามาเราไปเที่ยวกันจนใกล้ชิดสนิทสนม"

"แล้วแต่งงานกันหรือครับ"

"เปล่าค่ะ เอ้อ เรื่องนั้น..." คิซุโนะอ้าอึ้งเล็กน้อย "ไม่ได้แต่งงานค่ะ เวลานั้นภรรยาของเขายังมีชีวิตอยู่"

คิซุโนะหน้าแดงก่ำหน้างุด โคลุเกะ คินตะอิจิเมินหลบสายตาเจ็บปวดคู้้น้อยอย่างลึมตัว ผู้หญิงคนนี้เริ่มใช้ชีวิตภรณาน้อยตั้งแต่สาวรุ่น จวบจนบั้นปลายก็ไม่ได้เป็นภรรยาที่ถูกต้อง คล้ายดอกไม้ขึ้นในที่อับแสง โคลุเกะ คินตะอิจิเห็นใจเมื่อคิดถึงชะตาชีวิตมีดมนของหญิงไร้สุขผู้นี้

คิซุโนะนั่งอึ้งอีกคราว

"ความจริงแล้วฉันอยู่ในความอุปการะของสามได้สามปี ภรรยาเขาก็เสีย ตอนนั้นสามมีขอฉันแต่งงาน แต่ฉันปฏิเสธ ถ้าเรามีลูกกันก็ว่าไปอย่าง ฉันกลัวว่าถ้าแต่งงานไปทางบ้านเดิมของฉันจะรู้ และกลัวว่าคนที่นี่จะรู้เรื่องฉันทั้งลูกไว้ที่โทยามา"

คิซุโนะจับหัวตาด้วยผ้าเช็ดหน้าเบาๆ โคลงเกะ คินดะอิจิและสารวัตรทาจิบานา รวมทั้งนายฟูรุดาทะมองตากันอย่างเห็นใจ

โอ ความทรงจำในคืนน้ำค้างแข็งเป็นความสะพรึงกลัวอันไม่มีวันจางหายชั่วชีวิตหญิงผู้นี้ คำขู่ของมาซุโกะ ทาเคโกะ อุเมโกะในคืนนั้นแทรกซอนเข้าไปถึงกระดูกดำ คิซุโนะพยายามซ่อนเด็กให้พ้นสายตาของหญิงทั้งสามถึงแม้ต้องแลกด้วยชีวิต จึงไม่แปลกที่การค้นหาของนายฟูรุดาทะคว้าน้ำเหลว

"ความจริง ฉันไม่มีสิทธิ์ใช้นามสกุลมียาคาวา แต่ลูกศิษย์ไม่มีใครทราบทุกคนคิดว่าฉันเป็นภรรยาที่ถูกต้อง ฉันจึงกลายเป็นโคคิน มียาคาวา.."

"ฝึกโคโตมาจากสามีหรือครับ..."

"ค่ะ แต่ก็นักพอจะเล่นได้บ้าง...ถึงได้ใกล้ชิดสนิทสนมกับสามี.." คิซุโนะหน้าแดงอีก

สารวัตรทาจิบานาเปลี่ยนท่านั่งแล้วแกลังกระแอมขึ้น

"เอ้อ...แล้วเด็กที่ทิ้งไว้ในโทยามา ชื่อคุณชิซุมาใช่ไหมครับ หลังจากนั้นคุณได้พบคุณชิซุมาบ้างไหมครับ"

"ค่ะ พบบ้าง...ประมาณสามปีครั้ง..."

"ถ้าอย่างนั้น คุณชิซุมาารู้สินะครับว่าคุณเป็นแม่แท้ๆ"

"ไม่ค่ะ ตอนเด็กเขาไม่รู้ แถมฉันยกให้เขาเป็นลูกของชุตะญาติทางโน้นด้วย เขาคงคิดว่าฉันเป็นคุณป้าใจดีคนหนึ่ง แต่ตอนเรียนมัธยมฯเขาคงได้ยินจากคนอื่น ก็คงจะรู้มาบ้าง"

"แล้วเรื่องคุณพ่อ..."

"เรื่องนี้เขาไม่รู้ค่ะ เพราะฉันไม่ได้เล่าเรื่องพ่อของเขาให้ชุตะรู้ละเอียด แต่ชุตะอาจจะพอรู้บ้าง..."

"ถ้าอย่างนั้นคุณชิซุมาไม่เคยรู้เรื่องพ่อของตัวเองเลยสิครับ"

"เอ เรื่องนั้น..." คิซุโนะดึงผ้าเช็ดหน้ามาเช็ดปากพลางพูด "คุณทราบหรือเปล่าคะว่าเขาโดนเกณฑ์ทหารสองสามครั้ง ทุกครั้งฉันจะไปหาเขาที่โทยามา แต่ครั้งสุดท้าย จะว่าเป็นนางสังหรณ์หรือเปล่าก็ไม่ทราบ ตอนเขาถูกเรียกกรวมพลในฤดูใบไม้ผลิ พ.ศ.2487 ฉันรู้สึกว่ครั้งนี้ต้องจากกันนาน ฉันทนไม่ไหวจึงแสดงตัวว่าเป็นแม่ เขาก็เลยถามเรื่องพ่อ..."

"คุณจึงเล่าให้ฟัง"

"ค่ะ..."

ทันใดนั้นน้ำตาไสตั้งมุกก็พร่างพรูอาบแก้มจากตาซึ่งเกือบมองไม่เห็นของ
คิซุโนะ โคสุเกะ คินดะอิจิมองแล้วสะท้อนใจถึงกับต้องหลบสายตาคมองเศร้านั้น
สารวัตรทาจิบานากระแอม

"เข้าใจแล้ว อ้อ ถ้าอย่างนั้นคุณคงเล่าเรื่องซึ่งเป็นเหตุให้ต้องจากคุณตา
ซาเฮ อินงามิ พ่อของคุณชิซุมาด้วยสินะ"

"ค่ะ เอ่อ คือ...ถ้าไม่เล่าให้ฟัง เขาจะไม่ยอมรับ..."

"เรื่องคำสาป โยคิ โคโตะ คิซุด้วย..."

สารวัตรทาจิบานาพยายามพูดให้สะท้อนใจน้อยที่สุด แต่คิซุโนะเงยหน้า
ขึ้นมองหน้าทั้งสามอย่างหวาดกลัว แล้วก้มหน้าอีก

"ค่ะ เอ่อ...ฉันอยากให้เขารู้ว่าฉันพบเจอเรื่องโหดร้ายขนาดไหน..."

ไหล่คิซุโนะสั่นไหวพลางซับตาด้วยผ้าเช็ดหน้า ตอนนั้นเองโคสุเกะ คินดะอิ
จิพูดแทรกขึ้นเบาๆ

"ตอนนั้นคุณชิซุมารู้สึกอย่างไรครับ คงจะโกรธแค้นใช่ไหมครับ"

"ค่ะ...นิสัยเขาเป็นคนใจดีแต่อ่อนไหว...ตอนนั้นเขาไม่พูดอะไรสักคำ
น้ำตานอง หน้าซีดสั่นไปหมด"

"จากนั้นคุณชิซุมาไปเป็นทหารในพื้นที่ห่างไกลบ้านเกิด ในดินแดนแปลก
ถิ่นสินะครับ"

โคสุเกะ คินดะอิจिनัยน์ตาเศร้า ลูกจากเก้าอี้เดินไปที่หน้าต่างและมองออกไป
ข้างนอก ลมพัดแรงท่ามกลางหิมะซึ่งไม่มีทีท่าว่าจะหยุด ลมสีขาวพัดหมุนบ้า
คลั่งนอกหน้าต่างกระจก โคสุเกะ คินดะอิจิมองพลางทอดถอนใจเศร้าหมอง

จะว่าไปชิซุมาก็น่าสงสาร พอได้รู้เรื่องพ่อครั้งแรก กลับมีอันต้องประสบ
ชะตากรรมมืดมนนั่งเรือเดินทางไปรบ ชิซุมาคงจำชื่อพ่อซึ่งได้ยินครั้งแรกฝังใจ
เขานั่งเรือไปโดยมีระเบิดตอร์ปิโดและเครื่องทิ้งระเบิดรอท่า บางที่เขาอาจจะรอด
ภัยสงครามมีชีวิตอยู่ที่ไหนสักแห่งกระมัง...

โคสุเกะ คินดะอิจิสั่งโหยง เดินกลับไปหาคิซุโนะ วางมือบนไหล่เธอแล้ว
ก้มมอง

"คุณคิซุโนะครับ ผมมีเรื่องอยากรู้เกี่ยวกับคุณชิซุมาเรื่องหนึ่ง"

"ค่ะ"

"คุณคงเคยเจอคุณสุเกะคิโยแล้ว คุณสุเกะคิโยผู้สวมหน้ากากยาง..."

"ค่ะ เคยเจอ"

"หน้ากานั้นทำขึ้นมาให้คล้ายหน้าจริงของคุณสุเกะคิโย คุณว่าคุณชิซุมา
หน้าเหมือนคุณสุเกะคิโยไหมครับ"

ประโยคสุดท้ายของโคสุเกะ คินดะอิจिरากับทิ้งระเบิดลงในห้องรับแขกนั้น
คิซุโนะนั่งตัวแข็งอยู่บนเก้าอี้ สารวัตรหาจิบานากับทนายฟูรูดาทะยิดที่เท้าแขน
สองข้างของเก้าอี้ไว้ ทำท่าคล้ายจะกระโจนพรวดลุกขึ้นเดี๋ยวนั้น

ถ่านในเตาผิงมอดไหม้ไปมากแล้วท่ามกลางบรรยากาศอันตึงเครียด

รอยพิมพ์มือรอยที่สาม

"ทำไม...ทำไมคุณถึงทราบเรื่องนี้คะ"

คิซุโนะเอ่ยถามหลังจากนั่งชิมอยู่เป็นครู่ เธอสนใจจนขีดเหงื่อบนหน้าผาก
ความหวาดกลัวฉายแววจากตาข้างที่มองไม่เห็น

"แปลว่าเหมือนใช้ไหมครับ"

คิซุโนะพยักหน้าเล็กน้อย พุดด้วยเสียงแหบแห้ง

"ตอนเจอคุณสุเกะციโยครั้งแรกฉันตกใจมาก หน้าของเขาไม่ใช่ใบหน้าจริง เป็นหน้ากากทำจากยาง แต่คุณคงเห็นว่าตาฉันมองไม่ชัด ครั้งแรกจึงยังไม่แน่ใจ หน้าเขาล้ำยชิซุมากจนฉันตกใจ ไม่ใช่คล้ายสิ ต้องเรียกว่าเป็นฝาแฝดเขียว ละ...ช่วงคิวไปถึงตา...และจมูกไม่เหมือนชิซุมา แต่เรื่องสายเลือดย่อมปฏิเสธไม่ได้ คุณสุเกะციโยเป็นหลานของท่าน ส่วนชิซุมาเป็นลูกคนสุดท้ายของท่าน ถึงจะอายุเท่ากัน แต่ศักดิ์เป็นอาหลาน ทั้งสองคนจึงมีส่วนคล้ายท่านซาเฮ"

คิซุโนะพูดเสียงเบา เธอชันน้ำตาไหลรินด้วยผ้าเช็ดหน้า คงจะขมขื่นใจว่า
ชิซุมาเป็นลูกชายคนเดียวของซาเฮ อินูงามิ แต่กลับต้องใช้ชีวิตครึ่งชีวิตอย่างยาก
ลำบาก หลังจากนั้นไม่รู้จะไปตระกำลำบากอยู่ที่ไหน

สารวัตรทาจิบานาหันไปทางโคสุเกะ คินดะอิจิทันที

"คุณคิดอะจิคไรบ คุณรู้เรื่องนั้นได้ยังไง"

"เปล่าครับเปล่า" โศสูกะ คินตะอิจิเป็นหน้าหลบสายตาสารวัตร "ผมไม่รู้ แต่อย่างคุณคิซุโนะพูดเมื่อครู่ที่ทั้งสองเป็นอาหหลานกัน อายุเท่ากันด้วย ผมจึงคิดว่าน่าจะมีส่วนคล้ายกัน แต่คาดไม่ถึงว่าจะเหมือนกันอย่างกับฝาแฝด"

โคสุเกะ คินดะอิยืนด้านหลังคิซุโนะ เสยผมเบาๆ มีประกายประหลาดวาบ
ขึ้นในตาคู่นั้น

สารวัตรทาจิบานาไหล่สั่งจ้องหน้าเขาด้วยแววสงสัย แต่สุดท้ายก็ไหล่
น้อยๆ คล้ายเลิกคิดจะถามต่อ หันกลับไปทางคิซุโนะ

"คุณคิซุโนะครับ ไม่ทราบข่าวคราวของคุณชิซุมาเลยหรือครับ"

คิซุโนะตอบทันที "ถ้าพอรู้ข่าวบ้าง..." เธอดึงผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับน้ำตา แล้วร้องไห้

"แต่คุณชัชมาทราบที่อยู่ของคุณใช้ไหมครับ"

"คะ"

"ถ้าเช่นนั้น หากอยู่รอดปลอดภัยเขาควรส่งข่าวกลับมาบ้างนี่ครับ"

"ค่ะ ตั้งแต่นั้นมาฉันถึงได้แต่รอคอย รอคอยจดหมายของเขา"

สารวัตรหาจิบานามองหญิงกลางคนผู้สะอื้นไห้ แววตาเขาบอกถึงความ
สงสารและสงสัยบางอย่าง เขาวางมือบนไหล่อีกฝ่าย

"คุณคิซุโนะ คุณเริ่มเข้าออกบ้านนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ มีจุดประสงค์ใดเป็นพิเศษหรือเปล่า..."

คิซุโนะเช็ดน้ำตาแล้วเงยหน้าขึ้น

"สารวัตรคะ ฉันมาคินี่เพื่อจะบอกเรื่องนี้ ฉันเข้าออกบ้านนี้ไม่ได้มีจุด
ประสงค์ร้ายแอบแฝงอยู่เลย เป็นโชคชะตาต่างหาก ฉันไม่ทราบว่าคุณทราบ
กันหรือเปล่าเรื่องครูสอนโคโตชื่อโซอู ฟุรุยา ท่านสอนโคโตอยู่แถวนี้มาตลอดจน
กระทั่งปีกลาย ครูโซอูเป็นอัมพาต ฉันจึงได้เป็นครูฝึกแทน ตอนแรกที่อยู่จากครู
โซอูฉันก็กลัวจนตัวสั่นและปฏิเสธไป เมืองนาสุตลอดไปถึงเมืองอินะเป็นสถานที่ซึ่ง
ฉันไม่อยากเหยียบย่างตลอดชีวิต และยิ่งรู้ว่ามิคุมาซุโกะเป็นลูกศิษย์ฉันก็กลัว
แทบแย่...แต่ความจำเป็นหลายอย่างทำให้ฉันต้องรับช่วงต่อ ฉันคิดว่าเวลาผ่าน
มาถึงสามสิบปีแล้ว พวกคุณก็คงเห็นว่าทั้งชื่อ สังคม หน้าตาของฉันเปลี่ยนไป
หมดแล้ว..."

คิซุโนะยกผ้าเช็ดหน้าแตะแก้มอย่างเศร้าสร้อย

"ฉันคิดว่าบางทีคุณมาซุโกะอาจจะไม่รู้ อีกอย่างฉันก็อยากรู้ข่าวคราวทางนี้
จึงทำใจกล้าไปพบคุณค่ะ ฉันไม่ได้มีจุดประสงค์อะไรนอกเหนือจากนี้เลย"

"ถ้าอย่างนั้น คุณมาซุโกะไม่รู้ว่าป็นคุณสินะครับ"

"คงจะเช่นนั้น พวกคุณคงเห็น หน้าตาฉันเหมือนผีแบบนี้..."

นั่นสินะ ใบหน้าของโคคิน มิยาคาวาตอนนี้ไม่เหลือเค้าใบหน้าที่คิซุโนะสมัย
ก่อนแม้แต่น้อย เมื่อครั้งรักกับคุณตาซาเฮ คิซุโนะคงจะสวยงาม แต่ใบหน้าที่ปัจจุบัน
ของครูโคคิน ตาข้างหนึ่งถลนออกนอกเบ้า อีกข้างยุบเข้าไป หน้าซำหน้าผากมี
แผลเป็นขนาดใหญ่ ดูอย่างไรก็นึกไม่ออกว่าสมัยก่อนเคยเป็นหญิงงาม อีกทั้ง
มาซุโกะเองคงคาดไม่ถึงว่าสาวโรงงานผลิตเส้นด้ายจะกลายมาเป็นครูสอนโคโตผู้
มีชื่อเสียงจากโตเกียว เวลาสามสิบปีช่างพลิกผันชะตาชีวิตคนได้หลากหลาย
มากมายนัก

"คุณเข้าออกที่นี่ตั้งแต่ปีกลาย ช่วงนั้นคุณตาซาเฮยังมีชีวิตอยู่สินะครับ ได้
พบกันหรือเปล่าครับ"

"ไม่ค่ะ ไม่เคยสักครั้ง ตอนนั้นท่านเอาแต่นอน...แล้วหน้าตาฉันกลายเป็นแบบนี้...แต่อย่างน้อยฉันก็อยากเห็นตัวท่านบ้าง สักแวบเดียวก็น่าดี"

คิซุโนะถอนใจ

"ในฐานะครูสอนโคโตบ้านนี้ เมื่อท่านจากไปฉันจึงมีโอกาสร่วมพิธีศพ และได้วางกิ่งซากาคิ*(*เชื่อว่าเป็นต้นไม้ที่แบ่งแยกเขตแดนระหว่างโลกมนุษย์กับเทพเจ้า บ้างก็เชื่อว่าต้นไม้ชนิดนี้เป็นสัญลักษณ์สถานที่ของเทพเจ้า นิยมใช้กิ่งมาบูชาเทพเจ้าในเทศกาลต่างๆ รวมถึงวางในแท่นบูชาเพื่อบอกว่าสถานที่นั้นมีเทพสถิตอยู่)หน้าหลุมฝังศพ..."

คิซุโนะยกผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาและร้องไห้อีก

คุณตาซาเฮกับคิซุโนะคงไม่ใช่เนื้อคู่กัน ถึงจะมีใจให้กันแต่ต้องพรากกัน เหตุเพราะลูกสาวมาพยศทั้งสาม ถึงแม้คุณตากับคิซุโนะได้อยู่ใกล้กันในวาระสุดท้าย ทว่าไม่ได้พบหน้าและทักทายกันสักครั้ง เมื่อคิดถึงจิตใจของคิซุโนะผู้ต้องใช้แขนเสื้อซับน้ำตากันไม่ให้คนอื่นเห็นตอนวางกิ่งซากาคิหน้าหลุมฝังศพคุณตาโคสุเกะ คินดะอิจึงพลันรู้สึกคล้ายมีน้ำอูนๆตื้นตันอยู่ในคอ

สารวัตรทาจิบานากระแอมขึ้น

"เอ้อ ครับ อย่างนี้เอง เข้าใจแล้วครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะถามเกี่ยวกับคดีนี้สักหน่อย คุณทราบตั้งแต่แรกหรือเปล่าครับว่าคดีนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ โยชิ โคโต คิซุ"

คิซุโนะตัวสั่นเล็กน้อย

"ไม่ค่ะ ไม่ทราบ ตอนคดีคุณสุเกะทาเคนันไม่รู้อะไรเลย แต่ครั้งที่สองคดีคุณสุเกะโทโม...ฉันนั่งซ่อมโคโตกับคุณมาซุโกะ แล้วพนักงานสืบสวนเข้ามาพอดี..."

"อ้อ ใช่" โคสุเกะ คินดะอิเอ่ยแทรกขึ้นทันที "ตอนพนักงานสืบสวนโยชิอิมาแจ้งข่าวคดีหมู่บ้านโทโยฮาดะ คุณเป็นครูฝึกซ่อมโคโตให้คุณมาซุโกะสินะ ผมอยากจะถามเหตุการณ์ช่วงนั้นหน่อยครับ..."

"ค่ะ"

"ผมรู้จากพนักงานสืบสวนโยชิอิว่า พอเขาบอกว่าคดีครั้งนี้อาจเกี่ยวข้องกับ โยชิ โคโต คิซุ คุณมาซุโกะเผลอติดโคโตแรงจนสายขาด"

"ค่ะ" คิซุโนะเบิ่งตาข้างที่มองไม่เห็นด้วยท่าทีแปลกใจ "เอ เรื่องนั้นมีอะไรหรือ..."

"เปล่าครับ เรื่องนั้นไม่มีอะไร ที่อยากถามคือหลังจากนั้น...สายโคโตขาด แล้วมีเลือดไหลจากนิ้วชี้ข้างขวาของคุณมาซู่โกะ พนักงานสืบสวนถามขึ้นว่า 'อ้อ เป็นแผลหรือ' จำได้ไหมครับ"

"อ้อ จำได้ค่ะ"

"ตอนนั้นคุณมาซู่โกะพูดว่า...'อ้อ โดนบาดเมื่อกี้ตอนสายโคโตขาด' คำถามคือ พอได้ยินคุณมาซู่โกะพูด คุณก็เลิกคิดว่าทำสงสัย พูดว่า 'เมื่อกี้ตอนสายโคโตขาด' จำได้ไหมครับ"

คิซุโนะเอียงคอเล็กน้อย "เอ ไม่ค่อยแน่ใจว่าพูดอย่างนั้นหรือเปล่า อาจจะพูดก็ได้ค่ะ"

"พอคุณมาซู่โกะได้ยินคุณพูดคำนั้นก็ทำหน้ามึนงงขึ้นมาแวบหนึ่ง แวบตาโกรธแค้นอาฆาต คุณไม่รู้ตัวเลยหรือครับ"

"หรือคะ!" คิซุโนะกลั้นหายใจ "เรื่องนั้น...ไม่รู้ตัวเลยคะ ตาฉันมองไม่ชัด"

"ความจริงไม่รู้ตัวอาจจะดีแล้วครับ ได้ยินว่าหน้าตาเธอน่ากลัวมาก น่ากลัวเสียจนพนักงานสืบสวนโยชิอิเกิดความสงสัยและจำฝังใจ คำถามของผมคือ ตอนคุณมาซู่โกะบอกว่า... 'โดนบาดเมื่อกี้ตอนสายโคโตขาด' ทำไมคุณถึงทำหน้าแปลกใจและถามกลับไป และพอคุณมาซู่โกะได้ยินคุณถาม ทำไมเธอต้องทำหน้าน่ากลัวแบบนั้น พอจะรู้เหตุผลไหมครับ"

คิซุโนะเบิ่งตาซึ่งมองไม่เห็นนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง ตัวสั่นเทา

"ฉันไม่รู้ว่าทำไมคุณมาซู่โกะต้องทำหน้าน่ากลัว แต่ฉันนึกอะใจเรื่องนั้น จำไม่ได้แล้วว่าพูดคำนั้นหรือเปล่า จำได้แต่ว่านึกสงสัย เลยหลุดคำพูดไปโดยไม่รู้ตัว"

"นึกสงสัยว่า..."

"คุณมาซู่โกะพูดทำนองว่านิ้วเป็นแผลเพราะสายโคโตขาดตอนนั้น เธอโกหกค่ะ นิ้วเธอเป็นแผลอยู่แล้ว มาโดนสายโคโตเข้าอีกเลือดจึงไหลออกมา ความจริงนิ้วเธอไม่ได้เป็นแผลตอนนั้น"

"แล้วเป็นแผลเมื่อไหร่ครับ"

"คินก่อนหน้านั้นค่ะ คุณคงทราบ คินก่อนหน้านั้นฉันเป็นคูฝึกซ้อมโคโตให้คุณมาซู่โกะ..."

"คินก่อนหน้า..."

สารวัตรทาจิบานาหันไปมองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิอย่างตกใจ แต่คินตะอิจิไม่ได้มีท่าทางตกใจแต่อย่างใด

"ก็เป็นคืนที่สุเกะโทโมถูกฆ่าตายนะสิ"

"ค่ะ"

"คุณมาซุโกะเป็นแผลได้ยังไง คุณคิซุโนะช่วยเล่าให้ฟังโดยละเอียดได้ไหม
ครับ"

"ค่ะ เอ้อ..."

คิซุโนะทำหน้ากังวลใจ กำผ้าเช็ดหน้าพलगพุด

"ฉันเองก็แปลกใจ คุณมาซุโกะให้การว่าระหว่างซ้อมโคโดอยู่กับฉัน เธอ
ออกจากห้องไปสองสามครั้ง ตอนตำรวจมาถามฉันก็ตอบไปแล้วค่ะ ปกติคุณ
มาซุโกะจะออกไปแค่เดียวเดียว ห้าหรือสิบนาที...แต่ว่ามีครั้งหนึ่ง จำไม่ค่อยได้
แล้วว่าตอนไหน ออกไปไม่นานเธอก็กลับมาติดโคโดต่อ ฉันนึกแปลกใจ ตาฉัน
มองไม่เห็นก็จริง แต่ไม่ใช่ว่าจะบอดเสียทีเดียว ถึงเห็นไม่ค่อยชัดแต่หูของฉันลึะ
พุดไปอาจจะฟังดูเกินจริง ฉันซ้อมกับคุณมาซุโกะมาหลายปีพอจะฟังเสียงโคโด
ออก ฉันรู้ทันทีว่านิ้วคุณมาซุโกะมีแผลที่นิ้วชี้ แต่เธอยังทนเจ็บฝืนติดโคโดต่อ"

ระหว่างฟังเรื่องนี้โคสุเกะ คินตะอิจิค่อยๆตื่นเต้นมากขึ้นเป็นลำดับ ที่แรก
เขาเสยผมเบาๆแล้วแรงขึ้นเรื่อยๆโดยใช้นิ้วทั้งห้าเสยอยู่ไปมา

"ละ-ละ-แล้วคุณมาซุโกะไม่พูดอะ-อะ-อะไรถึงบาดเจ็บแผลเลยหรือครับ"

"ค่ะ ไม่พูดถึงสักคำ"

"ละ-ละ-แล้วคุณเองก็ไม่ได้พูด..."

"ไม่ค่ะ ไม่ได้พูดอะไรเลย เธอต้องการจะปิดบังไว้ ก็เลยคิดว่าอย่าไปยุ่งดี
กว่า ฉันจึงแกล้งทำเป็นไม่รู้ค่ะ"

"ชะ-เข้าใจแล้วครับ" โคสุเกะ คินตะอิจิกลืนน้ำลาย ค่อยๆกลับมาสงบนิ่ง
"วันต่อมาตอนคุณมาซุโกะพุดทำนองว่าเพิ่งจะเกิดแผล คุณเลยแผลถามกลับไป
สินะ"

"ค่ะ..."

"แล้วที่คุณมาซุโกะทำหน้าที่ตาน่ากลัว..."

คิซุโนะกำผ้าเช็ดหน้าแรงขึ้นพलगพุด

"เอ เรื่องนั้นฉันไม่รู้ค่ะ บางทีเธออาจจะรู้ว่าฉันรู้แล้วเรื่องแผลที่นิ้ว จึงไม่
พอใจกระมังคะ"

"เข้าใจละ คุณมาซุโกะไม่อยากให้ใครรู้ว่าเธอมีแผลในคืนก่อนสินะ ชอบ
คุณมากครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยหัวไปมาแล้วหยุดชะงัก หันไปทางสารวัตรทาจิบานา

"สารวัตรครับ เชิญถามได้ครับ...ถ้ามีคำถาม"

สารวัตรหาจิบานาทำตาโตสงสัย

"คุณคินตะอิจิ เรื่องนี้หมายความว่าอะไรครับ คุณมาซูโกะเกี่ยวข้องกับการตายของคุณสุเกะโทโมด้วยหรือ คุณสุเกะโทโมถูกฆ่าตายในหมู่บ้านโทโยฮาตะนี่ครับ แต่คุณมาซูโกะอยู่บ้านไม่ได้ไปไหนเกินสิบนาทิจ้า..."

"เปล่าครับเปล่า สารวัตรครับ เรื่องนั้นไว้อภัยสวดที่หลัง ที่สำคัญยังมีคำถามอีกหรือเปล่า..."

สารวัตรทำท่าไม่พอใจพลาจ้องหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิ เลิกถามความคิดจะถามต่อ หันไปทางคิซุโนะ

"คุณคิซุโนะครับ ผมมีคำถามข้อหนึ่ง คุณคิดอย่างไรกับคดีนี้ ฆาตกรจะต้องเป็นคนที่รู้รายละเอียดระหว่างคุณกับคุณนายสามคนแน่ คุณคิดว่าฆาตกรเป็นใครครับ ถ้าไม่ใช่คุณ..."

คิซุโนะร่างสั่นเทา สูดลมหายใจเข้าเต็มปอด จ้องหน้าสารวัตรครุ่นหนึ่งแล้วค่อยๆก้มหัวลง

"จริงด้วย ฉันมาคินนี้เพราะกลัวว่าคนจะคิดกันอย่างนั้น ถ้าฉันยังปิดบังตัวเองต่อไป หากพวกคุณมารู้ทีหลังฉันยอมตกเป็นผู้ต้องสงสัยแน่...ถึงได้ตัดสินใจมาแสดงตัวก่อน ฉันไม่ใช่ฆาตกรค่ะ และไม่รู้ด้วยว่าใครคือฆาตกร"

คิซุโนะปฏิเสธเสียงแข็ง

หลังจากนั้นคิซุโนะตอบคำถามไม่สำคัญอีกสองสามข้อ เมื่อตำรวจเข้ามาเธอก็กลับไปยังที่พักซึ่งลูกศิษย์รออยู่

ตำรวจนำผลการชันสูตรศพและผลพิสูจน์รอยพิมพ์มือเข้ามารายงาน

"สารวัตรครับ" พูจิตาจากกองพิสูจน์หลักฐานหน้าแดง เรียกสารวัตรด้วยเสียงตื่นเต้น

"เอ้อ เดียวก่อน"

โคสุเกะ คินตะอิจिर้องห้าม กตกระดังเรียกบ่าวหญิง บ่าวหญิงโผล่หน้ามา

"ไปเรียกคุณทามาโยะมานี่หน่อย..."

ไม่นานทามาโยะก็มาถึง เธอทำความเคารพทุกคนโดยไม่พูดไม่จา เดินไปนั่งเก้าอี้ด้านริม ทามาโยะยังเป็นสฟิงซ์แสนสวยผู้ซ่อนความลับเช่นเคย

"เอาละ จะถามตามลำดับก็แล้วกัน เริ่มจากผลการชันสูตรศพ"

"ครับ"

พนักงานสืบสวนนายหนึ่งเดินออกมา

"ผมจะขอรายงานเฉพาะผลสรุปสำคัญด้วยภาษาง่ายๆ สาเหตุการตายคือถูกรัดคอ อาวุธที่ใช้เป็นเชือกเส้นเล็ก เวลาเสียชีวิต ตั้งแต่สี่ทุ่มถึงห้าทุ่มเมื่อคืนนี้ หลังจากนั้นประมาณหนึ่งชั่วโมง ศพถูกนำไปแช่น้ำกลับหัวที่ทะเลสาบครับ"

"ขอใบ้ อ้อ คุณโยชิอิ จุดดำบนกระดุม ผลเป็นอย่างไร"

"ครับ เป็นเลือดคนครับ เลือดกรุปโอ"

"อ้อ งั้นหรือ ขอบคุณครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางฟูจิซาคิพนักงานพิสูจน์หลักฐาน

"เชิญคุณฟูจิซาคิครับ ตาคุณแล้ว ผลครับ..."

พนักงานพิสูจน์หลักฐานฟูจิซาคินั่งกระสับกระส่ายอยู่ครู่ใหญ่ เขาหยิบม้วนกระดาษหนึ่งม้วนกับกระดาษสองแผ่นมาจากกระเป๋าพับ นิ้วสั่นเทาด้วยความตื่นเต้น

"แปลกมากครับสารวัตร สารวัตรคงจำได้ว่าเคยมีการพิมพ์มือคุณสุเกะคิโย อินูงามิแล้วครั้งหนึ่ง ซึ่งคืออันนี้ครับ ลงวันที่ 16 พฤศจิกายนไว้ที่นี่ รอยพิมพ์นี้เหมือนกับม้วนกระดาษที่ได้จากคุณฟูรูดาเตะ แต่ว่ารอยนิ้วมือนี่ซึ่งพิมพ์มาจากศพ...ไม่เหมือนกับรอยพิมพ์มือทั้งสองอันก่อนครับ"

ทันใดนั้นเองเสียงพิมพ์ดังจากปากทุกคนฟังคล้ายเสียงฟางเสียดสียามต้องลมกระโชก สารวัตรกระโจนขึ้นจากเก้าอี้ ทนายฟูรูดาเตะกลั่นหายใจเบิ่งตาโต

"เป็นไปได้! เป็นไปได้! ถ้าอย่างนั้นคนถูกฆ่าเมื่อคืนก็ไม่ใช่คุณสุเกะคิโยะสิ..."

"ครับ ถ้าดูจากรอยนิ้วมือนี..."

"แต่...แต่ตอนพิมพ์มือวันก่อน..."

ตอนนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิเอ่ยแทรกเสียงเบา

"สารวัตรครับ ตอนนั้นเป็นสุเกะคิโยตัวจริงแน่ สำหรับผมเรื่องนี้ถือเป็นจุดบอดใหญ่ รอยพิมพ์มือซึ่งตรงกันถือเป็นการพิสูจน์ตัวจริง แต่ผมไม่เคยนึกฝันมาก่อนว่าจะมีการใช้หน้ากากสับเปลี่ยนตัวจริงตัวปลอมได้แนบเนียนขนาดนี้"

โคสุเกะ คินตะอิจิเดินไปทางทามาโยะ

"คุณทามาโยะ คุณรู้เรื่องนี้อยู่แล้วสินะ"

ทามาโยะเงยบ หน้าแดงเล็กน้อยพลาจ้องตาโคสุเกะ คินตะอิจิลับ เธอยืนขึ้นโค้งคำนับทุกคนก่อนจะเดินออกจากห้องไปเงิบๆ

ภูเขายุคิงามิเน

วันที่ 14 ธันวาคม

วันนี้แสงสว่างเริ่มส่องให้เห็นทางคลี่คลายคดีฆาตกรรมตระกูลอิโนงามิอันซับซ้อนเป็นครั้งแรก ในวันอันน่าจดจำนี้โคสุเกะ คินดะอิจิตื่นเข้าอย่างสดชื่น

ความคิดของเขาซึ่งคล้ายท้องฟ้าวันเมฆครึ้มมาตลอด บัดนี้ถึงวันฟ้าใส หลังจากนี้ไปปัญหาคลี่คลายได้รวดเร็ว เมื่อวานคินดะอิจิใช้เวลาทั้งวันรื้อถอดโครงสืบทวนในหัวเสียใหม่ แกนของปริศนาซับซ้อนทั้งหมดเสร็จสิ้นแล้ว เหลือเพียงตามหาสุเกะคิโยตัวจริงเท่านั้น คราวนี้ตำรวจน่าจะทำได้สำเร็จ เพราะรู้แล้วว่าคนที่จะตามหาคือสุเกะคิโย แถมยังมีรูปถ่ายของสุเกะคิโยด้วย

โคสุเกะ คินดะอิจิไม่ได้หลับสนิทมานาน วันนั้นเขาตื่นนอนราวแปดโมงเช้า แล้วอาบน้ำอุ่น ขณะกำลังพักผ่อนหลังอาหารเช้าก็มีโทรศัพท์เข้ามา

เจ้าของโทรศัพท์เป็นสารวัตรทาจิบานานั่นเอง

"คุณคินดะอิจิ คุณคินดะอิจินะครับ"

เสียงสารวัตรร่อนรนด้วยความตื่นเต้น โคสุเกะ คินดะอิจิเลิกคิ้ว เกิดอะไรขึ้นอีกหรือ ไม่น่าจะเกิดอะไรขึ้นอีกแล้วนี่

"ครับ ไซ้ ผมคินดะอิจิ สารวัตรหรือครับ เกิดอะไรขึ้น"

"คุณสุเกะคิโยปรากฏตัวแล้วครับ เมื่อคืนนี้ บ้านอิโนงามิ"

"อะ-อะ-อะไรนะครับ! คุณสุเกะคิโย บ้านอิโนงามิ... แล้วมีใครเป็นอะไรหรือเปล่าครับ"

"ครับ เป็นครับ แต่โชคดีไม่สำเร็จ คุณคินดะอิจิครับ มาสถานีตำรวจตอนนี้เลยได้ไหม เราจะออกไปตามคุณสุเกะคิโยกัน"

"ครับ"

โคสุเกะ คินดะอิจิสั่งให้คนเรียกรถมารับจ้าง สวมเสื้อคลุมไม่มีแขนทับเสื้อนอกชุดกิมิโนแล้วรีบออกจากที่พัก

หิมะหยุดตกตั้งแต่กลางคืน วันนี้แดดออกอากาศดี ผ้าห่มสีขาวโพลนคลุมน้ำแข็งในทะเลสาบ บ้านเมืองตามแถบชายฝั่ง รวมทั้งภูเขาไกลออกไป เกล็ดหิมะบางใสละลายอย่างรวดเร็วจนได้ยินเสียงหิมะหยดละลายตามบ้านเรือนสองฟากถนน

เมื่อลงจากรถถีบรับจ้างหน้าสถานีตำรวจ คินตะอิจิเห็นรถยนต์บรรทุก
อุปกรณ์เล่นสกีเต็มหลังรถสามคันจอดอยู่ ตำรวจหลายสิบนายวิ่งไปมาท่าทาง
วุ่นวาย

โคสุเกะ คินตะอิจิกระโจนพรวดเข้าในห้องสารวัตร สารวัตรกับทนายฟูรุดา
ทะเล่อยู่ในชุดสกีสวมหมวกสกียืนคุยกันอยู่

สารวัตรหันมาเห็นโคสุเกะ คินตะอิจิแล้วเลิกคิ้ว

"คุณคินตะอิจิ ชุดคุณชุดนี้สงสัยจะลำบาก...ไม่มีชุดสากลหรือครับ"

"สารวัตร จะทำอะไรกันแน่ครับ อย่าบอกนะว่าจะทิ้งคดีไว้ก่อนแล้วออกไป
เล่นสกีกัน"

"อย่าพูดบ้าๆสิครับ มีรายงานแจ้งมาว่าคุณสุเกะคิโยหนีไปทางภูเขายูคิงา
มิเน เพราะฉะนั้นเราต้องออกตามตัวเขาเดี๋ยวนี้เลย"

"คุณสุเกะคิโยหนีไปทางภูเขายูคิงามิเน..." โคสุเกะ คินตะอิจิตกใจตาค้าง
"สารวัตรครับ คุณสุเกะคิโยคงจะไม่คิดฆ่าตัวตายหรอกนะ..."

"เรื่องนั้นมีความเป็นไปได้สูง เราถึงต้องจับตัวเขาให้เร็วที่สุด แต่ชุดนี้ของ
คุณสงสัยจะลำบากนะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิหัวเราะ

"สารวัตรอย่าดูถูกนะครับ ผมเกิดที่โทโฮซุ คู่กับสกีมากกว่ารองเท้าเกียะ
เสียอีก แค่อลกซากิมิโนก็เล่นสกีได้แล้ว แต่ติดตรงไม่มีอุปกรณ์นี่สิ..."

"อุปกรณ์เตรียมไว้แล้วครับ ถ้าอย่างนั้นเราไปกันเลยไหม"

ตำรวจนายหนึ่งรีบร้อนเข้ามากระซิบบางอย่างกับสารวัตร สารวัตรพยัก
หน้าแรงๆ

"เออละ ออกเดินทางเลย"

รถยนต์สองคันหน้ามีทั้งตำรวจในและนอกเครื่องแบบเต็มคันรถ สารวัตร
ทาจิบานา โคสุเกะ คินตะอิจิ และทนายฟูรุดาทะเล่กันหลังสุดโดยมีตำรวจนาย
หนึ่งเป็นคนขับ รถยนต์แล่นออกไปบนถนนซึ่งเปียกสลื่นด้วยหิมะที่กำลังละลาย

"สุจิยามา รถจะไปได้ถึงแคไหน" สารวัตรถามตำรวจคนขับ

"หิมะอย่างนี้คงไปได้ไม่เท่าไรหรอกครับ น่าจะประมาณชั้นที่ 8 ถนนลื่น
เอาการถอยู่"

"ถ้าไปได้ถึงชั้นที่ 8 ก็สบายสิ ไม่คิดเลยว่าอายุปานนี้แล้วจะต้องมาเล่นสกี
อีก ปกติแค่ปีนเขาก็ลำบากจะแย่แล้ว"

โชติ สำหรับสารวัตรหาจับนาผู้กินเหล้าจนอ้วนพุงพลุ้ย ได้สมญานามว่า
เร็กคุน การป็นเขาคงจะลำบากแน่

"สารวัตรครับ เกิดอะไรขึ้นกันแน่ สุกะคิโยทำอะไรหรือครับ"

"โชๆ ยังไม่ได้เล่าให้คุณคินตะอิจิฟังเลย เมื่อคืนนี้คุณสุกะคิโยตั้งใจจะมา
ฆ่าคุณทามาโยะครับ"

"ฆ่าคุณทามาโยะ..." โคสุเกะ คินตะอิจิทำตาโตอย่างไม่คาดคิด "อ้อ งั้น
หรือ"

เท่าที่สารวัตรเล่าคือ

เมื่อคืนทามาโยะมาที่ห้องรับแขกตามที่โคสุเกะ คินตะอิจิเรียก สุกะคิโยคง
แอบเข้าไปเรือนเล็กของทามาโยะระหว่างเธอไม่อยู่ แล้วซ่อนตัวในตู้เสื้อผ้าในห้อง
นอนทามาโยะ

ทามาโยะเข้าห้องนอนราวห้าทุ่ม ปิดไฟเข้านอน แต่อาจจะด้วยความที่ยัง
ไม่หายตื่นตระหนกดี เธอจึงนอนไม่หลับ พลิกไปพลิกมาอยู่ประมาณหนึ่งชั่วโมง
หลังจากนั้นรู้สึกคล้ายมีอะไรในตู้เสื้อผ้า ได้ยินเสียงลมหายใจและเสียงกุกกัก

ทามาโยะเป็นคนใจกล้า จึงเปิดไฟส่องรองเท้าแตะเดินไปเปิดประตูตู้เสื้อผ้า
จับพลันนั้นมีผู้ชายคาดผ้าพันคอปิดหน้าพุงออกมาจากตู้เสื้อผ้า บีบคอทามาโยะ
และผลักเธอล้มลงบนเตียง เจ้าลิงได้ยินเสียงเอะอะจากทางเดินจึงวิ่งมาทันที

ประตูห้องนอนเผลอกลอนจากข้างใน แต่ไม่เป็นปัญหาต่อเจ้าลิงร่างยักษ์ ตอน
เจ้าลิงฟังประตูและกระโจนเข้าไปในห้อง ทามาโยะถูกคนร้ายบีบคอจนใกล้จะหมด
สติ เจ้าลิงพุ่งไปหาคนร้ายทันที คนร้ายจึงปล่อยทามาโยะแล้วหันมาทางเจ้าลิง

หากสู้กันจริงๆ คนร้ายไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเจ้าลิงเลย สู้กันได้พักหนึ่งผ้าพันคอ
ของคนร้ายก็หลุดลงพื้น เจ้าลิงเห็นใบหน้าคนร้ายแล้วยืนตะลึงตาค้าง ทามาโยะ
ส่งเสียงหวีดร้องทั้งที่สะลึมสะลือ

คนร้ายคือสุกะคิโยนั่นเอง

สุกะคิโยฉวยจังหวะที่เจ้าลิงยืนตะลึงกระโจนไปนอกห้องนอน ทันใดนั้น
โทะระโนสุเกะกับโคคิจิวิ่งเข้ามา พวกเขาเห็นหน้าสุกะคิโยก็ยืนนิ่งซึ้ง ระหว่างนั้น
สุกะคิโยกระโจนหายไปในหิมะ

"ผมได้รับรายงานเรื่องนี้ประมาณตีหนึ่ง เลย์วุ่นวายตั้งด่านปิดล้อมไว้
เอะอะทักทักกันใหญ่ ผมรีบฝ่าหิมะไปบ้านอิโนงามิ คุณทามาโยะนำสงสารเชียว
ครับ ที่คอมมิตีถูกบีบด้วย เธอเอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้น"

"คุณทามาโยะนะหรือครับร้องไห้" โศสูกะ คินตะอิจิถามกลับด้วยความตกใจ

"ร้องสิครับ เกือบจะโดนฆ่าตายนี่ ต่อให้เข้มแข็งอย่างไรเธอก็ยังเป็นผู้หญิงอยู่ดี"

"แล้วคุณมาซุโกะล่ะ"

"อ้อ คุณมาซุโกะนะหรือครับ ผมไม่ค่อยชอบเธอเท่าไร ทำหน้าตาอย่างกับแม่มด ตานี้เป็นประกาย ไม่พูดอะไรสักคำ ปกติถ้าไม่ถามเธอก็ไม่พูดอยู่แล้วครับ"

"สุเกะคิโยคิดยังไงนะถึงจะฆ่าคุณทามาโยะ เขาไปซ่อนตัวที่ไหนมา"

"เรื่องนั้นถ้าไม่จับตัวสุเกะคิโยมาคงไม่รู้หรอกครับ"

सारवत्तरทาจิบานาเริ่มเห็นทางคลี่คลายคดีอยู่รำไรจึงอารมณ์ดี แต่โศสูกะ คินตะอิจิกลับนั่งคิด

รถยนต์มาถึงทางขึ้นเขายูคิงามิเน ผ่านฮาซามิชินเดนกับหมู่บ้านฮาซามาไป ก็เริ่มไม่เห็นบ้านคน แต่พอจะมองเห็นคนเล่นสกีปีนกันขึ้นเขาบ้าง รถยนต์ฝ่าหิมะได้ดีกว่าที่คิด

"सारवत्तरครับ แบบนี้ไปได้ถึงชั้นที่ 8 สบายแน่"

"อืม โชคดีจังเลย"

เมื่อมาถึงบริเวณซาซาโนอุมิ ตำรวจนอกเครื่องแบบนายหนึ่งสวมชุดสกีรอข้างถนน

"सारवत्तरครับ สงสัยเป็นถนนเส้นนี้แน่ พรรถพวกเราไล่ตามไปแล้วครับ"

"เออล่ะ"

รถยนต์วิ่งบดหิมะไปข้างหน้าเต็มกำลัง ดวงอาทิตย์ส่องรังสีสวยงามบนท้องฟ้าซึ่งเช็ดถูไจวนใสสะอาด หิมะซึ่งปกคลุมไปทั่วตามเทือกเขาและหุบเขาสะท้อนแสงเข้าตา หิมะก้อนใหญ่หล่นปูดจากต้นไม้ข้างถนน ไม่นานรถยนต์ก็มาถึงเนินจิโซชั้นที่ 8 รถยนต์ขึ้นไปอีกไม่ได้แล้ว

ทุกคนที่ลงมาจากรถยนต์ล้วนแต่สวมชุดสกี

"คุณคินตะอิจิ ไล่ได้ไหมครับ"

"ได้ครับ อาจจะตุตลกเล็กน้อย"

ชุดของโศสูกะ คินตะอิจิข้างเป็นภาพนាំมองเสียจริง เขาถอดเสื้อคลุมไม่มีแขนออก ถอดเสื้อคลุมชุดกิโมโน ถอดกางเกงฮาการะ พับชายชุดกิโมโน สวมถุงเท้าทับกางเกงไหมพรมขายาว และสวมรองเท้าสกี

"คุณคินตะอิจิคับ ชุดนั้นมัน...ฮ่า ฮ่า ฮ่า"

"อย่าเพิ่งหัวเราะครับ ดูฝีมือเสียก่อน"

เขาเก่งที่สุดในกลุ่มดังที่คุยไว้จริงๆ คินตะอิจิแบกไม้สกีขึ้นบ่าสองข้างพลง
เริ่มป็น สารวัตรทาจิบานามิพุ่งถ่วงไว้จึงเดินหอบตามหลังไป

ไม่นานทุกคนก็ไปถึงชั้นที่ 9 โถงที่ราบนุมาโนไคราบนยอดเขา ตำรวจนอก
เครื่องแบบนายหนึ่งไถลสวนลงมาจากข้างบน

"สารวัตรครับ รีบขึ้นไปเร็วๆเถอะ เจอแล้วครับ กำลังจะจับตัวอยู่ เขาพก
ปืนด้วยครับ"

"ได้เลย"

ทุกคนเร่งฝีเท้าป็นขึ้นไป ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงปืนปังๆจากข้างบน

"โอ เริ่มแล้ว"

โคสุเกะ คินตะอิจิริบป็นขึ้นเนินคล่องแคล่วราวกับกระต่าย เมื่อไปถึงยอด
ซึ่งเป็นที่ราบนุมาโนไครา เขาลืมหัดขึ้นทั้งที่ไม่ใช่เวลาจะหัดเช่นนั้น

"โอ สวยจังเลย" คินตะอิจิอดหยุดยืนและร้องตะโกนไม่ได้

หิมะนุ่มนวลเป็นเนินคลื่นแผ่กว้างสุดตา เห็นเทือกเขายัดสิ่งงาตาเคซึ่งอยู่
ไกลทอดตัวเรียงรายปกคลุมไปด้วยหิมะราวกับอยู่ใกล้ ท้องฟ้าสีคราม ทิวเขาที่
ปกคลุมด้วยหิมะดูเป็นสีม่วงอ่อน

แต่โคสุเกะ คินตะอิจิขึ้นชมได้ไม่นานก็ได้ยินเสียงปืนปังๆมาจากข้างล่าง
เขาเห็นตำรวจนอกเครื่องแบบสามคนห้อมล้อมประชิดชายชุดทหารผ่าน
ศึก ทุกคนที่ป็นขึ้นมาพร้อมกันกับคินตะอิจิเห็นดังนั้นก็ไถลลงไปใหม่ราวกับนกนาง
แอ่น โคสุเกะ คินตะอิจิก็ไถลตัวตามลงไปด้วย

ชายชุดทหารผ่านศึกถูกตำรวจนอกเครื่องแบบล้อมไว้ทุกทิศทางคล้ายหมา
จวนตรอก เขาอยู่ในชุดสกีแต่ทั้งไม้สกีลง ยืนนิ่ง ตาแดงกำ มีเลือดไหลจากปาก

ชายชุดทหารผ่านศึกยังอีกหนึ่งนัด สองนัด ตำรวจยิงโต้กลับไป โคสุเกะ
คินตะอิจิไถลลงไปพลงร้องตะโกน

"อย่าฆ่าเขา เขาไม่ใช่ฆาตกร"

ชายชุดทหารผ่านศึกคงได้ยินเสียงตะโกนจึงหันไปทางโคสุเกะ คินตะอิจิ
ด้วยท่าทางตกใจ ประกายตาบ้าบิ่นของหมูป่าบาดเจ็บฉายโชนขึ้นแวบหนึ่งในตา
ของชายคนนั้น

เขาพลิกมือที่ถือปืนหันล่ากล้องจ่อขมับตัวเอง

"โอ้ย ห้ามเขาไว้นะ"

วินาทีที่โคสุเกะ คินดะอิจิตะโกน กระสุนนัดหนึ่งจากปืนใครสักคนพุ่งโดน
มือของชายผู้นั้น เขาทิ้งปืนคุกเข่าลงบนหิมะ ตำรวจนอกเครื่องแบบหลายนายกระ
โจนเข้าไปใส่กุญแจมือทันที

สารวัตรทาจิบานากับทนายฟูรูดาทะเข้าไปใกล้ชายคนนั้น

"คุณฟูรูดาทะ ว่าอย่างไรครับ จำหน้าคนคนนี้ได้ไหม"

ทนายฟูรูดาทะกลั่นหายใจ มองหน้าอีกฝ่ายนัยน์ตาเศร้าและเบือนหน้าหนี

"ครับ เขาคือคุณสุเกะคิโย อินูงามิ ไม่ผิดแน่ครับ"

สารวัตรทาจิบานาถุมือทั้งสองไปมาด้วยความดีใจ หันไปเลิกคิ้วกับโคสุเกะ
คินดะอิจิ

"คุณคินดะอิจิ เมื่อก็คุณพูดแปลกนะครับ ที่ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ใช่ฆาตกร
หมายความว่ายังไงครับ"

โคสุเกะ คินดะอิจิเริ่มเสยผมยุ่งๆทันที พลังพูดอย่างดีใจ

"สะ-สะ-สารวัตรครับ มะ-มะ-หมายความว่าตามนั้นนั่นแหละ ชะ-ชะ-เขา
ไม่ใช่ฆาตกรหรอกครับ บะ-บะ-บางที เขาอาจจะปากแข็งสารภาพว่าตัวเองเป็น
ฆาตกรก็ได้"

สุเกะคิโยจ้องคินดะอิจิตาขวาง ปิดมือทั้งสองที่สวมกุญแจมือราวกับสิ้นหวัง
แล้วล้มตัวลงบนหิมะ

คำสารภาพ

วันที่ 15 ธันวาคม

อากาศแจ่มใสมาตั้งแต่เมื่อวาน หิมะซึ่งปกคลุมชายฝั่งทะเลสาบนาสุละลายไปมากแล้ว แต่ตอนนี้ความประหวั่นพรั่นพรึงและความตื่นตระหนกแพร่กระจายไปทั่วเมืองนาสุและบริเวณโดยรอบ รวากับแบบที่เรียลล่อนลอยกลางอากาศ

ชาวเมืองทุกคนรู้กันแล้วว่า ผู้ต้องสงสัยมากที่สุดในคดีฆาตกรรมต่อเนื่องบ้านอิโนงามิอันสะเทือนขวัญ ถูกจับกุมบนภูเขายูคิงามิเนเมื่อวานนี้ และยังรู้อีกว่าฆาตกรคนนั้นไม่ใช่ใคร คือสุเกะคิโย อิโนงามินี้เอง หน้าซำยังรู้ดีว่าวันนี้จะมีการคลี่คลายปมปริศนาในคดีโดยสุเกะคิโยและผู้เกี่ยวข้องทุกคนในห้องรับรองด้านในบ้านอิโนงามิ

ยิ่งไปกว่านั้น พวกเขารู้ว่าคดีฆาตกรรมซึ่งเริ่มจากการฆาตกรรมโทโยอิจิโร วากาบายาชิเมื่อวันที่ 18 ตุลาคมกำลังจะปิดฉากลงแล้ว หากสิ่งที่ยังไม่มีใครรู้คือสุเกะคิโย อิโนงามิใช่ฆาตกรตัวจริงหรือไม่ การคลี่คลายคดีในวันนี้จะทำให้ทราบแน่ชัด

ชาวบ้านในแถบชายฝั่งทะเลสาบนาสุคอยจับจ้องคนในบ้านอิโนงามิด้วยความตื่นเต้นระทึกใจ

ในห้องรับรองด้านในบ้านอิโนงามิ ห้องขนาดสิบสองเสื่อสองห้องทะเลกันห้องเดิม ใบหน้าซึ่งเรียงรายอยู่นั้นดูเคร่งเครียดผิดปกติ

มาซุโกะยังมีสีหน้าดูตึงไม่เปลี่ยนแปลง เธอหยิบที่เขียนหรือออกมาแล้วสูบบุหรี่ด้วยกล้องยาว ถึงร่างกายมาซุโกะจะผ่ายผอม ทว่าแลดูยืดหยุ่นคล้ายสปริง มาซุโกะกำลังคิดอะไรอยู่หนอ

เธอน่าจะรู้ว่าการจับกุมสุเกะคิโยตัวจริงเมื่อวานนี้บนภูเขายูคิงามิเน ถ้าเช่นนั้น...ไม่ใช่สิ ก่อนหน้าจะจับสุเกะคิโยตัวจริง มาซุโกะย่อมรู้จากรอยพิมพ์มือแล้วว่าศพกลับหัวในทะเลสาบไม่ใช่สุเกะคิโย

กระนั้นมาซุโกะกลับไม่มีท่าทีหวั่นไหว เธอทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้กับสายตาคับข้องใจและรังเกียจของน้องสาว เธอช่างสงบนิ่งเสียจนน่าหมั่นไส้ มาซุโกะสูบบุหรี่ด้วยกล้องรูปบ้องไม้ไผ่สีแดงสด นิ้วมือซึ่งจับกล้องไม่สั่นเลยสักนิด

ทาเคโกะกับโทระโนสุเกะและอุเมโกะกับโคคิจินั่งอยู่ด้วยกันห่างจากมาซุโกะเล็กน้อย ตรงข้ามกับอาการนิ่งสงบของมาซุโกะ พวกเขาทั้งสี่มีท่าทางคับ

ข้อใจ หวาดกลัว และวิตกกังวล คางหนาสองชั้นของทาเคโกะสั่นไม่หยุดหย่อน ด้วยความตื่นตกใจสุดขีด

ทามาโยะนั่งแยกอยู่เพียงคนเดียวห่างออกไปเล็กน้อย

เธอยังสวยไม่เปลี่ยนแปลง ทว่าทามาโยะวันนี้ไม่เหมือนทามาโยะวันอื่น นัยน์ตาฉายแววเจ็บปวด เบิ่งตาโตเหม่อลอยคล้ายคนเสียขวัญ ทามาโยะคนเดิม ถึงแม้จะโดนว่ากล่าวโดนมองด้วยสายตาอย่างไรก็ยังคงนั่งเงียบเรียบร้อยสวยงามเสมอ วันนี้ทามาโยะกลับประหม่าตกใจ ทิฐิอันแข็งแกร่งซึ่งฝังลึกและคอย ค้ำจุนเธอเสมอมา แตกหักลงจากแรงสะเทือนใจบางอย่าง และความหวาดผวาล้อมรอบงำเธอทุกครั้งที่นึกถึงมัน

โคคิน มียาคาวาครูสอนโคโตนั่งห่างจากทามาโยะไปเล็กน้อย ท่าทางเธอยังไม่รู้สาเหตุใดจึงถูกเรียกร่วมประชุมด้วย โคคิน มียาคาวาร่างสั่นด้วยความกลัวเมื่อต้องนั่งต่อหน้าสามพี่น้องผู้โหดร้าย มาซุโกะ ทาเคโกะ และอุเมโกะ

นั่งไม่ห่างจากโคคินคือโคสุเกะ คินตะอิจิกับทนายฟุรุดาเตะ อาจเป็นเพราะความตื่นเต้นทนายฟุรุดาเตะจึงนั่งกระสับกระส่าย กระแอมตลอดเวลา สลับกับ เช็ดหน้าผากและกระดิกขา โคสุเกะ คินตะอิจิก็คงตื่นเต้นเช่นกัน เขามองหน้าคนรอบห้องพลาญเสยผมอันยุ่งเหยิงของตน

บ่ายสองโมงตรง

เสียงกระดิ่งเรียกดังมาแต่ไกล ทุกคนมีท่าทางตื่นเต้นทันที ไม่นานก็เห็นร่างสารวัตรทาจิบานาเดินนำมาจากขานเรือนอีกด้าน ตามด้วยสุเกะคิโยผู้ถูกพนักงานสืบสวนล็อกแขนซ้ายขวา เขาก้าวเท้าโซเซ ถูกใส่กุญแจมือ และมีผ้าพันแผลสีขาวพันมือขวาที่บาดเจ็บ

สุเกะคิโยเดินมาถึงนอกประตูเลื่อนแล้วหยุดรากับหวาดกลัว เขามองหน้าคนรอบห้องด้วยท่าทางหวาดหวั่น เมื่อสายตาไล่มาถึงมาซุโกะเขาก็สับัดหน้าหนี

จังหวะนั้นเองสายตาเขาปะทะกับดวงตาทามาโยะ ทั้งสองจ้องตากันไม่ขยับ อยู่ครู่ใหญ่ราวกับละครู่หนึ่ง แต่แล้วเวทมนตร์พลันสลายเมื่อสุเกะคิโยทำเสียงสะอื้นในลำคอและเบือนหน้าหนี ทามาโยะก้มหน้าลงทันที

ขณะนี้คนที่โคสุเกะ คินตะอิจิกอยมองด้วยความสนใจมากที่สุดคือมาซุโกะ ตอนมองหน้าสุเกะคิโยแก้มของมาซุโกะแดงระเรื่อขึ้น มือที่ถือกล่องยาสั่นนิดๆ แล้วเปลี่ยนกลับเป็นสีหน้าดุดันดังเดิม ท่าทางสงบนิ่ง และเริ่มอวดยาเล่นอย่างเงียบๆ

โคสุเกะ คินตะอิจิกาดไม่ถึงกับความเข้มแข็งของหญิงผู้นี้

"พาคุณสุเกะโยมาที่นี่..."

ลั่นเสียงสารวัตรทาจิบานา พนักงานสืบสวนนายหนึ่งผลักไหล่สุเกะคิโยผู้ถูกสวมกุญแจมือ สุเกะคิโยโซเซเข้ามาในห้อง นั่งลงหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิตามที่สารวัตรทาจิบานาชี้บอก พนักงานสืบสวนสองนายประกบเพื่อกันการหลบหนี สารวัตรทาจิบานาเดินมานั่งข้างโคสุเกะ คินตะอิจิ

"แล้ว..." หลังจากนั่งเงียบกันไปครู่ใหญ่ โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางสารวัตร "ล้วงความจริงใหม่ๆได้บ้างไหมครับ"

สารวัตรทาจิบานาเบ้าปากไม่พูดไม่จา ดึงซองจดหมายยับสีน้ำตาลออกจากกระเป๋าเสื้อ

"ลองอ่านดูสิครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิรับมา หน้าซองเขียนว่า 'คำสารภาพ' ส่วนด้านหลังเขียนว่า 'สุเกะคิโย อินงามิ' ลายมือหวัดเขียนด้วยปากกาหมึกซึมเส้นใหญ่

มีกระดาษเขียนจดหมายเก่าหนึ่งแผ่นในซองจดหมาย เขียนด้วยลายมือหวัดเช่นเดียวกับหน้าซอง

'ผมขอสารภาพก่อนจะฆ่าตัวตาย ฆาตกรคดีฆาตกรรมต่อเนื่องในบ้านอินงามิทั้งหมดคือผมสุเกะคิโยคนเดียว นอกจากผมแล้วไม่มีใครเกี่ยวข้องกับคดีนี้เลย'
สุเกะคิโย อินงามิ

โคสุเกะ คินตะอิจิอ่านแล้วไม่แสดงอาการตื่นเต้นแต่อย่างใด เขาเก็บกระดาษจดหมายลงในซอง ส่งคืนให้สารวัตรทาจิบานา

"คุณสุเกะคิโยถือจดหมายฉบับนี้อยู่สินะครับ"

"ครับ อยู่กระเป๋าเสื้อด้านใน"

"แต่ถ้าคุณสุเกะคิโยคิดจะฆ่าตัวตาย ทำไมถึงไม่รีบลงมือ ทำไมจะต้องต่อสู้ตำรวจด้วย"

สารวัตรทาจิบานาเลิกคิ้ว

"คุณคินตะอิจิ หมายความว่าอะไรครับ คุณกำลังจะบอกว่าคุณสุเกะคิโยไม่ได้ตั้งใจจะฆ่าตัวตายนั้นหรือ เมื่อวานนี้คุณอยู่ในที่เกิดเหตุก็น่าจะรู้สิ ถ้าคนของเราไม่ยิงมือขวาคุณสุเกะคิโยล่ะก็ เขาต้องฆ่าตัวตายสำเร็จแน่"

"ไม่ใช่ครับ สารวัตร ผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น คุณสุเกะคิโยตั้งใจจะฆ่าตัวตายแน่นอน แต่เขาอยากจะทำให้ดูแบบเนียนสมจริง และดึงความสนใจให้มากที่สุด เพราะถ้าทำได้ จดหมายสารภาพของเขาจะดูสมจริงมากขึ้นใจครับ"

สารวัตรทาจิบานายังทำหน้าที่ไม่เข้าใจ แต่โคสุเกะ คินตะอิจิไม่ขยายความต่อ

"ไม่ใช่สิ เมื่อครู่ที่ผมพูดผิดไปข้อหนึ่ง ผมพูดว่าทำไมคุณสุเกะคิโยต้องต่อสู้ตำรวจ ความจริงคุณสุเกะคิโยไม่คิดจะต่อสู้เลยครับ เขาแค่แกล้งทำเป็นต่อสู้เท่านั้นเอง ปากกระบอกปืนของเขาไม่ได้หันไปทางตำรวจสักครั้ง ปืนกดลงพื้นหิมะตลอด สารวัตรไม่ทันสังเกตหรือครับ"

"จะว่าไปตอนนั้นผมก็นึกสงสัยอยู่บ้าง..."

"อ้อ ถ้าอย่างนั้นคงสังเกตเห็นสินะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิเสยหัวยุ่งๆด้วยความดีใจ

"สารวัตรช่วยจำเรื่องนี้ไว้ด้วยนะครับ ตอนตัดสินโทษคุณสุเกะคิโยจะได้เอามาเป็นข้อหักล้าง"

สารวัตรทาจิบานานี้ทำหน้าที่ไม่เข้าใจอีก แต่โคสุเกะ คินตะอิจิยังไม่ขยายความเช่นเดิม

"สารวัตร คุณสุเกะคิโยเล่าเรื่องราวในจดหมายนี้หรือยังครับ เขาฆ่าอย่างไรครับ"

"เอ้อ เรื่องนั้น..." สารวัตรทำหน้าที่บ่นยาก "เขาไม่พูดอะไรเลย พูดแต่ว่าฆาตกรคดีนี้คือเขาเอง ยืนยันว่าไม่มีใครอื่นเกี่ยวข้อง แต่ไม่ยอมบอกอะไรนอกเหนือจากนี้"

"เข้าใจแล้วครับ ผมก็คิดว่าน่าจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่า คุณสุเกะคิโยครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางสุเกะคิโยด้วยใบหน้าที่ยิ้มแฉ่งเป็นมิตร ทว่าสุเกะคิโยเอาแต่ก้มหน้าไม่พูดไม่จา

ใบหน้าเขาล้ำหน้ากากยางซึ่งสุเกะคิโยตัวปลอมสวมปิดบังใบหน้า ต่างกันตรงหน้ากากยางนั้นไร้ชีวิตและอารมณ์ ขณะที่ใบหน้าสุเกะคิโยเต็มไปด้วยจิตวิญญาณและความเจ็บปวด หน้าค้ำจากแดดแรงทางใต้ ร่างกายแข็งแรงทว่าซบผอม

ร่างกายเขาไม่ถึงกับดูแย่มาก หนวดเคราไม่มี หัวไหล่เกรียนตั้งแต่ต้นคอถึงครึ่งศรีษะด้านหลังคล้ายเพิ่งไปตัดผมมาไม่นาน แต่ผมด้านบนยุ่งเหยิง

โคสุเกะ คินตะอิจิมองผมรองทรงของสุเกะคิโยด้วยท่าทางดีใจ

"คุณสุเกะคิโยครับ"

เขาเอ่ยขึ้นอีกครั้ง

"เป็นไปได้หรอกที่คุณจะเป็นฆาตกรคดีนี้ทั้งหมด อย่างคดีคุณโทโยอิจิโร วากาบายาชิ คุณวากาบายาชิตายด้วยยาพิษวันที่ 18 ตุลาคมนะครับ แต่คุณในชื่อซันเป ยามาดาเพิ่งกลับจากสงครามในพม่าถึงฮากาตะวันที่ 12 พฤศจิกายน ส่วนเรื่องนี้คุณคงรู้จากสารวัตรแล้ว คินวันที่สุเกะทาเคอุกฆ่าตายวันที่ 15 พฤศจิกายน ผู้ชายสวมชุดทหารผ่านศึกใช้ชื่อซันเป ยามาดาเข้ามาพักบ้านพักคนเดินทางคาชิยาซา เมืองนาสุล่างหนึ่งคืน แรกก่อนออกไปยังทั้งผ้าขนหนูเปื้อนเลือดเขียนว่า 'สงครามผ่านศึก เพื่อนรักฮากาตะ' อีกด้วย ทางตำรวจนำไปตรวจกับทางฮากาตะ รู้ว่ามีคนใช้ชื่อซันเป ยามาดาโดยสารเรือทหารผ่านศึกมาขึ้นท่าในวันที่ 12 พฤศจิกายนจริง หน้าซันเป ยามาดายังลงสถานที่ปลายทางว่า 3-21 โคจิมาจิ โตเกียว ซึ่งตรงกับที่อยู่ในสมุดลงนามแขกบ้านพักคาชิยาซา และตรงกับที่อยู่ของบ้านอีกหลังในโตเกียวด้วย แปลว่าคุณกลับมาโดยเปลี่ยนชื่อตัวเอง แต่คิดสถานที่ปลายทางไม่ออก จึงใช้ที่อยู่บ้านในโตเกียว แต่คุณเพิ่งกลับมาจึงไม่รู้ว่ามีการเปลี่ยนชื่อเขตไปแล้ว คุณยังเขียนชื่อโคจิมาจิตามเดิม"

สุเกะคิโยยังคงไม่ปริปาก คนอื่นๆดูตั้งใจฟังโคสุเกะ คินตะอิจิพูดยิ่งกว่าเขาเสียอีก

"เออละ หลังจากพักฮากาตะคืนหนึ่ง รุ่งขึ้นวันที่ 13 คุณออกจากที่นั่นมุ่งหน้าเข้าโตเกียว และเป็นไปได้แน่นอนว่าคุณจะมาปรากฏตัวที่คาชิยาซาในคืนวันที่ 15 กับซันเป ยามาดาทหารผ่านศึกผู้มาถึงฮากาตะในวันที่ 12 นั้นเป็นคนคนเดียวกัน หรือพูดอีกอย่างว่า ทั้งสองคนนั้นก็คือคุณนั่นเอง คุณสุเกะคิโยครับ รู้ไหมว่าผมกำลังจะพูดอะไร ผมกำลังจะบอกว่าคุณกลับมาถึงฮากาตะวันที่ 12 พฤศจิกายน แล้วคุณจะเป็นฆาตกรฆ่าโทโยอิจิโร วากาบายาชิในวันที่ 18 ตุลาคมได้อย่างไร"

ทุกคนกลั่นใจมองหน้าสุเกะคิโย สุเกะคิโยเงยสีหน้าหวาดหวั่นขึ้นเป็นครั้งแรก

"เรื่องนั้น...เรื่องนั้น.." สุเกะคิโยปากคอสั่น "คดีวากาบายาชิผมไม่รู้ ผมพูดถึงคนสามคนที่ถูกฆ่าตายในบ้านนี้ คดีวากาบายาชิไม่เกี่ยวอะไรกับคดีฆาตกรรมในบ้านนี้"

ทันใดนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิเริ่มเสยรั้งนกกระจอกยุงเหยียบบนหัว สุเกะคิโยยังไม่รู้นิสัยของคินตะอิจิจึงตกใจทำตาโต

"สะ-สะ-สารวัตรครับ ได้ยินคุณสุเกะคิโยพูดแล้วใช่ไหมครับ คุณสุเกะคิโย ยอมรับเป็นนัยๆแล้วว่า ชันเป ยามาตาผู้กลับจากสงครามมาถึงฮาคาตะวันที่ 12 พฤศจิกายน กับชันเป ยามาตาผู้ไปปรากฏตัวที่บ้านพักคาซึวายาในวันที่ 15 พฤศจิกายนเป็นเขาเอง"

แย้แล้ว! ปรกาศตาสุเกะคิโยลุกวาวเร้าร้อนขึ้น เขาไหลตักกัมหน้าอย่างหมดหวัง

โคสุเกะ คินตะอิจิยัมพลางพูดว่า

"เปล่าครับ คุณสุเกะคิโย ผมไม่ได้ตั้งใจจะหลอกคุณเลย แค่อายากจะให้แน่ใจเรื่องนั้น เท่านั้นคุณก็ช่วยผมได้เยอะแล้วครับ ว่าแต่คุณสุเกะคิโยครับ คดีวากายาชินั้นยังไม่แน่ว่าจะเกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมบ้านอิโนงามิหรือเปล่า แต่ตามความคิดผม เป็นฆาตกรคนเดียวกันแน่ แต่คดีนั้นเอาไว่ก่อนเถอะครับ เรากลับมาที่คดีฆาตกรรมสุเกะคิโยตัวปลอมดีกว่า เขาถูกฆ่าตายในช่วงสี่ทุ่มถึงห้าทุ่มคืนวันที่ 12 และหลังจากนั้นอีกหนึ่งชั่วโมงศพถูกเอาไปปักกลับหัวในทะเลสาบ คุณสุเกะคิโยครับ เวลานั้นคุณอยู่ที่นี้ ที่เมืองนาสุหรือเปล่าครับ"

สุเกะคิโยเงยบ เขาจะไม่เปิดปากอีกแล้วไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นหรือมีอะไรเข้ามา โคสุเกะ คินตะอิจิยัมพลางสั่งกระดิ่ง บ่าวหญิงเข้ามาตามเสียงกระดิ่ง

"เอ้อ เธอช่วยไปพาคนที่รออยู่ด้านโน้นเข้ามาหน่อย"

บ่าวหญิงออกไปครู่หนึ่ง แล้วพาชายสองคนกลับมา คนหนึ่งสวมเสื้อคอตั้งสีดำ อีกคนสวมชุดทหารผ่านศึกสีเทา ทั้งคู่ยังหนุ่ม สารวัตรเลิกคิ้วด้วยความสงสัย

"สารวัตรครับ ขอแนะนำ คนนี้ชื่อคุณเคจิ อุเอดา ทำงานสถานีนาสุบน เป็นคนยืนรับตัวในทางออกช่องเก็บตัว ตอนที่รถไฟจากชินจูกุมาถึงสถานีนาสุบน เวลาสามทุ่มห้านาทีคืนวันที่ 13 อีกคนชื่อคุณริวตะ โองุจิ เป็นคนขับรถถีบรับจ้างคอยผู้โดยสารอยู่หน้าสถานีในช่วงเวลาเดียวกัน เอาละ คุณอุเอดา คุณโองุจิ จำคนคนนี้ได้ไหม"

โคสุเกะ คินตะอิจิชี้ไปทางสุเกะคิโย ชายทั้งสองพยักหน้า

"คนนี้นะหรือ..." เคจิ อุเอดาพูด "เป็นผู้โดยสารคนเดียวที่ลงจากรถไฟขบวนโตเกียวที่สถานีนาสุบน เวลาสามทุ่มห้านาทีในคืนวันที่ 13 ครับ คืนนั้นหิมะตกหนัก ผมจำได้เพราะว่าท่าทางเขาดูแปลกๆ ตัวที่ได้รับมาก็ของสถานีชินจูกุครับ"

ริวตะ โองุจิคนขับรถถีบรับจ้างเสริมว่า

"ผมก็จำได้ครับ ตอนรถไฟขบวนสามทุ่มห้านาทีคืนวันที่ 13 มาถึง ผมรอผู้โดยสารอยู่หน้าสถานี ผู้โดยสารที่ลงจากรถไฟขบวนนั้นมีน้อยมากครับ...ผมเรียกเขาให้นั่งรถถีบแต่เขาไม่พูดอะไร เอาแต่เดินก้มหน้าย่ำหิมะ ครับ ไม่ผัดแพะ เพราะคืนนั้นหิมะตกหนักครับ"

"อ้อ งั้นหรือ ขอบใจนะ ทางตำรวจอาจจะเรียกมาถามอีก วันนี้แค่นี้แหละ..."

ทั้งสองเดินออกไป โคลสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางสารวัตร

"เข้านี้ผมเอารูปถ่ายคุณสุเกะคิโยไปลองถามที่สถานีนาสุบนดู ผมติดใจทรงผมของคุณสุเกะคิโยนะครับ คงเพิ่งตัดมาได้แค่สามสี่วันเท่านั้น คุณสุเกะคิโยไม่มีทางตัดผมแบบนี้แน่ เพราะถ้าเข้าร้านตัดผมย่อมปิดหน้าไม่ได้ ถึงตัวช่างตัดผมจะไม่รู้จักคุณสุเกะคิโย แต่ไม่ได้แปลว่าลูกค้าในร้านจะไม่รู้จัก เพราะฉะนั้นถ้าคุณสุเกะคิโยคิดจะตัดผม เขาจะต้องตัดที่อื่นซึ่งไม่ใช่แถวนี้ ผมอยากรู้ว่าเขามาถึงที่นี่เมื่อไหร่ จึงลองไปถามที่สถานีดู ผมคิดว่าคุณสุเกะคิโยไม่จำเป็นจะต้องซ่อนหน้าอีก เพราะคุณสุเกะคิโยสวมชุดทหารผ่านศึก ตอนนี้คนนาสุทุกคนต่างรู้ว่าตำรวจกำลังตามตัวผู้ขายชุดทหารผ่านศึกที่ปิดหน้า ถึงคุณสุเกะคิโยจะไม่อยากให้คนเห็นหน้า แต่ก็คงปิดหน้าไม่ได้แล้ว คุณอุเอดากับคุณโองุจิถึงจำหน้าเขาได้ใจครับ"

โคลสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางโคคิน มียาคาวา

"คุณครูโคคินครับ คุณก็นั่งรถไฟขบวนที่มาถึงสถานีนาสุบนเวลาสามทุ่มห้านาที วันที่ 13 ใช่ไหมครับ"

"คะ ใช่คะ" เสียงโคคินทำท่าจะขาดหัว

"คุณอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายในโตเกียว เห็นข่าวคดีฆาตกรรมคุณสุเกะคิโยก็เลยรีบมาสินะ"

"คะ"

โคลสุเกะ คินตะอิจียิ้มแล้วหันไปทางสารวัตรทาจิบานา

"สารวัตร เข้าใจหรือยังครับ ครูโคคินรู้ข่าวฆาตกรรมคุณสุเกะคิโยจากหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายจึงรีบรุดมาจากโตเกียว ถ้าเช่นนั้นคุณสุเกะคิโยะผู้มาจากโตเกียวด้วยรถไฟขบวนเดียวกัน อาจจะอ่านหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายที่โตเกียวก็ได้ อย่างน้อยก็มีความเป็นไปได้ แปลว่าคุณสุเกะคิโยอาจจะได้ข่าวฆาตกรรมสุเกะคิโยตัวปลอมจากหนังสือพิมพ์ฉบับบ่าย ด้วยความตกใจจึงรีบกลับมา"

"แต่กลับมาเพื่ออะไรครับ..."

"เพื่อจะแกล้งทำเป็นฆ่าคุณทามาโยะ"

"แกล้งทำ...แกล้งทำหรือ"

ทามาโยะเงยหน้าขึ้นราวกับถูกสะกิด ใบหน้าขาวซีด นัยน์ตาที่จ้องโคสุเกะ
คินตะอิจิร้อนแรงเป็นประกาย

โคสุเกะ คินตะอิจิพูดพลอบ

"ใช่ครับ แกล้งทำครับ คุณสุเกะคิโยไม่มีความคิดจะฆ่าคุณลักนิต เขา
แกล้งทำเป็นว่าอยากฆ่าคุณให้คนอื่นเห็น เพียงแค่ต้องการให้จดหมายสารภาพดู
สมจริงมากขึ้นเท่านั้นเองครับ"

ฉับพลันนั้นความสะเทือนใจแผ่ซ่านไปทั่วร่างทามาโยะ ร่างเธอสั่นไปทั้งร่าง
ขณะจ้องโคสุเกะ คินตะอิจิต้วยสายตารุ่มร้อน น้ำในตาพลันเอ่อล้น น้ำตาไหลพร่าง
พรูราวกับน้ำตก ทามาโยะร้องไห้โฮ

ชีชูมากับสุเกะคิโย

โคสุเกะ คินตะอิจิเองก็อิงไปด้วยความตกใจ เขามองดูทามาโยะอยู่ครู่หนึ่ง
ตลอดมาโคสุเกะ คินตะอิจิคิดว่าทามาโยะเป็นผู้หญิงใจแข็ง ซึ่งเธอก็เข้ม
แข็งจริง ทำให้เขามักนึกเสียดายว่าเธอขาดความเป็นหญิง แต่ทามาโยะผู้อยู่ข้าง
หน้าเขาขณะนี้ทำให้สะอึกสะอื้นบ่งบอกถึงความโดดเดี่ยวอันทุกข์ทรมาน โคสุเกะ
คินตะอิจิสัมผัสได้ถึงจิตวิญญาณความเป็นหญิงของเธอเป็นครั้งแรก

คินตะอิจิกระแอมพลาบพูด

"คุณทามาโยะครับ เรื่องที่เกิดขึ้นวันก่อน...ที่คุณสุเกะคิโยพยายามจะฆ่า
คุณ คุณตกใจมากหรือครับ"

"ฉัน...ฉัน..."

ทามาโยะยกสองมือปิดหน้า ยิ่งสะอื้นไห้หนักกว่าเดิม

"ฉันไม่เคยคิดสักครั้งว่าพี่สุเกะคิโยเป็นฆาตกรในคดีนี้ เพราะฉะนั้น...
เพราะฉะนั้นที่พี่สุเกะคิโยพยายามจะฆ่าฉันคงเป็นเพราะเขาสงสัยในตัวฉัน
มากกว่า...พอคิดอย่างนี้ฉันก็เกลียดตัวเองและเสียใจ ฉันไม่เคยสนใจว่าใครจะคิด
ระแวงในตัวฉัน ฉันไม่เคยใส่ใจทั้งสิ้น ขอแค่อย่าให้พี่สุเกะคิโยระแวงฉันก็พอ ฉัน
ไม่อยาก ไม่อยากเลยคะ ฉันเสียใจ..."

ทามาโยะไหล่ล้น สะอื้นให้รุนแรงยิ่งขึ้น โคสุเกะ คินตะอิจิหันกลับไปทางสุ
เกะคิโย

"คุณสุเกะคิโย ได้ยินแล้วใช่ไหมครับ ในขณะที่ปกป้องใครบางคนนั้น คุณ
กำลังทำลายหัวใจของคุณทามาโยะอยู่นะครับ คุณต้องคิดดีๆแล้วละ คุณทามาโยะ
อย่าร้องไห้เลยครับ คนฉลาดอย่างคุณจะไม่รู้เขี้ยวหรือว่าที่สุเกะคิโยบุกเข้าไป
เป็นแค่การเสแสร้ง คิดดูสิครับ คุณสุเกะคิโยพกปืน ถ้าเขาคิดจะฆ่าคุณ แค่กระสุน
นัดเดียวก็เรียบร้อยแล้ว ถ้าเขาฆ่าคุณแล้วหนีไปเลยก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่ที่เขาตั้งใจ
จะฆ่าตัวตาย คุณสุเกะคิโยไม่ได้คิดฆ่าตัวตายเพราะจนมุมตำรวจนะครับ เขามี
จดหมายลาตายอยู่ในกระเป๋าเสื้อแล้ว จดหมายนั้นจะต้องเขียนมาจากโตเกียวแน่
เพราะเขาคงไม่ไปหาซื้อกระดากับซองจดหมายหลังจากฆ่าคุณไม่สำเร็จ แล้ววิ่ง
หายไปไหนหะและโดนตำรวจไล่ล่า ใช่ครับ คุณสุเกะคิโยคิดจะฆ่าตัวตายตั้งแต่
ตอนอยู่โตเกียวแล้ว คนจะฆ่าตัวตายไม่กลัวเสียงปืนหรอกครับ เพราะฉะนั้นถ้าคุณ
สุเกะคิโยตั้งใจจะฆ่าคุณละก็ เขายังกระสุนนัดเดียวในคืนวันที่ 13 แล้วฆ่าตัวตาย

ตามที่ได้นี้ แสดงว่าเขาบุกเข้าไปคืนนั้นเพียงเพื่อเล่นละครตบตาเข้าใจหรือยังครับ"

"เข้าใจแล้วค่ะ"

ทามาโยะตอบเบาๆ เธอหยุดร้องไห้แล้ว เธอมองโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยสายตาอ่อนโยนเปี่ยมด้วยความรู้สึกขอบคุณลึกซึ้ง

"คุณช่วยฉันออกมาจากขุมนรกแท้ๆเชียว ขอขอบคุณมากค่ะ..."

เมื่อได้ยินถ้อยคำอ่อนโยนครั้งแรกจากปากทามาโยะ โคสุเกะ คินตะอิจิเขินแทบแย่

"เอ้อ มะ-มะ-ไม่เป็นไรครับ"

เขาเสยผมยุ่งไปมา กลืนน้ำลายแล้วพูดต่อ

"เออละ...เรารู้กันแล้วว่าคุณสุเกะคิโยมาจากโตเกียวคืนวันที่ 13 แกล้งบุกไปทำร้ายคุณทามาโยะในห้อง แต่นี้ไม่ได้แปลว่าเขาไม่เกี่ยวข้องกับคดีฆาตกรรมสุเกะคิโยตัวปลอมในคืนวันที่ 12 นะครับ เขาอาจจะฆ่าสุเกะคิโยตัวปลอมในคืนวันที่ 12 จับรถไฟขบวนสุดท้ายคืนนั้นหรือรถไฟขบวนเข้าตัววันรุ่งขึ้นไปโตเกียวแล้วกลับมาที่นี่อีกตอนสามทุ่มห้านาที่คืนวันที่ 13 ไซ่ว่าจะเป็นไปไม่ได้นะครับ แต่คิดดูแล้วมันไม่สมเหตุผลผลเสียเลย ถ้าจะทำอย่างนั้น ลู่เขาบุกไปหาคุณทามาโยะในคืนวันที่ 12 แล้วฆ่าตัวตายตามไม่ดีกว่าหรือ อีกอย่างปัญหาคือหัวของคุณสุเกะคิโย"

โคสุเกะ คินตะอิจิมิ้ม มองหัวสุเกะคิโยปลงพูด

"หัวของเขาดูแป้นเดียวก็รู้ว่าเพิ่งตัดผมมา เพราะฉะนั้นถ้าเอารูปถ่ายคุณสุเกะคิโยออกไปถามตามร้านตัดผมทั่วโตเกียว ย่อมรู้ว่าเขาไปตัดผมร้านไหน ถึงจะไม่ได้ข้อมูลจากร้านตัดผม แต่ถ้าสืบต่อว่าหลังจากนั้นเขาไปไหน ก็จะได้รู้ว่าคืนวันที่ 12 คุณสุเกะคิโยอยู่ที่ไหน และหาพยานยืนยันเกี่ยวกับคดีฆ่าสุเกะคิโยตัวปลอม คุณสุเกะคิโยว่ายังไงครับ วิธีการนี้พอใช้ได้ไหม"

สุเกะคิโยก้มหัว ไหล่สั่นเทา เหงื่อแตกซิกบนหน้าผาก ดูจากอาการเหล่านี้ แสดงว่าคำพูดของโคสุเกะ คินตะอิจิตอนนี้คงจะจี๋โดนใจดำ

สารวัตรทาจิบานาขยับตัวไปข้างหน้าแล้วพูด

"ถ้าอย่างนั้น หมายความว่าคุณสุเกะคิโยกลับมาที่นี่ในคืนวันที่ 13 ก็เพื่อจะสวมบทฆาตกรปกป้องใครบางคนใช่ไหมครับ"

"ครับ ไซ่ คุณสุเกะคิโยไม่เคยนึกฝันว่าสุเกะคิโยตัวปลอมจะถูกฆ่าตาย เพราะฉะนั้นพอรู้ข่าวจากหนังสือพิมพ์ฉบับบ่ายวันที่ 13 เขาจึงตกใจมาก หน้าซำ

คราวคดีสุเกทาเคกับสุเกโทโมเขาใช้วิธีลวงให้เข้าใจว่าฆาตกรมาจากข้างนอก หรืออยู่ข้างนอก แต่มาคราวนี้ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นถ้าปล่อยไว้ไม่ทำอะไรเลย ฆาตกรตัวจริงก็จะถูกเผยโฉม คุณสุเกคิโยจึงเตรียมใจจะฆ่าตัวตายเพื่อปกป้องฆาตกรนั่นเอง"

"ใครครับ ใครเป็นฆาตกรครับ..."

เสียงของสารวัตรทาจิบานาฟังคล้ายมีก้างปลาติดคอ ทว่าโคสุเกะ คินตะอิ จิตอบเสียงเรียบเฉย

"ถึงตรงนี้ คิดว่าไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้...คุณมาซุโกะที่นั่งอยู่ตรงนี้ไงครับ"

พริบตานั้นความเงิบงันน่าอึดอัดแผ่ปกคลุมไปทั่วห้อง ไม่มีใครแสดงอาการตกใจ ทุกคนรู้อยู่แล้วตั้งแต่ฟังโคสุเกะ คินตะอิจึเล่า ดังนั้นเมื่อคินตะอิเอ่ยชื่อฆาตกร สายตาทุกคนจึงพุ่งไปยังมาซุโกะด้วยความรังเกียจและอาฆาตแค้น ทว่าไม่มีใครสักคนที่แสดงอาการตกใจ

แม้จะถูกมองด้วยสายตาอาฆาตพยาบาท มาซุโกะยังคงสงบนิ่ง อัดยาเส้นอย่างเงิบๆ ปากเปื้อนรอยยิ้มเยาะหยัน

โคสุเกะ คินตะอิขยับตัวไปข้างหน้า

"คุณนายมาซุโกะครับ คุณพอจะเล่าให้ฟังได้ใช่ไหมครับ ไม่สิ คุณต้องเล่าแน่ สิ่งที่คุณทำทั้งหมดก็เพื่อคุณสุเกคิโย แต่คุณสุเกคิโยกลับมารับบทฆาตกรแบบนี้ ความพยายามทั้งหมดของคุณก็สูญเปล่าสินะครับ"

ทว่ามาซุโกะไม่ได้ฟังคินตะอิพูดและไม่ได้หันไปมองด้วยซ้ำ เธอจ้องหน้าลูกตัวเองด้วยแววตารักใคร่ราวกับจะกลืนกิน

"สุเกคิโย ยินดีต้อนรับกลับบ้านจ้ะ ถ้าแม่รู้ว่าลูกกลับมาปลอดภัย แม่ก็ไม่ทำเรื่องบ้าๆนั้นหรอก และไม่จำเป็นต้องทำด้วย อย่างไรก็ตามมาโยะต้องเลือกลูกแน่นอนอยู่แล้ว"

คำพูดและน้ำเสียงของมาซุโกะเปี่ยมไปด้วยความอ่อนโยนชนิดไม่น่าเชื่อว่านั่นเป็นเสียงมาซุโกะ ทามาโยะได้ยินถึงกับแค้นแดงระเรื่อ ส่วนสุเกคิโยนั่งก้มหน้าไหล่สั่นเทา

"สุเกคิโย" มาซุโกะพูดต่อ "ลูกกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ไซ่สินะ เมื่อที่คุณคินตะอิจิบอกว่ามาถึงฮากาตะวันที่ 12 พฤศจิกายน ถ้าอย่างนั้นทำไมไม่ส่งโทรเลขมาบอกเล่า ทำไมไม่ตรงกลับมาเลยจ้ะ ถ้าลูกบอกสักคำ แม่จะได้ไม่ต้องฆ่าใครต่อใคร..."

"ผม...ผม..."

สุเกะคิโยครางออกมาแล้วหยุดค้างไว้ ตัวสั่นเต็มรุนแรงและปิดปากเงียบ
แต่วินาทีต่อมากลับเงยหน้าขึ้นท่าทางมุ่งมั่น

"ไม่ครับ แม่ แม่ไม่รู้อะไรหรอกครับ ผมเป็นคนทำทุกสิ่งทุกอย่าง ผมฆ่า
สามคนนั่นเองครับ"

"เงียบนะ สุเกะคิโย!"

มาซุโกะดูเสียงสูง แต่พูดต่อด้วยเสียงนุ่มนวลทันที

"สุเกะคิโยจะ ลูกทำแบบนี้จะทำให้แม่ทรมาน ลูกคิดว่าทำเพื่อแม่ แต่มันจะ
ยิ่งทำให้แม่ทรมานนะ เข้าใจไหม ถ้าเข้าใจแล้วก็พูดความจริงทุกอย่างเถอะ ลูกทำ
อะไรบ้าง ตัดคอสุเกะทาเค เอาศพสุเกะโทโมกลับไปที่หมู่บ้านโทโยฮาตะเป็นฝีมือ
ลูกทั้งนั้นใช่ไหม แม่ไม่ได้อยากให้ลูกทำเรื่องพวกนั้นนะจ๊ะ"

ทันใดนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิเริ่มเสยผมแกรกกรากไปมา

"อ้อ อะ-อะ-ถ้าอย่างนั้นพวกคุณไม่ได้เป็นผู้สมรู้ร่วมคิดสินะ คุณสุเกะคิโย
แอบทำมาตั้งแต่ต้นโดยไม่ให้คุณมาซุโกะรู้หรือครับ"

มาซุโกะหันไปทางโคสุเกะ คินตะอิจิเป็นครั้งแรก

"คุณคินตะอิจิคะ ผู้หญิงอย่างฉันไม่ต้องการให้ใครช่วยเรื่องแบบนี้หรอกคะ
ยิ่งลูกตัวเองด้วยแล้ว...และที่สำคัญ ถ้ารู้ว่าสุเกะคิโยปลอดภัยดี ฉันก็ไม่มี
จำเป็นต้องฆ่าคนหรอก"

"เข้าใจแล้วครับ ผมเองก็นึกแบบนั้น เพียงแต่คิดว่ามันออกจะบังเอิญเกินไป
ไปหน่อย..."

"ครับ เป็นเรื่องบังเอิญ ความบังเอิญอันน่ากลัวหลายครั้งหลายคราวทับ
ซ้อนกัน"

สุเกะคิโยครางออกมา โคสุเกะ คินตะอิจิจ้องใบหน้าซูบซีดของสุเกะคิโย
ด้วยสายตาเจ็บปวดพลาญพูด

"คุณสุเกะคิโยครับ คุณยอมแล้วนะครับ ใช่แล้ว ต้องอย่างนั้นสิครับ อย่าง
ที่คุณแม่คุณบอกนั่นแหละ พูดความจริงทุกอย่างดีกว่าครับ จะพูดไหมครับหรือว่า
ให้ผมพูดแทน"

สุเกะคิโยหันกลับไปมองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยความตกใจ แต่พอเห็น
สายตาเชื่อมั่นของอีกฝ่ายก็ก้มหน้าลงอย่างผิดหวัง

"เชิญคุณพูดเถอะครับ ผมคงจะ..."

"คุณนายมาซุโกะครับ ได้ไหมครับ"

"เชิญค่ะ" มาซุโกะยังคงสูบล้องด้วยอาการสงบนิ่งพลาญตอบเสียงเรียบ

"หรือครับ ถ้าอย่างนั้นผมจะพูดแทนเอง ตรงไหนผมพูดผิดคุณนายกับคุณสุเกะคิโยกรุณาแก้ไขด้วย ไม่ต้องเกรงใจนะครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิสูดลมหายใจเข้าเล็กน้อย

"เออละ เมื่อที่ผมพูดไปแล้วว่าคุณสุเกะคิโยใช้ชื่อชั้นเป ยามาตา กลับมาที่นี่ในวันที่ 12 พฤศจิกายน แต่ผมไม่รู้ว่ทำไมคุณสุเกะคิโยจะต้องใช้ชื่อปลอมด้วย คิดว่าไม่ช้าคุณสุเกะคิโยคงยอมเล่าเหตุผลให้ฟังกระมัง...เออละ คุณสุเกะคิโยกลับมาจากสงครามแล้ว อยากจะทำอะไรมากที่สุด ผมเคยมีประสบการณ์มาก่อน ผมรู้ครับ ผมว่าเขาคงอยากจะทำหนังสือพิมพ์ ทหารผ่านศึกทุกคนล้วนกระหายอยากรู้ข่าวความเป็นไปของประเทศทั้งนั้น และเขาจะดับกระหายได้ก็ด้วยการไปดูหนังสือพิมพ์ตามชั้นวางในที่พักรักษาตัว คุณสุเกะคิโยขึ้นเรือที่ท่าอากาศยานกระโจนหาชั้นวางหนังสือพิมพ์เป็นอันดับแรก แต่สิ่งที่คุณสุเกะคิโยอ่านพบในหนังสือพิมพ์คืออะไร..."

โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปมองทุกคน

"ทุกคนคงทราบดีนะครับ วันเปิดพินัยกรรมคุณตาซาเฮต่อน้ำสุเกะคิโยตัวปลอม คือวันที่ 1 พฤศจิกายน เรื่องนี้เป็นข่าวใหญ่ทั่วประเทศในหนังสือพิมพ์ฉบับวันที่ 2 เมื่อคุณสุเกะคิโยได้อ่านข่าวนี้อาจจะตกใจมาก เพราะรู้ว่ามีคนใช้ชื่อสุเกะคิโยเข้าไปในบ้านตัวเอง"

"สุเกะคิโย!" มาซุโกะร้องเสียงสูงทันที "ถ้าอย่างนั้นทำไมลูกไม่ส่งโทรเลขมาบอกว่ามันเป็นตัวปลอม ทำไมไม่ส่งข่าวมา ถ้าส่งข่าวมา...ถ้าส่งข่าวมา เรื่องก็คงไม่เป็นอย่างนี้หรอก"

สุเกะคิโยทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง แต่กลับก้มหน้าลงท่าทางหวาดกลัว
โคสุเกะ คินตะอิจิจึงพูดต่อ

"ใช่ครับ คุณนายมาซุโกะพูดถูก ถ้าส่งข่าวมาเรื่องคงไม่เป็นแบบนี้ แต่คุณสุเกะคิโยคงจะมีความคิดของเขาเอง เขาอาจจะรู้อะไรเกี่ยวกับสุเกะคิโยตัวปลอม คุณสุเกะคิโยไม่ได้เกลียดชังสุเกะคิโยตัวปลอมนี้ครับ ตรงกันข้ามอาจจะเห็นใจด้วยซ้ำ แทนที่จะเปิดโปงเขากลับช่วยปิดบัง แต่นั่นเป็นความผิดพลาด"

"แล้วสุเกะคิโยตัวปลอมเป็นใครกันแน่ครับ"

สารวัตรทาจิบานาเอ่ยถามขึ้น โคสุเกะ คินตะอิจิลังเลเล็กน้อย ทว่าเขาควรจะบอกชื่อนี้ออกไป จำเป็นต้องพูดแล้ว โคสุเกะ คินตะอิจิพูดจึงว่า

"คงต้องถามคุณสุเกะคิโยครับ แต่ถ้าให้ผมลองจินตนาการแบบนิยายดู ผมว่าเขา...เขา...คือคุณชิซุมาครับ"

"หา คิดไว้แล้วเชียว..."

โคคิน มียาคาวาโพล่งขึ้นเสียงดัง มีดปิดป้ายไปมาราวกับว่ายนํ้า ชยับไปข้างหน้าสองสามก้าวแล้วพูด

"ถ้าอย่างนั้นเขาก็เป็นชิซุมาสินะ จันนึกอยู่แล้วตั้งแต่คืนก่อนที่พวกคุณถามว่าชิซุมาหน้าเหมือนคุณสุเกะคิโยหรือเปล่า เขาเคยจูมื่อฉันครั้งหนึ่งด้วย เขาคงรู้ว่าฉันเป็นแม่เขาสินะ"

ดวงตาที่มองไม่เห็นของโคคินมีน้ำตาไหลพรากราวกับน้ำตก

"โหดร้ายเกินไปแล้ว พระเจ้าช่างโหดร้ายเหลือเกิน ชิซุมาผิดที่ปลอมตัวเป็นคุณสุเกะคิโย แต่พระเจ้าช่างโหดร้ายที่ปล่อยให้เขาตายโดยไม่ทันเปิดเผยตัวจริงกับแม่ผู้คอยเขามานานแสนนาน"

คำพร่ำรำพันของโคคินถูกต้อง คิดแล้วสองแม่ลูกช่างโหดร้ายอะไรเช่นนั้น ชิซุมานึกอย่างไรหนอถึงตัดสินใจปลอมตัวเป็นสุเกะคิโย ทำให้เขาไม่สามารถเผยตัวจริงต่อหน้าแม่ตัวเองได้ หน้าซำยังถูกฆ่าโดยไม่มีใครรู้ว่าตัวจริงเขาเป็นใคร นี่ถ้าความจริงในคดีนี้ไม่ได้เปิดเผยออกมา เขาก็คงถูกฝังในชื่อสุเกะคิโย และโคคินต้องรอคอยลูกตัวเองที่ไม่มีวันกลับตลอดไป

สุเกะคิโยถอนหายใจหน้าหมอง ทาเคโกะกับอูเมโกะไหล่ตกอย่างหวาดผวามีเพียงแต่มาซูโกะเท่านั้นที่ยังคลั่งกลองยาเล่นเล่นด้วยท่าที่สงบนิ่ง

"คุณสุเกะคิโยครับ"

โคสุเกะ คินตะอิจิรอนโคคินคลายอาการเสียใจลงบ้าง จึงหันไปทางสุเกะคิโย

"คุณกับคุณชิซุมาที่พม่าอยู่หน่วยเดียวกันหรือครับ"

"เปล่าครับ"

สุเกะคิโยพูดเสียงต่ำ

"ไม่ได้อยู่หน่วยเดียวกันครับ แต่เราสองคนหน้าคล้ายกันจนเป็นที่โจษจันในหมู่ทหารทั้งสองหน่วย วันหนึ่งคุณชิซุมาหาผม เขารู้จักชื่อผม พูดแนะนำตัวเองและคุยถึงชาติกำเนิดของเขา ผมเองพอจะนึกออกบ้าง ถึงคุณแม่กับคุณน้าไม่เคยพูดถึง ผมก็เคยได้ยินมาบ้างจากคุณตา ผมกับคุณชิซุมาล้มความพยายามเก่าๆ เราจับมือกัน และนับแต่นั้นมาก็ไปมาหาสู่พูดคุยเรื่องอดีตของตัวเองอย่างสนุกสนาน แต่ไม่นานสงครามก็รุนแรงขึ้นจนหน่วยของเราต้องแยกกัน คุณชิซุมาเล่าว่าหลังจากนั้นเขาได้ข่าวว่าทหารหน่วยผมตายเรียบ เขาเลยคิดว่าผมคงตายในสงคราม ตัวเขาเองได้รับบาดเจ็บบนใบหน้าอย่างที่เราเห็น แผลในหน่วยผมไม่มี

คนที่รู้จักผมเหลืออยู่อีก ทำให้คุณชัชมาตัดสินใจปลอมตัวเป็นผม สงครามในพม่า
ทหารกระจัดพลัดพราย ถึงจะทำเรื่องเหลือเชื่อราวกับนิยายแบบนี้ก็คงไม่มีใคร
สงสัย"

สุเกะคิโยถอนหายใจลึกเมื่อพูดมาถึงตรงนี้

ความบังเอิญอันน่ากลัว

"อ้อ ผมรู้แล้ว คุณตั้งใจจะกลับมาเมืองนาสุโดยไม่เปิดโปงคุณชิซุมา และ
ยังช่วยเขาเก็บเป็นความลับให้อีก คุณถึงต้องปิดหน้าตัวเองแล้วมาหลบที่บ้านพัก
คาซิวาซา"

"เอ คุณคินตะอิจิ ทำไมคุณสุเกะคิโยถึงต้องปิดหน้าด้วยครับ"

สารวัตรทาจิบานาแทรกขึ้น

"สารวัตรครับ เรื่องนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ เพราะในบ้านอิโนงามิมีคุณสุเกะคิโยผู้
สวมหน้ากากอยู่แล้วนะสิ ถ้ามีคนในเมืองเห็นคุณสุเกะคิโย กลายเป็นว่าคุณสุเกะคิ
โยมีสองคน ที่คุณชิซุมาสู้อุตส่าห์ลำบากปลอมตัวก็สูญเปล่าล่ะสิครับ"

"อ้อ อย่างนี้เอง"

"ต่อมาการปิดหน้าตัวเองของคุณสุเกะคิโยกลับให้ประโยชน์มาก แต่คุณ
สุเกะคิโยอาจจะไม่ได้คาดการณ์ไว้มาก่อน คุณมาถึงบ้านพักคาซิวาซา แล้วออกจาก
ที่พักประมาณสี่ทุ่มแอบกลับมามันนี่ เรียกสุเกะคิโยสวมหน้ากากหรือคุณชิซุมา
ออกไปเจอ คุณสุเกะคิโยครับ ตอนนั้นพวกคุณไปคุยกันที่ไหน"

สุเกะคิโยมองคนรอบห้องด้วยสีหน้าตระหนก พุดเสียงจัมจัม

"ในโรงเก็บเรือ..."

"ระ-โรงเก็บเรือ!" โคสุเกะ คินตะอิจิตาโต เสยผมยุ่งๆไปมาด้วยความดีใจ
"ละ-ถ้าอย่างนั้นก็ข้างล่างที่เกิดเหตุเลยสิ คุณสุเกะคิโยครับ คุณคิดจะทำยังไงกับ
คุณชิซุมาหรือครับ"

"ผม... ผม..."

น้ำเสียงสุเกะคิโยเสียใจเป็นที่สุดราวกับจะสาปแช่งตำหนิคนทั้งโลก

"เรื่องผิดจากที่ผมคาดไว้มาก ข่าวนั่งสื่อพิมพ์ไม่ได้บอกเรื่องสุเกะคิโยตัว
ปลอมสวมหน้ากากเพราะได้รับบาดเจ็บบนใบหน้า ผมถึงคิดว่าจะเปลี่ยนตัวกับ
คุณชิซุมาได้ไม่ยาก ผม...ผมตั้งใจจะยกทรัพย์สินสมบัติให้เขาสักก้อนใหญ่ แต่กลับ
เจอคุณชิซุมา...ในสภาพที่ไม่คาดคิดมาก่อน จึงรู้ว่าคงจะยากที่จะเปลี่ยนตัวโดย
ไม่ให้ใครรู้ เราสองคนนั่งคุยกันว่าทำอะไรต่อไปดี แล้วตอนนั้น..."

"คุณสุเกะทาเคมาถึงหอชมวิวเหนือโรงเก็บเรือ แล้วลักพาคุณทามาโยะ
ก็ตามมาไข่ไหมครับ"

สุเกะคิโยนัยน์ตาทมองเศร้าพยับหน้า

ทุกคนในห้องทำท่าตื่นเต้น เริ่มเข้าสู่จุดสำคัญของคดีแล้ว

"น้องสุเกทาเคกับน้องทามาโยะคุยอยู่ห้านาทีเห็นจะได้ สักครูก็ได้ยินเสียงตึงตังเหมือนต๋อสู้กัน ผมกับคุณชิซุมาตกใจ เห็นเจ้าลิงวิ่งขึ้นไป ต่อมาไม่นานได้ยินเสียงเหมือนคนล้มกันกระแทกพื้น เสียงเดินลงบันไดเร็วๆ มองจากหน้าต่างโรงเก็บเรือเห็นเจ้าลิงโอบน้องทามาโยะลงมา เจ้าลิงกับน้องทามาโยะวิ่งหนีไปทางเรือนใหญ่ ตอนนั้นผมกับคุณชิซุมาก็เห็นเงาคนโผล่จากโรงเก็บเรือ เป็น... เป็น..."

"คุณนายมาซุโกะใช่ไหมครับ"

สุเกะคิโยยกสองมือปิดหน้า

ทุกคนกลั่นหายใจมองหน้ามาซุโกะ สีหน้าของเธอยังดูดีน มือถือกล้องยาเส้นอย่างสงบเช่นเดิม แววดาพยาบาทน่ากลัวพุ่งปราดมาจากดวงตาของทาเคโกะ

โคสุเกะ คินตะอิจิส่งเสียงขึ้น

"คุณสุเกะคิโย เข้มแข็งหน่อยครับ นี่เป็นตอนสำคัญมาก คุณนายมาซุโกะขึ้นไปบนหอชมวิวหรือครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้าอย่างอ่อนแรง

"ตอนนั้นน้องสุเกทาเคกำลังเดินลงบันได คุณแม่กับน้องสุเกทาเคหยุดคุยกันกลางบันได แล้วกลับขึ้นไปบนหอชมวิว สักพักได้ยินเสียงครางต่ำๆ และเสียงคนล้ม คุณแม่วิ่งลงบันไดมาราวกับจะกลิ้งลงมา ผมกับคุณชิซุมาอึ้งมองหน้ากัน รอเท่าไรน้องสุเกทาเคก็ไม่มีแว่วจะลงมาสักที และไม่ได้ยินเสียงอะไรเลยด้วย ผมกับคุณชิซุมาจึงขึ้นบันไดไปดู..."

สุเกะคิโยเอามือกุมหัวอีกครั้ง โอ ความทรมาน ความเจ็บปวด ความทุกข์ใจคงลุ่มรุมแผดเผาร่างสุเกะคิโย เขาได้เป็นพยานรู้เห็นว่าแม่ตัวเองฆ่าคนตาย คงเป็นความตกตะลึงสุดขีดสำหรับคนเป็นลูก ฝ่ามือของทุกคนในห้องกำแน่นและเหงื่อซึม

โคสุเกะ คินตะอิจิทนให้สุเกะคิโยเล่าเหตุการณ์นี้ต่อไปไม่ได้

"เออละ จากนั้นคุณกับคุณชิซุมาใช้หน้ากากกับผ้าพันคอเล่นละครลับเปลี่ยนตัวกันสินะ คุณชิซุมาเป็นต้นคิดแผนนี้หรือครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้าคล้ายคนหมดเรี่ยวแรง

"ตั้งแต่นั้นมาสถานการณ์กลับตาลปัตร ก่อนหน้านั้นผมเป็นฝ่ายว่าเขาคราวนี้สลับกัน คุณชิซุมาไม่ใช่เป็นคนเลวก็จริง แต่เขาอาฆาตคุณแม่กับคุณน้าทั้งสองมาก เขาขู่ผมให้ถอนตัวไป ให้ผมยกชีวิตสุเกะคิโยให้เขาตลอดไป เขาจะ

แต่งงานกับน้องทามาโยะและสืบทอดตระกูลอินงามิ ถ้าผมไม่ยอม เขาจะเปิดโปงว่าคุณแม่เป็นฆาตกรฆ่าน้องสุเกะทาเค..."

โอ สถานการณ์ก็สิ้นไม่เข้าคายไม่ออกช่างน่ากลัวอะไรเช่นนี้ หากสุเกะคิโยเปิดเผยตัวตนแท้จริง ชิซุมาจะเปิดโปงมาซูโกะ หากสุเกะคิโยอยากปกป้องแม่ เขาจะต้องยอมเสียทั้งสถานภาพทั้งตัวเองทั้งทรัพย์สินสมบัติ รวมไปถึงคนรัก เขาจะต้องอยู่อย่างคนไร้ชื่อในเงามืด มีใครบ้างในโลกนี้ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากเช่นเขา

"คุณยอมใช่ไหมครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้าอย่างอ่อนแรงอีกครั้งแล้วพูด

"ยอมครับ สถานการณ์ในตอนนั้นผมไม่มีทางอื่นอีกแล้ว พอที่คุณชิซุมาคิดเรื่องพิสูจน์รอยนิ้วมือได้ ค็นนั้นคุณแม่ปฏิเสธเสียงแข็งไม่ยอมให้พิมพ์มือ แต่พอมีคนตาย วันรุ่งขึ้นตำรวจคงต้องให้พิมพ์มือแน่ ถึงตอนนั้นตัวปลอมก็จะถูกเปิดเผย คุณชิซุมาจะตกที่นั่งลำบากด้วย เขาจึงนึกถึงหน้ากากยางขึ้นมา คุณชิซุมาขอให้ผมสวมหน้ากากยางแสดงเป็นสุเกะคิโยแค่วันนั้นวันเดียว"

โอ เรื่องราวช่างหลายชั้นหลายซ้อน มาซูโกะเป็นต้นคิดให้สุเกะคิโยตัวปลอมสวมหน้ากากยาง แต่เธอคงไม่เคยนึกฝันว่าหน้ากากระยะใช้ประโยชน์ได้มากขนาดนี้

สุเกะคิโยสวดหายใจปนสะอื่น

"เชิญทุกคนดำ่ว่าผมได้ตามสบาย ผมยอมทำตามคำสั่งเขาราวกับคนเมาเหล้า คุณชิซุมาลงบันไดไปหยิบดาบญี่ปุ่นมาจากไหนไม่รู้ ผมตกใจถามว่าเอามาทำอะไร เขาบอกว่าเอามาช่วยแม่ผม ยิ่งฆาตกรรมโหดร้ายเท่าไร คนจะไม่สงสัยฆาตกรว่าเป็นผู้หญิง..."

หลังจากนั้นสุเกะคิโยทนพูดต่อไม่ไหว คินตะอิจิจึงไม่เร่งให้เขาพูดต่อ โคคินมียาคาวาคงนึกถึงการกระทำของลูกตัวเอง ไหล่เล็กบางของเธอถึงกับสั่นเทา

สุเกะคิโยถอนหายใจลึก

"ผมมานึกดูทีหลัง เรื่องนี้คุณชิซุมาไม่ได้แค่ช่วยแม่ผมเท่านั้น เขาพยายามทำให้คำสาปแช่งของแม่ตัวเองเป็นจริงด้วย เราตัดค่อน้องสุเกะทาเคแล้วสลับเสื้อผ้ากัน ผมสวมหน้ากากยางอันน่าขยะแขยง คุณชิซุมาถามว่าผมเดินทางมาจากไหน ผมบอกเรื่องบ้านพักคาซึวายา และบอกว่าผมซ่อนหน้าตัวเองไม่ให้ใครเห็นเพราะกลัวคนจะเอาไปลือ เขาตบมือหัวเราะชอบใจ พูดว่าเอาละ เป็นอันว่าพรุ่งนี้ทั้งวันคุณปลอมเป็นผมอยู่ที่นี้ ส่วนผมจะไปคาซึวายา ปลอมเป็นคุณเอง..."

โคสุเกะ คินตะอิจิหันไปทางสารวัตรทาจิบานา

"ที่นี่สารวัตรเข้าใจหรือยังครับ ที่คุณสุเกะคิโยปิดหน้าต่างตัวเองมีประโยชน์
ตรงนี้เอง ตั้งแต่วันที่ 15-16 พฤศจิกายน มีคนสองคนสลับกันสวมบทบาทใน
บ้านนี้กับบ้านพักคาซึยา ในเมื่อเห็นแค่ลูกตา จึงไม่ต้องห่วงเรื่องใบหน้าพังยับ
เยินน่าสยดสยองของคุณชิซุมา"

แปลกเหลือเกิน ทั้งหมดเป็นเรื่องบังเอิญทั้งสิ้น เรื่องบังเอิญที่มากเกิดขึ้น
พร้อมกัน กับไหวพริบที่สานความบังเอิญให้ต่อเนื่องเป็นเรื่องราวได้ชนิดน่าอัศจรรย์
ชิซุมามีไหวพริบที่จะแปรเปลี่ยนอำพรางมาตกรรมลึกลับเหล่านั้น

"คุณชิซุมาเปลี่ยนชุด ใช้ผ้าพันคอปิดหน้าต่างตัวเองแล้วลงไปข้างล่าง เอาเรือ
ออกจากโรงเก็บเรือ ส่วนผมอยู่บนหอชมวิว หย่อนศพไร้หัวของน้องสุเกะทาเคกับ
ดาบญี่ปุ่นลงในเรือ คุณชิซุมาพาออกทะเลทันที จากนั้นผมทำตามที่คุณชิซุมาสั่ง
เอาคือน้องสุเกะทาเคไปตั้งบนคอตู้กาดอกเบญจมาศ แล้วแอบกลับไปยังห้องที่
คุณชิซุมาบอกไว้"

ใบหน้าสุเกะคิโยมีร่องรอยเหนียวล้า ตาเหม่อลอยไร้แวว ร่างท่อนบนสั้น
น้ำเสียงอ่อนแรงลงมาก

โคสุเกะ คินตะอิจิจึงเอ่ยขึ้นแทน

"ทั้งหมดเป็นเหตุการณ์คืนวันที่ 15 ใช่ไหมครับ วันถัดมาวันที่ 16 มีการ
พิสูจน์รอยนิ้วมือ ผมถือว่าเรื่องนี้เป็นจุดบอดใหญ่ทีเดียว เพราะไม่มีอะไรพิสูจน์ตัว
คนได้ดีเท่ากัยรอยนิ้วมือหรือรอยพิมพ์มืออีกแล้ว ผมนึกไม่ถึงจริงๆว่าพวกคุณจะ
กล้าติดตามด้วยวิธีบ้าๆแบบนี้ ผมเชื่อกันว่าสุเกะคิโยหน้าตาน่าเกลียดคนนั้นเป็น
สุเกะคิโยตัวจริง เรื่องนี้เลยกลายเป็นอุปสรรคใหญ่ขวางการสืบคดีของผม คุณ
ทามาโยะครับ คุณรู้เรื่องนี้มาก่อนสินะ"

ทามาโยะมองหน้าโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยความตกใจ

"ตอนผลพิสูจน์เปรียบเทียบรอยพิมพ์มือออกมาว่าสุเกะคิโยที่สวมหน้ากาก
เป็นคุณสุเกะคิโยตัวจริง คุณทำท่าจะพูดอะไรบางอย่างถึงสองครั้งแต่ก็ไม่พูดตอน
นั้น คุณตั้งใจจะพูดอะไรครับ"

"เอ้อ ตอนนั้น..." ทามาโยะหน้าซีดเล็กน้อย "ฉัน...รู้ค่ะ ไม่ใช่สิ ไม่เชิงรู้
ฉันรู้สึกได้ว่าคนสวมหน้ากากน่าขยะแขยงปิดใบหน้าน่าเกลียดไม่ใช่พี่สุเกะคิโย...
เป็นสัญลักษณ์ของผู้หญิงกระมังคะ"

"หรือว่าสัญลักษณ์ของคนมีความรัก..."

โคสุเกะ คินตะอิจิแทรกขึ้น

"โอ!" ทามาโยะหน้าแดงแต่รีบปรับสีหน้า "อาจจะใช่ค่ะ ไม่สิ คิดว่าต้องใช่แน่ๆ ฉันเชื่อมั่นว่าเขาต้องไม่ใช่พี่สุเกะคิโย แต่ก็ตกใจว่ารอยพิมพ์มือเหมือนกัน จึงนึกสงสัยขึ้นมาว่าหนึ่งว่าเขาจะใช้คนหน้าพังยับเยินคนนั้นหรือเปล่า ก็เลย..."

"ก็เลย?"

"ฉันอยากจะพูดว่า ช่วยดึงหน้ากาก...ดึงหน้ากากเปิดหน้าให้ดูหน่อยค่ะ..."

โคสุเกะ คินตะอิจิริ้องครางเสียงแหลม

"ถ้าตอนนั้นคุณพูดออกมา...อย่างน้อยคดีต่อจากนั้นคงจะไม่เกิด..."

"ขอโทษค่ะ"

ทามาโยะหน้าถอดสีก้มหน้า โคสุเกะ คินตะอิจิริบพูด

"เปล่าครับ เปลา ผมไม่ได้ตำหนิคุณทามาโยะ ผมตำหนิความโง่ของตัวเองต่างหากครับ คินนั้นคุณสุเกะคิโยก็เปลี่ยนตัวกับคุณชิซุมาก็สิ้นะครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้าเนือยๆโดยไม่ตอบ

"คุณไปเจอคุณชิซุม่าได้หอยมวิว รีบเปลี่ยนเสื้อผ้ากัน ต่อยให้หมดหนึ่งตามที่คุณชิซุม่าขอ แล้วคุณก็หนีไป ตอนนั้นคุณชิซุม่าจงใจถอดหน้ากากออกเพื่อให้ทุกคนเห็นหน้าอปลักษณ์ของตัวเอง จะได้หมดข้อสงสัยว่าเขายังเป็นผู้ชายหน้ายับเยินอย่างที่เห็น ไม่ได้เปลี่ยนตัวกับใคร"

สุเกะคิโยพยักหน้าอีก ทามาโยะเอ๋อแทรกขึ้น

"คินนั้นคนแอบเข้ามาในห้องฉันเป็นใครคะ"

"คุณชิซุม่าครับ คุณชิซุม่ากลับมาบ้านนี้ตามนัดแต่มาเร็วไป ทุกคนยังอยู่ห้องนี้ทำพิธีเผาศพคุณสุเกะทาเค คุณชิซุม่าเลยแอบเข้าห้องคุณทามาโยะ"

"เพื่ออะไรคะ...!"

"คุณชิซุม่าตายไปแล้ว เรื่องนั้นคงต้องเดาแล้วละครับ ผมเดาว่าคุณชิซุม่าคงต้องการมาเอานาฬิกา...นาฬิกาที่มีรอยนิ้วมือใจครับ"

"หา!"

ทามาโยะปิดปาก ในใจเธอคงเริ่มจะเห็นด้วย

"คุณชิซุม่าคิดไม่ถึงว่ามีรอยพิมพ์มือของคุณสุเกะคิโยอยู่ที่ศาลเจ้านาสุ พอเกิดเรื่องให้คุณสุเกะคิโยพิมพ์มือพิสูจน์ในคืนวันที่ 15 เขาถึงรู้ทันอุบายของคุณ คิดว่าคุณอาจจะเอานาฬิกามาให้ซ่อมเพราะต้องการรอยนิ้วมือเขา...คุณชิซุม่าเลยให้คุณสุเกะคิโยพิมพ์มือแทน คงคิดว่าถ้าพิมพ์ไปแล้วครั้งหนึ่งคงจะไม่ต้องพิมพ์ซ้ำอีก แต่ถ้าคุณเอานาฬิกาไปเทียบกับรอยพิมพ์มือของคุณสุเกะคิโยจากศาลเจ้านาสุ

ความก็จะแตก คุณชัชมาจึงไปหานาฬิกา นี่แสดงว่าคุณชัชมาไม่อยู่บ้านนี้ในวันที่ 16 เพราะถ้าอยู่เขาจะอมรู้เรื่องที่คุณสารภาพตอนเช้าวันที่ 16 ว่าคุณมอบนาฬิกาให้คุณสุเกะทาเคไปในคืนนั้น และนาฬิกานั้นหายไปไหนไม่รู้ ว่าแต่นาฬิกานั้น..."

"นาฬิกาเรือนนั้นอยู่ที่นี่"

มาซุโกะพูดเสียงเย็นชา เธอเปิดลิ้นชักเล็กใส่ที่เขี่ยบุหรี่ หยิบนาฬิกาพกตัวเรือนทำด้วยทองคำออกมาจากกองยาเส้น เลื่อนไปทางโคสุเกะ คินตะอิจิ นาฬิกาเส้นไถลหมุนตัวบนเสื้อตาตามิ เห็นตัวเรือนเป็นสีทองเด่นชัด ทุกคนมองดูมันด้วยความขนลุก โอ นาฬิกาเรือนนั้นเป็นหลักฐานสำคัญที่จะพิสูจน์ตัวฆาตกร แต่คนมีนาฬิกาเรือนนี้อยู่ในมือกลับเป็นฆาตกรที่ฆ่าสุเกะทาเคนั่นเอง

มาซุโกะยิ้มเย้ยหยัน

"ฉันไม่รู้เรื่องรอยนิ้วมือนี้หรอกค่ะ ตอนที่แทงสุเกะทาเคจากข้างหลัง สุเกะทาเคล้มไปข้างหน้า นาฬิกานี้หล่นจากอกเสื้อเขา ฉันจึงหยิบขึ้นมาดู เห็นเป็นนาฬิกาที่หลานทามาโยะมาขอให้สุเกะคิโย...สุเกะคิโยตัวปลอมซ่อมแต่เขาปฏิเสธ แต่ฉันไม่รู้หรอกว่าทำไมมันถึงอยู่กับสุเกะทาเค ฉันไม่รู้เรื่องก็เลยเก็บกลับมาซ่อนไว้"

เรื่องนี้ก็บังเอิญอีก มาซุโกะไม่ได้ซ่อนนาฬิกาไว้เพราะรู้คุณค่าที่แท้จริงของมัน ความจริงมักจะเป็นเช่นนี้เสมอ ถึงตรงนี้ปริศนาส่วนใหญ่ถูกคลี่คลายไปแล้ว แต่กระนั้นยังเหลือปริศนาอีกหลายปมที่ยังไม่ได้พูดถึง

ผู้ร่อนแสนเศร้า

"อ้อ ขอบคุณครับ คุณนายมาซูโกะ ได้นำฟูกานี้กลับมาทุกอย่างก็สมบูรณ์"
โคสุเกะ คินตะอิจิระแอมพลางหันไปทางสุเกะคิโย

"คุณสุเกะคิโยครับ เท่าที่คุณเล่ามาผมเข้าใจคดีร้ายแรงแล้ว เราไปคดีที่สองกันเลยดีไหมครับ ดูท่าทางคุณคงเหนื่อยมากแล้ว ให้ผมตั้งคำถามแล้วคุณช่วยตอบก็แล้วกัน ดีไหมครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้ารับอย่างหมดแรง

"ผมไม่รู้ว่าจะตั้งแต่นี้ออกจากที่นี่ในคืนวันที่ 16 พฤศจิกายน คุณไปหลบซ่อนตัวอยู่ที่ไหน แต่วันที่ 25 พฤศจิกายนซึ่งเกิดคดีที่สอง คุณอยู่ในบ้านร้าง หมู่บ้านโทโยฮาตะ คุณสุเกะโทโมพาคคุณทามาโยะไปเพื่อจะทำมิดีมิร้าย คุณเลยไพล่ออกมาขัดขวาง ต่อสู้กันแล้วมัดคุณสุเกะโทโมกับเก้าอี้ แล้วโทรศัพท์ไปหาเจ้าลิงใช้ไหมครับ"

สุเกะคิโยพยักหน้าด้วยแววตาอ่อนล้า

"ครับ ผมคิดว่าตอนเจ้าลิงมาช่วยน้องทามาโยะ คงจะช่วยแก้มัดน้องสุเกะโทโมด้วย"

"อย่างนี้เอง แต่เจ้าลิงไม่แม้แต่จะหันมามองคุณสุเกะโทโม พาคคุณทามาโยะกลับไปคนเดียว ส่วนคุณสุเกะโทโมก็กระเสือกกระสนอยู่นานกว่าจะแก้เชือกสำเร็จ น่าจะสักประมาณหุ่หรือสองหุ่ คุณสุเกะโทโมแก้เชือกได้แล้วก็สวมเสื้อเชิ้ตและออกมาจากบ้านร้าง แต่เจ้าลิงเอาเรือยนต์กลับไปแล้ว คุณสุเกะโทโมเลยต้องนั่งเรือเจ้าลิงกลับมาบ้านนี้..."

"อะ-อะ-อะไรนะครับ หมายถึง-หมายความว่าคืนนั้นคุณสุเกะโทโมกลับมาบ้านนี้หรือครับ"

สารวัตรทาจิบานาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงตกใจ

"ครับ สารวัตรก็เห็นนี่ครับ คุณสุเกะโทโมมีแผลลอกจากเชือกที่มัดเต็มตัวไปหมด แผลลลอกพวกนั้นแสดงว่าเชือกน่าจะหย่อนลงบ้างแล้ว แต่ตอนเราไปเจอเชือกรัดกินเข้าไปในเนื้อคุณสุเกะโทโม ไม่หย่อนสักนิด นั่นแสดงว่าหลังจากนั้นจะต้องมีใครสักคนไปมัดใหม่ อีกอย่างกระดุมเสื้อเชิ้ตของคุณสุเกะโทโม ที่คุณซาโยโกะเก็บได้ ตั้งแต่วันนั้นคุณซาโยโกะไม่ได้ออกจากบ้านนี้แม้แต่ก้าวเดียว เธอจะไปเก็บได้จากไหนถ้าไม่ใช่ในบ้านนี้ เพราะฉะนั้นผมคิดว่าคืนนั้นคุณสุเกะโทโมจะ

ต้องกลับมาที่นี่แน่นอน และสงสัยว่าเขาต้องถูกฆ่าตายที่ไหนสักแห่งในบ้านหลังนี้
นี่เอง"

สารวัตรหาจิบานาครางฮืออีก

"คุณสุเกะคิโยนำศพเขากลับไปบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะหรือครับ"

"ผมคิดว่่าน่าจะเป็นอย่างนั้น คุณสุเกะคิโยครับ ผมอยากฟังจากปากคุณ
ทำไมคุณถึงมาบ้านนี้ครับ"

สุเกะคิโยไหล่สั่นรุนแรงอีกครั้ง ตาไร้ประกายเหม่อลอยจ้องมองลายเสือตา
ตามิ พลังเอ๋ยขึ้นด้วยเสียงต่ำ

"มันเป็นความบังเอิญที่น่าหวาดกลัว ทุกอย่างเป็นชะตากรรมที่ถูกสาปไว้
ตอนผมออกจากบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะก็รู้ว่าจะกลับไปไม่ได้อีก ถึงแม้สุเกะโท
โมจะไม่เห็นหน้าผม ตำรวจก็ต้องรู้ดีว่ามีผู้ชายลักษณะคล้ายทหารผ่านศึกปิด
หน้าหลบอยู่ในบ้านร้าง ตำรวจต้องออกตามตัวอย่างจริงจังแน่ ก่อนหน้านี้ผมไม่
อยากอยู่ห่างจากแถบชายฝั่งทะเลสาบ จึงร่อนเร่หลบซ่อนตัวไม่เป็นที่ แต่พอ
เรื่องเป็นแบบนี้ ผมคิดว่าจำเป็นต้องไปโตเกียว มันต้องใช้เงินพอสมควร ผมจึง
แอบเข้ามาที่นี่และผิวปากเรียกคุณชิซุมารออกมาปรึกษา ที่จริงก่อนหน้านี้ ผมเคย
ใช้วิธีนี้เจอคุณชิซумаและได้เงินมาแล้วครั้งหนึ่ง คินนั้นคุณชิซุมารออกมาพบผมที่
โรงเก็บเรือทันที ผมเล่าเหตุการณ์ให้ฟังแล้วบอกว่าจะไปโตเกียว คุณชิซุมารดีใจ
มาก เพราะเขาอยากให้ผมไปจากนาสุยอยู่แล้ว แต่ระหว่างที่คุยกันก็มีคนมาจอด
เรือข้างนอกประตูน้ำ ประตูน้ำปิดอยู่ คนนั้นต้องปีนกำแพงเข้ามาในบ้าน เราสอง
คนลองแอบดูทางหน้าต่างโรงเก็บเรือ ก็เห็นน้องสุเกะโทโม"

สุเกะคิโยสูดลมหายใจเข้า

"ผมตกใจ เพราะคิดว่าเจ้าลิงแก่เชือกให้น้องสุเกะโทโมและพากลับมาแล้ว
น้องสุเกะโทโมท่าทางเหนื่อยล้า อารมณ์เสียมาก เดินโซเซผ่านหน้าโรงเก็บเรือไป
ทางเรือนใหญ่ เราเห็นจากด้านหลัง จู่ๆก็มีแขนคู่หนึ่งโผล่มาจากความมืดตัววัดของ
คล้ายเชือกครอบค้อน้องสุเกะโทโมจากข้างหลัง..."

สุเกะคิโยพูดถึงตรงนั้นแล้วตัวสั่นสะท้าน เขาเช็ดเหงื่อบนหน้าผากด้วยผ้า
พันแผลที่มือขวา ความเจ็บงันแผ่ปกคลุมไปทั่วห้องอย่างน่าสยง ไฟพยาบาลสี
ดำสนิทลุกไหม้อยู่ในดวงตาของอุเมโกะกับโคคิจิ

"ต่อสู้อยู่ครู่เดียวแล้วเจ็บไป น้องสุเกะโทโมหมดฤทธิ์ล้มลงบนพื้น คน
รัดค้อน้องสุเกะโทโมก้าวออกมาจากเงามืด ย่อตัวลงมองน้องสุเกะโทโม ลักพักก็
ลุกขึ้นมองไปรอบๆ ผม... ผม..."

"จึงรู้ว่าเป็นใครสินะ"

สุเกะคิโยพยักหน้าอย่างอ่อนล้า ร่างสั่นเพิ่มอีกครั้ง โอ ช่างเป็นความบังเอิญที่น่ากลัวอะไรเช่นนี้ สุเกะคิโยเห็นแม่ตัวเองทำสิ่งน่าสพรึงกลัวไม่ใช่ครั้งแรกแต่สองครั้ง โลกนี้ยังมีคนชะตากรรมน่าสงสารขนาดนี้อีกหรือ

"ตอนนั้น จัน..."

มาซุโกะเริ่มเล่าโดยไม่ยั้งดีสายตาถมึงทึงของทุกคน เสียงเล่าของเธอฟังดูราบเรียบราวกับท่องอาขยาน

"จันกำลังซ่อมโคโตอยู่ บังเอิญมีธุระต้องไปห้องสุเกะคิโย ไม่รู้ทุกคนทราบกันหรือเปล่าว่าหน้าต่างกลมห้องสุเกะคิโยมองเห็นทะเลสาบได้ด้วย หน้าต่างกลมบานนั้นเปิดอยู่พอดี จันมองออกไปเห็นมีคนนั่งเรือมา ไม่นานเรือก็หายไปโรงเก็บเรือ จันคิดว่าน่าจะเป็นสุเกะโทโม เพราะรู้มาว่าน้องอุเมโกะไม่เห็นสุเกะโทโมมาตั้งแต่เย็นและกำลังวุ่นวายตามหากันอยู่...จันออกจากเรือนเล็กมากอย่อยู่ในเงามืด พอเห็นว่าคนเดินมาเป็นสุเกะโทโมจริงๆ จึงเอาเชือกรัดคอจากข้างหลัง...สุเกะโทโมคงอ่อนแรงไปเยอะ แทบจะไม่ขัดขึ้นเลย..."

มาซุโกะส่ายยิ้มร้ายกาจ อุเมโกะร้องไห้ราวกับคนคลุ้มคลั่งควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ แต่โคสุเกะ คินตะอิจิไม่สนใจ

"คุณเลยได้ผลตรงนี้วี่ชีวาเพราะนี้วไปโดนกระดุมเสื้อเชิ้ตของคุณสุเกะโทโมสินะครับ ตอนนั้นกระดุมก็กระเด็นหลุดออกมา..."

"อาจจะใช่ จันไม่รู้ตัวเลยสักนิด พอกลับมาเรือนเล็กถึงรู้ว่ามิใช่ผลที่นี้ว โชคดีเลือดหยุดทันที จันทนเจ็บติดโคโตต่อ แต่ดูเหมือนครุโคคินจะจับได้"

มาซุโกะยิ้มร้ายกาจอีกครั้ง รอยยิ้มของมารร้ายที่ฆ่าคน

โคสุเกะ คินตะอิจิหันกลับไปทางสุเกะคิโย

"คุณสุเกะคิโยครับ จันเชิญคุณเล่าต่อ"

สุเกะคิโยจ้องโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยแววตาขุ่นเคือง แต่จำต้องเล่าเรื่องอันต้องคำสาปนี้ต่อไปอย่างไม่อาจขัดขึ้น

"พอร่างคุณแม่ลับไปแล้วผมกับคุณชิซุมาริบออกไปดูที่เกิดเหตุ เราสองคนช่วยกันหามร่างน้องสุเกะโทโมเข้าไปในโรงเก็บเรือ ลองพยายามผายปอดช่วยชีวิต แต่ไม่ได้ผล คุณชิซุมากล่าวว่าตัวเองออกมานานคนจะสงสัยได้ จึงกลับไปเรือนใหญ่ก่อนครั้งหนึ่ง ผมผายปอดต่ออย่างเอาเป็นเอาตาย ผ่านไปราวครึ่งชั่วโมงคุณชิซุมากลับมาอีกถามว่าเป็นอย่างไร ผมบอกว่าไม่ได้ผล คุณชิซุมาทูตว่าทั้งศพไว้ที่นี้ไม่ได้ ให้ผมเอากลับไปหมู่บ้านโทโยฮาตะ ถอดเสื้อมัดไว้กับเก้าอี้

เหมือนเดิม คนจะได้คิดว่าน้องสุเกะโทโมถูกฆ่าตายที่โน่น...คุณชิซุมาส่งเงินค่า
เดินทางไปโตเกียวกับเศษสายโคโดให้ผม แล้วสอนวิธีใช้สายโคโด"

เสียงสุเกะคิโยขาดห้วงแทบจะไม่ได้ยิน ก่อนจะเล่าจื๋มจ๋มไปด้วยแรงเหวี่ยง
สุดท้าย

"ผมคิดว่าตัวเองยังจะทำอะไรได้มากกว่านี้อีกหรือ ผมไม่มีทางเลือก
นอกจากทำตามที่คุณชิซุมาสั่ง คุณชิซุม่าเปิดประตูน้ำ เราช่วยกันขนศพขึ้นเรือลำ
ที่น้องสุเกะโทโมนั่งมา ผมพายเรือกลับไปหมู่บ้านโทโยฮาตะ คุณชิซุม่าปิดประตู
น้ำ เมื่อไปถึงบ้านร้างหมู่บ้านโทโยฮาตะ ผมจัดการศพตามที่คุณชิซุม่าบอกไว้แล้ว
เดินไปนาสุบนและเดินทางต่อไปโตเกียว ผมเร่ร่อนอยู่ในโตเกียวอย่างคนหมดหวัง
ไร้จุดหมายมีแต่ความเศร้าและทุกข์ใจแสนสาหัส จนกระทั่งเห็นหนังสือพิมพ์ฉบับ
บ่ายวานขึ้น"

ทันใดนั้นสุเกะคิโยร้องให้น้ำตาไหลเป็นสายน้ำตก

สถานการณ์ลำบากของชีชума

อาจเป็นด้วยแสงอาทิตย์เหลือน้อยเต็มที เสียงหิมะละลายที่ดังน่ำรำคาญจึงหายเงียบไป ความเยือกเย็นค่อยๆ คืบคลานเข้ามาทั่วทุกซอกมุมห้องขนาดสิบสองเสื่อสองห้องซึ่งตีทะเลกัน ทว่าสิ่งที่ทำให้โคสุเกะ คินตะอิจิห่อไหล่เหน็บหนาวเป็นด้านจิตใจมากกว่าร่างกาย นั่นคือการกระทำของมารร้ายมาซุโกะ และความสงสารสุเกะคิโยผู้ถูกไซคชะตาโหดร้ายกลั่นแกล้งและบีบคั้น โคสุเกะ คินตะอิจิหวาดกลัวจนหนาวเยือกไปถึงกระดูก

แต่นี้ไม่ใช่เวลาจะคร่ำครวญความรู้สึกนั้น เขาหันกลับไปทางมาซุโกะแล้วพูด

"คุณนายมาซุโกะครับ ถึงตาคุณแล้ว คุณคงยอมเล่าให้ฟังนะครับ"

มาซุโกะมองโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยสายตาประหนึ่งตาแร้ง เธอยิ้มหน้าบึ้ง

"คะ แนนอน ยิ่งฉันพูดมากเท่าไร โทษของลูกชายผู้น่ารักของฉันจะยิ่งเบาลงสินะ"

"งั้นเชิญครับ เริ่มตั้งแต่คดีคุณวากาบายาชิ..."

"วากาบายาชิ?"

มาซุโกะทำตาโตตกใจ แต่แล้สหัวเราะเบาๆ

"ใช่สิ คดีนั้นด้วยสินะ คดีเกิดตอนฉันไม่อยู่จึงลืมเสียสนิทเลย ใช่แล้วฉันเป็นคนสั่งให้วากาบายาชิคัดลอกพินัยกรรมเอง ตอนแรกวากาบายาชิไม่ยอมทำเดี่ยว แต่ฉันทั้งขู่ทั้งอ้อนวอน สมัยก่อนฉันเคยช่วยเหลือดูแลวากาบายาชิไว้ ในที่สุดเขาจึงยอมทำ พอได้ดูพินัยกรรมที่วากาบายาชิคัดลอกมาให้ฉันก็โกรธ ลองนึกดูสิคะ หลานทามาโยะได้กรรมสิทธิ์ทุกอย่างทั้งที่เป็นแค่หลานผู้มีพระคุณไม่ใช่สายเลือด ฉันทั้งโกรธทั้งเกลียด ถึงขนาดฉีกร่างเธอเป็นชิ้นๆ ก็คงไม่สะใจ ฉันตัดสินใจที่จะฆ่าหลานทามาโยะ...คนอย่างฉันลองตัดสินใจแล้วจะไม่เปลี่ยนใจเด็ดขาด ฉันใช้กลอุบายหลายอย่าง เอาจูพิษไปปล่อยในห้องนอน ทำลายเบรกรถยนต์เจาะรูในเรือ แต่พลาดทุกครั้งไปเพราะเจ้าลิง..."

มาซุโกะสูบยาเส้นแล้วพูด

"แต่ตอนทำฉันก็เดือดร้อน เพราะวากาบายาชิจ้องจับตาดูฉันอยู่ เขาหลงรักหลานทามาโยะ เห็นหลานทามาโยะเจออันตรายร้ายแรงบ่อยเข้าเขาย่อมจะสงสัยฉัน ฉันจึงคิดว่าไม่ได้การแล้ว อนาคตยังไม่รู้ว่าจะเป็นยังไง ถ้ามีคนรู้ว่าฉัน

แอบอ่านพินัยกรรมจะต้องแย่งแน่ ฉันเลยให้บุหรืใส่ยาพิษแก้วากาบาชิก่อนไป
รับสุเกะคิโย แต่ไม่คิดว่าจะได้ผลเร็วขนาดนั้น"

มาซุโกะส่ายศีรษะมึนตึ๊ง

"อ้อ ฉันได้ยาพิษมาyingงั้นหรือ เรื่องนั้นขอเถอะนะ ไม่อยากลากคนอื่นมา
พัวพัน... ฉันให้บุหรืไว้ก่อนจะไปรับสุเกะคิโย แต่เกิดเปลี่ยนใจกะทันหันระหว่าง
ทาง พอลองคิดถึงเงื่อนไขพินัยกรรมดูดีๆแล้ว ถ้าหลานทามาโยะตายไป กิจการ
ทุกอย่างของตระกูลอินุงามิจะเป็นของสุเกะคิโย แต่ทรัพย์สินสมบัติต้องแบ่งเป็นห้า
ส่วนเท่ากัน สุเกะคิโยได้แค่หนึ่งในห้าเท่านั้น แต่ลูกชายของคิซุโนะ อาโอโนะมากลับ
ได้สองส่วน"

แม้จะอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ ความโกรธของมาซุโกะก็ยังไม่คลายลง เธอ
กัดฟันกรอดแล้วพูด

"อีกอย่างถ้าอ่านพินัยกรรมให้ละเอียด ลูกชายของคิซุโนะ อาโอโนะมาจะรับ
มรดกได้ก็ต่อเมื่อหลานทามาโยะตาย หรือหลานทามาโยะรังเกียจทั้งสามคนนั้น
แล้วสละสิทธิ์รับมรดก สองกรณีนี้เท่านั้น ฉันถึงกับตกใจในความรอบคอบของคุณ
พ่อ นี่แสดงว่าคุณพ่อรู้จักลูกสาวสามคนดี บางทีท่านคงคิดว่าเราอาจจะทำ
อันตรายหลานทามาโยะ จึงป้องกันไว้โดยยกเรื่องคิซุโนะ อาโอโนะมาขึ้นมา เพราะ
คุณพ่อรู้ดีไปถึงกระดูกว่าพวกเราเกลียดคิซุโนะกับลูกมากแค่ไหน ท่านคงคิดดีแล้ว
ว่า หากจะไม่ให้ลูกชายของคิซุโนะซึ่งพวกเราเกลียดได้รับมรดก เราก็จะต้องให้
หลานทามาโยะมีชีวิตอยู่"

เรื่องนั้นโคสุเกะ คินตะอิจิรู้เช่นกัน เหตุนี้เมื่อรู้ว่าทามาโยะมักเจออันตราย
แต่แคล้วคลาดทุกครั้ง เขาจึงนึกสงสัยไปพักหนึ่งว่าทามาโยะอาจแกล้งเล่นละคร
แถมยังสงสัยว่าทามาโยะจะเป็นคนหลอกให้วากาบาชิไปแอบอ่านพินัยกรรม
ด้วย

มาซุโกะเล่าต่อ

"ถ้าอย่างนั้น แสดงว่าต้องให้หลานทามาโยะมีชีวิตอยู่แล้วแต่งงานกับสุเกะ
คิโย ซึ่งเรื่องนี้ฉันมั่นใจมาก หลานทามาโยะมีใจให้สุเกะคิโยอยู่แล้ว ไม่สิฉันมั่นใจ
ว่ายิ่งกว่ามีใจให้อีก ฉันไปรับลูกถึงฮาคาตะด้วยความมั่นใจเต็มที่ แต่พอได้เห็น
หน้าสุเกะคิโยแวบแรกความมั่นใจของฉันกลับสลายไปไม่เหลือ ตอนนั้นเห็นหน้า
สุเกะคิโย ฉันทั้งตกใจทั้งหมดหวัง...ก็ลองจินตนาการ"

มาซุโกะผ่นลมหายใจอันร้อนผ่าว ตอนนั้นเองโคสุเกะ คินตะอิจิขยับตัวไป
ข้างหน้า

"ขอโทษนะครับที่ขัดจังหวะ... คุณนายไม่รู้ตัวหรือครับว่าคนหน้าพังยับคนนั้นเป็นตัวปลอม"

มาซูโกะจ้องโคสุเกะ คินตะอิจิด้วยสายตาร้อนแรง

"คุณคินตะอิจิ ถึงฉันจะเป็นคนดิ่งดันสักแค่ไหน ถ้ารู้ว่าเป็นตัวปลอมฉันคงไม่พากลับมา และไม่ทำเรื่องน่ากลัวพวกนั้นเพื่อสุเกะคิโยตัวปลอมหรอกค่ะ ไม่เลย ฉันไม่รู้สึกละ มีบ้างบางครั้งก็รู้สึกแปลก แต่เขาบอกว่าตอนได้รับอุบัติเหตุที่หน้าเขาช็อกจนสูญเสียความทรงจำในอดีต...ฉันก็เชื่อค่ะ...จริงสิ ที่ฉันแปลกใจที่สุดจะเป็นตอนพิสูจน์รอยนิ้วมือ ตอนนั้นฉันโมโหจัด ปฏิเสธเสียงแข็ง แต่ในใจนั้นอยากให้อสุเกะคิโยพูดออกมาเองว่าจะพิมพ์มือ ฉันเริ่มรู้สึกไม่ดี คิดว่าหรือเขาจะเป็นตัวปลอมอย่างที่สุเกะทาเคกับสุเกะโทโมสงสัย...ฉันคิดขึ้นมาแวบหนึ่งแล้วเลิกคิด...วันต่อมาสุเกะคิโยมาบอกว่าจะพิมพ์มือ ฉันก็ดีใจ ยิ่งรอยนิ้วมือออกมามตรงกันอีก ฉันยิ่งดีใจจนใจคอไม่อยู่กับเนื้อกับตัว นึกเสียใจที่เคยสงสัยเขาแม้จะแค่แวบเดียว นับจากนั้นฉันไม่เคยนึกสงสัยเขาอีกเลย"

มาซูโกะสูดลมหายใจเข้าเฮือกหนึ่ง

"เอาละ กลับไปเรื่องเมื่อกี้ หน้าตาเขายับเยินน่าเกลียดอย่างที่เห็น ฉันจะพาเขากลับมาแบบนั้นไม่ได้ เดี่ยวหลานทามาโยะจะเกลียดเอา ฉันคิดหาหนทางสุดท้ายให้คนที่โตเกียวก่อนหน้ากายางขึ้นมา ทำให้เหมือนหน้าสุเกะคิโยสมัยก่อน อย่างน้อยหลานทามาโยะจะได้นึกถึงเรื่องสมัยก่อนและไม่ตัดรอนความรัก"

มาซูโกะถอนหายใจ

"แต่ความพยายามไร้ผล ถ้ามองด้วยอคติย่อมจะคิดว่าหลานทามาโยะไม่ชอบเพราะหน้าตาอัปลักษณ์ แต่เมื่อกี้หลานทามาโยะบอกว่าไม่ชอบเขาเพราะรู้สึกได้ว่าเขาเป็นตัวปลอม แต่ตอนนั้นฉันจะรู้ได้ยังไง ฉันคิดว่าคงจะยากที่หลานทามาโยะจะเลือกสุเกะคิโย ถ้าสุเกะทาเคกับสุเกะโทโมยังมีชีวิตอยู่..."

"คุณจึงเริ่มทำตามแผนสินะ"

มาซูโกะหัวเราะร้ายกาจ

"ใช่ค่ะ อย่างที่บอกเมื่อครู่ ฉันเป็นคนประเภทถ้าตัดสินใจแล้วจะไม่เปลี่ยนใจ ฉันขอพูดตรงนี้เลยว่า กรณีของสุเกะทาเคกับสุเกะโทโม ฉันไม่สนใจจะอำพรางปกปิดอะไรเลย เพียงแค่ให้สองคนนั้นตายไปก็พอใจแล้ว ตัวฉันเองจะโดนจับต้องโทษประหารชีวิตหรือยังก็ได้ ฉันจะต้องกำจัดศัตรูเพื่อลูก ชีวิตตัวเองจะเป็นอย่างไรก็ช่าง"

นี่อาจจะเป็นความในใจแท้จริงของมารร้ายฆ่าคนระดับไม่ธรรมดาก็ได้

"แต่พอเริ่มรู้สึกว่ามีคนคอยกลบเกลื่อนร่องรอยให้ คุณคงจะตกใจสินะ"

"ฉันตกใจจริงค่ะ แต่อีกใจก็คิดว่าช่างปะไร แต่ที่ฉันเริ่มกังวลเพราะดูท่าว่า
สุเกะคิโยที่สวมหน้ากากจะเกี่ยวข้องกับแผนการพวกนี้ด้วย ขณะเดียวกันฉันก็กลัว
เขา เราไม่เคยพูดคุยเรื่องนั้นกันสักคำ ฉันแปลกใจว่าเขาช่างเล่นละครได้ดีเหลือ
เกิน ฉันยังเคยคิดว่าเขาดูราวกับปีศาจน่ากลัว"

"सारวัตรครับ ที่นี้เข้าใจหรือยัง ฆาตกรตัวจริงไม่ได้คิดจะอำพรางคดีแม้แต่
น้อย แต่ผู้สมรู้ร่วมคิดสองคน เข้ามาอำพรางคดีภายหลัง ทำให้คดียากและน่า
สนใจขึ้น"

सारวัตรทาจิบานาพยักหน้าพลางขยับไปทางมาซุโกะ

"คุณนายมาซุโกะครับ สุตท้ายคดีฆาตกรรมคุณชิซุมา คุณลงมือคนเดียว
หรือครับ"

มาซุโกะพยักหน้า

"ทำไมถึงต้องฆ่าเขาด้วย ตอนหลังคุณมารู้ตัวจริงเขาหรือไงครับ"

มาซุโกะพยักหน้าอีก

"ใช่ค่ะ ฉันรู้ได้ยังไง...ฉันจะเล่าให้ฟัง หลังสุเกะทาเคกับสุเกะโทโมตายไป
ทุกอย่างย่อมต้องเป็นของเราแม่ลูก ฉันพร่ำบอกให้เขาขอหลานทามาโยะแต่งงาน
เสียที แต่เขาไม่ยอม"

सारวัตรทาจิบานาขมวดคิ้ว

"ทำไมครับ เมื่อกี้คุณสุเกะคิโยเล่าชัดเจนแล้วว่า คุณชิซุมาปลอมตัวเป็น
คุณสุเกะคิโยก็เพื่อจะแต่งงานกับคุณทามาโยะ"

"ชะ-ชะ-ใช่ครับ สะ-สะ-सारวัตร ตะ-ตะ-ตะ-ตอนนั้นคุณชิซุมาคิดจะ
แต่งงานกับคุณทามาโยะ" โคสุเกะ คินตะอิจิเสยหัวแกรกๆ พลางพูดตะกุกตะกัก
"คะ-คะ-คุณชิซุมาตั้งใจอย่างนั้น อย่าง-อย่าง-อย่างน้อยก็จนถึงตอนพบศพคุณสุ
เกะโทโมวันที่ 26 พฤศจิกายน"

ในที่สุดโคสุเกะ คินตะอิจิรู้สึกตัว เขากลืนน้ำลายพลางคุมตัวให้สงบแล้ว
พูด

"หลังจากพบศพคุณสุเกะโทโม เจ้าอาวาสโอยามาแห่งศาลเจ้านาสุก็เข้ามา
วางระเบิดลูกใหญ่เผยความลับในหีบ จึงรู้กันว่าคุณทามาโยะไม่ใช่หลานของผู้มี
พระคุณ แต่เป็นหลานแท้ๆของคุณตาซาเฮ เพราะฉะนั้นคุณชิซุมาจะแต่งงานกับ
คุณทามาโยะไม่ได้"

"ทำไม..."

สารวัตรทาจิบานาทำสีหน้าไม่เข้าใจ โคสุเกะ คินตะอิจิยิ้มพลาบพูด

"สารวัตรยังไม่เข้าใจอีกหรือครับ คุณชิซุมาเป็นลูกของคุณตาซาเฮนะครับ ส่วนคุณทามาโยะเป็นหลานแท้ๆของคุณตาซาเฮ มีศักดิ์เป็นอาหลานกัน"

"อ้อ!" สารวัตรทาจิบานาส่งเสียงร้อง "เข้าใจแล้ว จริงสินะ คุณชิซุมาเลยไม่รู้จะทำยังงัยล่ะสิ"

สารวัตรควักผ้าเช็ดหน้าผืนใหญ่มาถูคอใหญ่โตของตน โคสุเกะ คินตะอิจิพ่นลมหายใจร้อนผ่าวออกมาอย่างโล่งอก

"ใช่ครับ เหตุการณ์เจ้าอาวาสโอยามาเข้ามาบอกความลับอันน่ากลัวนี้ เป็นจุดสำคัญของคดีนี้เชียวละ ทำให้คุณชิซุมาตกที่นั่งลำบาก ตามทะเบียนบ้านแล้วทั้งคุณชิซุมาและคุณทามาโยะถือว่าเป็นคนอื่น ไม่เกี่ยวข้องกับคุณตาซาเฮก็จริง แต่ถึงจะไม่มีปัญหาทางกฎหมาย ถ้านับตามสายเลือด คุณชิซุมาไม่สามารถแต่งงานกับคุณทามาโยะได้ คุณชิซุมาจึงกระอักกระอ่วนลำบากใจ เท่าที่ฟังจากคุณสุเกะคิโย คุณชิซุมาไม่ใช่คนเลวร้าย เพียงแต่เขาต้องการแก้แค้น พอรู้เรื่องนี้ เขาก็คงจะคิดเหมือนพวกเรา คือยังรักความถูกต้องอยู่"

โคสุเกะ คินตะอิจิถอนหายใจลึกอีกครั้ง หันไปทางมาซุโกะ

"คุณนายมาซุโกะครับ คุณรู้ว่าเป็นคุณชิซุมาเมื่อไหร่ครับ"

"ประมาณสี่ทุ่มครึ่งคืนวันที่ 12 ค่ะ"

มาซุโกะหัวเราะน่ากลัว

"คืนนั้นเราทะเลาะกันนิดหน่อยเรื่องแต่งงาน เขายืนกรานไม่ยอมแต่ง เขาคงจะทนไม่ไหวแล้วกระมัง เลยบอกความจริงว่าทำไมถึงแต่งไม่ได้ มาลองคิดดูตอนนี้ เขาคงคิดว่าถึงจะบอกความจริง ฉันก็คงทำอะไรไม่ได้เพราะเขารู้ความลับฉัน ลองคิดดูสิคะว่าฉันจะโกรธและตกใจขนาดไหน ฉันตาลายไปหมด ถามข้อสงสัยเขาไปสองสามข้อ ชิซุมาคงจะรู้ตัวแล้วเพราะฉันเริ่มทำหน้าที่นางสาวแล้ว เขาขยับจะหนี แต่ฉันเสียสติไปแล้ว มารู้ตัวอีกทีชิซุมาก็หมดลมพับอยู่กับผ้ารัดชุดกิโมนิในมือฉัน"

โคคินส่งเสียงร้องพร้อมกับถลาล้มตัวบนเสื่อตามิ

"นางสาว นางสาว แกมันนางมารร้ายไร้คุณธรรม ทำเรื่องนางสาวอย่างนั้นได้ยังงัย..."

โคคินร้องไห้ไหล่สะท้าน แต่มาซุโกะขนตาไม่ขยับสักเส้น

"ฉันไม่เสียใจสักนิดที่ฆ่าชิซุมา ถึงอย่างไรช้าเร็วก็ต้องจบแบบนี้ ฉันแค่ทำเรื่องที่ควรจะทำตั้งแต่เมื่อสามสิบปีก่อนเท่านั้น ชิซุมาเกิดมาดวงไม่ดีเอง แต่ฉัน

กังวลเรื่องศพ สารวัตรคะ คุณคินตะอิจิกะ โลกนี้ช่างเล่นตลก ตอนฆ่าสุเกะทาเก็บ
สุเกะโทโม ฉันไม่เคยคิดจะปกปิดร่องรอยการฆาตกรรม ถึงจะโดนจับก็ไม่กลัว
กลับมีคนมาคอยช่วยอำพรางให้ แต่มาคราวนี้ฉันไม่อยากโดนจับ ยังอยากมีชีวิต
อยู่ต่อไปอีกหน่อย ทว่าไม่มีใครมาช่วยฉันแล้ว..."

"เอ เตี้ยวก่อน..." โคสุเกะ คินตะอิจิชัดจังหวะ "ทำไมคราวนี้ถึงไม่อยาก
โดนจับครับ"

"ไม่เห็นต้องบอก เพราะสุเกะคิโยไ้คะ ตั้งแต่เห็นรอยนิ้วมือตรงกัน ฉันเชื่อ
เต็มหัวใจว่าเขาเป็นตัวจริง ชิซุมาเองก็บอกด้วย ฉันมัวโง่เงาเลยไม่ได้ถามถึงสุเกะ
คิโย ถ้าต้องตายโดยยังไม่รู้ความจริง ฉันคงตายตาไม่หลับ"

"คุณจึงจับศพย้อนกลับหัวสินะ"

"คะ ใช่ ฉันคิดหาวิธีอยู่กว่าชั่วโมงเชียวนะ ฉันไม่ใช่คนฉลาดล้ำเลิศ แต่คิด
ว่าถ้าทำปริศนาอย่างนั้นคนจะรู้ว่าศพนั้นเป็นสุเกะคิโย และถ้าคิดว่าศพเป็นสุเกะคิ
โย ฉันซึ่งเป็นแม่ของสุเกะคิโยก็น่าจะปลอดภัย"

คำสาป โยคิ โคโต คิซุ เสร็จสมบูรณ์ลงตามความคิดของชิซุมา โดยร่าง
ของชิซุมาเองเป็นคำสาปสุดท้าย...

"คิดได้ตั้งนั้นฉันก็แบกศพไปโรงเก็บเรือทันที ลงเรือพายออกจากประตูน้ำ
พยายามไปตรงน้ำตื้น จับศพกลับหัวปักลงในโคลน ต้องบอกก่อนว่าตอนนั้นน้ำ
แข็งยังไม่หนา แต่ตกตึกน้ำแข็งจะหนาขึ้น จึงกลายเป็นท่าแปลกอย่างที่เห็น"

บทสุดท้าย

มาซูโกะเล่าจบแล้ว ปริศนาทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับคดีนี้ถูกคลี่คลายไปจนหมดสิ้น

แต่ทุกคนกลับไม่ได้เบาใจขึ้นเลยสักนิด ตรงกันข้าม พวกเขารู้สึกว่าท้องหนักอึ้งราวกับถ่วงด้วยตะกั่ว ด้วยความจริงที่ได้รับรู้ข้างทั้งมืดมนและน่าเศร้าสลดใจ

ความหนาวเย็นช่วงหัวค่ำแผ่ไปทั่วห้องซึ่งเงียบสงัด ท้องฟ้ากลับมาอึมครึมอีกครั้ง

"สุเกะคิโย"

ทันใดนั้นมาซูโกะส่งเสียงขึ้น เสียงแหลมสูงคล้ายนกปีศาจกู่ร้องกลางหุบเขา สุเกะคิโยสะดุ้งเงยหน้าขึ้น

"ทำไมกลับมาแล้วลูกต้องใช้ชื่อปลอมด้วย ลูกแอบไปทำอะไรไม่ดีไว้หรือ"

"คุณแม่!"

สุเกะคิโยตะเบ็งเสียง หันหน้ามองคนในห้องด้วยใบหน้าโกรธเกรี้ยว

"คุณแม่ครับ ผมไม่ได้ทำอะไรไม่ดีนะครับ ถ้าผมรู้ว่าจิตใจคนในบ้านเมืองเราเปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนี้ ผมก็จะกลับมาโดยไม่ใช้ชื่อคนอื่น แต่ผมไม่คิดว่าจะเป็นแบบนี้ ผมคิดแต่ว่าคนญี่ปุ่นยังเป็นคนญี่ปุ่นสมัยผมไปรบ โบกธงชาติรูปดวงอาทิตย์ไปส่งทหารเพื่อให้ฮึกเหิมและชนะกลับมา ผมทำผิดใหญ่หลวงในสนามรบ ทหารทั้งหน่วยต้องตายเพราะคำสั่งผิดพลาดของผม เหลือแค่ผมกับลูกน้องอีกคนเร่ร่อนกันอยู่ในพม่า ตอนนั้นผมคิดถึงขนาดจะคว้านท้องเพื่อแสดงความรับผิดชอบ คิดหลายครั้ง แต่ผมยังอยากกลับไปเห็นประเทศตัวเองอีกครั้ง... ผมรู้สึกอย่างนั้น ไม่นานลูกน้องคนเดียวก็ตายไปอีก ผมเหลือตัวคนเดียวและโดนจับเป็นเชลยศึก ผมจึงใช้ชื่อคนอื่น เพราะอายุว่าชื่อตระกูลฮิโนงามิต้องเป็นเชลยศึก แต่... แต่... พอผมกลับมา..."

สุเกะคิโยเสียงสั่น สูดลมหายใจที่ร้อนผ่าว

โอ ที่สุเกะคิโยใช้ชื่อคนอื่นกลับมามีเหตุผลแค่นี้เองหรือ จริงสินะ ถึงแม้กรณีเช่นนี้จะเกิดขึ้นไม่บ่อยนัก แต่คนญี่ปุ่นสมัยก่อนสงครามมีความภาคภูมิใจและความรับผิดชอบขนาดนั้นจริงๆ การที่สุเกะคิโยมีความรู้สึกละอายใจหลังจาก

แพ้งครามแสดงถึงจิตใจอันบริสุทธิ์ของเขา ทว่าจิตใจบริสุทธิ์นี้ไม่สามารถป้องกัน
คดีเศร้าสลดเนื่องจากแรงพยายามหาขนาดอันฝืดกลืนนานปี...

"สุเกะคิโย เป็นความจริงนะ ลูกใช้ชื่อคนอื่นเพราะเหตุผลเท่านี้จริงหรือ"

"จริงครับ คุณแม่ ผมมีเหตุผลแค่เรื่องนี้ ผมไม่ได้ทำเรื่องไม่ดีเลยครับ"

สุเกะคิโยตะเบ็งเสียง มาซุโกะยิ้ม

"ถ้าเช่นนั้นแม่อีกใจ สรวัดระคะ"

"ครับ"

"สุเกะคิโยจะต้องโทษไหมคะ"

"เรื่องนั้น...คงเลี่ยงไม่ได้" สรวัดระอีกอึก "ไม่ว่าจะมีเหตุผลอะไรก็ยังมีโทษ
สมรู้ร่วมคิด...สมรู้ร่วมคิดภายหลัง และพกป็นโดยไม่ได้รับอนุญาตครับ..."

"โทษจะหนักมากไหมคะ"

"เอ..."

"คงจะไม่ถึงขั้นประหารชีวิตหรอกนะคะ"

"ไม่หรอกครับ...คิดว่าจะได้ลดหย่อนผ่อนโทษครับ..."

"หลานทามาโยะ"

"คะ"

พอได้ยินเสียงเรียกของมาซุโกะ ทามาโยะถึงกับสะดุ้งโหล่น

"หลานจะรอสุเกะคิโยจนกว่าเขาจะออกจากคุกใช่ไหม"

ทามาโยะหน้าซีดราวกับซีดแล้วแดงกำ ตามีน้ำหล่อเลี้ยงเป็นประกาย เธอ
ตอบรับแข็งขันโดยไม่ลังเล น้ำเสียงมุ่งมั่น

"รอค่ะ จะสิบปียี่สิบปี... ถ้าพี่สุเกะคิโยยังต้องการ..."

"น้องทามาโยะ ขอโทษนะ"

สุเกะคิโยเอามือทั้งสองจับเข้าก้มหัวลง เสียงกุกกักดังขึ้น

ตอนนั้นเองโคสุเกะ คินดะอิจิกะชิบบางอย่างกับทนายฟุรุดาเตะ

ทนายฟุรุดาเตะพอได้ฟังก็พยักหน้าใหญ่ เลื่อนห่อผ้าขนาดใหญ่จากด้าน
หลัง ทุกคนมิงดูห่อผ้าด้วยความสงสัย

ทนายฟุรุดาเตะแก้ห่อผ้าออก ข้างในเป็นกล่องไม้สีเหลี่ยมผืนผ้าประมาณ
สามสิบเซนติเมตรสามกล่อง

ทนายฟุรุดาเตะถือกล่องเหล่านั้นขึ้น เดินเข้าไปข้างหน้าทามาโยะ วางไว้
ตรงหน้าเธอด้วยอาการอ่อนน้อม

ทามาโยะทำตาโตสงสัย ปากสั่นคล้ายจะพูดอะไรบางอย่าง

ทนายพุดตาทะเปิดฝาท่อที่ล่อลวง และหยิบของข้างในออกมาวางบนฝาท่อ
ทุกคนส่งเสียงร้องพึมพำเสียงฟังคล้ายทุ่งหญ้าโดนลมพัด

โอ มันคือมรดกประจำตระกูลอินงามิ โยชิ โคโตะ คิซุ สีทองสุกใส

"คุณทามาโยะครับ" ทนายพุดตาทะเสียงสั่นด้วยความยินดี "ผมมอบให้
คุณตามพินัยกรรมของคุณตาซาเฮ เชิญมอบให้กับคนที่คุณเลือกครับ"

ทามาโยะแก้มแดง หันมองคนรอบห้องอย่างลังเล สายตาเธอสบกับสายตา
โคสุเกะ คินดะอิจิแล้วชะงักค้าง คินดะอิจียิ้มพรางพยับหน้าเบาๆ ทามาโยะส่ง
เสียงคล้ายผิวปากพลาซงสุดหายใจลึก

เธอพูดด้วยเสียงขาดห้วง

"พี่สุเกะคิโย ช่วยรับไว้ด้วยค่ะ...น้องเป็นคนไม่มีค่าใด..."

"น้องทามาโยะ ชอบใจค่ะ"

สุเกะคิโยเช็ดตาด้วยมือซึ่งรัดด้วยผ้าพันแผล

ผู้สืบทอดกิจการรวมถึงมรดกมหาศาลของตระกูลอินงามิได้ตัดสินใจเลือก
แล้ว ทว่าชายที่เธอเลือกจะต้องไปรับกรรมในคุกมืดมนในอีกไม่กี่ปีต่อจากนี้

มาซุโกะมองด้วยความพอใจ ก่อนจะหยิบยาเส้นมาใส่กล่องยาเพิ่ม ถ้าตอน
นั้นโคสุเกะ คินดะอิจิใส่ใจมากกว่านี้ ย่อมจะรู้ว่ายาเส้นที่มาซุโกะหยิบครั้งหลัง
ไม่ใช่ยาเส้นในกล่องที่เคยสูบ เธอหยิบมาจากลิ้นชักที่เขียนบุหรี หรือลิ้นชักที่เมื่อ
หยิบนาฬิกาออกมานั่นเอง

"หลานทามาโยะ" มาซุโกะอดควันเข้าปอดพลาซงพูด

"ค่ะ"

"น้ามีเรื่องขอร้องหลานเรื่องหนึ่ง"

"เรื่องอะไรค่ะ"

มาซุโกะหยิบยาเส้นใส่ลงในกล่องยาอีก

"ไม่มีอะไรหรอก เรื่องของซาโยโกะนะ"

"ค่ะ"

ทาเคโกะกับอุเมโกะพอได้ยินชื่อซาโยโกะก็ตกใจหันมองหน้ามาซุโกะ แต่
มาซุโกะยังคงสูบบุหรี่ด้วยอาการสงบ และเปลี่ยนยาเส้นอีกหลายครั้งพลาซงพูด

"อีกไม่นานซาโยโกะจะคลอดลูกแล้ว สุเกะโทโมเป็นพ่อของเด็กในท้อง เด็ก
คนนี้ถือว่าเป็นหลานของน้องทาเคโกะและน้องอุเมโกะ หลานทามาโยะเข้าใจที่น้า
พูดใช่ไหม"

"ค่ะ เข้าใจค่ะ แล้ว..."

"เรื่องที่จะขอร้องไม่มีอะไรหรอก ถ้าเด็กคนนี้โตขึ้น ยกมรดกตระกูลอินงามิให้เขาครึ่งหนึ่ง"

ทาเคโกะกับอุเมโกะมองหน้ากันด้วยความตกใจ ทามาโยะตอบกลับเสียงหนักแน่น

"ค่ะ คุณน้ำ เอ้อ คุณแม่ เข้าใจแล้วค่ะ หนูจะทำตามคำขอของคุณแม่แน่นอน"

"งั้นหรือ ขอบใจนะ สุกะคิโย ลูกเองต้องจำไว้ด้วย คุณฟูรุตาเตะ คุณเป็นพยานนะคะ และถ้าเด็กคนนี้เป็นผู้ชายที่มีความสามารถ จะต้องให้เขามีส่วนในกิจการของตระกูลอินงามิด้วย อย่างน้อยถือเป็นการไถ่บาปที่ฉันทำไว้กับน้องทาเคโกะและน้องอุ-เม-โกะ..."

"โอ้ย แยมแล้ว!"

โคสุเกะ คินตะอิจิริบร้อนวังจั่นเหี้ยมขบถแกงฮากามะ มาซุโกะปล่อยกลองยา ร่างล้มคะมำไปข้างหน้า

"แยมแล้ว! แยมแล้ว! แยมแล้ว! ยาเส้นนั้น ยาพิษที่ฆ่าคุณวากายาชิ... ไม่ทันสังเกต ไม่ทันเห็น เรียกหมอ...เรียกหมอ..."

ทว่าเมื่อคุณหมอมาถึง มาซุโกะ อินงามิ หญิงร้ายผู้ทำให้โลกขยาดกลัว มารร้ายฆ่าคนระดับไม่ธรรมดาได้สิ้นลมแล้ว เลือดสีแดงไหลออกมาเล็กน้อยตรงมุมปาก...

อากาศในแถบชายฝั่งทะเลสาบนาสุยามเย็นหนาวเหน็บแทบว่าหิมะจะกลายเป็นน้ำแข็ง
